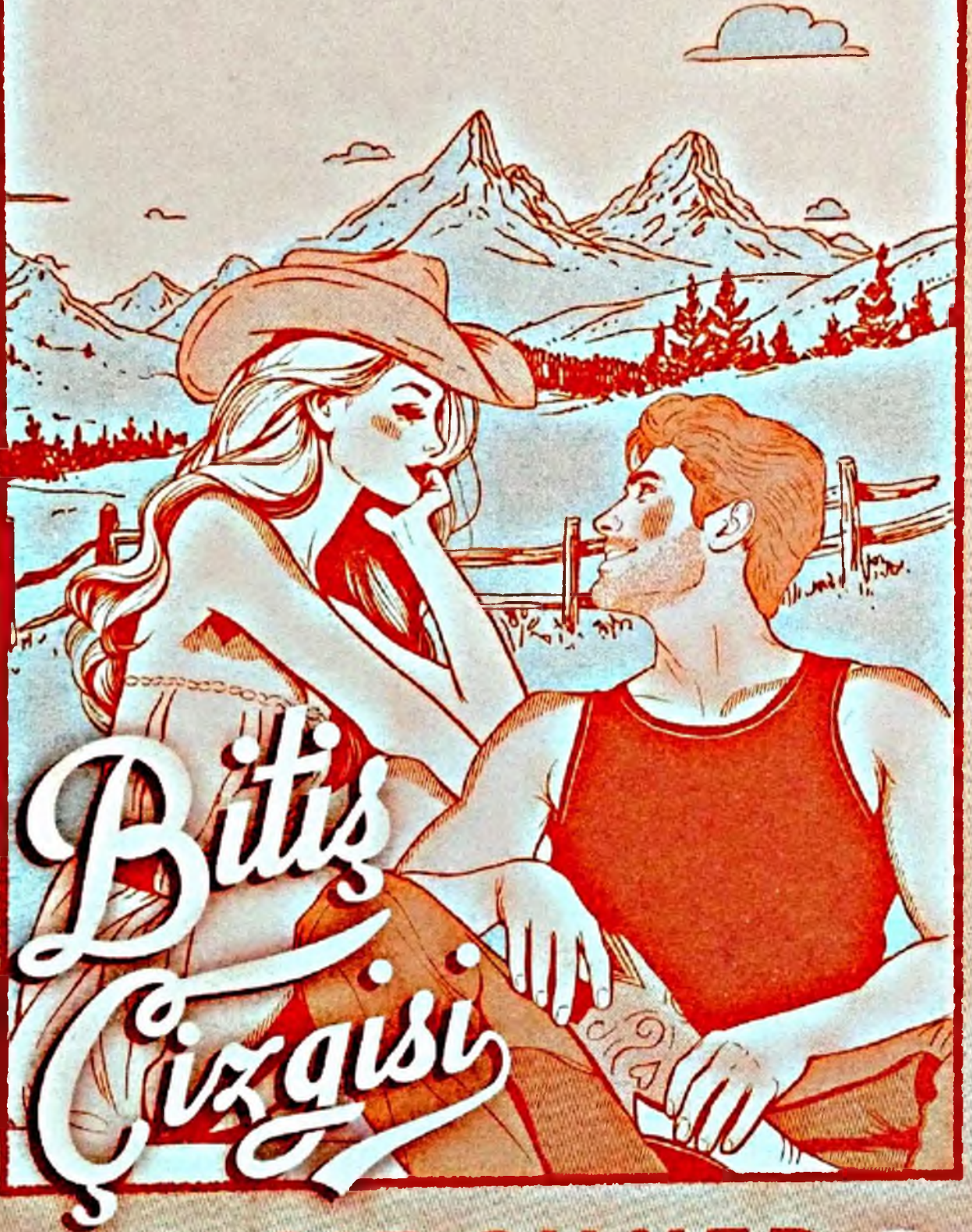

GOLD RUSH ÇİFTLİĞİ

İKİNCİ KİTAP

ELSIE SILVER

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

**Violet Eaton'la internet üzerinden tanışmıştım.
Paylaştığımız tüm sırlar anonim kalmalı, geçmişte
bırakılmalıydı. En azından öyle olacağını sanıyordum.**

**Fakat dünya küçüktü. Bu minicik kasabaya taşınmam
kaderin bir oyunu olabilirdi. Çünkü yıllardır etrafıma
ördüğüm duvar, Violet'la aynı evde yaşamak zorunda
kalınca çatlamaya başladı. Gözleri her parladığında, kendimi
hapsettığım o buzdan hücre eridi. Violet, hak etmediğimi
düşündüğüm şeyleri istememe neden oldu.**

**Eski bir asker olarak ondan uzak duracak disipline sahip
olmam gerekirdi. Yine de Violet'a her açıldığında onu
kaybetmekten korktum, Savaşan farklı biri olarak döndüm
ama yaralarım, kimsenin bilmediği kadar eski ve derindi.**

Ve ben, her bir yarayı saklamaya kararlıyım.

Tüm sırlarımı gizli tutmayı, mezara götürmeyi planlamıştım.

Ta ki Violet hayatıma girene kadar...

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 877

Bitiş Çizgisi Elsie Silver

Kitabın Özgün Adı: A Photo Finish

Çeviren: Yeşim Öksüzöğlü

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Burcu Gürhan

Editör: Merve Mumcu

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker Akcan

Sosyal Medya: Sercan Kurtuz

© Nemesis Kitap, 2025 © Elsie Silver, 2021

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-92735-8-7

Baskı: Aralık 2025

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah. İcabet Sk. No: 3

34400 Kağıthane / İstanbul

Sertifika No: 80940

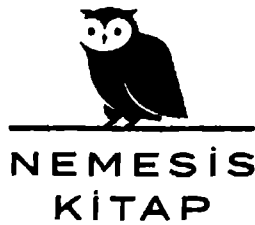
Bitiş Çizgisi

ELSIE SILVER

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Elsie Silver

Kanadalı yazar Elsie Silver, iyi kurgulanmış erkek arkadaşları ve onlara diz çöktüren güçlü kadın kahramanları seviyor. Küstah ve seksi karakterlerin yaşadığı küçük kasabalarda geçen romantizm kitapları yazıyor.

Kocası, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte Vancouver, Britanya Kolumbiyası'nın hemen dışında yaşıyor ve muhtemelen okuması gereken yaşın çok öncesinden beri doymak bilmez şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı, yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi, eşi ve oğluyla vakit geçirmeyi seviyor; özellikle dışarıda. Elsie aynı zamanda, kurgularının çoğunu kaleme aldığı sabahın beşindeki o sakin anların büyük bir hayranı. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahve yudumlayabilir ve okurlarıyla paylaşmak için romantik hikâyelerle dolu bir dünya hayal edebilir.

www.elsiesilver.com

Chestnut Springs Serisi:

♦ *Kusursuz* ♦ *Kalpsiz* ♦ *Çaresiz* ♦ *Pervasız* ♦ *Umutsuz*

Yeşim Öksüzoğlu

Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi mezunudur. 2011 yılında, İstanbul'da öğretmenlik hayatına atıldı. Birkaç sene sonra çevirmenliğe başladı ve "Sevdiğin mesleği yaparsan hiç çalışmıyorsun demektir" sözünün izinden gitti. Çeviriye aşk romanlarıyla başladı, ancak kişisel gelişim ve psikoloji kitaplarının yanı sıra çeşitli alanlarda da çevirileri mevcuttur.

*Kocam, Bay Silver'a.
Seni seviyorum ama lütfen beni TikTok'ta takip etmeyi bırak.*

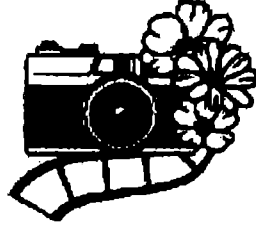
Bir atın dışında, insanın içine iyi gelen bir şeyler vardır.

–Winston Churchill

Okur Notu

Bu kitap; TSSB*, kaygı ve cinsel taciz barındıran bazı yetişkin içerikler barındırmaktadır. Bu konuları hak ettikleri özenle ele almış olmayı umuyorum.

* (Kıs.) Travma sonrası stres bozukluğu. (ç.n.)

VIOLET

Gerçekten az önce Denman Derbisi'ni kazanmış mıydım? Etrafımdaki her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Önümdeki sivri siyah kulaklar, altımda sabit bir ritimle sallanan boyundan aşağı uzanan parlak siyah yeleyi işaret ediyordu. Parmaklarımı o yeleye dolayıp hayatım pahasına tutundum.

Omzumun üstünden bakıp gerçekten bitiş çizgisini geçtiğimden emin oldum. Sadece kendimden geçip yarışın önemli bir kısmını kaçırmış olabilir miydim? Belki bir tur daha vardı? Belki de tam bir acemi olarak tamamen batırmıştım.

Fakat etrafımdaki herkes, öteki atlar ve jokeyler yavaşlıyor ve duruyordu. Heyecanlı yarış atlarını toplamak için midilliler* çevremizi sardı. Rakiplerimden tebrik sözleri bile duydum. Bu çok nazik bir şeydi, çünkü burada böyle bir atın üstünde olmaya ve böylesine prestijli bir yarışı kazanmaya hakkım yoktu.

* Formda, güçlü ve genç safkan yarış atlarını dizginleyebilmek için daha olgun bir ata ihtiyaç duyulur ve bu atlara pist midillileri adı verilir. (ç.n.)

Benim *şimdiye kadarki* ikinci yarışımdı ve Northern Crown'a hak kazanmıştım. Tam bir acemi şansıydı. Duyulmamış şeydi.

Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ve etrafımdaki sesler coşarak geri geldi. Tribünlerdeki tezhürat, hoparlörlerden gelen zafer müziği, sahadaki tabelada yanıp sönen eyer numaramız...

Gerçekten başardık.

DD'nin parlak siyah boynuna doğru eğilip kollarımı ona doladım ve terle ıslanmış kürküne burnumu sürttüm. Boğazım duygularla düğümlendi ve gözlerim dolarken, "En iyi çocuk kimmiş bakalım?" diye mırıldandım.

Tekrar doğrulduğumda yavaşlayarak yürümeye geçtik. Yarış bittikten sonra, uzun süre heyecanlı kalmazdı. DD kocaman bir oyuncak ayıydı, gerçi her zaman öyle olmamıştı. Kimsenin ona yanaşmak istemediği dönem çok da uzak değildi. Ancak yeni eğitmeni Billie onu yola getirmişti ve bir şekilde benim de onu sürecek kadar şansım yaver gitmişti.

Oturduğum yerde geri çekilerek DD'nin dizginlerini çektim ve rahat bir hızla pistten dışarı, galip çemberine doğru yürüdük. Sanırım yapmam gereken buydu. Burada ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmediğimi fark edince, içime bir panik doldu. Bell Point Park'ta yolumu bulurdum, ama daha önce hiç yüksek bahisli bir yarış kazanmamıştım.

Bir dakika sonra, Gold Rush Çiftliği'nin ahır yöneticisi Hank yanıma geldi, bacağıma pat pat vurarak bana saf ve bulaşıcı bir neşeyle baktı. Etrafı fazlaca kırışmış yeşil gözleri duygularla parlıyordu. "Tebrikler, Violet. Seninle daha fazla gurur duyamazdım."

Gözlerimi kırıştıtarak bakışlarımı kaçırdım. Hank'te tam bir baba havası vardı. Ya da dede havası? Pek emin değildim. Emekli olacak kadar yaşlıydı, ama gençliğinin baharındaymış gibi her gün çiftlikte çalışıyordu.

Karşılık olarak sunduğum gülümseme ağlamaklıydı. Olan bitenlerin gerçekliğini idrak etmeye başlamıştım ve boğucuydu. “Teşekkürler, Hank.”

Elini kaldırıp dizginleri DD’ye yakın bir yerden okşadı. “Çüş, oğlum.” Bizi bir ağaç gölgesinin yanında durdurdu. “İkiniz oraya gitmeden önce burada biraz zaman geçirin. Birkaç derin nefes kendinizi toplanmanıza yardımcı olur.”

Ben fark edemeyecek kadar şoke olmuşken, şu an ihtiyacım olan şeyi bildiği için Hank’in boynuna atılabildim.

“Teşekkürler.” Ona gülümsedikten sonra gözlerimi kapattım ve tavsiye ettiği o birkaç derin nefesi aldım.

Birkaç hafta öncesine kadar, Gold Rush Çiftliği’nde seyistim. Başegitmen ve arkadaşım olan Billie Black yardım etmemi istediğinde, egzersiz binicisi de oluyordum bazen. Gördüğüm en yetenekli yarış atlarından biri için yeni jokey olacağımı duyurduğunda şaşkınlığımı bir düşünün. Bölgenin en iyilerinden Patrick Cassel ile tek bir kötü yarış, Billie’nin onu kara listeye alıp yerine beni koymasına yetmişti.

Böylece acemi şansıyla buraya kadar gelmişim ve şimdi herkesin fark edeceğine emindim. Blöfümü göreceklardı.

Başımın dönmesinin kesilir gibi olduğunu hissedince, omuzlarımı geriye atarak çenemi kaldırdım. DD’nin nefesleri yavaşladı, gemini ağzında çiğnediğini duyabiliyordum. Onun da daha rahat hissettiğinin kesin bir göstergesiydi.

Gerçek olana kadar numara yap, Vi. Buraya nasıl geldiğimin bir önemi yoktu. O yarışta biniciydim ve kolay bir şey değildi. DD ile bu galibiyeti hak ediyorduk ve bunu zarafetle kabul edecektim, hak etmediğime dair kendimi azarlamak yoktu.

“Tamam. Hazırım.”

Emin bir tavırla başını sallayan Hank bir cıklama sesiyle DD'yi ileri yönlendirdi ve galip çemberi denen o sirke doğru ilerledik.

Billie oradaydı, büyük güneş gözlüğü ağlamaktan şiştiğine emin olduğum gözlerini saklıyordu. Gold Rush Çiftliği'nin şimdiki sahipleri olan iki kardeşten biri Vaughn da oradaydı. Kolunu sahiplenici bir tavırla Billie'nin beline sarmıştı.

Kendimi tutamadan sııttım. Vaughn'm aklı başına gelince kurduğu Billie'yi-geri-kazanma planı işe yaramıştı anlaşılan. Ben adama göz kırparken, Billie de DD ile bana sarılmak için koşturarak geldi. Beni sevdiğine ama planı ona anlatmadığım için kızdığına dair bir şeyler geveledi. Güldüm sadece. Nihayetinde beni affederdi. Herhangi bir kısmı ona söylemek, gelmiş geçmiş en romantik sürprizi mahvederdi.

Sarılışına karşılık vermek için eğildiğimde, karışık kestane saçlarına doğru, "Bana daha sonra ödetebilirsin," diye fısıldadım.

Vaughn yanımda durdu ve sarılmak yerine sıkı bir tokalaşmayı tercih etti. Gülümsemesi geniş ve içtendi, göğsü gururla kabardı. "Tebrikler, Violet. Güzel binişti."

"Fırsat için teşekkürler," dedim tam bir manyak gibi sırıtarak. Çünkü cidden kim, *böyle* bir yarışta *böyle* bir atın üstüne kendini hiçbir şekilde kanıtlamamış yirmi altı yaşındaki bir seyisi koyardı ki?

Birisi bize doğru adım atarak tam Vaughn'ın yanında durunca bakışlarım oraya kaydı. O dururken gözlerim kocaman açıldı ve kendimi içten içe azarladım. Poker suratım pek de istediğim gibi değildi. Bu bildiğim bir şeydi, yine de kontrol edemiyordum. Duygularım sürekli yüzümden okunurdu. Yanıp sönen büyük bir neon tabela gibi. Şimdi de bir istisna değildi.

Bu adam belli ki Vaughn'ın ağabeyi Cole'du. Onun hakkında çok şey duymuştum, çoğunlukla Billie onun nasıl bir hıyar ol-

duğuna dair atıp tutar, bir robot olduğuna dair şakalar yapardı ve şu an ona bakarken kısmen görebiliyordum. Herkes coşkulu –kutlama havasında– iken o baştan ayağa tehlikeli görünüyordu.

Tehlikeli ve enfes.

O an içimde coşturan endorfinler mi beni sersemletiyordu, yoksa bu kadar mutlu olmak beyin hücrelerini mi öldürüyordu bilmem ama o muhteşem adamdan gözlerimi alamadım. Bana kaşlarını çatıyor olmasına rağmen, bu çılgın gün biter bitmez patlatmayı dört gözle beklediğim şampanya gibi, adamı neredeyse gözlerimle içtim.

Vaughn'a benziyordu ama yine de tamamen farklıydı. Daha sert, daha heybetliydi. Vaughn uzun ve inceyken, ağabeyi güçlü ve genişti. Omuzları takım ceketini zorluyordu, sanki yeterince kasarsa kumaşı yırtacaklardı. Gözlerim daralan beline ve güçlü bacaklarına indi. *Topla kendini, Violet. Resmen nefes nefese kaldın.*

Bütün vaktini şehirdeki ofisinde geçiren ve çiftliğe adımını bile atmamış münzevi ağabeyi hayal ettiğimde, gözümün önüne gelen şey *bu* değildi.

“Merhaba!” dedim biraz fazla neşeli bir şekilde. *Ayıp be.* “Ben Violet.” Elimi ona doğru uzatırken, etrafımızda kameralar ve kalabalık toplanıyordu.

Ancak o gülümsememe karşılık vermedi. Biçimli dudakları düz bir çizgi halini aldı, gri gözleri DD'nin sırtında oturduğum yerde beni yakıyordu. Elini elime doladığında, adamın gerçekten ne kadar iri olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Elim ve bileğim resmen tutuşunda kaybolmuştu. Avucunun sıcak sürtünüşü yavaşça başladı, sonra adam tutuşunu sıkılaştırarak eyere bir adım yaklaştı. Öteki elini aramızda kaldırıp işaret parmağını kıvırdı.

Yaklaşmam için sessiz bir emir.

Kalbimin göğsümde çılgınca attığını hissederek tam bir ezik gibi öne eğildim. Ateşe çekilen güve gibi.

Beni tebrik etmesini bekliyordum.

Beklemediğim şey, beni geçmiş hatalarımın içine sürüklemesiydi.

“Seni tekrar görmek çok hoş, Morlu Güzel. Kıyafetlerin üstüneyken neredeyse seni tanıyamayacaktım.”

Ciğerlerimdeki bütün hava sesli bir nefes halinde boşalırken, hızla ondan geriye çekildim.

Hayır.

Ona bakarak yüz hatlarını inceledim, yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissederken unutmak için çok uğraştığım bir adamın hatırasıyla uzlaştırmaya çalıştım.

Yok artık.

Dünyada bana o isimle seslenecek ve bu şekilde söylemeye yüreği olan tek bir kişi vardı. Geçen seneden kalan anılar üzerime yayılım ateşi gibi saçılırken yanaklarım ısındı.

Hayatımın o gençlik kaynaklı deneyim kısmının, tam bağımsızlığa giden yolda karşıma çıkan ufak bir engel olması gerekiyordu sadece.

Hayatımın o döneminin geçmişte meçhul kalması gerekiyordu.

Tek kelime etmeden ona *ghosting** yaptığımda, onu bıraktığım yerde kalması gerekiyordu.

Benim için önemli olmaması gerekiyordu.

Ancak etrafımdaki sirk coşarken ve ben onun gri gözlerinde boğulurken hâlâ önemli olduğunu fark ettim.

* Bir kişinin diğeri ile olan ilişkisini ve iletişimini; hiçbir uyarı ya da neden göstermeden, bildirimde bulunmadan ani bir şekilde sonlandırması anlamındaki terimdir. (ç.n.)

COLE

Bir yıl sonra...

Gold Rush Çiftliği'ne taşınmak istemiyordum. Buradan nefret ediyordum. Bunu öylesine de söylemiyordum. Göğüs kemiğimde bana buraya ait olmadığını söyleyen derin bir tiksinti sancısı vardı. Denizaşırı görevlerde beni hayatta tutan bu içgüdü, buraya her yaklaştığımda coşuyordu. Ama işte buradaydım, beni doğruca oraya götüren otobolu hızla aşıyordum. Bu Irak olsaydı, kamyonetimi döndürür ve defolup giderdim.

Ama Irak değildi.

Siktiğimin Ruby Creek'iydi ve dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen daha kötüydü. Kesinlikle orada sadece benzin istasyonu, büfe ve bolca dedikoducu teyze vardı. Küçük kasabalardan nefret ederdim. O kadar dost canlısı olmalarından, durup tanımadığınız ve hiçbir şekilde umursamadığınız insanlarla sohbet

etmenizin beklenmesinden nefret ederdim. İşlerinizi herkesin bilmesinden nefret ederdim.

Çoğu gün, galiba genel olarak insanlardan nefret ediyor olabileirdim... ancak ben bile o kadar ileri gitmek istemiyordum. O karanlığa...

Mahremiyetimi severdim. Sessiz ve düzenli şekilde kendi alanımın olmasını severdim. Meraklı sorulara maruz kalmak hoşuma gitmezdi. Aile çiftliğine adım attığım an bunlarla sınanaçağımı biliyordum. Vaughn yeterince kötüydü, sürekli başımın etini küçük kardeş işte, ama şimdi de Billie Black ile nişanlanıp burada onunla yaşıyordu. Kendisi dünyadaki en münasebetsiz kadın olarak da bilinirdi.

Beni yanlış anlamayın, onlar adına mutluydum. İtiraf etmek her ne kadar gözlerimi devirmeme neden olsa da tatlı bir çift olmuşlardı. Hem Billie, küçük kardeşime iyi geliyordu. Ancak o ikisi öylesine günüşiği ve gökkuşağı modundaydılar ki, yanlarında olmak güneş gözlüğü gerektirecek noktadaydı neredeyse. Bir de kulak tıkacı. Konuşmaların ardı arkası kesilmiyordu.

Gold Rush Çiftliği'nde ne kadar az huzur bulacağımı sırf düşününce bile inledim.

Babamla parkurda ata bindiğimiz zamanları düşündüm. Birlikte gülmelerimizi, bana gülümseyişini, ata binmek konusundaki tutkusunu düşündüm. Beni bir atın üstünde gördüğünde hep ne kadar mutlu görüldüğünü, onunla zaman geçirirken hep ne kadar mutlu olduğumu düşündüm. Sonra beni oraya götüren yan yola dönerken *o kadını* düşündüm.

Bunu ele almak, geri kalan her şeyden daha kurnazlık gerektirecekti. Kartlarımı daha kapalı tutmak zorundaydım. Kontrolü o şekilde kaybetmemeliydim. Gerçek adımları saklamaya devam edebilirdim. Ama geçen yıl boyunca her gece aklımdan çıkmayan, asla unutmayacağım yüzünü ıslı ıslı, saf ve kaygısız halde gördüğümde, hep yaptığım şeyi yapmıştım.

Mahvetmiştim.

O bembeyaz kâğıttı, ben de kasten üstüne mürekkep şişesi devirmiştim. Siyah sıvı yayılarak lekesiz sayfayı boyamıştı.

O yarıştan beri ne pahasına olursa olsun ondan uzak durarak bir yıl geçirmiştim. Kızım üstüne bir atom bombası atıp uzaklaşmıştım. *Sen kahrolası bir hıyarsın.*

Parmaklarım direksiyonda zonkladı ve azı dişlerimi sıkarken göğsüme kaygı doldu. Kenarlarında budanmış ağaçlar sıralı araç yolunun hemen önünde sallanan zincirli Gold Rush Çiftliğı tabelasını gördüm. Burası artık bir çiftlik değıldi. Dünya çapında bir at yarışı tesisiydi ve büyükannemle büyükbabamın başlattıkları şeyden fersah fersah uzaktı.

Çok fazla geçmiş vardı.

Aklımdan çıkmayan anılar ve beni anlamayan insanlarla dolu bu yere gelmemem gerekirdi. O insanlar beni hiç anlamayacaktı, çünkü onlara izin vermeyi planlamıyordum.

Ama diğeri aile şirketi olan Gold Rush Resources'taki yönetim kuruluna, bir sonraki kasabada aldığımız yeni satın alımı inceleyip elden geireceğıme söz vermiştim. Onlara, kâr elde edene kadar geri dönmeyeceğimi söylemiştim. şu an ise neden böyle bir söz vermiş olduğumu aklım almıyordu.

Daire şeklindeki araç yolunda durdum ve arazide etrafa baktım. Vaughn'm hakkını vermek gerekirdi; burası kusursuzdu. Atlar, çitler, hatta iekler. O burayı devralalı bir yıl olmuştu ve mekân gelişmişti. İtiraf etmek zorundayım, içimde ufak bir yan, onun Vancouver'da şehir merkezindeki ofislere geri dönmesini diliyordu. Etrafta olması hoşuma gidiyordu.

Onun yerine kendine burada yepyeni bir hayat kurmuştu, ben boşa dönen tekerlerimin oluşturduğı çamura bulanmış halde aynı çukurda yaşarken, onun kendini öylece tamamen baştan yaratma kabiliyetine neredeyse imreniyordum.

Gözlerim yavaşça kapandı ve derin, toparlayıcı bir nefes aldım, bir elimi tabanını bacağıma bastırırken biraz olsun iç huzur bulmaya çalıştım. Derin nefes, terapistimin tavsiyesiydi. Ona bunun kulağa hippie gibi geldiğini söylemiştim, Yeni Çağ zırva-larından işte. Bana boş boş bakmıştı; beni iyi tanıyordu. Bu da gizlice denediğimi ve işe yaradığını bildiği anlamına geliyordu, dolayısıyla bir daha bu başa çıkma mekanizması hakkında ko-nuşmak zorunda kalmayacaktık.

Tak, tak, tak.

“Hey, abi! Uykuya mı daldın? Yaşlandığını biliyorum ama bu kadarı da fazla oldu.”

Billie Black burada değilmiş gibi davranırsam ortadan kay-bolur muydu? Hayal gücümün sinir bozucu bir ürünüymüş gibi, onu komutla yok edebilir miydim?

Gözlerimi ağır ağır açıp bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Ona en yıkıcı bakışımı attım. Çoğu insanın kaçmasına sebep olurdu. Ama o sadece daha da genişçe gülümsedi. *Kaçık.*

Billie bir kahkaha patlatıp geri döndü ve giderken bana el sal-ladı. “Ayaklarının üstüne kalkabildiğinde, Vaughn ofisinde.”

Gold Rush Çiftliği’nde çalışmaktan çoktan nefret etmiştim bile.

“Birini öldürecek gibi görünüyorsun.”

Masasında oturan Vaughn’a kaşlarımı çattıktan sonra bir kol-tuğa çöktüm. “Yapabilecek gibi hissediyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Neden?”

“Burada olmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama yeni maden Hope’ta... Neden orada bir yere bakmadın?”

Elimle yüzümü ovuşturdum. Vaughn her zaman sorularla doluydu. Eskiden arkama düşüp sürekli sorular sorduğunu hatırlıyordum ve aramızda beş yaş olduğu için İngilizcede neden c harfinin genellikle k olarak okunduğunu açıklamaya pek hevesim yoktu.

Bana uygun olan her seçeneği denediğimi ona söylemek gereksiz acımasızlık olacaktı; küçük kasabada uzun dönem kiralık ev seçeneklerinin epey sınırlı olduğunu keşfetmiştim. Ya burada kalacaktım ya da hiç kalmayacaktım. Ayrıca yönetim kuruluna verdiğim sözü tutmak için boktan bir kasabada ev almak ya da yol kenarı bir motelde hamamböcekleriyle yaşamak gibi bir niyetim yoktu.

“İşe olan yol epey yakın. Burada boş bir ofisin var. Bariz bir seçim gibi göründü bana.” Bu açıklama onu yatıştırmalıydı.

Vaughn sırtıttı. “İtiraf et işte.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bugünlerde tek zırhım buydu. “Neyi itiraf edeyim?”

“Beni özledin.” Ukala sırtışı onu yere serip kimin daha güçlü olduğunu hatırlatmak istememe neden oldu. Onun yerine sadece dik dik baktım... varsayılan modum.

Teslimiyetle ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam. Billie’yi özledin.”

Bu defa inleyerek tavana baktım. *İşimi seviyorum, işimi seviyorum, işimi seviyorum. Koridorun sonundaki boş ofiste çalışmak iyi olacak.*

“Haklısın. O da değil... Ah! Biliyorum...” Gözümün kenarından onun dirseklerine dayanarak öne eğildiğini ve ellerini ağzının önünde kule gibi birleştirdiğini gördüm. “Violet’ı özledin.”

Aniden kalp atışlarımın sesi gürültülü bir hal aldı, kulaklarım da gümbürdeyen katlanılmaz bir davul sesi gibiydi. Bütün bedenimde zonkluyordu. *Bunu nasıl tahmin etti şimdi?*

Yıllar süren ordu eğitimi, tepki verdiğim zamanlarda vermemiş gibi rol yapabileceğim anlamına geliyordu. Bu yüzden ona düz bir ifadeyle bakıp ciddiyetle, “Kim?” dedim.

Zeki gözleri yüzümü araştırdı, o gözlerde oynaşan keyif izleri bana babamızı hatırlatıyordu. Vaughn’da koyu renk gözler vardı, bense annemin açık renk gözlerini almıştım ve ikimiz de boy açısından şanslı taraftaydık... belki de Büyükbaba Dermot’tan geliyordu.

“Pekâlâ,” diyerek aniden ayağa kalktı ve omuzlarım giderek düşerken, o konuyu tamamen değiştirerek, “hadi seni yerleştirelim o zaman,” dedi.

Vaughn beni park yerine götürüp parlak Porsche’sine bindi. Her gün takım elbise giymekten vazgeçmiş olabilirdi, ama hâlâ bundan kurtulmamıştı. “Neden hâlâ bu şeyi sürüyorsun? Bir grup çakıllı yoldan ibaret, siktiğimin hiçliğinin ortasında yaşıyorsun.”

Kendine has çocuksu sırtışıyla bana baktı. “Çünkü Billie’yi gıcık ediyor.” Sonra kapıyı kapattı ve bana da arka yollarda onun peşine düşmek kaldı. Arabayı manyak gibi kullanıyordu. Her şey Vaughn için oyun ve eğlenceymiş gibi görünüyordu. Artık otuz bir yaşındaydı ve virajlarda etrafa taş sıçratmaktan hâlâ keyif alıyordu.

Mavi çiftlik evinde durduğumuzda, şaşırdığımı söylemem gerek. Ben bir misafir evine postalanmayı bekliyordum, ana evde kalmayı değil. Dedemiz Dermot’nun inşa ettiği ev. Babamın büyüdüğü ev.

Kaçma içgüdülerim tekrar devreye girdi. *Hâlâ yapabiliyorken buradan gitmem lazım.*

Siyah kamyonetimden indim ve Vaughn'a, "Neden Billie ile sen ana evde yaşamıyorsunuz?" diye sordum.

Fazlasıyla dolu anahtarlığı araştırıyordu. O şeyin düzensizliği gözümün seğirmesine neden oldu.

"Billie misafir evini seviyor. Orada başladık ve hiç çıkmadık galiba. Burada asabiyetle dolanacağın daha fazla oda var zaten." Komik olsun diye şaka yapmıştı ama bana darbe biraz ağır indi. Bu şekilde görülmekten nefret ediyordum.

Elini kapı boyunca kaydırıp açtığında, eve son adımımı attığım zamandan beri yenilenmiş bir alan bulduğuma şaşırdım. Bir *Country Living* dergisine aitmiş gibi aydınlık ve havadardı. Tamamen beyaz ve mavi ve çıplak ahşaptandı. Ayrıca *temiz* kokuyordu. Yani tam anlamıyla temiz. Küçük kardeşimin başarabileceğini düşünmediğim bir şekilde temiz.

Eşiğe yaslanıp limonlu aromayı kokladım. Belki biraz da çamaşır suyu vardı. "Bir temizlikçi mi tuttun?"

Vaughn sadece bir homurtu çıkardı. "Hayır. Billie senin için temizlemekte ısrarcı oldu."

"Çılgın Billie bunu *benim* için mi yaptı?" der gibi tek kaşımı kaldırdım. Ama aslında, kendimi sevdirmek için pek çaba sarfetmediğim birinin benim için bu alanı böylesine güzel hale getirmiş olması düşüncesi göğsümü sıkıştırmıştı.

Kardeşim eliyle savuşturdu ve eve girdi. Ayakkabılarıyla. Dişlerimi sıktım.

"Anlaşılan buraya taşındığında onun evi tam bir rezaletmiş ve bunu hiç unutturmuyor. Ayrıca bir yan proje olarak yavaş yavaş eve tadilat yapıyor. Buranın yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu söyledi..."

Büyükannem ile büyükbabamın teker teker öldükleri güne kadar burada yaşamış olduklarını kastettiğini biliyordum. Onları

ben de severdim ama Vaughn ve büyükbabam Dermot arasında, benim yanına bile yaklaşamayacağım bir bağ vardı. Uğruna neredeyse Billie ile olan ilişkisini mahvedeceği türden bir bağ.

Yani bu ev ona Dermot'u hatırlatırken, beni neredeyse acı verici bir şekilde babamın anılarıyla dolduruyordu. Yarışın ortasında atının üstünden düşüşünü izlediğim ve asla geri kalkmayan idolüm... Babamız öldüğünde, Vaughn onunla ilgili tüm anıları buraya bağlamayacak kadar küçüktü; oysa çiftlikteki her şey bana onu hatırlatıyordu.

Boğazımı temizleyip kendimi düşüncelerimin gittiği yönden zorlayarak kopardım. "İyi iş çıkarmış."

Vaughn'ın gözleri yuvalarından fırladı, nişanlısına iltifat ederek onu şaşırtmıştım sanki. *Gerçekten o kadar kötü müyüm?*

"Ona söylerim," diye yüzünde tuhaf bir ifadeyle karşılık verdi. "Ve Cole, eğer sen... ne bileyim, bira filan içmek istersen, söylemen yeter. Buna varım. Buraya yapayalnız kapanmak zorunda değilsin."

Bakışlarına karşılık verirken, uçağa binip temel eğitime gittiğimde geride bıraktığım o perişan çocuğu gördüm. Gittiğim için ondan nasıl özür dileyeceğimi hiç bilememiştim ve belki de gerek bile yoktu ama özür dilemem gerektiğini hissetmek Vaughn'ın yanında beni hep rahatsız ederdi. Onunla yakın olmak istiyordum ama bu muhtemelen kaçınmayı tercih ettiğim şeyleri tartışmak demek oluyordu. *Şu an terapistimin kulaklarının çınladığına eminim.*

Hazır aklıma gelmişken bileğimi kaldırıp saatime baktım. "Hemen yapmam gereken bir görüşme var, ama belki başka sefer." Kamyonetten eşyalarımı almaya giderken kardeşimin omuzlarının nasıl çöktüğü gözümünden kaçmadı. *Bir biraya evet demek seni öldürür müydü?*

Arkamdan geldi, o rahat gülümseme yine yüzünde belirmişti; bir an için kendini hızlı toplama kabiliyetini kıskandım, bokluklar bana yapışıp kalırken onun üstünden akıp gidiyordu.

“Sonra görüşürüz!” diye seslendi, güneş gözlüğünü takıp aptal küçük arabasına sığıştı.

Karşılık olarak homurdanıp sert bir şekilde el salladım, ne kadar huysuz olduğumun fazlasıyla farkındaydım. Ne kadar farklı olduğumuzun da.

Kapı kapanınca, eşyalarımı boşaltmak için üst kattaki ana yatak odasına gittim ve yalan söylemeyeceğim, orayı da alt kat kadar titizlikle temizlenmiş bulduğuma rahatlardım. Odayı yumuşak griler ile sıcak beyazlara boyamışlardı. Biraz kadınsıydı ama ferah hissettiriyordu. Billie’nin örtüyü kıvrıp yastığımın üstüne çikolata koymuş olduğunu görünce hafifçe gülümsedim hatta. O kadın gerçekten komikti.

Kıyafetlerimi katlayıp özenle şifonyere koydum ve her şeyi ebeveyn banyosuna özellikle hoşuma giden şekilde dizdim. Düzgün. Organize. Yerleşim konusunda birazcık OKB* de vardı. Orduda edindiğiniz bazı alışkanlıklar sizi asla terk etmiyordu.

Telefonum çalınca, köşedeki meşeden yapılma sallanan sandalyeye oturdum ve ekranı kaydırarak görüntülü aramayı açtım. Terapistimin küçük ve kırış kırış yüzü, dürbünle filan bakıyormuş gibi ekranı doldurdu. Çift odaklı gözlüğünün camları o kadar kalındı ki, bir tür büyü yapıyormuş gibi kaşlarını çatarak telefonuna bakarken gözlerinin üstünde büyüteç gibi duruyordu. Telefonu farklı pozisyonlarda tutmaya çalışırken bileğinde bir yığın gümüş bilezik şingırdadı.

* Obsesif kompulsif bozukluk, takıntılı düşünceleri ve takıntı sonucu gelişen eylemlerin günlük hayatı etkileyecek seviyeye gelmesidir. (ç.n.)

“Cole, bundan pek emin değilim. Bu şeyde herhangi bir açıdan iyi görünmüyorum,” dedi dikkati dağılmış halde, ufak ve kıvrık eliyle saçlarını düzeltiyordu.

“Merhaba, Beatrice,” diye karşılık verdim, yetmiş-bilmem-kaç yaşındaki terapistimin *açıları* umurumda değildi.

Koltuğuna yaslanırken bana cık-cıkladı. “İki yıldır seninle konuşuyorum. Bana Trixie demeni söylemekten usandım.”

Sırtımdan aşağı inen ürpertiye bastırdım. Yetişkin bir kadına Trixie demek bana yanlış gelen bir şeyler vardı ve dürüst olmak gerekirse, ona sataşmaktan bir tür keyif alıyordum.

Ekrana bakarken yanağımın bir kısmı yukarı kıvrıldı. Ofisi, yıllar boyunca görmüş olduğum başka terapistlerden farklıydı. Hastalarıyla, 1900’lerin başından kalma bir tarza sahip evinin konforunda görüşüyordu. Eski meşe parke zeminde İran halıları vardı, her köşede bitkiler büyüyordu, büyük pencerelerde kristaller asılıydı ve uluslararası seyahat ettiği yıllardan tablolar duvarları süslüyordu. O telefonumun ekranında hareket ederken paçuli yağı kokusu aldığıma yemin edebilirdim.

Evet, Trixie Bentham komik ve yaşlı bir hippiydi. Benden ya da ailemden daha farklı olamazdı. Ama aynı zamanda bana ulaşan tek terapist de o olmuştu. Dolayısıyla gelmeye devam etmişim, çünkü ne kadar bağımsız olsam da bu terapiye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Tam olarak bu yüzden, taşralının teki olacağım süre boyunca video görüşmeleri yapmayı kabul etmişti.

“Nasıl olduğumu söylememi ister misin? Burada tek gördüğüm şeyin ölmüş babama ait anılar olduğunu anlatayım mı?”

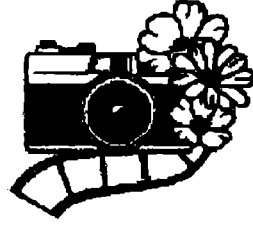
Başını yana eğerek gülümsedi. “Bilmem, canım. Bana anlatmak istediğin şey bu mu?”

Ah, cevap gerektirmeyen sorular sorma oyunu. En sevdiklerimden. Ona bakmakla yetindim ve bu hiç işe yaramazdı ama yine de yaptım.

Ancak bu defa kıkır kıkır güldü, hırıltılı ve keyifli bir sest; gözlüğünü burun kemerinden yukarı itip komplocu bir tavırla fısıldadı, “Kıza rastladın mı peki?”

“Hangi kıza?” Bilerek aptala yatıyordum.

Tekrar güldü. “Ondan bahsetmeyi bırakamadığın hani.”

VIOLET

İki yıl önce...

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Alt dudacağımı ısırıp başparmağımı mouse'un üzerinde asılı bırakıyorum. Bir yandan fena halde kötü bir fikir. Pek çok açıdan geri tepebilir. Peki büyük resmin içinde ben kimim ki? Kendine dair pek bir şey gösteremeyen yirmi beş yaşında bir insan; yaşam tecrübesinden ve bağımsızlıktan yoksun...

Aşırı korumacı bir baba ve üç ağabey ile bir çiftlikte büyümek, bir kıza bunu yapıyor işte.

Ama şimdi buradayım. Kanada'nın Batı Kıyısında. Yeni bir işim, yaşayacak yeni bir yerim ve ufukta bir sürü olasılık var. Şimdi kendimi tanımam gerekiyor. Biraz tecrübe edinmem ve sınırlarımı zorlamam lazım.

Neden Clikkit'e -milyonlarca kullanıcının çeşitli ilgi alanlarıyla ilgilendiği çevrimiçi bir forum- çıplak fotoğraf

yüklemenin o şey olduğunu bilmiyorum, ama riskli görünüyor... biraz da heyecan verici... ve epeyce karakterimin dışında. Yapma nedenim de bu. Korunaklı olmaktan bıktım. Karşıma çıkacak biri olmadan kendimi açıkta ve rahatsız hissetmek istiyorum.

Genç ve aptalca bir şey yapmak istiyorum. Ayrıca yalnızım ve azgınım.

Butona güçlü bir şekilde basıyorum. Parmak ucum mouse'a gürültüyle vuruyor. Anında kızardığımı hissediyorum. Ayak parmaklarımda başlıyor ve vücuduma yayılıyor. Bacaklarımda arasında toplanıyor ve göğsümden yukarı tırmandıktan sonra sıcaklığıyla yüzümü renklendiriyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Görüntü bana bakıyor. Yatağında uzanırken yukarıdan çekilmiş. Yüzüm görünmüyor ve külotum üstümdedir, yani aşırı taşkınca bir şey değil. Tamam, küçük göğüslerimi görebiliyorsunuz, ama Avrupa'da insanlar sürekli bu şekilde denize gidiyor. Çok da önemli bir şey değil... ya da kendime söyleyip durduğum şey bu. Sıcak sabah ışığı hatlarımda güzel duruyor ve şehvetli bir şey. Genellikle vücudumu sertçe eleştiririm. Genellikle her şeyin fazla küçük olduğunu düşünürüm, 'kadınsı' diyeceğim bir şey değil, ama bu fotoğrafta... seksi hissediyorum.

Yani sikerler! Memelerime bak, dünya. Bak bakalım umurumda mı!

Neredeyse anında onu silmeyi düşünüyorum. Ama yeni Violet Eaton kafasındaki o sese teslim olmayacak ve yeni internet alt kişiliğim Morlu_Güzel de o sesi takmayacak.

Dizüstü bilgisayarımı sertçe kapatıyorum ve fikrimi değiştirmeden önce ayaklarımı padok botlarıma sokup Gold Rush Çiftliği'nde ahırın üstündeki dairemin merdivenlerini hızla iniyorum.

Günümüz...

Küçük Volkswagen Golf'üme ihtiyacım olan son şeyleri koyarken zihnimdeki yapılacaklar listesi dolup taşıyordu. Arabamın tekerlek yuvasının üstünde pas lekeleri vardı ve koltuğun köşesinde en sevdiğim çiftlik köpeğimin yavru olduğu zamandan kalma diş izi bulunuyordu. İki yıldan biraz daha uzun süre önce, eşyalarımı toplamış ve nihayet bu arabayla tek başıma yollara düşmüştüm. Bazı insanlar hurdaya çıkmış bir araba gibi görebilirdi. Ben mi? Ben, bağımsızlığa yürüyen altından bir savaş arabası görüyordum. Bu küçük arabayı ve temsil ettiği her şeyi seviyordum.

Doğrudum ve arka koltuğa doldurduğum her şeyi incelerken yüzüme düşen saçımı üfleyerek iteledim. Sezonun ilk büyük yarış günüydü ve zavallıca bir çabayla sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum. Bu sezon benim fırsatımdı, gerçek bir jokey olduğumu kanıtlama şansımdı. Geçen yılki Northern Crown galibiyetlerimin sadece bir dizi acemi şansı olmadığımı kanıtlama şansım. Bu işin eğlenceli olması gerekiyordu. Zorlu ama eğlenceli bir çalışma. Ancak bugün sadece ezici bir şekilde ağır geliyordu. Üstüme çöken baskı, görünmez bir kurşun yelek gibiydi. Ciğerlerime hava çekmek bile konsantre olmayı gerektiriyordu adeta.

Kendimi burada olan her şeye dair zihnimde bir envanter çıkarmaya zorladım ve neyi unuttuğumu fark ettiğimde başımı iki yana salladım. "Sıçayım. Doğru ya. Formam."

Ne kadar harika olurdu öyle? Gold Rush Çiftliği formam olmadan Vancouver'daki pistte –ki orası Ruby Creek'teki çiftlikten en az bir buçuk saatlik mesafedeydi– ortaya çıkacaktım az kalsın. Her yarışta giydiğim siyah-altın üniforma.

Başımı iki yana sallayarak tekrar ahıra yürüdüm, ofislerin olduğu uzun koridordan aşağıya, en sondaki çamaşır odasına doğru ilerledim. Ahırın üstündeki küçük bir dairede yaşadığım için çamaşırlarımı burada yıkıyordum. Ben gerçek bir çiftlikte, çamur ve karda, genellikle saçlarımda samanla büyümüştüm; bu yüzden tüm kıyafetlerimi tüylü at çamaşırları için kullanılan aynı makinelerde yıkamak düşüncesi beni hiç rahatsız etmiyordu.

Neredeyse kapıya vardığım sırada onu duydum.

“Violet.”

O ses. Alçak hırıltılı tınısı. O sese işlenmiş tehdit. Arkasındaki adam. Yemin ederim, ayaklarımdan kökler fışkırıp beni yere bağlamıştı. Kalbim göğsümden, dışarı çıkıp kaçmak ister gibi şiddetle atıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım. Ben de buradan gitmek istiyordum.

Henüz burada olmaması gerekiyordu. O gelene kadar benim otoyolda ilerliyor olmam gerekiyordu. Onun hayatımdan çıkmış olması gerekiyordu. Onu arkamda bırakmış olmam gerekiyordu. Onu unutmalıydım.

Ama unutmamıştım. Kendimi azarlamış, kendimle güreşmiş ve mücadele etmişim. İyi olduğumu kendime kanıtlamak için başka adamlarla olmuşum. Ama ağzından tek bir kelime çıkmıştı ve iyi olup olmadığımı cidden merak eder oldum. Kaçıp saklanabilirdim, ama yeni ben olayları böyle idare etmiyordu. *Yeni Violet, ürkek bir Violet değil.* Kendime söyleyip durduğum şey buydu.

Belki bir gün gerçek gibi gelirdi.

Ben de elimden geldiğince çok oksijeni içime çekip başımı dik tuttum. Bu adamın bana kendimi küçük ya da mahcup hissettirmesini reddediyordum. Birlikte bir geçmiş paylaşıyorduk, ama ikimiz de yetişkindik. *Bu iyi gidecek.*

Topuklarımın üstünde dönerek az önce geçtiğim ofise ilerledim. Yıllardır boş duruyordu. Tam kapının eşiğinde durdum, çünkü hem daha ileri gitmek istemiyordum hem de sersemlemiştim. Koyu renk bir takım elbiseyle bir masanın arkasında oturmuş, gömleğindeki kol düğmelerini döndüren Cole Harding'e tek bir bakış, kendimi doldurduğum tüm o cesareti kaybetmeme yetmişti. Biri üzerime bir kova soğuk su dökmüş gibi, kelimenin tam anlamıyla üzerimden akıp gittiğini hissediyordum. Vücudumun ona verdiği tepki hiçbir zaman normal olmamıştı ve bugün de bir istisna değildi.

Mürekkep karası saçlar, gri gözler, geniş omuzlar, ağzındaki o hüznü kırım. Bakışlarımın altında kollarını göğsünde kavuşturdu ve görüntü karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. Sırf hareket edişi bile o kadar kendinden emin, o kadar hesaplıydı ki, dikkatimi dağıtıyordu. Vücudunun her santiminde çok fazla güç saklıydı. Bir askerin vücudu.

Gözlerim pazılarına indi ve orada kaldı. İnanılmazlardı. Tamamen çıplakken nasıl görünüyorlardı, beni sarmaları nasıl hissettirirdi acaba? Kafam oraya gittiği için bile kendimden nefret ettim. Ama gözlerim onları incelemeye devam ediyordu, çünkü o anlamlı gözlerine bakmaktan daha az sinir bozucuydu. Derin, tekinsiz ve çok fazla şeyle dolu o gümüşü havuzlar. Öfke, acı ve kederle dolu o gözler. Onlar benim için daha büyük sorun teşkil ediyordu. Kalbim için de.

“Violet.” Adımı tam bir cümle, tam bir düşünceymiş gibi söylüyordu. Söylediği zaman ne demek istediğini tam olarak anlamam gerekiyormuş gibi. Ancak Cole Harding söz konusu olduğunda, *hiçbir şey* bilmiyordum. Sanırım bildiklerim hiçbir şeyden de azdı. Kollarımdaki tüylerin üzerimden elektrik akımı geçiyormuş gibi diken diken olması ve karnımın bir hız treninin en yüksek noktasından aşağı yuvarlanmışım gibi dönmesi dışında... Duruma gayet uygundu, çünkü Cole ile olan geçmişim bir hız treninden başka bir şey değildi.

“Herkes bana Vi der.” Sesimin bu kadar kısık çıkmasından nefret ettim. Adımın onun dudaklarından çıkma şeklinden nefret ediyordum; aynı anda hem fazla resmi hem de fazla tanıdıktı.

Gözleri bedenimde gezindi, ama gülümsemiyordu. Takdir edici bir yanı yoktu. Daha çok beni değerlendiriyordu, sanki temizlenmesi gereken bir karmaşaydım ve o da bunu nasıl yapacağını anlamaya çalışıyordu. Karnıma utanç doldu, bir zamanlar benimle konuşma şekli ve bunun beni iliklerime kadar ısıtması kafamda canlandı ama bunu bastırmak için elimden geleni yaptım. O tavşan deliğine bir daha düşmemek için çok uğraşmıştım.

“Ben herkes değilim,” dedi basitçe.

Tıslayarak içime hava çektim, nefesimi tutmuşum gibi duyulmaması için çabalamıştım. Sözleriyle nefesimi kesmiş olduğu gerçeğini çaktırmamaya çalışıyordum. Kan kulaklarımda çağlıyor, yanaklarımda toplanıyordu... her zamanki gibi. *Pembeler içinde acayip güzel görünüyorsun.* Bir keresinde bana böyle demişti ve şimdi aklımın ve bedenimin o güne dönmesine engel olmak gücümün her zerresine mal oluyordu.

“Ne istiyorsun, Cole?”

Gözleri parladı ve bedeni kaskatı kesilirken çenesinde bir kas attı. Beni buraya çağıran kendisi olmasına rağmen, bir şekilde onu gıcık eden kişi benmişim gibi. Çenesini kapalı tutabilirdi ve asla neler olduğunu bilemezdim. Bütün bu karşılaşmadan tamamen kaçınabilirdik.

“Sadece aynı noktada olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Ben burada çalışırken birbirimizin yoluna çıkmayacağımızdan. Senin işleri...” Gözleri vücudumda aşağı kadar inip geri çıktı. “... profesyonel tutabileceğinden.”

Profesyonel. Aramızdaki hiçbir şey profesyonel olmamıştı ki. Beni çıplak görmüş, kalbimi ezip geçmiş, sonrasında soğuk bakışlar ve alaycı sözlerle hiç yoktan ortaya çıkmıştı; şimdi de ben-

den işleri *profesyonel* tutmamı mı istiyordu? Bana nasıl davranmam gerektiğini dikte etme hakkına sahip olduğunu düşünmesi karşısında, içimde bir öfke yükseldi. Bu sektörde böyle bir şeyle yeterince karşılaşmıyormuşum gibi. Burası hassas bir noktaydı ve bilmesi gerekiyordu. Uzun geceler boyunca ona çocukluğumdan bahsetmiştim. Kendi başıma nasıl çabalayarak çıktığımı anlatmıştım. Şimdi burada ortaya çıkıp benimle *bu* şekilde konuşacak mıydı? Hayatta olmaz.

“Netleştirmeme izin ver, Cole.” Bu defa sesimin titremesine müsaade etmedim ve gözlerimi pazılarına dikmedim. Dosdoğru o çelik gibi gözlerin içine bakıyordum. “Burası *benim* çalıştığım yer ve profesyonel davranmazsam var olamam. Ancak şu an *benimle* konuşma şeklin var ya? Hiç profesyonel değil. Dolayısıyla geçen yıl boyunca yaptığım şeye devam edeceğim ve *sen benim* yoluma çıkmayabilirsin. Başarabilecek misin sence?”

Vücudu hafifçe geri çekildi ve gözleri kocaman açıldı. Bunun olacağını öngörememiş gibiydi. *Beni* öngörememiş gibiydi. O yüzden bana patladı. Yüzünde bir anlık özgüvensizlik gördüm ve sonra kelimeleri bana geri fırlattı. O sözlerdeki sertliği alan şey ise içlerindeki keder iziydi.

“Morlu Güzel çok tatlıydı. Ne oldu?”

Hüzünle başımı iki yana salladım. Çünkü iş oraya vardığında, onu gördüğümde ve onu düşündüğümde hissettiğim şey buydu. Hüzün.

“Görünüşe göre Morlu Güzel’i bir paspasla karıştırmışsın.”

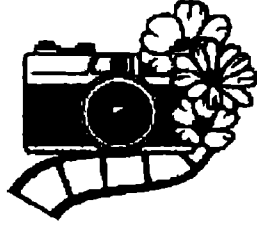
Yüzündeki kederli ifadeyi, soğuk maskesindeki çatlağı görece kadar ona baktım ve ardından dönüp gittim. Lanet kalbime saplanan mızrak gibiydi. Altınavcısı⁸⁵ eskisi kadar kayıp, eskisi kadar karmaşıktı. Eskisi kadar kırık. Onun bu şekilde saldırmasını tolere etmeyeceğime çoktan karar vermiştim. *Hepimiz seçimler yaparız.* Bana bir keresinde böyle demişti ve haksız değildi.

Bu yüzden hayatıma devam etmişim. Bu yüzden tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştum. Bu yüzden şimdi aramızdaki tuhaflık ondan kaynaklanıyordu, benden değil. Cole Harding söz konusu olduğunda, aklım hangi seçimlerin yapılması gerektiğini tam olarak biliyordu.

Ama kalbim?

O kadar da emin değildi.

.

VIOLET

“Cole bugün taşındı.”

Ayağımı botun içine gerekenden daha sert bastırdım, bunu yaparken homurdandım ve sonra hemen yanımdaki basamaklı taburede duran bezle botumu cilalayarak kendimi meşgul ettim. Aslında, bana manyak gibi sırtan Billie’yi görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Hiçbir şey söylemeyecek misin?”

Ona yan yan bakıp omuz silktim. Çünkü cevap hayırdı, hiçbir şey söylemeyecektim. Patronum ve Gold Rush Çiftliği’nin baş eğitmeni Billie Black geçen yıl, en iyi arkadaşlarımdan biri haline gelmişti. Onu yakından tanımıştım. Koku almış av köpeği gibiydi, akıllıydı ve sezgileri güçlüydü; söyleyeceğim herhangi bir şeyi çılgın hafıza kasasına koyacak, sonrasmda geri açıp verilerinden anlam çıkaracaktı. Ardından da Cole’u nereden tanıdığımı öğrenecekti.

Bu da itfaiye kamyonu kırmızısına dönmeden gözlerine bakamayacağım anlamına geliyordu.

“Hayır,” dedim heceleri vurgulayarak, koşum bölmemizde ayağa kalktım ve siyah-altın renklerindeki Gold Rush Çiftliği formasını aldım.

“Viiiii,” diye inledi, “bu beni öldürüyor! Bir yıl oldu. O gün yüzünü gördüm. Sana ne söyledi? Bana bir şey ver.”

Göğsümden yukarı doğru tırmanan hafif bir sıcaklık hissettim. Kadın amansızdı. “Peki. Birkaç yıl önce internette tanıştık. Biraz sohbet ettik.”

Uzun parmaklarını çenesinde gezdirerek beni süzdü. “Eski mektup arkadaşlığı olayı gibi mi?”

“Onun gibi bir şey.” Elimi savurarak geçiştirdim. “Şimdi beni yalnız bırak. Kazanmamı bekliyorsan, gidip tartılmam ve doğru ruh haline girmem gerekiyor.”

“Tamam, tamam. İşin bitince gel beni bul ve söz, bunu bir daha sormayacağım.” Gitmek üzere kalktığı sırada kaşlarını yukarı aşağı oynattı. “Yarış bitene kadar.”

Gözlerimi devirdim ve ahırın geçitlerinden pist ofislerine doğru ilerledim. Cole Harding’in hayatıma tekrar bodoslama daldığı yer.

DD’nin sırtında oturmuş, Denman Derbisi galibiyetimizden sarhoş olmuş haldeyken, Vaughn’ın ağabeyi olduğu anlaşılan bir adamın bana yaklaştığı ânı hatırladım. Onun böylesine parlak ve neşeli bir kutlamanın üstüne çöken tekinsiz bir yağmur bulutuna benzediğini düşündüğümü hatırladım. Kocaman elinin elimi sarmasını, parmağını bükerek yaklaşmamı işaret ettiğinde o elin sıcaklığını, ağırlığını hatırladım. Öne eğilip de onun, “Seni tekrar görmek çok hoş, Morlu Güzel. Kıyafetlerin üstüneyken neredeyse seni tanıyamayacaktım,” dediğini duyduğum an, bedenimdeki tüm sıcaklığın yok olduğunu ve etrafımı saran seslerin uğultuya döndüğünü de hatırladım.

Sırf o anıyı tekrar düşünmek bile kızarmama neden oldu. Ancak hayatımın en mutlu anlarından birini alıp *bununla* lekeleme şekli yüzünden hâlâ öfkeliydim. Üstün olduğunu bilerek bunu yüzüme fırlatma şekli yüzünden...

Görüyorsunuz ya, Cole Harding nasıl göründüğümü tam olarak biliyordu. Her santimimin nasıl göründüğünü de. Yine de o âna kadar onun kim olduğuna dair en ufak fikrim yoktu ve bu benim için gerçekten hassas bir noktaydı.

Anlaşılan patronumun patronuydu. Billie'nin müstakbel kayınbiraderiydi ve şimdi de son birkaç yılda kendime yarattığım tek güvenli alana taşınıyordu. Kimsenin üzerime titremediği, başarılı ve bağımsız bir Violet Eaton versiyonu olabildiğim yere. İki yıl önce o mesaja cevap veren kızla aynı kişi değildim. Hem Cole ile aramızda olan şey var ya? Bir daha asla olmayacaktı.

Kalbimin kaldırabileceğini sanmıyordum. Gururum ise kesinlikle kaldıramazdı.

İşte bu yüzden yüzüme titrek bir gülümseme yerleştirip ona siktiri çekmiştim, sonrasında da doğrularak kendimi galibiyetin tadını çıkarmaya zorlamıştım.

Sohbet isteğini kabul ettiğimde, adamı tanıyarak aylar geçirmeyi beklemiyordum. Bir yıl sonra, o sohbet odasında ona *ghosting* yaptığımda, onunla herhangi bir zamanda yüz yüze gelmeyi de beklemiyordum. İsimsiz bir şekilde kendi sınırlarımı zorlayıp azıcık hayatımı yaşama olayım, çok daha fazlasına dönüşmüştü. Şimdiyse, tüm bu iskambilden kulem tepeme çökmek üzereydi. Çünkü o burada, çiftlikteydi ve muhafaza etmeye çalıştığım o kalkanı tehdit ediyordu.

Başımı eğip kendimi akşamki yarışa hazırladım. Elimde bir Northern Crown galibiyeti olabilirdi, ama yine de kendimi mahallenin yeni kızı gibi hissediyordum. Tecrübesiz ve boyumu aşan sulara gibi. Babamın ve üç ağabeyimin gözetimi ve baskıcı

müdahalesi altındaki evde yaşamının zihniyetine sıkışmış gibi hissediyordum hâlâ. Kendimi oraya ait olmayan çocuk gibi hissediyordum.

Tartıldıktan sonra DD'nin ahırına geri döndüm ve kulaklıklarımı kulağıma taktım. Biraz Shania Twain beni doğru ruh haline sokmakta asla başarısız olmazdı. Bana çocukluğumu hatırlatıyordu.

Gold Rush Çiftliği'nde kurum içi binici olmadan önce, alt seviyeden bir seyistim. Alberta'daki memleketi olan küçük kasabasından Britanya Kolumbiyası'na taşınmış, elinde kendini göstermek için iyi bir iş etiği ve kendi yolunu açma konusundaki büyük çaresizliği dışında pek bir şey olmayan bir kızdım.

Olay şu ki, seyis olmak hoşuma gidiyordu ama her zaman jockey olmak istemiştım ve bu konuda başarılı olmak için de doğru bedene sahip olacak kadar şanslıydım. Bazen perde arkasında çalışmanın getirdiği o sessiz anları özlüyordum. Sadece atlar ve benim olduğumuz zamanları. Ahırın üstündeki o uzun, dar, kıvrımlı merdivenlerle çıkılan minik dairemde yaşamaya devam etme nedenim de buydu. Şafakta ahırdaki bölmelerin yanından yürümeyi ve o hafif saman çiğneme seslerini dinlemeyi seviyordum. Kendi atlarımla ilgilenmeyi seviyordum. Çamurda ilerleyerek bitiş çizgisine ilk varmaya çalışırken duyulan yüksek sesli ziller ve hoparlörlerdense, atların kürkleri üzerinde gezinen fırça kıllarının rahatlatıcı hışırtısını seviyordum.

Dolayısıyla o anları kendim için tekrar oluşturmaya çalıştım. Bu yarış öncesi ritüel de onun bir parçasıydı. Kimse beni rahatsız etmezdi –Billie bundan emin oluyordu– ve ben içime kapanacak ve atımla baş başa kalacak azıcık zaman bulabiliyordum.

Şu an o at, uzun bacaklı ve zeki bir yapıya sahip küçük siyah şampiyona galibi aygırımız DD'ydi. Tımarına son dokunuşları yaparken onu parlak günışığına yönlendirdim; Vancouver'da

Nisan ayında pek görmediğimiz bir şeydi. Bu bölge, *Nisan yağmurları Mayıs çiçeklerini getirir** deyimine yeni bir anlam katıyordu. Yılın bu zamanında, resmen çamur birikintisinde yaşıyorduk ve hava güneşli olsa bile parkur ıslaktı.

DD'nin toynakları piste inen asfalt yola gürültüyle vurduğunda, Billie resmen hiç yoktan orada bitiverdi. Her zaman hazırdı ve beni bekliyordu. Günün erken saatlerinde strateji hakkında konuşmuştuk ve bu noktada, sadece arkadaşça bir sessizlik içinde birlikte yürüyebilecek durumdaydık.

Gelip yanımda durdu, eğildi ve ellerini arkamda kavuşturarak ayağıma destek yaptı. "Çık bakalım, Minik Asker."

Yanağımın seğirdiğini hissettim; Billie'nin boyutlarımla alakalı sevgi sözcüklerinin hiç sonu gelmiyordu. O bir kadın için uzun boyluyken ben minyondum; onun kıvrımları varken, ben... şey tahta gibi dümdüzdüm.

Dizimi onun bekleyen ellerine bıraktım ve beni eyere kaldırdı, dizimi sıkıp beni yoluma gönderdi. Başlangıç kapıma doğru yolculuğumun geri kalanı her zamanki gibi bulanıktı. Midilli atları, görevliler, etrafımdaki diğer jokeyler ve atların hepsi birbirine karışırken; ben DD'ye ve bizi o bitiş çizgisine güvenli ve hızlı bir şekilde ulaştırmaya odaklandım. Midilli atımız öne çıktığında, binici bana dostça baş selamı verdi. Midilli binicisi bir jokeyden tamamen farklıdır. Kapıya güvenle ulaştığımızdan emin olur ve gergin bir atın güvenlik battaniyesine benzer. Takımın önemli bir üyesidir.

Kapıda, "Bol şans," diyerek beni gönderdi.

DD harika bir aygırdı, güvenilir ve akıllıydı, kıyas kabul etmeyecek kadar yetenekli ama klostrofobikti. Kapıyı arkasından kapattıklarında onun bir enerji topu gibi kıvrıldığını ve çok fazla

* Orijinali "April showers bring May flowers" olan bu atasözünün Türkçe karşılığı "Her fırtınadan sonra güneş doğar" şeklindedir. Anlama uyum sağlaması için kelime anlamıyla çevrilmiştir. (ç.n.)

geri çekilmiş bir elastik gibi, küçük bir alandan patlayarak çıkmaya hazır olduğunu hissettim.

İşte burada görüş alanım daraldı. Tek gördüğüm onun uzun ve sivri kulaklarıydı. İkimiz de odaklanırken, dünyanın geri kalanı yumuşayıp bulanık bir hale büründü.

Ta ki omurgamdan aşağı sinsi bir his gönderen o sesi duyana kadar. “Hey. Yeni kız.”

Patrick Cassel’ı görmezden geldim. Bu arenada en çok aranan jokeylerden biriydi. Geçen sene bir yarışta DD’ye binmişti, ama yarışta nasıl biniş yapması gerektiğine dair Billie’nin talimatlarını kulak ardı etmişti ve... şey, Patrick için iyi sonuçlanmadı diyelim. Artık Gold Rush Çiftliği’nin kara listesindeydi; hepimiz o yokmuş gibi davranıyorduk. O da Billie’nin geldiğini görünce, kibirle arkasını dönüp diğer tarafa yürüyordu.

Gerçi sessiz küçük sarışından o seviyede bir kaçınma söz konusu değil gibi görünüyordu.

“Bundan sonra akşam yemeği yersek, kazanmana izin verebilirim. Ne dersin, Prenses?”

O düşünceyle ürpermeye çalıştım. Patrick alçağın tekiydi, her şeye hakkının olduğunu sanıyordu ve kıyafetlerimin altına böcek kaçmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Billie’nin karşılaşmalarını anlatışına göre, hor gören bir cinsiyetçiydi üstelik. O adamla hiçbir ilgimin olmasını istemezdim.

“Prenseslerin kurbağaları sadece masallarda öptüğüne eminim, Patrick,” diye mırıldandım. “Ben almayayım.”

O bir şey diyemeden zil çaldı ve kapılar açıldı. DD ile harekete geçtik ve Patrick ile olan konuşma aklımdan çıktı; parkurda yıldırım hızında ilerleyerek ilk dönüşte sürünün arkasında kaldık. Küçük siyah atın bulunmaktan hoşlandığı yerde.

Onun sırtında aşağıda kalarak ağırlığımı hafif tuttum, genel olarak onun kendi bildiği gibi yapmasına izin veriyordum. Bu at koşmak için doğmuştu ve buna bayılıyordu. Kulüp tarafındaki dönüşü geçerken her şey plana uygun ilerliyordu. Harekete geçtiğimiz yer burasıydı.

Ardından koyu doru bir atın yanımda hareket ettiğini hissettim. Gözümün kenarından Patrick Cassel'in limon yeşili formasını gördüm. O öne geçerken yok saymaya ve odağımı DD'den ayırmamaya çalışıyordum.

Ta ki o, toynak seslerinin üstünden bağırana kadar: "Bir ders alma vaktin geldi, küçük kız."

Yolunu değiştirmek için ellerini hafifçe hareket edişini izlerken içgüdülerim aşırı tetik haline geçti. Korku damarlarımda dolaşmaya başladı. Henüz tepki verme şansım olmadan, keskin bir şekilde önümüzü kesti, sert açısıyla DD'nin omzuna çarptı ve ileri hareketimizin canına okudu. Kaygan zemin eklenince de sonuçlar feci oldu.

Başı ve boynu öne eğik halde ve bacakları kaygan bir yolda dörtlüala koşan DD'nin hiç şansı yoktu.

Hareketimizin aşağı doğru döndüğünü hissettim ve daha ne olduğunu anlayamadan DD ile kendimizi çamurun içinde bulduk.

"Onu geberteceğim." Billie hastane yatağımın ucunda volta atıyordu. "Yani gerçekten geberteceğim."

Onun sinir krizine tepki veremeyecek kadar çok acı içindeydim. Bacağım bir ağaç gövdesi gibi şişmişti ve röntgenlerim ile MRI taramalarım bakmaya vakitleri olana kadar bana ağrı kesici vermiyorlardı. Bunun boktan olduğunu doğrulamak için tıp diplomasına ihtiyacınız varmış gibi.

“Vaughn’a onu sevdiğimi ve kefareti parasını hazır etmesi gerektiğini söylemen gerekecek. Çünkü Patrick’in sıksa uzuvlarını tek tek koparacağım.”

Odamda etrafa bakınırken dudaklarımdan düzensiz bir iç çekiş kaçtı. Duvarlar o bilindik soluk nane rengindeydi, bu rengi hastane duvarlarını boyamak için ürettiklerini düşünüyordum ve koklayabildiğim tek şey, şimdiye kadar gittiğim her hastanede yayılan o sert, steril kokuydu. Ki çok hastane görmüşlüğüm vardı, çünkü kardeşim Rhett yürüyen bir felaketti. Hiç korkusu olmayan rodeo prensi. Ondan bir yaş küçük olmama rağmen, o bir sakatlık veya başka bir şey için tedavi görürken hastanede bakıcılık yapan hep ben olurdum. Babamın çiftliğimizi idare edip de dördümüzü geçindirebilmesinin tek yolu buydu.

O yüzden hastanelerden *nefret* ediyordum. Patrick umurumda değildi. Ama DD için endişeliydim. Bacağımın üstüne düşmüştü ama o da topallamadan yürüyememişti. Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Çok daha kötü olabilirdi.

“DD konusunda Mira bir şey söyledi mi?” Mira Thorne arkadaşımız ve yeni işe aldığımız veterinerdi. Hem pistte hem çiftlikte Gold Rush Çiftliği programındaki bütün atlarla ilgileniyordu.

Billie gergin bir tavırla dudağını ısırды ve ellerini ceplerine soktu, onun da delikanlımız için endişelendiği belliydi. “İyi olduğunu söyledi,” diye sessizce cevap verdi. “Daha fazlasını öğrenir öğrenmez arayacak.”

“Onunla gitmeliydin.”

Billie gözlerini devirdi. “Ya sonra? Seni kendi başına mı bıraksaydım? Mira orayı halleder.”

Gözlerimi kırıştıtararak kapattım ve yumrulu yastığa gömüldüm. Hastanede rahat etmenizi istemiyorlardı sanki. Gözlerim kapalıyken gözkapaklarımdan arkasında görebildiğim tek şey, se-

ramik bir klozette üstüne sifon çekilen sezondtu. Dünyanın en fevkalade yarış atlarından birine binip turnayı gözünden vuran bir kız değil de bunda iyi olduğumu kanıtlama şansım çöp olmuştu.

Ne *boktan* bir durum.

“Pekâlâ, Bayan Eaton...” Kumaş pantolon ve takım gömleğinin üstüne beyaz önlük giymiş orta yaşlı bir adam odaya girdi. “Bugün size iyi haberlerim var.”

Alnım kırıştı. Bugünle ilgili hiçbir şey bana iyi haber gibi görünmüyordu.

“Yaptığımız görüntülemeler, hiçbir şeyin kötü şekilde kırılmadığını gösteriyor.”

Mavili siyahlı renge bürünmüş bacağıma baktım. Epey kırık görünüyordu.

“Emin misiniz?”

Hoş bir tavırla güldü. “Fazlasıyla eminim. Birçok ezik var. Dizde yumuşak doku travması. Fibulanızda da ufak bir çatlak.”

Bacağıma bakmaya devam ettim, paramparça olmadığına hâlâ ikna olmuş değildim.

Doktor, sessizliğimi konuşmaya devam etme fırsatı olarak kullandı. Elindeki dosyaya bakarak devam etti, “Ameliyata gerek yok. Ancak en azından bir ay çok yüklenmemelisiniz. Başlarda koltuk değnekleri kullanın, en azından şişlikler inene kadar. Herhangi bir merdivenden uzak durun. Ve kesinlikle ata binmek yasak.”

Bir homurtu çıkardım. *Evet, tabii. Öyle bir şey olmayacak.*

“Bayan Eaton, ben ciddiyim. Sporcuların nasıl olabildiklerini biliyorum. Ancak kemikteki çatlak ilerlerse, ameliyat olmanız gerekir. Rehabilitasyon süreci de çok daha uzun olur. Daha beter olmadığı için şanslısınız. Bunu boşa harcamayın.”

Şanslı mı?

Şimdi Billie araya girdi. Yüzümdeki ifadeyi okuyabildiğine şüphe yoktu. “Sorun değil, Doktor. Ben onu hizaya sokarım.”

Adam Billie’ye pek bakmadı bile. Onun yerine, kaşlarını kaldırarak başını bana doğru eğdi, bir tür onay beklediği belliydi. Savuşturur gibi elimi salladıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. Buradan gittikten sonra ne yaptığımı bilecek hali yoktu.

“Tamamdır,” diye mırıldandım, gözlerimi indirerek iç çektim, kendimi azar yemiş gibi hissediyordum.

“Güzel. Size biraz ağrı kesici vereyim, sonrasında da taburcu ederiz.”

Yanaklarımı zorlayarak gülümsemeye benzer bir ifade takındım. Daha fazlasını yapamayacak kadar yaralı ve öfkeliydim. Ağrının biraz hafiflemesine ve kendi yatağıma yatmaya hazırdım. Doktor topuklarının üstünde dönüp odadan çıktı.

“Merak etme, Vi. Sana kalacak rahat bir yer bulacağız.”

“Ne?” Kafam karışmış halde Billie’ye baktım.

“Dairenin çılgın merdivenlerinden şimdi çıkamazsın. Hele inmek?” Ürperdi. “Duymak bile istemiyorum.”

“Peki anne. Beni nereye yerleştirmeyi planlıyorsun o zaman?”

Billie yüzünü ovuşturdu, sakın görünmeye çalışmasına ve bana karşı her şey yolundaymış gibi davranmasına rağmen, stres olduğu ortadaydı.

“Vaughn’i abisiyle ana evde yaşamaya yollarım, sen de benimle kulübede kalabilirsin.”

“Aşk yuvasında mı?” diye yumurtladığım sırada, bir hemşire elinde beyaz bir kapla gelip bana verdi.

“Aşk yuvası mı?” Billie bana şaşkınlıkla bakarken, ben kâğıt kaptaki iki hapi inceledim, ağzıma attıktan sonra yanımdaki masada duran suyu üstüne içtim. Neredeyse geri tükürecektim. Şehir suyunun tadı çok garipti.

“Evet. Aşk yuvasında kalıp ikinizi ayırmayacağım.”

“Evimize öyle mi diyorsun?” diye haykırdı, eğlendiği belliydi.

Şimdi gülümsemeden edemedim. Vaughn ile mutluluktan havalara uçtukları bir baloncuğun içinde yaşıyorlardı. “Billie, çiftlikteki herkes oraya öyle diyor.”

Yorgun bir nefes verip elini kestane rengi saçlarından geçirdi. “Yalan söylemeyeceğim. Bir açıdan bayıldım buna. Yine de benimle kalıyorsun gerçi. Vaughn da atlatır.”

“Billie, evinin ilk katında banyo yok bile.”

“Hay sıçayım.” Anında havası sönmüş gibiydi. “Peki. Tamam... neden Cole’u senin dairene taşımıyoruz, böylece sen de eve geçersin. Sadece birkaç...”

Evet, öyle bir şey olmayacaktı. “Hayır. Daireme girmeyecek. Orası *benim* alanım.”

“Peki o zaman, Violet, senin çözüm önerin nedir? Birkaç haftalığına Alberta’ya gitmek ister misin? Babanla kalmak? Ya da ne bileyim...” Sesinden sıkıntı akıyordu. “Gidip çiftlik evinde Cole ile yaşar mısın? Çünkü orada boş bir oda ve zemin katta banyo var.”

Şaka yaptığını anlayabiliyordum. Son duruma en iyi çözüm buymuş gibi görünüyordu.

Evet, bugün hep iyi haberlerle doluydu. Ne *şanslıyım* ya.

COLE

İnleyerek telefonumun ekranına bakıyorum. Gerçekten bunu yine denemek üzere miyim? Çok ezikçe. Ben eziğin tekiyim. Kendimi kimseye göstermemeye karar vermiş olmam, hâlâ bir şeyler istemediğim anlamına gelmiyor.

Hem o fotoğraf çok... uhrevi? Bilmiyorum. İçinde kaybolabilirim. Gözlerimi oradan alamıyorum. Kafamın içinde yaşamaktan çok farklı. Kusursuz soluk tenin üstünde açık pembe meme uçları. Avucumu vücudundan yukarı kaydırıp göbek deliğinden göğüs kemiğine doğru çıktığımı, ardından boğazında durduğumu ve o dolgun yumuşak dudaklara başparmağımı sürttüğümü hayal ediyorum.

Başparmağımı üstlerinde gezdirirken o dudakların aralanışı, onların aralarından çıkan ufak iç çekme sesi...

Çok uzun zaman oldu, seni ihtiyar sapık. Sırf bir kadının dudaklarına dokunmayı hayal ederek sertleşiyorsun. Hem de yüzünde olanlara...

Öyle görünen bir kızın benimle ilgilenmeyeceğinden ve ona sunabileceğim çok az şey olmasından bahsetmiyorum bile.

Ama neyse ne. Neden olmasın? Kaybedecek neyim var? Yalnızlıkla dolu Batı Kıyısı daireme bakıyorum. Geçen birkaç yılda karşısına çıkan her fırsatın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veren yetişkin bir adamın mabedi aslında burası. Yaşayan bir kabuk.

Daha iyi olmayı denemedim bile. Bedenimdeki sorunları aşmayı. Daha fazlasını yapmayı. Her şeyi istiyorum. Beyaz bahçe çitleri. 2,5 çocuk*. Her sabah ayrılırken beni azıcık dil kullanarak öpen bir eş. Ama oraya varmak için bir bok yapmıyorum. Muhtemelen benim için artık çok geç.

Sadece ben, kendim ve protein tozlarım var. Bir de sapık internet kişiliğim. Kabulleneyim bari.

Başparmağım mesaj ikonuna tıkladı ve fikrimi değiştirmeden önce hızlıca yazmaya başladım.

Sonra gidip fazlasıyla hissettiğim pisliği yıkamak için duşa giriyorum. Ama tenime değen kremamsı teni düşünmeyi kesemiyorum. Her bacağın iç kısmında dilimi kaydırığımı hayal ediyorum. Onu tatmaya, altımda kıvrandığını hissetmeye gerçekten vakit ayırıyorum. Ellerim aletimi kavriyor ama ben onların yerinde yumuşacık dudakları varmış gibi düşünüyorum, benim için kocaman açmış. Etrafıma sarmış. Yanakları içeri göçüyor ve beni emerken ipeksi sarı saçları sabit bir ritimle sallanıyor. Sonra gözlerini kaldırıp

* Amerika'da aile başına düşen çocuk sayısına dair eski bir şakadır. (ç.n.)

bana bakıyor. Siktir, buna bayılıyorum. İri iri, kocaman açılmış gözler ve ağzında aletim var.

Gözlerinin rengini merak ederken soğuk fayansların üstüne boşalıyorum.

Bir an için yalnız olmamayı diliyorum.

Olmasına asla izin vermeyeceğim bir şey bu.

“Selam, abi.” Ön kapımın üstündeki veranda ışığının sarı ışıltısının altında Billie duruyordu, elleri belinde, yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdı. Burada ne yaptığını bilmiyordum. Ama hoşuma gitmediğini biliyordum.

Cumartesi gecesi saat 23.00’tü. Küçük kasabalarda insanlar böyle mi yapıyordu? Birbirlerinin özel hayatına mı dalıyorlardı? Tam ona bunu sormak üzereyken araç yoluna dönen başka bir çift far gördüm. Vaughn onun kamyonetinin arkasına park etti ve Billie’nin arka kapıyı açık bırakmış olduğunu fark ettim. İçeride bir gölge hareket etti ve onun arkasını görebilmek için biraz öne eğildim.

“Arka koltuğunda uzanan biri mi var?” diye sordum.

Billie omzunun üstünden arkaya baktı. “Ah. Evet.”

Gözlerim onunkilere döndü. “Ceset gömmene yardım edecek kadar hoşlanmıyorum senden.”

Billie sırtıttı, gecenin karanlığında dişleri biraz acımasız görüntü sergiliyordu. “Makul. Patrick Cassel’i öldürdüğümde, senin kapma gelmem.”

“Patrick mi?” diye sordum kafam karışmış halde, o sırada Vaughn basamaklardan çıkmaya başladı. Patrick’in kibirli kıçından nefret ediyordum zaten. Billie’nin bir cesedi gömmesine yar-

dım edeceksem, o herifinki olurdu. Kamyonetten manyak gibi bir kahkaha yükselince düşüncelerimden sıyrıldım. “Hey siz, burada neler oluyor?”

Karanlık arka koltuktan, “O herifi gerçekten öldürebilir, biliyor musun?” diye histerik bir ses geldi.

“O iyi mi?” diye sordu Vaughn, gelip Billie’nin yanında durduğunda azıcık nefes nefeseydi.

“Evet, evet. Sadece gerçekten kafası güzel.” Billie rahat bir tavırla cevaplamıştı.

Dişlerimi sıktım. Tam onlara göre tavırlardı. Bir sürü şey söyleyip hiçbir şey anlatmama sanatı.

“Hey. Siz.” Ters ters konuşuyordum. “Ne. Haltlar. Dönüyor. Burada?”

“Patrick Cassel bu gece Violet ile DD’yi düşürdü ve kızın bacakları düğüm oldu.”

Billie’nin sözleri aklıma nüfuz ederken içime adrenalin doldu. Patrick Cassel’dan zaten nefret etmiyorum olsaydım, şimdi ederdim. Toprağı gördüm. Nal seslerini duydum. Safra tadı aldım. Endişeli bir şekilde bacağımı ovaladım.

“Ne demek *düşürdü*?” Azı dişlerim birbirine gömülürken zamanda geriye gittim. Bambaşka bir güne. Babasının asla bitiremeyeceği bir yarışta ata binmesini izleyen on yedi yaşında bir çocuğa.

“Yolunu kesti ve DD’nin omzuna çarptı. Şaibeli bir şeydi.” Billie burnunu çekti. Sesi biraz asabiydi ve kardeşimin elinin onun beline sarılma şeklini gözden kaçırmadım.

Kendi dilim yüzünden boğulacakmış gibi hissederek devam ettim. “Ve ‘düğüm olmuş’ bacak denen şeyin senin açından ne demek olduğunu açıklayabilir misin?”

Vaughn'ın gözleri hızla bana döndü ve hafifçe irileşti. Genellikle bu, sesimin fazla kaba olduğu anlamına gelirdi. Trixie sürekli bana başka insanların beni nasıl algıladığını düşündüğümü sorardı. Ben de ona umurumda olmadığını söyledim. Bunu görmezden gelip fikir sahibi olmak için beden dilini okumamı söylüyordu. Bence bu kocaman açılmış gözlerle bakış, dikkatli olmam gerektiği anlamına gelebilirdi. Vaughn nişanlısıyla konuşma şeklimden hoşlanmamıştı.

“Fibulasında çizgi çatlak ve dizinde bir çekme var. Hafif bir şey, ama bir nevi hırpalandı. İyileşme süreci o kadar uzun olmayacak. Şanslıysa, bir ay.”

Kendimi zorlayarak ciğerlerime derin bir nefes çektim, onları sabit şekilde doldurup boşaltmaya çalışıyordum, böylece anılarımın verdiği sızıyla nefesim kesilmezdi. Çok daha kötüsü olabilirdi. Daha kötüsünü görmüştüm. Bell Point Park'ta korkuluklara asılarak babamla, idolümle vedalaştığımda on yedi yaşındaydım. Onun kapılara ilerleyişini izlemiştim. Sesimin ertesi gün kısılacağına emin olduğum bir noktaya kadar ona tezahürat etmiş, ıslık çalmış ve haykırmıştım. Lider ata doğru yaklaşmasını izlemiştim. Yüzündeki sırıtışı görmüştüm. Sonra da düşüşünü izlemiştim. Basit bir takılma sonucu atının bedeni onunkini ezmişti. Atının dehşetle açılmış kocaman gözlerle ayağa kalkıp hızla uzaklaşmasını izlemiştim.

Babamın toprak pistte kıpırtısız bedenini izlemiştim. Ayağa kalkmasını istemiştim. Ama asla kalkmamıştı.

Çok daha kötüsü olabilirdi.

“O iyi mi?” Sesimi sakın tuttum, ama ben bile orada yıllardır irin tutan acı ve öfkeyle titrediğini duyabiliyordum.

“Evet,” diye cevap verdi Billie. “Ama merdiven çıkmaması lazım. Yani ahırın üstündeki dairesine gidemez. Bizim kulübede kalmasına izin verecektik, ama banyo ikinci katta. Hem bütün

alan üç kişi için fazla küçük...” Sesi kesildi ve istememesi gereken bir ricada bulacak küçük bir çocuk gibi kocaman gözlerle bana baktı.

Galiba bu da okuyabildiğim bir beden diliydi. İfadenin her yerinden yalvarış okunuyordu, daha önce de görmüştüm. Beni gıcık etmeye ya da bende Patrick’i geçen sene çektiğı numaradan sonra istediğimden daha çok boğma isteğı uyandırmaya çalışmasının dışında, *bana* bu ifadeyle neden baktığından emin değildim sadece.

Bu yüzden varsayılan moduma geçtim. Kardeşime ve nişanlısına boş boş baktım, burada ne söylememi ya da yapmamı istediklerinden emin değildim.

Vaughn inleyerek bir elini saçlarından geçirdi. Her zaman işleri zorlaştırmamla ilgili bir şeyler mırıldandığı dikkatimden kaçmadı. *Hislerimiz karşılıklı, küçük kardeş.* “Violet seninle çiftlik evinde kalabilir mi? Boş bir oda ve zemin katta banyo var. Sadece birkaç haftalığına.”

Ciddi olamazlardı.

Yumruklarımı pazılarımın altında tuttum, yeterince öfkeli görünürsem, ikisinin geri çekilip farklı bir çözüm üreteceklerini umuyordum. Göğsüm yükselip alçalırken asabiyetim artarak her ekleme, her kasıma yayıldı. İkisi de bana beklentiyle bakmaya devam ettiler. Yavru köpekler gibi.

Yavru köpekleri tekmeleyen bir adamı kimse sevmezdi.

Violet kamyonette kahkahalara boğuldu. O kadar şiddetle gülüyordu ki, nefes alamaz hale geldi. Kahkahalarının arasmda içine nefes çekmeye çalıştığını duyabiliyordum. Kahkahasının sesinin neye benzediğini sık sık merak etmişim. Konuştuğumuz bir yıl ve narin küçük yüzünü hatırlamak için kendimi zorlayarak geçirdiğim başka bir yıl boyunca... Şu an çıkardığı o sırtlansı uluma aklımın ucundan geçmemiştir.

“Asla kabul etmeyeceğini size söylemiştim,” deyiverdi. “Yüzüne baksanıza!” Başka bir kıkırdama krizine girdi. “Onu *tanıyorum*. Bu asla yürümez!”

Tamam. Buna bir son vermem lazımdı. Derhal. İhtiyacım olan son şey, Bay ve Bayan Düşük-çene’nin kişisel meselelerimi öğrenmesiydi. Bu muhabbeti sonlandırmanın en az direnç gerektirecek yolu da... *Hayatımı sikeyim*.

Ben daha ne yaptığımı anlayamadan bacaklarım harekete geçti. Billie ile Vaughn’ın arasından geçip kamyonete yaklaştım. Violet arka koltuğa yayılmıştı. Bacağına plastik bir yürüme alçısı sarılmış, rulo halindeki at battanileriyle desteklenmişti. Gözbebekleri büyümüştü ve gülmekten gelen gözyaşları çamurlu yanaklarından akıyordu.

“Hey! Kese Kâğıdı Surat gelmiş!”

Homurdanarak kamyonetin içine doğru uzandım. “Violet. Kes sesini.”

Başını geriye atıp tekrar kahkaha atmaya başladı. Sanki kişisel geçmişimizi ortaya dökmek dünyadaki en histerik şeydi. *On numara komedi, millet*. Dişlerimi sıkmanın baskısıyla çenem seğirdi. Düşünebildiğim tek şey onu meraklı gözlerden ve kullardan uzaklaştırmaktı, bu yüzden ileri eğilip ellerimi beline uzattım. Deri koltukta onu kendime doğru çekerken ellerimin belini neredeyse tamamen çevrelemesi gözümünden kaçmadı.

Kolumu dizlerinin altına kaydırırken irkildi.

“İyi misin?” dedim sadece onun duyabileceği hırıltılı bir sesle. Onunlayken daha dikkatli olmalıydım.

“Biraz canım acıyor.” Hülyalı bakışları sersem bir şekilde gözlerime kaydı, o gözler iri, kayıp ve acayip güzeldi. Görüntüsü karşısında ciğerlerim sıkıştı, hiç sarsamadığım kız...

Billie'yi boş verin. Patrick Cassel'ı ben gebertecektim. Artık daha yavaş hareket ediyordum, daha az asabi ve daha çok endişeliydim; öteki kolumu Violet'ın dar sırtına sardım. Bana yaşlı halde çok ufak ve kırılğan hissettiriyordu ve kendime izin verdiğim onunla karşılaşma hayallerimin hiçbiri bu şekilde değildi.

Sarhoş gibi başını koltukaltıma sürterek, "Çok güçlü değil mi!" diye duyurdu. Minik bir yumruk pazıma indi. "Şu kollara bir bak!"

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım, gevşek vücudunu ön veranda taşıırken sakinliğimi korumak için mücadele ediyordum. Bu kadar ufak hiç kimse böyle ağır hissettirmemeliydi. Karanlığın içinde arkadaşlarımla gevşek bedenlerini taşıdığım zamanlara ait hatıralarla ve omurgamdan yukarı çıkan dehşetle mücadele ettim. Ağırılık. Kuru sıcak.

Nerede olduğumu hatırlamak için ağır ve nemli havayı derin bir nefesle içime çektim. "Ona ne halt verdiler?"

Billie arka cebinden turuncu bir kutu çıkarıp kaldırdı. "Bilmiyorum ama muhtemelen ona çocuk dozu vermeleri gerekirdi."

Homurdandım. Ona sonra bakacaktım. "Bu iş bende," diye seslenerek yanlarından geçtim ve göğsüme sıkıca yasladığım Violet ile eski çiftlik evine girdim.

"Çok romantik biri!" diye kıkırdadı Violet ve gözlerimi devirdim. Geçmişte, Violet konuşmaktan keyif aldığım birkaç kişiden biriydi. Ama o kız şu an kesinlikle burada değildi. Bu kız lanet bir uçurtma kadar uçmuştu.

"Violet, bu durumla rahat mısınız?" Billie endişeli görünüyordu, ama kapıyı çarparak onun yüzüne kapattım, bu konudaki konuşma bitmişti.

"Kaba, değil mi?" diye bağırdı Violet kapalı kapının arkasına doğru. "Sen de onca zamandır onun tam bir hıyar olduğunu söyleyerek..."

Onu susturma sırası Billie'deydi. "Eşyalarını sabah getiririm, Vi!" diye seslendi Billie. "Bana ihtiyacın olursa, araman yeter!"

Yanağım seğirdi. Kapak olsun, *küçük kardeş*.

"Beni merak etme, B! Sana söyledim. Onu tanıyorum!"

Derin bir dehşet hissi içime doldu. Tek görebildiğim, özel hayatımın ellerimden kayıp gittiği idi. Hayatımın her zaman ayrı kalması gereken bir parçası, artık altımdaki yatak odasında uyu-yacaktı ve muhtemelen kardeşimin nişanlısına gevezelik etmişti. O da kaçınılmaz olarak kardeşime yetiştirecekti. Onun –temelde asla karşılaşmadığım bir kız– için yanıp tutuşuyor olmam gerçeği ise apayrı bir şeydi.

Bu tür zorlama bir yakınlıktan iyi bir şey çıkmazdı.

İnleyerek Violet'ı boş odaya taşıdım. Özenle organize ettiğim hayatımın parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gittiğini hissediyordum ve Ruby Creek'e geleli henüz yirmi dört saat bile olmamıştı. Bu yer lanetliydi. Babamı almıştı, şimdi beni de alacaktı.

Oda karanlıktı, ama boş yatak çoktan yapılmıştı. Sanki bunca zaman hazırda onu bekliyordu. Sanki bu bir tür kocaman kozmik bir şakaydı.

Öne eğildim ve Violet'ı incitmek istemeyerek nazikçe yatağa yerleştirdim. Hatırladığımdan da güzeldi; yumuşak ve kadınsıydı, hiç çaba harcamadan huzur vericiydi. Violet'ı tanımak, ihtiyacımın olduğunu bile bilmediğim bir ilacı keşfetmek gibiydi.

"Neden bana bakıyorsun?" diye yattığı yerden sessizce sordu, sesi artık sersem gibi değildi.

"Bakmıyorum," diye homurdandım, konuşmak istemeyerek tekrar harekete geçtim. Yatağın başından bir yastık çekip destekli dizinin altına koydum. En iyi nasıl olacağını bildiğim şekilde yerleştirdim. Üstünü örtmek için ona doğru eğildiğimde, gizlice yüzüne baktım, onu pistte gördüğüm ilk günden beri kaçındı-

ğım bir şeydi ama şimdi bakmalara doyamıyordum sanki. Sırf görünüşü bile beynimi kısa devre yaptırıyor ve ağzı açık kalmış bir Neandertal gibi ona bakakalmama neden oluyordu resmen.

O neredeyse aşırı iri mavi gözlerin bana baktığını sanıyordum. Ama uzun kirpikleri çıkık elmacıkkemiklerinin üzerine gölge düşürüyordu ve kalp şeklindeki ağzı hafifçe aralanmış, dudaklarının arasından sığ, sessiz nefesler çıkmaya başlamıştı.

Anında bayılmıştı.

Bu da gerçekten bakabileceğim anlamına geliyordu. Açıkça gözlerimi ona diktim –her çizgi, her açı, göğsünün her inip kalışı– gözlerim oturma odasından gelen loş ışığa giderek alışırken onun beni artık yakalamayacağını biliyordum.

Nefes alışverişi çok mu hafifti? Çok mu yavaştı?

Daha da eğilip dinledim, o ağrı kesicilerin onu bu kadar şiddetle etkilemesi beni biraz endişelendirmişti. Endişelenecek bir şey daha. *Tam da ihtiyacım olan şey.*

Başımı iki yana sallayarak odadan çıktım. Bu işin içine nasıl düşmüştüm? Yeni şirketi yönetmesi için parayla birini tutmalı ve şehre geri dönmeliydim. Yönetim kurulunu sikerler. Ben ancak kendine bakabilen otuz altı yaşında bir adamdım. Kafamda bir deliğe ne kadar ihtiyacım varsa, bakmam gereken bir kadına da o kadar ihtiyacım vardı.

Mutfağa döndüğümde, elimle musluğu iterek suyu açtım ve lavabonun üstündeki dolaptan bir bardak aldım. Buradaki su kokuyordu. Vaughn güvenli olduğuna yemin ediyordu. Şehirdeki gibi eklenmiş kimyasallar yoktu ama yarın alacağım ilk şeylerden biri –öncesinde bu su beni öldürmezse tabii– şişelenmiş suyd.

Odaya geri gitmek için döndüğümde, tezgâhın üstünde telefonumun ışığının yandığını gördüm. Vaughn ve Billie'den cevapsız aramalar ekranda sıralanmıştı. Spor yaparken onları duymamış olmalıydım. Ondan önce her şey boka sarmıştı. Bütün gün iş

için telefonuma o kadar çok bakıyordum ki, akşamları sessize almak hoşuma gidiyordu. O zaman kimse beni rahatsız etmiyordu.

Şimdi hariç.

Belli ki Ruby Creek'te, biri telefonuna cevap vermediği zaman, bu kapılarına dayanacağınız anlamına geliyordu.

Tezgâhta telefonumun kilidini kaydırarak bildirimlerime göz attım. En son, Vaughn'dan bir mesaj gelmişti.

Vaughn:

Billie, Violet için gerçekten endişeli. İlerisi için başka bir şey bulabiliriz. Sadece bu gece benim için idare et. Ve ona iyi bak.

Gözlerimi devirdim. Gören de Violet'ı ölüm döşeginde bir çocuk filan sanırdı. Bu seviyede bir detaycılıktaki müdahale, yetişkinler için normal miydi?

Cole:

Billie'ye Violet'ın tamamen becerikli bir yetişkin olduğunu söyle. Uyanıp da kafası güzel olmadığında kendi için bir şeyler düşüneceğine eminim.

Onunla benim ilgileniyor olmam konusunda yaptığı imaya cevap vermeye tenezzül bile etmeyecektim. Beceremeyeceğimi mi sanıyordu? Vaughn'm ne zaman bu kadar hanım köylü olduğunu bilmiyordum, ama kesinlikle yeni bir şeydi.

Telefonu tekrar tezgâha bıraktım ve Trixie'nin sürekli bahsedip durduğu derin-nefes saçmalığını uygulamaya çalıştım, sonrasında da Violet için doldurduğum bir bardak suyla misafir odasına geri döndüm.

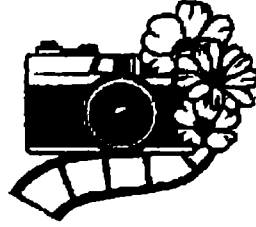
Komodinin üstüne koydum ve gözlerimin onun uyuyan bedeninde tekrar gezinmesine izin verdim. Onu içime çekerken, bu durum hakkında nasıl hissetmem gerektiğine dair içsel bir savaş içindeydim. *Onun* hakkında.

İçimde bir parçam, yanına kıvrılıp ona sarılmak ve bütün gece onu izlemek istiyordu. Parmaklarımı saçlarından geçirmek istiyordu. İyi olduğundan emin olmak, içimdeki gerilimi yatıştırıp gerçekten iyi olduğuna kendimi ikna etmek. Ama öteki parçam onun bunu istemeyeceğini biliyordu. Bu sınırı fersah fersah aşmak olurdu, özellikle de işleri nasıl bitirdiğimiz düşünülürse.

Bu yüzden odadan çıkıp kapıyı hafif aralık bıraktım ve yere çöküp karşı duvara yaslandım. “Kısa süreliğine sadece,” diye kendi kendime mırıldanarak başımı iki yana salladım ve nöbet tutmak için yerleştim.

İçten içe bunun doğru olmadığını biliyordum. Bu gece yukarı çıkıp onu yalnız bırakamayacağımı biliyordum. Ama yıllardır kendime de başkalarına da yalan söylüyordum.

Şimdi neden duracaktım?

VIOLET

Vay canına. Çok fazla mesaj var. Hepsine göz gezdiriyorum, devam ederken kızarıyorum, kimseye cevap vermeyeceğime dair kendime söz verdiğime memnunum. Sadece bakmaya geldim.

Selam, bebeğim... Selam, hayatım... Nasıl da emerim ben o... Hiç gerilme... Tanrım. Dünyada bu kadar sapık olduğu kimin aklına gelirdi? Hepsini okuyamıyorum bile. Bu çok... fazla.

Bütün günü çiftlikte kıcımlı yırtarcasına çalışarak geçirdim ve "(25 K) Yeni ve Gergin" başlığıyla internete çıplak fotoğrafımı yüklediğim gerçeğini unutmak için uğraştım. İşim bittiği için küçük daireme dönüp kendime makarna yaptım ve dizüstü bilgisayarım yokmuş gibi davrandım. Hatta bir bölüm Gilmore Girls izledikten sonra -pek odaklanamadım- nihayet pes edip tarayıcıyı açtım.

Bu forumun on binlerce abonesi var. Kırk yedi tanesinin beni nasıl bulup da mesaj gönderdiğini aklım almıyor. Bu adamların fotoğrafıma bakarken ne yaptıklarını düşünerek ellerimi ovuşturuyorum. Kötü bir fikirdi. Hiç düşünülmeden yapılmış bir karardı.

Kırk sekizinci mesajımın bildirimi ekranımın sağ köşesinde çınlıyor. Ben de hastalıklı bir merakla tıklıyorum.

ALTINAVCISI85:

Sana bir teklifim var:

Dudağımı dişliyorum. Bu mesaj ötekiler gibi değil. Tek bir mesajdan ne olur? O kadar da kötü olmaz, değil mi?

Ayrıca böyle açık uçlu bir yorumun peşini bırakmayacak kadar meraklıyım. Teklif ne ki? Parmaklarımı klavyenin üstünde gerip gevşetiyorum, yazmak için kaşınıyorlar. O kişi kötü bir şey söylerse, cevap vermek zorunda değilim ya.

Ah, sikerler. Yapacağım.

MORLU_GÜZEL

Ah, öyle mi?

Ekranda yanıp sönen noktaları görüyorum, karşıdaki kişinin yazdığını gösteriyor. Dizim hızla sallanarak fazla küçük masamın altına vuruyor. Bu kişi roman mı yazıyor acaba?

ALTINAVCISI85:

Ücret karşılığında bana özel fotoğraflar (senin paylaştığın gibi) gönderecek ya da birlikte canlı videolar yapacak birini arıyorum. Sana iki haftada bir 2.000 dolar yollayacağım ve haftada 2-3 kez 20-30 dakika konuşacağız. Sana talimatlar vereceğim, sen de uygulayacaksın ve mantık çerçevesinde olacak elbette. Ama ben tamamen isimsiz kalacağım. İstedğin kadar düşün. Baskı yok. Fotoğrafın çok güzel.

Geri çekiliyorum. Haydaaaaaa. Bu da ne? Ne tuhaf ve resmi bir teklif. Bir ayda fazladan dört bin dolar kulağa ne kadar iyi gelse de bunu yapmamın imkânı yok. Kendimi üstün gördüğüm-den filan değil, daha çok bütün bu meselenin birinin emri altında yaşamama hedefime tamamen ters olmasıyla alakalı. Başka birinin talimatlarını dinlemek istemiyorum. Kafamda parayı Kanada dolarına çevirmeye çalışıyor olsam bile.

MORLU_GÜZEL

Neden?

Yanaklarım yanıyor. Sadece hayır demeliydim. Ama merakım uyandı. Sorularım var.

ALTINAVCISI85:

Ne neden?

MORLU_GÜZEL

Bilmem. Neden ben? Neden bunu yapıyorsun?

Amaç ne?

ALTINAVCISI85:

Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?

Tamam. Hassas nokta. Belki ben de cinsel tercihlerimin sorgulanmasından hoşlanmazdım.

MORLU_GÜZEL

Muhtemelen. Bunu yapmayacağım.

Sadece merak ettim.

ALTINAVCISI85:

Seni geriyorsa neden fotoğrafını paylaştın?

Şu an bırakıp gitmeyi düşünüyorum. Bu adama bir açıklama borçlu değilim. Ama hiç görmediğim birine karşı dürüst ve açık olmak daha kolay geliyor.

MORLU_GUZEL

Çünkü gerilmek istedim. Tamamen bana uymayan bir şey ve dürüst olmak gerekirse, bir baloncğun içinde yaşıyorum. Patlatmak için iyi bir yol gibi göründü.

ALTINAVCISI85:

Bu durumda benim işleri bu şekilde yapma nedenim de kendi baloncğuma düşkün olmam. Ya da kişisel kimliğime. Çok çalışıyorum. Randevulaşacak zamanım yok. İşleri belli şekillerde yapmayı severim ve bu da ona yarıyor. Benim için geçmişte epey işe yaradı. Seni seçtim, çünkü fotoğraf hoşuma gitti. Doğal görünüyorsun. Gerçek. Hoşlandığım şey bu.

İltifat karşısında yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. Adam tamamen yabancı biri olabilir, ama kelimeleri içimi yumuşacık ve akışkan bir şeye dönüştürüyor. En son seksinin üstünden çok uzun zaman geçti, Vi.

MORLU_GUZEL

Şey, beni düşündüğün için teşekkürler?

ALTINAVCISI85:

Sen düşünecek misin?

Bundan sonra cevap yazmıyor.

Gözlerimi açmak istiyordum. Ama o kadar ağırlardı ki, neredeyse o çabaya değmezmiş gibiydi. Yavaşça açmaya çalıştım, gerçekten denedim. Ama öyleydiler işte. Kahretsin. Ağırlaşmışlardı. Pes ederek iç çektim ve yana yuvarlandım.

Vücudumda bir ağrı patlaması oldu. Ayak parmaklarımdan kulaklarıma kadar yükseldi. Büyük bir ağrı yumağı olmuştum. Gözlerim şimdi kolayca açılırken, “Ah! Sıçayım!” diyerek nefesim kesildi. Tam olarak olduğum yerde, öylece sırtüstü kalmaya karar verdim.

Gözlerimi sınıksıkı kapatarak burnumdan nefes almaya odaklandım. Hiç kıpırdamazsam, bir yerim ağrımazdı. Kusursuz çözüm. Ancak gözlerim kapalıyken görüntüler zihnime doluştu. Patrick Cassel. Çamur. DD. *Ah Tanrım, DD.*

Bilinç akışı durmuyordu. Düşüşümüz. Bacağım. Hastane. Geri dönüş... Gözlerim hızla açıldı ve yabancı odada etrafıma bakındım. “Hay anasını...”

Cole Harding.

İnleyerek yorganı yüzüme kadar çektim, bulanık hatıralarımı gözden geçirirken, pazılarına açıkça yorum yaptığım anıya geldiğimde içimde bir parçam ölüverdi. *Bunun* ardından yüzüne nasıl bakacaktım? İkimiz de diğeri yokmuş gibi davranmakta iyi iş çıkarıyorduk. Kusursuz çözüm oydu. Bu strateji bir yıldır tam

bir başarı elde etmişti. Artık burada yaşıyor olmasına rağmen, öyle yapmaya devam edebileceğimizi ummuştum. Planım buydu. Planımın olmasını severdim.

Fakat artık çöp olmuştu. Çünkü evinde uyuyordum ve sezonum da güme gitmişti.

Resmen bir kâbusun içinde yaşıyordum.

Talihsizliğime karşı başımı iki yana salladım ve dilimi damağımda şaklatarak ağızımdaki pamuksu his yerine biraz tükürük gelmesini sağlamaya çalıştım. Bir içeceğe ihtiyacım vardı ve dişlerimi fırçalamam gerekiyordu. Komodine baktığımda, suyla dolu bir bardak gördüm. O kadar fena halde istiyordum ki, hareket etmeye degeceğini düşündüm. Kendimi kocaman bir sancıdan ibaret gibi hissetmeme rağmen vücudumu çekerek yatak başlığına dayandım. Neredeyse nefesimi kesmişti, acının ağırlığı üstüme baskı yapıyordu. Her yerdeydi ve zonkluyordu.

Ama bardağı dudaklarıma götürüp de ilk yudumu içtiğimde, buna değdiğini anladım. Acı yoksa, başarı yok. Ama cidden, ağrı kesicilerim neredeydi?

Saklanmaya devam etmek istiyordum. Cole ve onun o aptal, yakışıklı kaş çatışı ve karnıma komik şeyler yapan pazılarıyla karşılaşmak istemiyordum. Haksızlıktı. Tamamen kırık döküktüm, şimdi de bir yıldır kaçtığım adamla yüzleşmem gerekiyordu.

Evren acımasızdı, ama bedenimin tamamını saran bu acı giderek kötüleşiyordu.

Ağrı kesicilerin cazibesi, bütün gün odamda saklanıp Cole'dan uzak durma arzumdan güçlüydü, bu yüzden bacaklarımı yataktan indirdim, bu arada azıcık nefesim kesildi ve ardından yürüme alçım ile topallayarak ana yaşam alanına doğru ilerledim, her adımda yüzümü buruşturuyordum.

Topallayarak mutfak adasına gittim, orada bir şişe ağrı kesici bulmayı umuyordum. Burada biri yaşıyor gibi durmuyordu. Her

şey steril, bütün tezgâh üstleri tertemizdi, ortaya atılmış bir cüzdan, anahtar ya da arkada bırakılan su şişesi bile yoktu. Belki de gitmişti? Bu düşünceyle kalbim havalara uçtu. Öylesi ideal olurdu. Böylece bir ay boyunca ata binemeyeceğim için tam gaz bir sinir krizi geçirebili...

“Neden ayaktasın ve etrafta dolanıyorsun?” Cole’un soğuk sesi sırtıma püskürtülen buzlu su etkisi yaptı. Şoke edici ve tatsız. Nefesimi kesti. Dönüp ona bakmak istemediğim için donakaldım. Çünkü ne göreceğimi biliyordum. Hoşuma gidecek olmasından nefret ediyordum. *Sadece adamın karakter eksikliğine odaklan, iyi gelir. Bebeklik etme.*

Kaskatı bir halde döndüm, bir elim hâlâ tezgâhın üstündeydi. Aslında kendime güç sağlıyordum. Tekrar onun gözlerine bakarsam, tutunacak bir şeye ihtiyacım olacaktı. Neredeyse granite benzeyen, gri ve gümüş tonların bir mozaigi olan zeki gözleri, beni hangi büyüklükte bir kutuya koyup kargolayacağını anlamak için ölçülerimi alıyormuş gibi vücudumun üzerinde geziyordu.

“Ben... Benim biraz ağrı kesiciye ihtiyacım var.”

Cole bir homurtu çıkarıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Evin ön girişinde duruyordu, kapı ardına kadar açıktı ve arkasında güneş parlıyordu. Güneş ışınlarının yabani vücudunu sarma şekli, onu parlayan bir silüete benzetmişti. Bana güneş tutulmasını anımsattı... ve onlara bakmamanız gerektiğini biliyordum. *Tehlikeliydi.*

Başımı çevirdim ve gözlerimi kırpıştırarak dengemi bulmaya çalıştım. Bacağımdaki zonklamaya odaklanmaya çalışıyordum; onun varlığında alçak bir uğultuya dönüşmüştü, çünkü vücudum onun uyandırdığı diğer duygulara odaklanmıştı. Utanç, üzüntü, hasret. Bunu bana hâlâ yapabiliyor olmasından nefret ediyordum, bu yüzden acıya konsantre oldum, onu bir araya

getirerek kalkan diye etrafıma sarmaya uğraşıyordum. Daha iyi hissetmek istiyordum, ama Cole Harding'e bakıyorum diye değil.

İşte bu da adamın benim direnemeyeceğim bir uyuşturucu olduğunun canlı kanıtıydı. Ama bir kez o bağımlılıktan kurtulmuştum ve artık daha güçlüydüm. Farklı bir yoldaydım ve bana eşlik edemezdi. Gereğinden fazla karışıklık çıkardı. Eskisinden bile fazla.

Kürek kemiklerimi birbirine doğru bastırıp çenemi kaldırdım. "Neredeler, Cole?"

"Buzdolabının üstündeki dolapta."

Dönüp topallayarak ondan uzaklaştım, kışında "Vancouver" yazan çok büyük bir eşofman altı ile göğsümde Orca balinası olan büyük bir tişörtten başka şeyler giyseydim keşke. Ambulansla hastaneye gitmiştim ve söylememe gerek yok, kıyafetlerim çamur içindeydi. Bu tatlı küçük kıyafet ise Billie'nin hediyeelik eşya dükkanından bana aldığı şeydi. *En azından temiz.*

Buzdolabına baktım, ardından başımı kaldırarak gözlerimi üstündeki dolaba diktim. İlaçları bilerek mi benim uzanamayaçağım bir yere koymuştu?

"Oraya yetişemem," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından, bilerek ona bakmıyordum. Kendime hâkimiyetim giderek yıpranıyordu ve öfkeye dehşet karışmaya başladı. *Böyle geçecek bir ay. Belki de daha fazla!* Şimdi bana fırsat tanıdıkları için tek istediğim yarışmaktı. Kazanmak. Kendimi kanıtlamak. Bir ay izin alıp da Cole Harding ile aynı evde yaşamak değil.

"Biliyorum," dedi basitçe, sesinde bir espri izi bile yoktu. *Hıyar.*

Başımı ona doğru çevirdim, gözlerimin yuvalarından fırladığını ve dudaklarımı neredeyse acı verecek kadar sertçe birbirine bastırdığımı hissediyordum. Bu şekilde çocuk muamelesi görmekten *nefret* ederdim. "İndir onları. Hemen."

Rahat bir tavırla kapı çerçevesine yaslanmıştı, bana hâlâ soğuk bir tavırla bakıyordu, ama şimdi gözleri dudaklarıma odaklanmıştı. Bana yardım etmek için harekete geçmemiş olması ise daha da sinir bozucuydu. Çaresiz durumda bırakılmak dünyadaki en kötü duyguydu ve erkeklerin bana bunu yapmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Ufak tefek ya da sessiz olmam yüzünden miydi bilmiyorum, ama sinirimi tepeme çıkarıyordu. Babam ve ağabeylerim, küçük kız kardeşi cam kafese koymanın tam bir ataerkil saçmalık olduğunu fark etmeden bana aynısını yapmışlardı. Niyetleri iyi olmasına rağmen, bunun bana hayrı dokunmuyordu ve tek başıma çekip gitmemin nedeni buydu. Ama Cole... o sadece hıyarlık etmek için yapıyordu. Güç oyununu oynamak için. Varlığımın her bir zerresiyle bundan nefret ediyordum. Katlanamıyordum.

“Vaughn tam bir centilmene dönüşmüşken, sen nasıl böyle olmuşsun bilmiyorum.” Önemsemez bir tavırla elimi sallayarak bedenini işaret ettim ve gözlerinin alev almasını, dişlerini sıkınca çenesinin kasılmasını izledim. “Kendim alırım.” Büyük çiftlik masasına doğru aksak bir adım attım, bir sandalyeyi dolaba doğru sürükleyip ilaca uzanmak için üstüne çıkmayı planlıyordum.

Ama ben daha oraya varamadan konuştu: “Violet. Dur.”

Başımı kaldırıp baktığımda, ferah çiftlik evinde uzun adımlarla ilerlediğini gördüm, mutfak adasının öteki yanından doluşarak gelip yanımda durdu. Boyu 1,85-1,90 arası olduğundan elbette kolaylıkla dolaba yetişti.

Küçük turuncu ilaç şişesini durduğu yerden aldı, orada bir yığın vitamin ve takviye var gibi görünüyordu. Ne olduklarını görmek için boynumu uzatarak etiketlerini okumaya çalıştıktan sonra, “Hazır oradayken kendine biraz mutluluk hapi da al,” deyiverdim.

Yavaşça –neredeyse fazla yavaştı– bana döndü, sonra ağıri kesicileri ahşap tezgâha bıraktı. Aslında onları oraya çarpmasını bekliyordum, ama hareketleri yumuşak ve sessizdi; dürüst olmak gerekirse hafiften tedirgin ediciydi.

Adamla sırf bir yıl boyunca yazışmış olmam, kişisel özelliklerini bildiğim anlamına gelmezdi. Aslında hakkında çok az şey biliyordum. Asla açık biri değildi ve kalıcı olarak hesabımı kapattıktan sonra onun genel olarak yaptığı şeyin, konuşacak birine ihtiyaç duyan yalnız bir genç kızın suyuna gitmek olduğunu fark etmiştim. O kızın bir de boşalmaya ihtiyacı vardı. *Bir defa.*

“Eğer burada yaşayacaksam, onlara yatırım yapmam gerekebilir.”

Bu bir... şaka mıydı? Gerçekten anlamamıştım. Yüzünü inceledim, hatlarında birazcık espri izi aradım ama bulamadım. Tek bulduğum, kalın sağ kaşını kesip saç çizgisine kadar uzanan beyaz yara iziydi. Daha önce fark etmediğim bir şeydi, çünkü ona bu kadar yakından takdirle bakma şansım aslında hiç olmamıştı. Şu an ise takdirle bakıyordum, çünkü acayip seksiydi. Hani şu –nasıl derler– kadınlar tarafından yaratılmış türden adamlardandı. Sağlam ve haşin, sapına kadar erkeksi. Bir kızı fena halde evirip çevirebilirdi. Nabzımı hızlandıran bir düşünce.

“Kusura bakma. Biliyorum, bu... biz...” Kelimelerim bo-calarken yanaklarıma bir kızarıklığın yükseldiğini hissettim. Gözlerimi kaçırarak ön pencereden yeşil tepelere baktım ve derin bir nefes aldım. Gelecek ay boyunca gerçekliğim bu olamazdı; *olamazdı* işte. “Neden benimle yaşamak istemediğini anlayabiliyorum. Kısa süre içinde yaşayacak başka bir yer bulacağım.”

Dönüp bir bardak aldı. “Gidip otur.” Ona defolup gitmesini söylemek istedim, ama oturmak kulağa çok cazip geliyordu ve ısrar etmemeye karar verdim. Bugün değil en azından. Tek istediğim biraz su ve acının azıcık dinmesiyken değil.

Dikkatle adanın etrafından dolaştım, koltuk değneği kullanmam gerektiğini biliyordum, ama kaburgalarım ve omuzlarım bu şekilde ağrırken nasıl yapacağımdan emin değildim. Kendimi tezgâhtaki basit ahşap tabureye yerleştirdikten sonra, onun musluğu açıp bardağı doldurmasını izledim.

Poposuna bakmamaya çalışıyordum ama başarısız oldum. Dışarıda eşofman altı havası yoktu, ama o giymişti. Ayak bileklerine doğru daralıyor, belini sıkıca sarıyordu. Tekrar bana döndüğünde, dudaklarımı birbirine bastırdım ve saçlarımı omzumdan öne doğru atıp parmaklarımı arasından geçirdim.

Yemin ederim, bardağı kaldırıp kokladı, sonra, “Al bakalım,” deyip adanın üstünden bana doğru kaydırıldı. Onun ellerinde çocuk bardağı gibi görünüyordu.

Parmaklarımızın sürtünmesini istemediğimden, suyu o tamamen bıraktığı an aldım, ardından ilaç şişesine uzandım. Şişenin üstündeki talimatları okudum. Altı saatte bir, iki tablet yazıyordu. “Sanırım ben bir tane alacağım,” diye mırıldandım daha çok kendi kendime.

“Muhtemelen iyi fikir.”

Gözlerimi hızla gözlerine çevirdim. *Hıyar*. Şimdi sırf söylediği şeyi yapma tatminini ona yaşatmamak için iki tane almak istiyordum.

Kapağı sertçe çevirip açtım ve tezgâhın üstüne koydum. “Gerçekten fikrini sormadım, değil mi?” Şişeyi sallayarak bir tableti avucuma düşürdüm ve ağzıma attım.

“Hayır. Ben sadece pazı kuvveti olarak buradayım,” dedi Cole ciddiyetle ve donup kaldım. Ona dik dik bakarken dilimde eriyen tebeşirimsi hapın acı tadı ağzımı doldurdu.

Utanç göğsümde alevlenirken, kendimi zorlayarak boğulur gibi biraz daha su içtim ve sonra sessizce, “Özür dilerim,” diye fısıldadım, gözlerim onun dışında her yerde dolanıyordu.

“Niçin?” Karşı tezgâha yaslandı ve beni oracıkta yakıp kül etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini bana dikti. Bakışları... tedirgin ediciydi.

Ama ne düşündüğümü anlamasını istemediğim için oturduğum yerde doğruldum ve ellerimi ahşap tezgâhın üstüne düz bir şekilde yasladım. “Dün gece için. Kendimde değildim. Ben sadece... bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum.”

Şimdi dolgun dudaklarında bir sırıtış belirmişti ve ifadesi soğuk ilgisizlikten çıkıp da... başka bir şeye dönüşürken... gözleri vücudumda dolaşmaya başlamıştı ve arkalarında bir sıcaklık bıraktılar. “Ben öyle hatırlamıyorum.”

Parmaklarım su bardağının etrafında seğirdi. *Suyu onun suratına fırlatma. Sen bir yetişkinsin. Yürü ve uzaklaş.*

“Dediğim gibi...” Artık ona dik dik bakıyordum, ayağa kalkarken yüzümü buruşturmamaya çalıştım ve sesimi mümkün olduğunca sabit tuttum. “Sen daha anlamadan tependen ineceğim.”

Sonra döndüm ve topallayarak misafir odasının güvenliğine geri kaçtım. Kendi başıma bunalıma girmek istiyordum.

COLE

Telefonumun titrediğini duyuyorum, ama kendimi zorlayarak halterdeki son seti tamamladıktan sonra bakıyorum.

MORLU_GÜZEL SANA BİR MESAJ GÖNDERDİ.

Belki de kız fikrini değiştirdi? Muhtemelen değiştirmede ve onu suçlayamam. Kendimi kirli hissediyorum, sanki öyle bir mesaj yolladığım her seferden sonra duş almam gerekiyor. Şerefsizin teki gibi konuştuğumu biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Ayrıca internette sapıkların olduğunu da biliyorum ve onlardan biri olmadığımı düşünmek isterim. Fakat bu anlaşma bende işe yarıyor. İstedğim mahremiyeti sağlıyor ve hasretini çektiğim arkadaşlığı sunuyor.

Kısmen.

Kaydırarak bildirimi açıyorum.

MORLU_GÜZEL
Bunu kaç kızla yaptın?

Yüce Tanrım, kızda ne çok soru var.

ALTINAVCISI85:
Birkaç tane.

MORLU_GÜZEL
Yani... üç?

ALTINAVCISI85:
Onun gibi bir şey.

O yazarken ekranda üç nokta beliriyor, ardından mesaj geliyor.

MORLU_GÜZEL
Galiba takılma nedenleri sohbet etmek değildi.

Kendimi tutamayıp gülüyorum. Haksız değil. Harika bir konuşmacı olarak tanınıyor sayılmam.

ALTINAVCISI85:
Hayır, takıldılar çünkü izlerken konuşarak onların hayatlarının en iyi orgazmlarına ulaştırdım.

Noktalar görünüyor, sonra duruyor. Görünüyor, duruyor. Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar görünüyorlar.

MORLU_GÜZEL
Ah.

ALTINAVCISI85:
Evet. Ah. Hâlâ ilgilenmiyor musun?

MORLU_GÜZEL
İnternet orgazmlarıyla mı? Hayır, böyle iyiyim.
Onları kendi başıma da gayet iyi hallediyorum.

İnliyorum. O fotoğraftaki soluk ipeksi tenin, kadınlığının dudaklarının arasına hafifçe sıkışmış güzel pembe külotunun altındaki saklı şeyin düşüncesi... Parmaklarının o üçgen dantelin altına kaymasının düşüncesi...

Eşofman altımın içinde kendimi düzeltiyorum. Sanki kız ne kadar seksi olduğundan tamamen bihaber; bu daha da hoşuma giden bir şey.

Morlu_Güzel tam bir baştan çıkarıcı ve bundan haberi bile yok.

Airpod'larımı öfkeyle kulaklarıma tıktım. Bugün zaten spor yapmıştım, ama bir defa daha yapacaktım. Başparmağımı bacak kasıma bastırıp aşağı doğru çekerek artan ağrıyı hafifletmeye çalıştım. Bu his her neyse artık, başa çıkma mekanizmam egzersizdi. Trixie bana kelimelere dökmemi söylüyordu ama hislerinizden bahsetmek, ordunun özel hareketçi olarak beynime kazıdığı şeylerin bir parçası değildi.

Görünürde bir spor salonu olmadığından ben de koşuyordum. Şınav çekiyordum. Mekik çekiyordum. Birkaç tuğla filan bulabilsem, muhtemelen kendime biraz ağırlık yapardım. Arka yollarda koşarken çakıllar ayaklarımın altında tıkırdıyordu; havanın kokusu ferah ve yabancıydı, tıpkı arazinin içinden geçen serin nehrin aşağısındaki siltli kayalar gibi. Nisan gelmiş olmasına rağmen Cascade Dağlarının tepesinde tam olarak erimemiş kar gibi.

Kendime şehirdeyken genellikle maruz kaldığım egzoz kokusu ve korna seslerini özlediğimi söylüyordum. Ama sanırım yalandı. Artık anlamak zordu. Tek bildiğim hareket etmenin bir armağan, asla kesin gözüyle bakmamamız gereken bir özgürlük olduğuydu. Şekli ya da boyutu ne olursa olsun bedeniniz sizin için inanılmaz şeyler yapan bir koşum atıydı. O basit şeyleri artık yapamaz hale gelene kadar fark etmezsiniz bile.

Bu da Violet'ın sakatlığı yüzünden kendini nasıl sıkışıp kalmış hissettiğini bildiğim anlamına geliyordu. Belki henüz fark etmemiş bile olabilirdi. Ama ben etmiştim. Ve bu konuda bilgece akıllıca davranmak yerine... kendim olmuştum işte.

O öfkeyle uzaklaştıktan sonra, ben de dolaba ulaşabilsin diye gidip depodan basamaklı tabureyi çıkarmıştım, gerçi iş işten geçmişti çoktan. Ona bunu bilerek yaptığımı düşünüyordu, o yüzden risk alıp Violet Eaton'ın gözüne giremediğim tahmininde bulunacaktım.

Kollarımı yukarı aşağı hareket ettirerek daha hızlı koştum, altımdaki zemini hızla aşıyordum ve ter içinde kalmıştım. Ben bile kendi karakterimden kaçmak istiyordum.

Bunu Violet'a nasıl telafi edebilirdim? Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyordum, ama işin aslı o benim ne zamandır sahip olduğum arkadaş'a en yakın şeydi, ne zamandır... hatırlayamıyordum bile. Hilary ile kesinlikle arkadaş olmamıştık. Zengin-çocuğu seks arkadaşlarıydık. Sonrasında göreve çıkmaya hazır bir asker olmuşum. Ardından nişanlanmıştık.

Peki ben temelli döndüğümde? Zehir sayılırdık.

Yıllarca o zehrin içinde kaynamıştım. Tamamen bilinmez başka bir yola doğru dönerken kendime dudak büktüm. İyi deneme ihtiyar, sen hâlâ kaynıyorsun. Katrana döndün.

Violet benim saçmalıklarımınla lekelenmeyi hak etmiyordu. Bunların hiçbirini istememişti ve duygularını incittikten sonra hayatını biraz olsun kolaylaştırmak beni öldürmezdi. Çünkü onu incittiğimi *biliyordum* –kasten değil– ama ona daha fazlasını veremezdim. Ona istediğini veremezdim. Görüntülü konuşma bir yana, yüz yüze kuyafetlerimi çıkaracak kadar cesur değildim. Bana kontrolü ele almamı, ona ne yapacağımı söylememi istediği gün, çok *ateşli* olmuştu. Hem de ne ateş. Bunu yaptığım diğer seferlerden daha da fenaydı, muhtemelen birbirimizi tanımaya başladığımız içindi. O an onun güveni benim için anlamlıydı. Violet'a tam olarak isimlendiremediğim bir şeyler hissediyordum.

Ama hepsi buydu: bir an. Benim için en azından. O yüzden, şimdi yapabileceğimin en azı ona karşı hıyarlık etmemektir. Pislik yapmaya çalışmıyordum bile. Sadece istesem de istemesem de hep bu şekilde oluyordu. Genellikle de nasıl algılandığımı umursamazdım. Dikkatime değen bir şey değildi. Yardımcı olmaya çalışabilirdim gerçi. Beni öldürmezdi ve Trixie kesinlikle onaylardı.

Nefeslerim oflayıp puflamalara dönüştü ve itiraf etmekten nefret ediyordum, ama vücudum ilk sporum yüzünden yorgundu. Bu karasal iç bölgelerde öğlen güneşi beklediğimden sıcaktı, o yüzden durdum, ellerimi başımın arkasında kavuşturup göğsümü gerdim ve yavaşça dönerek sık ağaçlı kanallara baktım. Yılın bu zamanında bütün yapraklar canlı ve neredeyse neon yeşiliydi. Hepsi büyüyüp de daha koyu bir tona bürünmenin öncesinde, taze ve yeniydi.

Derin bir iç çekerek vücudumu harekete geçirdim. İrade gerçeklerden üstündü. Hem yorgun hissetmek önemli değildi. Dolayısıyla devam ettim ve dönerken yürümeyi tercih edecek olmama rağmen, kendimi zorlayarak koştum.

Tempomu yakaladığımda, Violet'ın yüzü zihnimde belirdi. Dolaba ulaşamadığını fark ettiğindeki ifadesi. Yanaklarındaki pembelik. Yuvarlak mavi gözlerinin elektrik yüklü bir kablo gibi parlaması. Minicik belinde durması için lastiğini defalarca katladığı o salak eşofman altı. Ayağını yere vuran çelimsiz küçük bir Tinkerbelle gibi görüldüğü için kötü tarafım gülmek istedi ama iyi yanım resmen utandı. Amacım öyle bir şey yapmak değildi. Aklımın ucundan geçmemişti. Ben sadece ilaçları ait oldukları yere, vitaminlerimle takviyelerimin yanına koymuştum. Tezgâhın rastgele ıvır zıvırlarla darmadağın olmasına gerek yoktu.

Ciğerlerimin ve bacak kaslarımın yandığını hissedene kadar daha da şiddetle koştum. Görüşüm bulanana kadar koştum.

Hayatımın böyle bokluklarla darmadağın olmasına ihtiyacım yoktu.

Kapıdan içeri adım attığım an, Violet'ın önceden oturduğu tabureden bana kaşlarını çattığını gördüm. Ağzı hareket ediyordu

ama kulaklıklarımdaki müzik o kadar gürültülüydü ki, onu duyamadım. Dürüst olmam gerekirse, bir açıdan muhteşem olmuştu. Daha sonrası için bu numarayı aklımda tutmam gerekecekti.

Kulaklıklarımı çıkardım ve şu an hangi tiradı yapıyorsa onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bir ter damlası kürekkemiklerimin arasından aşağı kayarken sakince sordum, “Sen ne anlatıyorsun?”

Alt dudağı sarktı ve iç çekerek omuzlarını düşürdü. Ondan dalga dalga gerginlik yayılıyordu. “Burada kahve yok.”

“Biliyorum,” dedim, ayakkabılarımı çıkarıp rafa koyduktan sonra, bir bardak su almak için evde dolandım. “Kahve bir koltuk değneğidir, vücudunu enerjin olduğuna dair kandırır.”

Tezgâhı sıkıca kavramaktan parmak eklemleri beyaza döndü. “Ben kandırılmak istiyorum. Hayır. Kandırılmaya *ihtiyacım* var.” İhtiyatla tabureden indi. “Kahve almak için ahıra gidiyorum. Nerede kalacağımı bulmam gerek,” diye söylenmeye devam etti, “çünkü seninle kalmanın doğurduğu bütün yanlışların içinde, en aşağılayıcı olanı hiç kahvenin olmaması.”

Ellerimi belime koyarak inledim ve başımı tavana doğru kaldırdım. “Violet.”

“Koltuk değneğiymiş. Sakat bacağıma yönelik bir kelime oyunu mu bu?” diye devam etti, sekerek uzaklaşıyordu.

“Violet.”

Sırtı bana dönük halde, burada bıraktığı parmak arası terliklere ayağını geçirmeye girişti ve fena halde, “Bok gibi kibirli,” sözlerine benzer bir şeyler mırıldandı.

Ben de gerçekten dikkatini çekebilecek bir şeyi seçtim. “Hoş eşofman altı.”

O kadar hızlı bir şekilde bana döndü ki, gören biri onun ne kadar sakatlandığını asla anlayamazdı. “Dalga mı geçiyorsun?”

Sözünü kestim. “Violet. Seni kahve almaya götürürüm. Benim de biraz mutfak alışverişi yapmam gerekiyor zaten.”

Şimdi bana gözlerini kırpıstırıyordu, ifadesi öfke ve kuşku arasında gidip geliyordu. Zarif çenesini ters bir baş onayıyla eğdiğinde, yanına gittim, anahtarlarımı çengelden aldım ve onu ön kapıdan dışarı doğru yönlendirdim.

“Koltuk değneklerine ihtiyacın var mı?”

Ön basamaklardan beceriksizce indi, tek bacağı alçıda dümdüz durduğundan harekete uyum sağlayabilmek için tırabzana yaslanıyordu.

“Hayır.” Neredeyse bana hırlamıştı. “Bana bu konuda da nutuk çekecek misin?”

“Yok.” Merdivenden hızla indim ve onu arkada bırakarak siyah kamyonetime ilerledim. “Sen bir yetişkinsin ve vücudunu en iyi sen bilirsin.”

Yan kapıyı açıp orada bekledim.

Violet beni şüpheyle süzerek ilerledi, hâlâ canının yandığı belliydi. “Ne yapıyorsun?” Sesi suçlayıcıydı.

“Senin için kapıyı tutuyorum.” Gerçekten neredeyse gözlerimi devirecektim. *Bir yığın soru.*

Kamyonete yaklaşırken kısmen homurdandı, nasıl bineceğini düşünüyordu ve yardım istemediği sürece yardım etmeyecektim. Onu gayet açıkça belli etmişti. Yazışarak geçirdiğimiz bir yılda Violet hakkında bir şey öğrendiysem, o da inatçı olduğuydu. Ona neredeyse bir şey vermemiştim ama o beni rahat bırakmamış, beni biraz olsun yumuşamaya zorlayarak hep daha fazlası için gelmişti. O zamanlar karakterimle bir sıkıntısı yoktu.

Bal gibi biliyordum. Kamyonete binmek için mücadele verdi. Zarafet filan da yoktu ve kendini koltuğa çekerken üstünde “Vancouver” yazan yuvarlak poposunu iyice görmüş oldum.

Parmaklarım yanımda seğırdi, ileri atılıp ona destek vermek için karıncalanıyordu. Onun debelenişini izlemek göğsümdeki gerilimin burkulmasına neden oluyordu.

Nihayet oturduğunda, kapıyı çarparak kapattım, kamyonetin etrafından dolaşıp sürücü tarafına geçtim ve bir an önce şu işi yapıp kurtulmak için motoru çalıştırdım. Araç yolundan çıktığımda, “eyvah” kulpuna tutunması gözümünden kaçmadı, çakıllı yolda araba kullanışıma bile güvenmiyordu sanki.

Artık benim hakkımda bu kadar kötü düşünmesi sinirimi bozdu. Bir dönem aramızın gayet iyi olduğundan son derece emindim.

Ana yola çıktığımızda, tekrar ona bakma riskine girdim, ama başını çevirmiş, pencereden dışarı bakıyordu, ben yolda hızla ilerlerken geçen yeşil arazileri izliyordu. Saçları gümüşü bir tona sahipti, sırtından aşağı doğru akan serin, güneş ışığıyla aydınlanmış bir dere gibi görünüyordu. Düşüşünden kalan çamurla tamamlanıyordu ama aramız zaten limoniyken bunu gündeme getirmenin akıllıca olduğunu sanmıyordum.

Ayrıca hoşuma gitmişti. Violet sırf kahve istediği için hastane eşofmanları içinde, makyajsız ve saçlarında çamurla dışarı çıkmıştı. Dışarı çıkmak için saatlerce süslenmemişti ve hâlâ güzel görünüyordu. Kadınsı ve zarıftı, neredeyse bir Elf’e benziyordu.

Eskiden, üzerinde kuş pislemiş kafasının bir fotoğrafını gönderdiğinde, saçıyla ilgili bunu fark ettiğimi hatırladım. “Bugün büyük bir şans dozu aldım!” demişti.

O anı yanağımın seğirmesine neden oldu. O zaman beni kahkahalarla güldürmüştü, sonra da göğsüm sızlamıştı. O şekilde gülümsediğim başka bir zamanı hâlâ hatırlayamıyordum. Kafasında tam olarak bok vardı ve tek yapabildiği gülerek bunun getireceği iyi şanstı bahsetmektir.

Benim sadece özenebileceğim türden bir bardağın-yarısı-do-lu tavrıydı bu. Ancak bu süreçte bardağını devirmeme gerek yoktu. Tam bir hıyarlıktı. Hıyarlık etmek istemiyordum. *Daha iyi* olmak istiyordum.

“Taşınmana gerek yok.” Aniden sessizliği bozdum, yoğun bir dikkatle ön camdan dışarı bakıyordum; arazinin ortasında ilginç bir şey varmış gibi... Spoiler uyarısı: yoktu.

Ona doğru bakmamak için elimden geleni yapmama rağmen, gözlerini üzerimde hissettim. Bakışları dövme iğnesi gibi beni deliyordu. Keskin bir iğnelenme hissinin ardından derinlere akan sıcaklık gibi.

“Beni orada istemiyorsun ama.”

Gürültülü bir iç geçirdim ve parmaklarım deri direksiyonda seğirdi. İstemediğim şey, onun bende uyandırdığı duygulardı. Her gün ona bakıp ona dokunabilmeyi ya da bana dokunması-na izin verebilmeyi dilemek istemiyordum, çünkü kendine sahip olma izni veremeyeceğin bir şeyi istemek safi işkenceydi. “Bu doğru değil.”

Başını yana eğerek beni inceledi. “Bu tuhaf bir durum. Garip. Kızgınsın. Anlıyorum.”

Buna karşılık vermeme gerek yoktu. Haklı olduğunu ikimiz de biliyorduk. Tuhaf ve garip, içinde olduğumuz durumu tam karşılamıyordu bile. Bana çıplak fotoğraf göndermesi için inter-nette isimsiz olarak para teklif ettiğim kız, hem mektup arkada-şım hem dostum haline gelmişti. (Bunu ona asla söylemedim.) Bana *ghosting* yapmıştı ve şimdi de aile çiftliğinde kardeşim için çalışıyordu.

Durum lanet derecede absürttü, olduğu şey buydu işte.

Kızgın mıydım? Evet. Kendime kızgındım.

“Yoluna çıkmayacağım. Eve gidemediğim için, başka nereye gidebileceğimden emin değilim. Orada olduğumu anlamayacaksınız bile.”

Nedense bundan şüpheliydim, ama içten içe onun gitmesini istemiyordum da. Sürekli yalnız olmamak rahatlatıcıydı. “Tamam.”

“Tamam.” İç çekti, biçimli dudaklarında ufak bir gülümsemeyle gevşeyerek deri koltuğa yaslandı.

Sadece birkaç dakika sesiz kaldı. Görünüşe göre aramızdaki hassas barış anlaşması onun meraklı tarafına zemin hazırlamıştı.

“Neden Altınavcısı85?”

Rahat davranmaya çalıştım ama bunu konuşmaya hazır olduğumdan emin değildim. Aramızda olanları konuşmaya da. Fazla... şey, hâlâ fazla can yakıcıydı. O yüzden konunun peşini bırakması için dua ederek aptala yattım.

Ruby Creek’in ana caddesine dönerken, “Ha?” diye homurdandım.

Kelimenin tam anlamıyla adı Ana Cadde’ydi. Zaman tüneline sıkışmış gibi görünen bir yerdeki hüzünlü küçük bir sokak. Bir bar, bir kahve dükkânı, bir bakkal/içki dükkânı/hırdavatçı, bir banka ve caddenin her iki yanı boyunca birkaç başka dükkân. Arabayla daha uzağa gidip ihtiyacınız olan her şeye ve daha fazlasına ulaşabilirdiniz, ama burası Ruby Creek’ti. Çocukluğumdan beri tek bir şey değişmemişti. İşte *bu* tuhaftı.

“Ekran adın.” Gözümün ucuyla onun beni incelediğini görebiliyordum. “Onu neden seçtin?”

Burada hız limiti neden böyle düşüktü? Bunun bitmesini istiyordum.

“Çünkü bir maden şirketi yönetiyorum. Altın arıyoruz. Ben 1985’te doğdum.”

“Hah.” İşaret parmağını dudaklarına vurdu, platin saçlarından bir tutam, gül rengi yanağına düşmüştü.

“Neden ‘hah’?”

“Kulağa para peşindeymişsin gibi geliyor da. Bilirsin işte, Kanye şarkısındaki gibi”. Bir nevi komik.”

Gülümsememek için çok uğraştım ve dudaklarımı düz bir çizgi haline gelene kadar birbirine bastırdım. Hesabı açarken bu isim saçma bir nedenden ötürü beni güldürmüştü. Şimdiyse tek yaptığı bana onu hatırlatmaktı.

“Sen neden... o ismi seçtin?” diye sordum, o adı yüksek sesle söylemek istememiştim.

Kızardı ve yanlarından geçtiğimiz dükkânlara bakındı. “Mor bir nevi benim rengimdir.”

Bir an için ona baktım. Kan bacaklarımın arasına hücum etmeden sadece bu kadar dayanabiliyordum. Ama gözlerimi yola çevirdiğimde, aklım o kızarıklığa takılmıştı. Benim için kızardığı zamanların anısına. *Daha çok pembeli güzelsin.*

Tanrım. Bu kamyonetten defolup gitmem gerekiyordu.

Park yeri bulmak kolaydı, bu yüzden yerel kahve dükkânı olan *The Country Grind*’in önündeki eğik yere park ettim. Ben yan tarafa varamadan Violet kapısını açmış ve kayarak iniyordu. Sızlandığını duydum ve yere indiğinde nefesi kesildi. Yüzümü buruşturdum. *Acayip inatçı.*

Onu kucaklayıp içeri taşımak yerine uzun adımlarla girişe ilerledim ve kapıyı tuttum.

Topallayarak yanımdan geçerken tek kaşını kaldırdı. “Bu cencilmen tavırlar çok şirin.”

* Bahsi geçen şarkının adı *Gold Digger*’dır, burada karakterin seçtiği isimle aynıdır ve anlamlarından biri de “servet avcısı” şeklindedir. (ç.n.)

Şirin mi? Bana böyle bir şey söylendiğini hiç hatırlamıyordum. Mesafeli. Huysuz. Hatta ürkütücü. Başımı iki yana sallayarak peşinden içeri girdim.

“Merhaba, Macy!” dedi Violet.

Tezgâhın arkasındaki kıvrımlı kızıl, “Tatlım!” diye şakıyarak karşılık verdi. “Kendine ne yaptın böyle?”

“Ah, bu mu?” Violet dudağını ısırarak başını kaldırdı ve yanında durduğum yerden bana baktı. “Ufak bir düşüş. Önemli bir şey yok. Çabucak iyileşeceğim.”

“Ah bebeğim,” diye devam etti orta yaşlı kadın, “bırak sana kurabiyeyle kahve getireyim. Faydası dokunur.”

“Peki ya sen, canım?” Bu sevgi sözcükleri. Acımasızlardı. Neyse ki, Violet öne çıkıp beni bu sorgulama silsilesinden kurtardı. Ya da belki Macy’yi benden kurtarmıştı. Kim bilir?

“Ah, onu boş ver. Kahveye inanmıyor kendisi.”

Macy son derece dehşete düşmüş gibiydi, sahte bir şokla elini köprücük kemiğinin üstüne koydu. Gözleri onaylar bir tavırla vücudumda gezinince rahatsız oldum, ardından elini ağzının yanına siper edip komplocu bir tavırla Violet’a eğildi. “Böyle bir adam için seve seve görmezden gelebileceğim bazı kusurlar olabilir.”

Violet nefesini salarak hafifçe kıkırdadı ve porselen yanakları ânında *tekrar* pembeleşirken gözleri gergin bir tavırla bana döndü; benim içten içe hissettiğim kadar rahatsız olduğu belliydi. Onlara sıkılmış gibi baktım, işlerinin bitip bitmediğini merak ediyordum. İnsanların bana fazla yakından bakmasından nefret ederdim; ailemizin maden şirketi yüzünün Vaughn olmasının nedeni buydu.

“Çetin ceviz çıktı bu!” diye kıkırdadı Macy, sonra dönerek Violet’ın siparişini hazırlamaya girişti.

Kollarımı kavuşturarak etrafa bakındım ve rustik dekorasyonu inceledim. Bir gazeteyle oturan yaşlıca bir kadın bana gülümsedi, bana “Günaydın,” derken gözlerinin etrafındaki ten kırışmıştı.

İncelememe devam ettim, kabul etmekten nefret etsem de bu yerin belli bir çekiciliği vardı; o sırada kaburgalarımın dürtüldüğünü hissettim ve başımı eğince, Violet’ın çatık kaşlarla doğruca bana bakan yüzüyle karşılaştım.

Fısıldayarak beni azarladı, “Kadın sana günaydın dedi az önce.”

Ona doğru eğildim. “Biliyorum.”

“Ama... onu görmezden geldin.”

“Onu tanımıyorum.” Hoşbeş etmekten hoşlanmazdım. Yabancılardan da. Küçük kasaba insanların kendi işlerine bakmayı bilmemelerinden de. Böylesi bir davranışı teşvik etmezsem, burada geçireceğim zaman daha az sinir bozucu olurdu. Daha önce kendimi ulaşılmaz biri olarak göstermiştim ve eğer insanları yeterince gücendirirseniz, bunu başarmanız uzun sürmüyordu.

Şoke edici bir şey söylemişim gibi Violet’ın ağzı açık kaldı. “Sen bundan daha terbiye sahibisin, Cole Harding. Bütün sabah boyunca bana kapıları açtın.”

“Beni azarlıyor musun?”

Kollarını göğsünde kavuşturarak meydan okuyan bir tavırla tek kaşını kaldırdı. Kalçasını yana kıvırdı, incecik kolları göğüslerinin altında kıvrılmıştı, ben de saçlarındaki çamura odaklandım, böylece duruşunun memelerini nasıl yukarı itebileceğini süzmemiş oldum.

Vücudu hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

“Mecbur muyum?”

Başıyla onayladı.

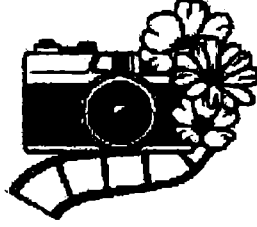
İçimden inlerken dışarıdan gülümsedim, eminim daha çok dişlerini gösteren vahşi bir köpeğe benzemiştim ve masada oturan kadına döndüm. Net bir şekilde, “Günaydın,” dedikten sonra Violet’a döndüm, gözlerinde keyif oynayıyordu.

Kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra bana kocaman, göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. İçten bir gülümsemeydi. “O kadar kötü müydü?”

Düşünebildiğim tek şey, birinin en son ne zaman bana böyle baktığını hatırlayamadığım oldu.

Düzenleme
Ny.ozlem

VIOLET

Dün onun şey teklifini reddettiğimden beri cevap yazmayı bıraktı, şey... artık her ne yapıyorsa ona dair bir teklifti işte. Tüm idare ondayken mastürbasyon yapmanı izlemek miydi?

Kulağa absürt geliyor. O zaman neden sırf düşündüğünde bile, bacaklarını birbirine bastırıyorsun?

Beni çekici bulacağını nereden biliyor ki? Ya da benim onu? İnsan bunu neden bir yabancıyla yapar? Bu adam gerçekten bir tür orgazm sihirbazı mı?

Telefonumu çıkarıyorum, meselenin özüne inmeye kararlıyım.

MORLU_GÜZEL

İnsan neden böyle bir sözleşmeye imza atar?

Telefonumu yatağın üstüne atıp sabah için giyiniyorum, benimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen neden bunu çözmeye böylesine taktığımı anlamaya çalışıyorum. Yapacak halim yok ya.

Telefonum titreştiğinde, onu kapmak için resmen yatağımın üstüne atlıyorum. Sakinliğe bak.

ALTINAVCISI85:

Sen düşünecek misin?

MORLU_GÜZEL

Ya tam bir kese kâğıdı suratsam?

ALTINAVCISI85:

Kese kâğıdı surat mı?

Gözlerimi deviriyorum. Bu deyimini nasıl bilmez?

MORLU_GÜZEL

Yüzüne kese kâğıdı geçirmen gereken türden.

Fotoğrafım hoşuna gitti, ama ya tam bir kese

kâğıdı suratsam?

ALTINAVCISI85:

Bana yüzünü göstermeni beklemiyorum.

MORLU_GÜZEL

Peki, Kaptan Kelimesi-Kelimesine. O zaman sen tam bir kese kâğıdı suratsan? Belki yüz benim için önemlidir. İnternette ismi ve yüzü olmayan birine oramı buramı göstermek isteyeceğimi sanmıyorum.

ALTINAVCISI85:

Bundan emin misin?

Uyarılma içimde vızıldıyor, pelvisimde zonkluyor, kendimi onun istediği şeyi yaparken hayal ediyorum. Kamerada kendime dokunuyorum. Sesi kulağa nasıl gelirdi acaba? Başparmaklarım telefonumun ekranının üzerinde gezinirken omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Emin değilim ama bunu ona asla söylemeyeceğim. Sadece seks açlığı çekiyorum. Hepsi bu.

MORLU_GÜZEL

Evet.

O cevap yazarken ekranda noktalar beliriyor, ardından ekranda bir fotoğraf beliriyor. Bir selfie.

ALTINAVCISI85:

Tamamı peki ya şimdi?

Fotoğrafa dokunuyorum ve adamın mükemmel köşeli çenesindeki bakımlı koyu renk sakalına bakıyorum. Yüzünün üst yarısını gölgeleyen ve düz, belirgin burnunun üstünü gizleyen bir şapka takmış. Ne kadar yakınlaştırsam da gözlerinin rengini bile göremiyorum. Artık her neredeyse, loş ve sanki bir bodrum veya benzeri bir şey gibi görünüyor.

Muhtemelen bütün cesetleri sakladığı yerdir.

Daha da yaklaştırdığımda, gözlerim diğer özelliklerinin gücüne göre neredeyse biraz fazla biçimli olan dudaklarına takılıyor. Güzel dudakları var, üstteki mükemmel yay şekli. Parmaklarımı çektiğimde, gömlek giymediği için başka güzel şeyleri de olduğunu fark ediyorum. Güçlü bir boyun, belirgin bir âdemelması. Geniş yuvarlak omuzlar, telefonu tutan kolunun uzandığı yerde bir pazının çıkıntısı görünüyor. Göğsünden daha aşağılara inmeden fotoğraf bitiyor, ancak kıl tutamlarını ve göğüs kaslarının arasındaki çizgiyi görebiliyorum.

Ağzım birazcık kurudu. Altınavcısı sağlam herif. Aniden kendimi garip hissediyorum. Sersemledim sanki. Bu yüzden, ağabeylerim erkek arkadaşlar hakkında soru sormaya başladığında yaptığım gibi, konuyu saptırıyorum.

MORLU_GÜZEL

Bir kese kâğıdı surat bile şapkayla iyi görünür.

ALTINAVCISI105:

İyi göründüğümü mü söylüyorsun?

Aceleyle uygulamadan çıkıyorum ve telefonu kotumun arka cebine sıkıştırıyorum.

Bu cevap vermek istediğim bir soru değil.

“Tamam, dökül.” Billie öne eğildi, omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmıştı ve yüzünde haylaz bir ifade vardı. “Çirkin ile yaşamak nasıl bir duygu?”

Billie ile Vaughn arazinin öteki tarafındaki kulübede yaşıyorlardı ve orası samimi ve sıcaklığın somut bir örneği idi. Açık konsept, boyasız ahşap, büyük çatı katı yatak odası. Küçük ve basitti, ama seviyorlardı ve onlara kusursuz bir şekilde uyuyordu. Üstelik hemen kapının dışında bir padok vardı ve orada atı DD’yi yakınında tutabiliyordu. DD iyiydi. Düşüş canını yakmıştı ve sonrasında biraz ürkekleşmişti, ama sağlıklıydı... Tanrı’ya şükür. Billie, ben tekrar hazır olana kadar onun yarışmayacağını söylemişti, dolayısıyla kayıp zamanı telafi etmek zorunda kalacaktık; normalden daha kısa aralıklarla yarışlarda koşmamız gerektiği anlamına gelse de... Bu molada rahat zamanın tadını çıkaracak ve en sevdiği binici olan Billie ile çalışacaktı.

O ikisinin arasındaki şeye uçsam ulaşamazdım. Sadece arada bir yarışlarda koşarken ona tutunmama izin verdiği için şanslıydım; Billie jokey olamayacak kadar uzun boyluydu.

Bütün hafta boyunca ona uğramam için başımın etini yemişti. Beni şarap ile yemlemişti ve şimdi üçüncü kadehteydik.

Nedeni de *buydu*. Sonunda pes etmiştim, çünkü Cuma günüydü ve verandama bıraktığı ateşli aşk romanlarını okumaktan sıkılmışımdım. Şimdi de elime geçen *buydu* işte.

Gözlerimi devirerek “Meraklı sürük,” diye mırıldandım. Sadece güldü ve ben de “Bu da beni Güzel mi yapıyor?”

“Bilmem. Kar topu savaşı yapıp iri yabaniye âşık olacak mısın?” Bu dünyadaki en saçma sapan şeymiş gibi güldü, ben de yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Bana aynı soruyu bir yıl önce sorsaydınız, aptal âşık bir ergen gibi iç çeker ve bir gün Altıncısı⁸⁵ ile tanışma hayalleri kurmaya devam ederdim. Onun için sadece internette tanıştığı başka bir kız değil de özel biri olduğuma ya da işleri asla bu kadar ileri taşımayacağıma son derece emindim. Yanakları yakacak seviyelere varacak kadar ileri.

Yani adamın bana sadece o kadarcık olduğumu hatırlattığında yaşadığım sürprizi hayal edin. O anı karşısında kalbim itiraf etmek istemeyeceğim kadar sızlıyordu. Beni incitmişti ve hepsi benim marifetimdi. Ondan verebileceğinden fazlasını istemiştim.

Başımı iki yana salladım ve Billie’nin benim için doldurduğu kırmızı şaraptan bir yudum alıp karmakarışık duygularımı o kristal kadehin gerisine bastırdım. Yani umarım.

“Bütün hafta boyunca onu pek görmedim. Uzun saatler boyu çalışıyor. Benim de yapacak hiç işim yok, yani öyle erken kalktığım söylenemez.”

“Bu doğru değil. Birkaç gün boyunca gelip benimle ahırda takıldın.”

“Bir sandalyede oturup ayağımı kovanın üstüne uzatarak. Orada diğer herkesin eğlenmesini izlemeye mecbur bırakılmış halde, köşelerde surat astım.”

* Güzel ve Çirkin masalına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

Gözlerini devirme sırası Billie'deydi. "Sen öyle sanıyorsun. İyileşmenin ilk çeyreğini atlattın. O kadar da kötü değil!"

Gözlerimi ona diktim, karşımdaki kabarık kanepeye kıvrılmıştı, bacaklarını altında kıvrırmış, rahat ve kaygısız görünüyordu. Elimden geleni yapmaya, pozitif kalmaya çalışıyordum, ama itiraf etmeliydim ki... bocalıyordum. Sıkılmıştım. Üzgündüm. Biraz da içlerlemiş hissediyordum... öfkeliydim belki de. Bunun, kendimi kanıtlayacağım sezon olması gerekiyordu.

"İyi misin, Vi?" Billie'nin kaşlarının arasındaki yer kırıştı.

Nefesim vücudumdan kocaman bir iç çekiş olarak çıktı. "Evet."

Yemedi. "Sorun ne?"

Billie'yi strese sokmak istemiyordum. Benim için endişelenmesini istemiyordum ve öylesine anaç tavuktu ki, endişeleneceğini biliyordum. "Hiçbir şey," dedim ve yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım.

Gözlerini sertçe bana dikti. Bunu yapmasından nefret ediyordum. İzin almadan beynimi araştırıyor gibi hissettiriyordu. "Cole bir şey mi yaptı?"

Başımı eğip bir homurtu çıkardım, işaret parmağımı şarap kadehimin kenarında gezdiriyordum.

"Violet," diye inledi, "aranızda neler döndüğünü bana hiç anlatacak mısın? Bu konuda yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum, ama resmen beni öldürüyor. Yetişkin olmak cidden zor."

Kaşlarım kuşkulu bir tavırla yükseldi. "Bana iyi görünüyorsun."

İnleyerek kalaslı tavana baktı. Dudaklarımı tekrar birbirine bastırarak seçeneklerimi değerlendirdim. Cole'dan bahsedebirdim ya da yoğun seviyelerdeki üzüntümü ve hayal kırıklığımı anlatabilir ve muhtemelen ağlamaya başlardım. Bir kez olsun, Cole'dan bahsetmek daha tercih edilesi geldi.

Şarabımdan büyük bir yudum aldım. Sıvı cesaret.

“Tamam, Cole ile internette tanıştık.”

Odaklanarak hafifçe öne eğildi, kamp ateşi hikâyesi dinlemeye hazırlanan bir çocuğa benziyordu.

“Şeyde... eee...” Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek düşündüğümünden daha zordu.

“Randevulaşma sitelerinde mi?”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Cole’u bir randevulaşma sitesinde düşünsenize. “Hayır, dana çok bir... eee, forumdu?”

“Tamaaaam.” Şimdi Billie’nin kafası karışmış görünüyordu ve yanaklarım yanmaya başladı.

Sadece yumurtlayıp kurtuldum. “İnsanların çıplak fotoğraf attıkları bir forum,” dedim çabucak ve şarap kadehimi tekrar yüzüme soktum.

Billie’nin kaşları çatıldı. “Cole internette çıplak fotoğraf mı paylaşıyor? Müstakbel kayınbiraderim olmasa, şöyle bir göz atmaya hiç itirazım...”

“Hayır, ben paylaştım.”

Billie’nin kediye benzer gözleri yuvalarından fırladı, ağzındaki şarapla neredeyse boğuluyordu. Bir elini göğsüne koyup nefes almaya çalıştı. “Sen mi?”

Başımınla onayladım.

“Benim küçük Vi’m?”

Pancara döndüm. Tepeden tırnağa, orası kesin. Bir klik sesi duydum ama gözlerimi Billie’den alamıyordum.

“Kendinin çıplak resimlerini paylaştın... hem de internette?”

Her nedense, dünyadaki en kötü şansa sahip olduğum için tam o anda Vaughn ön kapıdan içeri girdi.

Billie ile bana baktı, karanlık yüz hatlarını bilerek ifadesiz tutuyordu ve ellerini havaya kaldırdı. “Ben buraya hiç gelmedim.”

“Tek bir resimdi! Bir defalık!” diye odaya ilan ettim, kendimi açıklamaya çalışıyordum, tanıdığım ve saygı duyduğum insanların hakkımdaki bu bilgiyi öğrendiklerini düşünerek resmen sindim. Hadi Billie bir şeydi. Ama Vaughn? *Offf*.

“Ben bir şey duymadım!” diye Vaughn biraz fazla neşeyle bağırdı, üst kata yönelmişti. “Duymuş olsam bile, kadınların kendi cinsellikleri konusunda idareyi ele almasını tamamen destekliyorum!”

Başımı kabarık kanepenin arkasına yaslayarak inledim. Belki o minderler beni tamamen içine alırdı. Beni dolgunun içine sarardı ve böylece bir daha kimseyi görmek zorunda kalmazdım.

“Kusura bakma.” Billie yüzünü buruşturdu. “Bazı meselelerin üstünden geçmek için Hank’in evine gitmişti. Daha uzun süre kalır sandım.”

Gözlerimi kapattım. Zamanı beş dakika öncesine, haysiyetimin hâlâ yerli yerinde olduğu âna geri alabilirmişim gibi yapıyordum.

Billie pat pat dizime vurdu. “Merak etme, Porno yıldızı Patty, sırrın benimle güvende.”

Boğazımdan boğulur gibi bir ses çıktı. Ona bakmayı hâlâ reddediyordum.

“Hadi ama, Vi,” dedi gülerek. “Skoru eşitlemek için sana çılgın seks hikâyeleri anlatmamı ister misin? Çünkü Vaughn...”

“Lütfen yapma.” Onu durdurmak için tek elimi kaldırdım.

“Tamam o zaman bebeklik etmeyi bırak da bana devamını anlat. Bir fotoğraf paylaştın... ve?”

Üst katta duşun açıldığını duydum ve ortamın anlatmam için birkaç dakika daha güvende olacağımı düşündüm.

“Benimle iletişime geçti...” Cole’a bir şey borçlu olmasam da böyle anlatmaya karar vermiştim, ilk mesajında verdiği detaylarla onun güvenine ihanet etmek istemiyordum. Ödeme yapma teklifi bana onurlu bir şeyden farklı olarak görünmemişti. Bir ürün için adil bir takas... neredeyse soğukkanlılıkla sayılırdı. İsteddiği şey konusunda kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey gibi. Onu tanıdıkça, durumun tam olarak böyle olduğunu daha çok fark etmiştim, ayrıca kıymetli mesafesini koruması için bir yoldu. Sonra ben gidip o şeye darbe indirmiştim.

“Ve konuşmaya başladık.” Billie kaşlarını kaldırıp indirdi. “Arkadaş olarak.” Omuzları hayal kırıklığıyla düştü. “Bir yıl boyunca.”

“Ne! Bir yıl mı?”

Başımı salladım.

“Ne hakkında konuştunuz ki?”

Boştaki elimi saçlarımdan geçirdim. Ne hakkında konuşmuştuk *gerçekten*? Daha çok ben sorular sormuş ya da monoloğa girişmiştim. Ancak o her zaman cevap vermişti ve benimle konuşmaktan sıkılınca ya da yorulunca da ben geri çekilmiştim. Fakat bir gün sonra bana bir mesaj attığını görüyordum, sanki bu onun ulaştığı bir eşikti. Aslında var olandan daha çok anlam yüklediğim bir şeydi. Bazen aynı anda bir film izliyor ve hakkında mesajlaşıyorduk. Kelimenin en temel anlamıyla, yaptığımız şey eşlik etmektir.

“Hem her şeyden hem de hiçbir şeyden,” dedim, çünkü bu doğrudu. Kitaplar, televizyon, son olaylar, yüzeysel olarak ailelerimizden konuşmuştuk ama asla ayrıntılardan değil. Kimliklerimizi ele verebilecek hiçbir şeyi paylaşmamıştık. Her zaman tamamen isimsizdi.

“Yani siz hiç...” Billie elini kaldırıp döndürerek *malum* şeyi ima etti.

Dudağımı ısırdım ve pencereden dışarı, karanlık ve yağmurlu geceye baktım. “Bir kez.”

“Bir kez.” Billie şarap kadehini iki eliyle kavradı, şimdi bacak bacak üstüne atmış olarak oturuyordu ve dünyadaki en büyüleyici hikâyeyi anlatıyormuşum gibi başını sallıyordu.

Gardımı aldım, bu kısmı mümkün olduğunca çabuk geçmek istiyordum. “Evet. Bir kez. Ve fazlasıyla tek taraflıydı. Sonunda da bizim... aramızdaki her neyse, onun bitmesine sebep oldu.” Kendimi o kadar sıcak hissediyordum ki, şu an yanağımda yumurta pişirebileceğinize emindim.

“Tek taraflı derken neyi kastettin?”

Öfke karnımda kaynıyordu. Ne kadar atlatmaya çalışırsam çalışayım, bu kısım hâlâ beni rahatsız ediyordu. Utanç, aşması zor bir şeydi. “Yani bir gecede işler çığırından çıktı. Kendimi videoda bütün kıyafetlerimi çıkarırken buldum, çünkü bir yıllık yazışmanın ardından ona bunu yapacak kadar güvendiğimi düşündüm. Hayatımın en iyi orgazmını yaşadım. Sonrasında Cole aynı şekilde karşılık vermeyi reddetti. Tüm o süre boyunca ekranını kapalı tuttu ve asla katılmayacağını söyledi. Bana geçmişte anlattığı onca şeyden sonra, sanmıştım ki...” Başımı iki yana sallayarak hüzünlü bir kahkaha attım. “Galiba benim farklı olduğumu sandım. Olmadığım anlaşıldı. Uygulamayı sildim ve onunla bir daha konuşmadım. Ta ki geçen seneki Denman Derbisi’nde o benim kim olduğumu fark edene kadar.”

Üst kattan gelen, “Ah, siktir,” sesi duydum.

“Gizli gizli bizi mi dinliyorsun, Vaughn Harding?” diye bağırdı Billie, çatı katındaki açık odaya doğru, ben de yer yarılrsa da içine girsem diye uygun bir yer arıyordum.

“Hayır!” diye bağırdı Vaughn, kesin bir tavırla i’yi uzatmıştı. “Sadece ayak parmağımı çarptım.”

“Umarım acımıştır!”

İnleyerek elimle yüzümü ovuşturdum. “Tamam, Bu benim gitmem için işaret.” Şarap kadehini önümdeki meşe masaya bırakıp ayağa kalktım, artık alçıyla yürümeye epey alıştığımı hissediyordum. Buradan bir an önce gitmem lazımdı.

“Vi,” dedi Billie nefes nefese kıkırdarak, “o konuda endişelenme. Kimseye söylemez.”

Söylediği şeyin doğru olduğunu biliyordum. Vaughn iyi bir adamdı, onurluydu. Ama bu, seks hayatımı bilmesinin hoşuma gideceği anlamına gelmiyordu. Ağabeyinin seks hayatını da.

Yüce Tanrım.

Cole. Ona bu ufak aksilikten bahsetmeliydim. Ne olur ne olmaz. Bana takınacağı ifadesiz suratı hayal edebiliyordum, kollarını kavuştururken çenesinde bir kas atacaktı.

Topallayarak kapıya gittim, Billie de peşimdeydi. “Seni arabayla eve götüreyim.” Bütün öğleden sonra ahırda onunla takıldıktan sonra, buraya onunla gelmişim, bu da eve gitmek için bağımsız olmadığım anlamına geliyordu.

“Hayır, içki içtin. Yürürüm.”

Çantamı omzuma atıp sağlam ayağımı yağmur botuma geçirdim, Billie de benim için kapıyı açık tutuyordu.

“İzin ver, Vaughn seni eve götürsün.”

“Hah!” Gürültülü bir kahkaha patlattım. “Galiba şimdilik bunu pas geçeceğim. Onun yüzüne tekrar bakabilmem için birkaç gün geçmesi lazım, sağ ol.”

“Emin misin?” Gergin bir şekilde alt dudağını ısırıldı. “Epey şiddetli yağıyor.”

Elimi çantama sokup küçük bir şemsiye çıkardım. “Tamamen hazırım. O kadar uzak değil.”

Billie ikna olmuşa benzemiyordu, ama beni durdurmadı da; minnettar olduğum bir şeydi. Bebek muamelesi görmek hoş-

ma gitmezdi ve sakatlandığım için insanların bana porselen gibi davranmasına ihtiyacım yoktu. Kardeşlerim böyle ufak bir kırıkla bir boğanın sırtına tekrar binerlerdi, bense yaralı bir prenses gibi burada debelenip duruyordum.

Karanlık, nemli geceye adım attım ve iç çektim. Yağmur damlaları şemsiyemin tepsini dövmeye başladı, her yerimden gürültülü tap tap sesleri geliyordu. Havaya toprak ve yağmur kokusu dolmuştu. Yeni filizler gibi ferah kokuyordu. Yürüyüp aklımı toplamak ve yanaklarımı serinletmek için mükemmel bir geceydi.

Yürümek kötü bir fikirdi. Şiddetli Nisan yağmuru, gecenin bütün cazibesini epey hızlı bir şekilde alıp götürmüştü.

Bacağım ağrıyordu, üşümüştüm ve bu boktan küçük şemsiye sızdırıyordu. Ödleşin teki olmasaydım, Vaughn'ın beni arabayla bırakması teklifini kabul ederdim. Onun için beş dakikalık bir araba yolculuğu olacak şey, benim için daha çok yirmi beş dakikalık yürüyüştü. Topalladığım için muhtemelen daha da uzun. Henüz yolu yarılamamıştım bile.

“Anasını sikeyim,” diye mırıldanarak çakıllı yolda salak yürüyüş alçımınla –ki o da su geçirmez değildi, yani içindeki çorabım sıırılsıklam oluyordu– sendeleye sendeleye ilerledim. Ayağım üşüyordu. Nadiren küfredirdim ama arada sırada bazı durumlar bunu gerektirirdi. Bu durum da onlardan biriydi. Bu gece onlardan biriydi. Aslında bu hafta onlardan biriydi.

Yaşlar gözümün arkasına batmaya başladı. Burnumun direği sızladı. Ağlak biri değildim ve bu yönetilemeyecek bir durum değildi. Ancak şu an her şey ağır geliyordu. Kaldırabileceğimden daha fazlası gibi. Kariyerim, bacağım, özel hayatım. Bazen bağımsız bir yetişkin olmak insani bitap düşürüyordu.

Durup gökyüzüne baktım, ciğerlerime derin nefesler doldurmaya çalışıyordum, ama hüsrânım galip geldi ve tam olarak hiç kimseye, “Sikik hayatıma sokayım!” diye haykırdım.

Tam o sırada bir çift far yolda döndü ve beni hiç olmadığım bir Broadway oyuncusu gibi aydınlattı, evren birilerinin dağılma ânıma şahit olmasına ya da yanımdan geçerken bana su sıçratmasına can atıyordu sanki. Ama kamyonet yaklaşırken yavaşlınca, tanıdık olduğunu fark ettim. Bir pencere açıldı ve kalın bir önkol dışarı çıkıp gelmemi işaret etti.

“Bin hadi!” diye bağırdı Cole.

Başka şartlar altında olsaydım hayır derdim herhalde. Ama o anda yoğun bir rahatlama hissettim. Kimin gelip beni kurtardığı umurumda değildi adeta, yeter ki kurtulayım.

Daha ben oraya ulaşmadan, o ön koltukların üstünden uzanıp kapıyı iterek açtı. Basit bir jestti fakat bunun için ona sarılabılırmışım gibi geldi. Şemsiyemi kapatıp kocaman kamyonetine kendimi yerleştirdim; yerden bu kadar yüksek olmasından nefret ediyordum ama aynı zamanda kuru ve sıcak olmasına bayılmışım.

Hiçbir şey demeden kapıyı kapattım ve emniyet kemerimi bağladım. Cole’un bana baktığını hissedebiliyordum. Ondan dalga dalga öfke yayıldığını hissedebiliyordum, elektrikli ısıtıcıya fazla yaklaşılmaya benziyordu. Ama umurumda değildi. Başımı koltuğun başlığına yasladım, gözlerim kapattım ve iç çektim, aniden fazlasıyla bitkin düşmüştüm.

“Bacağını daha da beter etmeye mi çalışıyorsun?” Sesi çok netti, oradaki askeri zemini duyabiliyordum. Otoriter konuşuyordu ve buna bayıldım. Bir soru değil, daha çok talepti. Çok ileri gittiğimiz o geceyi hatırlattı bana.

Karşılık olarak tek söylediğim, “Beni aldığın için teşekkürler,” oldu, aniden kendimi salak gibi hissetmişim. Şarap, soğuk ve

kendini duygusal bir hız trenine bağlamak bir kıza bunu yapardı galiba. Bunun arkasında Billie'nin olduğunu varsayıyordum; sonrasında bedelini ödeyecekti.

Sadece homurdandı ve sürmeye başladı. Yanımda hareket ettiğini hissedince, kirpiklerimin altından gözlerimi kısarak ne yaptığına baktım. Büyük bir el gösterge panelinin benim tarafıma uzandı ve koltuk ısıtma düğmesine basarken kalın damarlı ön kolunun esnediğini gördüm. Üşümemden mi endişeliydi? O kolu parmaklarına kadar takip ettim ve düğmeyi maksimum ısıya kadar çevirirken, güçlü elinin üstündeki damarlarının nasıl şiştiği gözümünden kaçmadı.

Cole'daki her şey aşırı erkeksiydi. Zihnim onu ne kadar görmezden gelmek istese de bazen bedenim onu yalayıp yutmak istiyordu. Vücudu, yüz hatları, sesi. Tanrım. Sesi. Tamamen derin ve pürüzlüydü. Eğer hâlâ öyle bir şey varsa, telefon seksi operatörlüğü yapsa ortalığı yıkardı. Aralıklı olarak sadece birkaç kelime edecek olsa bile.

Mektup arkadaşı olarak yavaş yavaş yola gelmişti. Ama gerçek hayatta? Deveye hendek atlatmaktan zordu. Onunla konuşmak imkânsızın sınırındaydı.

Tam olarak bu yüzden hoşbeş etme zahmetine girmedim. Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve etrafımdaki bütün havalandırmaların üflediği sıcaklığın tadını çıkardım. O benimle konuşmuyorsa, ben de Billie ile Vaughn'm evinde gün yüzüne çıkan durumdan bahsederek enerjimi harcamayacaktım. Güvenimi mi istiyorsunuz? Kazanın o zaman.

Kamyonet nihayet yavaşlayıp durduğunda, tek gözümü aralayıp ona baktım. Gözlerini bana dikmişti, tamamen içine kapanmış durumdaydı ama yine de bana bakıyordu.

“Orada kal,” dedi patronluk taslayan bir sesle.

Karşı çıkamayacak kadar iliklerime dek yorgundum ve ağırlaşmış gözkapaklarımın altından onun kamyonetten inmesini izledim. Beni üzmüş olabilirdi, ama kot pantolonunun poposu ve bacaklarında gerilmesini izlemeyecek değildim. Adam koca-mandı, kastan bir duvardı. İstese beni ezebilirdi.

Sırtımdan aşağı bir ürperti inerken kamyonetin önünden do-landı ve yan kapıyı açıp, “Buradan çıkmana yardım etmeme izin vereceksin,” diye duyurdu.

Başımı koltukta kaydırıp ona baktım, karşılık olarak tek kaşım kaldırmıştım. Bu bir soru değildi ki.

Kollarını göğsünde kavuşturarak duruşunu genişletti ve bana dik dik baktı. Bir kulüpte girişime izin vermeyecek bir fedai gibi duruyordu. Bu zihinsel görüntü karşısında ufak bir histerik kah-kaha dudaklarımdan kurtuldu. Ama Cole bana katılmadı. Bana sertçe bakmaya devam etti, dudakları ince bir çizgi halini almıştı, gözleri tenimi yakıyor, beni alevler içinde bırakmakla tehdit ediyordu; tıpkı bir kibritin çakması gibi.

Off. Daha az şarap içmeliydim. *Bir de orgazm olmam gerek.*

“Tamam,” diye fısıldadım, sesim küçük ve kararsızdı. Bacağım gerçekten ağrıyordu. Geçen hafta sonundaki gibi değildi ama et-rafta yürümek muhtemelen bu zamana kadarki en iyi planım de-ğildi. Dolayısıyla bacaklarımı koltuktan dışarı sarkıttım. Oradan çıkmaya çalışan küçük bir çocuğa benziyordum. “Neden kamyo-netinin bu kadar büyük olması lazım ki?”

Beni görmezden gelerek ileri doğru adım attı. “Neden bu ka-dar çok soru sormak zorundasın?”

“Bir şeyleri mi telafi ediyorsun?” Aynen, şarap yüzündendi. Çenesindeki kasın atmasını izlerken patavatsızlığım karşısında yüzüm kızardı.

Onun beni yere çekmesini bekliyordum ama onun yerine homurdanarak beni kollarına aldı; bir kolu dizlerimin altında,

diğeri sutyenimin kopçasının hemen aşağısındaydı. “Ah.” Nefes verdim. “Tamam.”

Eve doğru uzun, zemini yutan adımlar attı, beni bırakmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Pazılarının göğsümün yan tarafında toplandığını hissedebiliyordum ve verandadaki ışıkların altın rengiyle, kollarındaki kalın ve sert kaslı biçime hayranlıkla baktım. *Daha önce onlar hakkında boşuna yorum yapmamışım.*

Beni ön verandada indirmesini bekliyordum, ancak o devam etti, hafifçe çömelerek el yordamıyla kolayca kapı kolunu çevirdi. Hafif olduğumu biliyordum, ama adam zorlanmamıştı bile. Hem de hiç. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni içeri taşıdı. Yüzüne bir bakış atarak elmacıkkemiklerinin sert hatlarını, geniş alnını ve çenesindeki kirli sakalları inceledim.

“Kaşındaki yara nerede oldu?”

Ben sinir bozucu bir çocukmuşum gibi bakışlarını bana indirdi.

“Okyanus aşırı gittiğim zamandan,” dedi.

Bunun, orduda olduğu zamanlar demek olduğunu biliyordum. Alacağım tek açıklama buysa, başına bir şeyler gelmiş olmalıydı ve artık sorduğum için bile kendimi berbat hissediyordum. Üstüme vazife değildi. Bir sınırı aşmış gibi hissettim.

“Sana yakışıyor. Hoşuma gitti.” Durumu düzeltmek için konuşmuştum. Gerçi bana bakış şekline ve beni olduğum yere çivileyen o gri gözlere bakılırsa, bu söylediğim aptalca bir şeydi. Keskin hatlı göğsü daha belirgin bir şekilde yükselip alçaldı, bana yoğun bir şekilde bakarken nefesi boğazımda geziniyordu.

O bakış sadece bir an sürdü, ardından beni nazikçe kanepeye indirdi. Alev alabilirmişim gibi hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

COLE

Morlu_Güzel'den gelen bir mesajla uyandım. "Günaydın, Kese Kâğıdı Surat," yazıyordu ve kahkaha attım. Uzun zamandır ilk defa kahkaha attım. Ağzımda tuhaf hissettirdi ve birileri görmüş olabilirmiş gibi etrafa bakındım.

Fakat tamamen yalnızım. Sürekli yalnızım. Hayatım artık böyle olacağa benziyor. Bu şekilde olmasını istediğim için başladı galiba ama artık o kadar emin değilim. İnsanların hakkımda ne söylediğini bilecek kadar akıllıyım... aile şirketini yöneten münzevi ve tam bir hıyar.

Rol bana doğal olarak biçiliyor ama sanırım artık bıktım. Kendimle takılmaktan bıktım. Her lanet gün aynı lanet şeylerden bıktım.

Cevap yazıyorum. Komik ya da hazırcevap değilim. Ne diyeceğimi bilmiyorum. O yüzden sadece düşündüğümü söylüyorum.

ALTINAVCISI85:

Kıyafetlerini çıkar.

Birkaç dakika sonra cevaplıyor.

MORLU_GÜZEL

Önce sen.

Tabii ya. Öyle bir şey olmayacak. Sırf bahsedilmesi bile beni getiriyor. Hiçbir şey söylemiyorum, ama birkaç saat sonra sohbetimizi tekrar kontrol ediyorum ve bu defa cevap yazıyorum.

ALTINAVCISI85:

Hiç şansın yok.

MORLU_GÜZEL

Galiba konuşmakla sınırlı kaldık

Mektup arkadaşı olabilirsiniz!

Mektup arkadaşı. Bu kıza mesaj attığımda aklımda olan şeyden o kadar uzak ki. Kaç yaşında bu?

ALTINAVCISI85:

Hayır.

MORLU_GÜZEL

Hadi ama! Çok yalnızım. Belli ki sen de öylesin.

Hadi sadece arkadaş olalım.

ALTINAVCISI85:

Neden yalnız olduğum belli?

MORLU_GÜZEL

Buna gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?

Touché, internet kızı. Ve hayır. Lütfen ne kadar zavallı bir hale düştüğümü başıma kakma. "Bir mektup arkadaşımın olması beni daha az mı yoksa daha çok mu zavallı yapar?" diye soruyorum kendime yüksek sesle ve bir elimle kirli sakalımı sıvazlayarak ekrana bakıyorum.

Ona sorardım ama bunun için zavallı olduğumu düşündüğümü itiraf etmem gerekir. Oralara girmeyi reddediyorum. Saptır. Yeniden yönlendir. Yapacağım şey de bu.

ALTINAVCISI85:

Belki sadece kontrol manyağıyım.

Bir homurtu çıkarıyorum. Touché, internet kızı. Tou. Ché.

Violet'ı kamyonetten dışarı taşımaktan fazlasıyla bıkmaya başlamıştım. Kendi iyiliğini hiç düşünmüyor gibiydi. En azından bu defa kollarımda gevşek durmuyordu.

Buzluğu açıp buz torbalarımın birini aldım, her hareketimde sinir bozukluğu vardı. Şirketimizin yeni yatırımı olan o keşmekeşte bir hafta çalıştıktan sonra, onun dağınıklığının *her yerde* olduğunu bulmak gıcık olmama yetmişti zaten. Evin her yerinde unutulmuş su bardakları, ön kapıda özensizce fırlatılmış ayakkabılar, lavaboda birikmiş tabaklar ve bir sandalyenin arkasına atılmış eşofman üstü nükleer bir patlamaya dönüşmeme neden olacaktı neredeyse.

Bekâr erkek olan bendim. Dağınık olanın ben olması beklenirdi. Ama onun yerine bölgemde yirmi-bilmem-kaç yaşında, şu an dünya çapında ünlü bir sporcu ve basit şeyleri bile yerine koymaktan aciz biri yaşıyordu. Burayı temizlediğim her sefer ayaklarımı ahşap parkelere sertçe vuruyordum. Bir Cuma gecesi yapacağım bir şey gibi gelmiyordu bana ama Ruby Creek'te bundan başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Elimde buz torbasıyla, buzdolabından bir su şişesi aldım ve Violet'ın yanına yürüdüm. "İşte." Ona suyu uzattıktan sonra kanepenin yanında çömeldim.

Ben havalı alçısının cırt cırtlı kayışlarını açarken, o da su şişesini çevirerek merakla beni izliyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Bir gün tekrar ata binebilesin diye bacağına buz koyuyorum.” Aksini sırf düşünmek bile göğsümde bir kaygının toplanmasına neden oldu, ama iteledim. Bu onun yolculuğuydu, benim değil.

“Plastik su şişelerinin çevreye zararlı olduğunu biliyor muydun?”

Tanrım. Gerçekten sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Cevap vermedim ve belli ki o da bunu konuşmaya devam etmek için bir işaret olarak aldı. “Çözünmüyorlar. Onun yerine sonunda okyanuslara gidiyorlar...”

Gözlerimi devirdim. Buradaki musluk suyunun tadına bakmış mıydı? “Neden dinlendirmen gereken bacağın üstünde eve yürümeye çalıştın?”

Bir sorun olduğunu biliyordum. Bir şeyler yolunda gitmediğinde bunu hissetmek yıllarca benim işim olmuştu.

Violet şişeler hakkında gevezelik ediyordu, Billie de telefonda tuhaf davranmıştı. Violet’ın yardıma ihtiyaç duyabileceğini öne sürerken, bastırılmış ve asabi kahkahası panik dolu gibiydi. Dile getirilmeyen sözcükleri ve gerilimi hissedebilmişim.

Gerilerek dudaklarını birbirine bastırdı ve kristal mavisi gözleri irileşti. Yanaklarının üstünde behiren parlak pembelik o gözlerin daha da parlak görünmesine neden oluyordu.

“Neden kızarıyorsun?”

“Şimdi sürekli sorular soran kim?” diye yanıt verdi sahte bir cesaretle. Sesindeki küçük titreme onu ele veriyordu. Bu kadın açık kitap gibiydi. Bahsetmeye degecek bir poker suratı yoktu.

“Violet.” Onu azarladım ve alçıyı çekip taytının paçasının altından bileğini inceledim. Şişmişti. Dişlerimi sıktım.

İç çekişi gürültülü ve pürüzlü çıktı, sesi biraz fazla alçaktı. “Tamam. Sadece oradan çıkmam gerekiyordu. Üstüne çok düşünmedim.”

“Neden?”

Gözlerini kaçırdı ve topuğunu dikkatle avucuma aldım, ben buz torbasını şişmiş bacağına bastırırken vanilyalı vücut kremi-
nin kokusu havaya karıştı. Tısladı ve dikkatini tekrar bana çevir-
di; ki bu da amaçladığım bir şeydi.

“Ben sadece...” Sesi titredi ve parmaklarını altın buklelerin-
den geçirdi. “Biliyorsun işte. Gerçekten hayal kırıklığına uğra-
dım. Gerçekten sıkıldım. Hayatımın bu son durumu hakkında
gerçekten... boğulduğumu hissediyorum. Bundan bahsetmek
istememedim.” Duraksadı, ben de dinlemek için topuklarımın
üstüne oturup ellerimi bacaklarıma koydum. Ona daha fazla
dokunmak istemiyordum. Gözleri akmayan gözyaşlarıyla par-
lıyordu. Öncesinde ağladığı anlaşılıyordu, şimdi de bunu yap-
maya çok yakındı.

“Haliyle onlara bunun yerine bizi anlattım,” dedi aceley-
le, bana yalvaran bir ifadeyle bakıyordu. “Özür dilerim. Çok,
çok özür dilerim.” Donup kaldım. Olduğum yerde kalakaldım.
“Yemin ederim sadece genel olarak bahsettim.”

“Onlara?”

Sesimdeki keskin ton karşısında irkildi ve anında kendimden
tiksendim. “Tamam. Yani ben gerçekten sadece Billie’ye anlattım.
Vaughn’ın dinlediğini bilmiyordum.”

Utançtan tenim karıncalandı, tıpkı sırtınızın ortasına doğru
ilerleyen bir böcek varken ama ona ulaşamadığınızda hissetti-
ğiniz duyguya benziyordu. Sıklıkla olduğu gibi bacağım sızladı.
Bunun asla olmaması gerekiyordu. Seks hayatımın, beni kim-
senin göremeyeceği internette mükemmelen ayrı kalması ge-
rekiyordu. Violet’in gerçek hayatımdan kesinlikle uzak kalması
gerekiyordu. Aile işinde asla bir dayanak noktası olarak ortaya
çıkması gerekiyordu.

Panik damarlarıma dolarken, kusursuzca oluşturulmuş duvarımın darmadağın olduğunu hissettim. Köşedeki ufak bir çatlak daha fazla soruya neden olacaktı. Tek bir tuğla düştüğünde, onu diğerleri takip edecek ve cevaplamak istemediğim sorularla yıkılacaktı.

Boku yediğimi biliyordum. İhtiyacım olan son şey, etrafımdaki diğer herkesin bunu bilmesiydi. Ayrıca bu kötü sürpriz, benim idare edebileceğimden fazlasıydı. Taşa kesmiş halde kalktım ve tek kelime etmeden yürüyüp gittim.

Bir gün için bu kadar bokluk yeterdi.

Telefon birkaç saniye kadar sessiz kaldı ve sonra kulak tırma-
layıcı ve manyakça bir kahkahayla doldu. “O kadın *seninle mi yaşıyor?*” dedi Trixie nefes nefese ve kafamı yatağın pirinç parmaklıklı başlığına vurmama neden oldu. Bu yer lanet bir bebek evine benziyordu.

“Bana gülmen için sana para ödemiyorum, Beatrice.” Ona *ihtiyacım* olduğu için para veriyordum. Bu cumartesi sabahı berbat, huzursuz bir uykudan uyandığımda aradığım ilk kişiydi. En derin, en karanlık sırlarımın dünyaya dökülmesiyle ilgili rüyalarla dolu bir uyku olmuştu. Violet’ın çıplak bedeniyle ilgili rüyalar önümde uzanıyordu. Göze alamayacağım ve hak etmediğim rüyalar.

“Ve kardeşinle müstakbel yengene nasıl tanıştığınızı anlattı yani?” Gülmüyor olabilirdi ama sesindeki keyfi hâlâ duyabiliyordum.

“Evet,” diye homurdandım.

“Sonra da sana söyledi?”

“Evet.”

“Pekâlâ, kızı dürüstlüğü için suçlayamazsın.”

“Sanırım bu meselede biraz daha az dürüstlüğü tercih ederdim.”

“Ah hayır, hayatında artık öyle bir şeye ihtiyacın yok.”

Büyük pencereden dışarı, ahıra doğru uçsuz bucaksız araziye baktım.

“Neden bana müsaade etmiyorsun da...” Görüş alanımda bir şey gözüme takıldı. Yataktan sıçrayarak kalktım ve pencereye doğru birkaç uzun adım attım ve tek elimle kartonpiyeri kavradım. *Ne bok yemeye bahçemde bir at var?*

“Gitmem lazım. Seni sonra ararım.” Telefonu kapattım ama öncesinde Trixie’nin kapımda kul köle olmadığına dair yorumunu duymuştum.

Hazırlanarak üstüme dünkü tişörtümü geçirdikten sonra alt kata ve oradan da ön kapıya yöneldim ve doğruca daha önce mükemmel bir şekilde boş duran padoka yürüdüm. İçerideki sıska kahverengi atı inceledim ve sonra rulo yapılp yuların bir kancaya asılı halkasına yerleştirilmiş kâğıdı fark ettim.

Kafam karışmış ve gıcık olmuş halde çekip çıkardım ve okudum.

Hey Vi,

Yılının ilerleyişini böyle görmediğini biliyorum. Aksiliklerin moral bozucu olduğunu biliyorum. Bu yüzden Pipsqueak burada. Onu birkaç yıl öncesinden hatırlıyor musun? Anlaşılan kendisi bir süre için hayati tehlike yaşamış pre-matüre doğan bir taymış. Her neyse, artık iki yaşında ve tam bir savaşçı. Ufak tefek ama azimli, tıpkı senin gibi.*

Şu an ata binemeyeceğini biliyorum, ama bu çalışamayacağın anlamına gelmez. Onun becerilerini görmeyi çok isterim. Benim için onu başlatman sorun olur mu?

Sevgiler,

Billie

* (İng.) Ufaklık (ç.n.)

Hayır. Hem Violet *hem de* bir atla yaşamamın imkânı yoktu. Billie'nin düşünceli davrandığını kabul edebilirdim. Onu suçlayamazdım. Ancak benim için? Bu olmazdı. Dönüp hızla eve girdim, not elimdeydi.

Kapı arkamdan çarptı. "Violet! Uyan!" Sesim niyetlendiğimden daha keskindi, ama hayatım kontrolden çıkıyordu ve panikle miştim. Bu, şimdi bitecekti.

Kapısının diğer tarafından gelen küçük bir ciyaklama sesi, ardından bir gümbürtü duydum ve kendimi sakinleştiremediğim için anında bir pislik gibi hissettim. Kapı açıldığında, çoktan giyinmişti ve kulağından bir kulaklık çıkarıyordu. "Ne? Sorun ne?"

Sorunun ne olduğunu gayet net açıklayacakmış gibi notu ona uzattım. Violet, kâğıdı elimden almak için zarif elini uzattı. Gözleri kocaman açılmıştı, sonra yazıyı tanıdı ve duygularının yüzünde yavaş yavaş izledim. İçindekileri açıkça gösteriyordu, hiçbir şey söylemeden bana bir hikâye anlatabiliyordu resmen.

Gözlerine yaşlar doldu, genellikle gökyüzü rengindeki irisleri şimdi duyguyla koyulaştıkça daha çok laciverte dönmüştü. Uzun kirpikleri gözyaşlarını da süpürebilirmiş gibi hızla kırışıyordu. Mükemmel kalp şeklindeki ağzının bir tarafı hüznü bir tavırla yukarı kıvrıldı. Ardından diğer taraf da uyum sağlayacak şekilde aynı hareketi yaptı. Gülümseme ufaktı ama bana olan etkisi öyle olmadı.

Kendimi tekrar küçük bir çocuk gibi hissettim, teker salıncaktan düşüp içimdeki havanın boşaldığı, kemiklerimin sert zemine çarpmasıyla çıkan gümbürtünün içimde yayıldığı halim gibi... Nefesim uzanamayacağım bir yerdeydi.

Violet bana bakmıyordu bile. Mücadelemini görmedi. Ön pencereye doğru topallayarak gitti ve hayvanat bahçesindeki bir çocuk gibi elini oraya yasladı, daha önce hiç at görmemişti sanki. Arkadan vücudunu seyrettim. Yuvarlak poposu, incecik beli, ba-

şının üstünde gevşek bir topuz halinde toplanmış soluk renkli saçlarının hemen altındaki boynunun ince kıvrımı.

“Mesele ne?” diye sordu sessizce, bana bakmadan derin bir iç çekti. İnce askıların olduğu omuzları gergin ve yüksek halinden yavaşça indi, sanki gerginlik üzerinden eriyor ve sıcak, nazik bir akıntıyla akıp gidiyordu.

Ve biliyordum.

Tam o an, onu attan kurtulmaya mecbur edecek gücü kendimde bulamayacağımı biliyordum. Fiziksel tepkisini gördükten sonra, nasıl yapabilirdim? Acımasız bir adam değildim... bilerek değil en azından. Violet’ın hissettiği her şey çıplak gözle çok netti, özellikle de yetişkin hayatının tamamını insanları ve durumları okuyarak geçiren bir adam için. Violet’ın oynayacak basit bir kahverengi ata sahip olma ihtimali karşısında rahatlaması gibi beni de sakinleştirebilecek bir şey olsaydı, onu yapardım.

Beni durdurmayı deneyen herkese de içerlerdim.

Onun yerine, bu kadar monotonlaşmış biri olduğum için kendime içerledim. Violet’ın yaşamasını istemediğim bir şeydi bu. Çünkü o ne düşünürse düşünsün, onunla mesajlaşarak geçirdiğim günler, yakın dönemdeki en parlak anılarımdan bazılarını oluştuyordu.

Omzunun üstünden dönüp bana baktı, iri mavi gözleri duygularla doluydu ve yanakları heyecandan kızarmıştı. Hayat onun içinden öylesine canlı ve neredeyse elle tutulur bir şekilde akıyordu ki... sanki uzanıp dokunabilir, şişeleyip içebilir ya da sadece saklayabilirdim. Sahip olabilir, istediğim zaman tüketme seçeneğim olduğunu bilirdim. Para bu türden bir yaşam gücünü satın alamazdı. İliklerine işlemişti... ruhuna işlemişti. Güneş gibi parlıyordu; altın ve parlak.

Benim gibi bir adam bunun için neler vermezdi ki.

“Mesele yok,” dedim kısık sesle. “Ancak onunla ben ilgilenmem. O iş tamamen sende.”

Violet neredeyse belirsiz bir şekilde başını yana eğdi. “Kim bilir, Cole? Belki yola gelirsin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup duruşumu genişlettim, ciddi olduğumu ona açıkça göstermek istiyordum. Gerçi Violet’ın gözünü düşündüğüm kadar korkutamadığımı hissetmeye başlamıştım. Görüldüğünden daha sertti. Daha dayanıklı. “Atlardan hoşlanmam,” dedim sadece, ciddi bir bakışla onu köşeye sıkıştırırken, atlarla ilgili en canlı anımın, babamın onların toynakları altında düşüp ölmesini izlemek olduğu kısmı anlatmamayı tercih etmiştim.

Onu tokatlamışım gibi vücudu hafifçe geriye sıçradı. Ardından ağzına nazik bir gülümseme yayıldı. “Orasını göreceğiz.”

Yaşına göre fazla bilmiş bir kadına benziyordu. Bana, avludaki sıska at değil de *ben* projeymişim gibi bakıyordu.

Zaten koşu için giyinmişim, ben de onu yaptım.

Dönüp koştum.

VIOLET

Somurtkan mektup arkadaşım Altınavcısı'nın az sayıdaki arkadaşımından biri haline geldiğinden eminim. Birkaç aydır her gün konuşuyoruz ve buna giderek alıştım. Hatta dört gözle beklediğimi söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Bazı günler uyanıyorum ve ona günaydın ya da benzer şekilde neşeli bir şeyler yazıyorum. Diğer günlerde önce o mesaj yazıyor. Bugün gibi.

ALTINAVCISI85:

Merhaba.

Tek kelimelik yazı karşısında dudaklarım yukarı kıvrılıyor. Öyle konuşkan biri değil –o kadarını öğrendim– ama yine de hep burada. Bana hep cevap yazıyor. Eğer sinirini bozuyor olsaydım, cevap vermeyi bırakacağını düşünürsünüz. Bence onun da buna en az benim kadar ihtiyacı var.

O sessiz, huysuz havası sadece cazibesinin bir parçası. Ben de buradan, onun benden yakınında tutacak kadar hoşlandığı çıkarımını yapıyorum. O yüzden ben de ona hep cevap yazıyorum. Onun dışında yaptığım tek şey, gün doğumundan gün batımına kadar Gold Rush Çiftliği'nde çalışmak. Çiftlikte yeni kız olmak nüfuz yok, kıdem yok demektir; angarya işçisi işte. Hoşuma gidiyor. Kimse üzerime titremesi gerekiyormuş gibi davranmıyor. Beni derin sulara atıp yüzmemi bekliyorlar.

MORLU_GÜZEL

Bunu kaç kızla yaptın?

ALTINAVCISI85:

Her zamanki gibi.

Bunun anlamını biliyorum. İyi uyumamış demek. Bana defalarca uyandığını söyledi. Ayrıca bana eski asker olduğunu da söyledi, ben de bu ikisinin bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Sormadım, çünkü istiyora benzemiyordu ve Altınavcısı'nın son derece ketum bir adam olduğunu öğrenmeye başladım. Onun hoşuna giden şeylerden biri de benim... Aramızdaki şeye "eşlik" der mi? Bilmiyorum. Benim güvenilirliğim hoşuna gidiyor ama en derin, en karanlık sırlarını bana anlatacak gibi görünmüyor. Ki sorun değil. Anlatmasını beklemiyorum.

Ancak bu kendim hakkında bir şeyler paylaşmama engel olmuyor. Bence bu da hoşuna gidiyor.

MORLU_GÜZEL

Ben harika uyudum. Bebek gibi. Bütün gün dışarıda çalışıyorum, haliyle daireme döndüğümde resmen devriliyorum.

ALTINAVCISI85:

Bütün gece boyunca uyumanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum.

Yüzümü buruşturuyorum. Ağabeyimin Afganistan'dan geldiği zamana benziyor.

MORLU_GÜZEL

Kısa bir süre uyumakta zorlanmış olan bir ağabeyim var.

ALTINAVCISI85:

Her zamanki gibi.

Sorusu karşısında dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çünkü buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

MORLU_GÜZEL

Hiç düzeltilebilirdi mi, emin değilim.

ALTINAVCISI85:

Güven verici oldu, sağ ol.

Ah Tanrım. Durumu tersine çevirmeliyim.

MORLU_GÜZEL

Uyumadan önce mastürbasyon yapmayı denedin mi?
Bana hep faydası olur.

ALTINAVCISI85:

Bana bir el vermeyi mi teklif ediyorsun?

Sessiz odada "Hah!" diye gürültüyle gülüyorum.

MORLU_GÜZEL

Çabana tam puan. Asla öyle bir şey yolmayacak.

Aramızda süregelen bir şaka bu. Ama onu tanımaya başladıkça ve yanında kendimi giderek daha fazla rahat hissettikçe, daha çok merak ediyorum... Gerçekten o kadar kötü mü olur?

Cole'un nereye gittiğini bilmiyordum, ama umurumda değildi. Odaklanabildiğim tek şey, ön kapımın dışında sessizce samanını yiyen küçük doru dışı taydı. Küçüktü, evet, ama yapısı tamamen doğruydu. İdealdi aslında. Billie'nin atlar konusunda iyi bir gözü vardı, bunu da fark etmesine şaşmamak gerekirdi.

Topallayarak ön kapiya doğru yürüdüm ve ön girişteki tahta banka oturdum. Cole beni ön kapıdan içeri taşıırken tekmeleyerek çıkardığım lastik çizmemin içine sağlam bacağımı soktum.

Beni yine taşımıştı. Sadece bu defa net bir şekilde hatırlıyordum. Ellерinin güçlü ama nazikçe beni kavrayışı. Beni kendine yakın tutarken göğüs kafesime yaslanmış kasılan karın kaslarının hatları. Beni hiç zorlanmadan yağmurda taşıırken o muazzam gücü.

Her temas noktası tahrik ediciydi.

Böyle göründüğünü ya da hissettirdiğini bilmeden önce onu istemiştim. Beni asla istemeyeceğini bildiğim zaman bile onu istemiştim. Ekranımda sadece bir avatarken bile. *Salak*. Bu içimde uzlaştığım bir şeydi hem de. Sohbetimize bir daha bakmayacağıma yemin ettiğim gün bırakıp hayatıma devam ettiğim bir şeydi. Bakmamıştım da. Bir daha asla hesabıma giriş yapmamıştım. Uygulamayı silmiştim. Orada beni bekleyen mesajlar var mıydı? Nereye gittiğimi merak etmiş miydi? Yoksa sessizliğimi bir ret olarak mı almıştı sadece? Asla kontrol etmeyeceğim için hiç öğrenemeyecektim.

İnternetteki bir yabancıya ruhunu tüketecek kadar vurulmak sadece bir evreydi. Hayatımın o evresine kapıları kapatmıştım. Sınırlarımı zorlamıştım. Yeni bir şey denemiştim. Ve bitmişti.

Artık tamamen yeni bir bölümdeydim. Daha olgun, daha akıllı, daha bağımsız.

Kendi kendime kıkırdayarak ön kapıdan padoka doğru gittim. Bahsi geçen adamla birlikte yaşamak ve vücudunun sert

hatlarını düşünerek uykuya dalmak tam olarak akıllı *ya da* bağımsız diye bağırıyordu. *Harika iş çıkarıyorsun, Violet.*

“Selam, güzel kız,” diye sevgiyle mırıldanarak çitlere yaklaştım.

Pipsqueak’ın başı hızla kalktı, ama irkilmedi. Zarif yüzünde neşeli bir ifadeyle kulaklarını bana doğru çevirdi, gelişimden zerre rahatsız olmamıştı. Aslında yeterince yaklaştığımda, samanını tamamen unutarak kapıya doğru geldi, ilgiye çok hevesliydi. Muhtemelen sağlık sorunları nedeniyle hayatı boyunca fazlasıyla dokunulan bir at için pek alışılmadık durum değildi.

Kapıya ulaştığım anda, başını üst direğin üzerinden aşağı indirdi ve bir kucaklama istiyormuş gibi bana sokuldu. Sıcak, nemli nefesi kollarımdaki açık renkli tüylerin üzerinden geçti ve yüzünü sarılışıma doğru gömdü.

İçimden gerçek bir kahkaha yükseldi. Kendini bir yavru köpek sanıyor gibiydi. Gözleri neşeyle açılıp kapandı, ben de elimi geniş alnının tam ortasındaki parlak beyaz yıldızın üzerinde gezdirdim.

Bu atı şimdiden sevmiştim. İyi koşup koşmaması umurumda değildi. Bu çeşit bir bağ şifalıydı ve bu jestin beni ağlatmayacağına emin olduğum zaman, Billie’ye kalbimin en derinlerinden teşekkür etmek istiyordum, çünkü buna ihtiyacım olduğunu bilmişti. At terapisi.

DD’nin onun terapisi olduğundan sürekli bahsedip dururdu. Belki Pipsqueak de benimki olurdu?

“Bu konuda ne düşünüyorsun, Pip?” diye sordum, yanağımı onun sıkı yuvarlak yüzüne sürdüm. Temelde ona kedi gibi sürtünüyordum. Ama umurumda değildi. Bir at kıızıysanız, her zaman at kızı olursunuz.

O koku, o toz toprak, tırmarlanmamış kürkünün pürüzleri; beni hiç rahatsız etmiyordu. Beni rahatlatıyordu. Tamamen bana ait, küçük Kese Kâğıdı Prensesimdi*.

* Robert Munsch’ın yazdığı, 1980 tarihli “The Paper Bag Princess” çocuk kitabında, genellikle masallardaki cinsiyet kalıpları ve rolleri ele alınır. Bu hikâyede prenses, prensi kurtarmak için ejderhayla yüzleşir. (ç.n.)

Onun süslemenin heyecanı ve beklentisi içime doldu ve kapıya doğru baktığımda, Billie'nin dışarıda bıraktığı pembe bakım kutusunu gördüm. İhtiyaç duyabileceğim her fırça ve spreyle doluydu. Toynak yağı bile vardı. Billie atı buraya getirmek için römorka mı yüklemişti? Yoksa yürütmüş müydü? Bunu da umursamadığıma karar verdim. "Spa'ya girmeye hazır mısın, kızım?"

Pipsqueak bir homurtu çıkardı ve karmakarışık siyah yele-sini salladı. Alabileceğim, baş onayına en yakın şeydi. Kutunun sapını kavradım ve kapıdan geçtim. Ona yular takma zahmetine girmedim. Yürümek istiyorsa, yürüyebilirdi. Şimdilik sadece bir-birimizi tanıyorduk. Baskı yoktu.

Büyük bir lastik kaşağıyla boynunun tepesinden başladım, sıkı daireler çizerek tımarladım ve omuzlarına doğru ilerlerken tüm toz ve dökülen tüylerin yüzeye çıkmasını izledim. Omuzlarına geldiğimde iç çekerek gözlerini kapattı. Kendisine en iyi masaj yapıyordu sanki. Devam ederken dairesel hareketin ritminde kayboldum ve vücudu boyunca çalıştım.

Öteki tarafına geçtiğimde, o kadar rahatlamıştı ki, bir toynak-ğını eğip rahat bir tavırla yere yaslamıştı. Bunu *sevmişti*. Ben de öyle. Tamamen mest olmuşum. Dalıp gittim.

O yüzden bir arabanın durduğunu duyunca sıçradım. Döndüğümde eski mavi kamyoneti gördüm, Hank onu Dermot'tan almıştı ve kullanmaya devam ediyordu. Bu yerin ailede kalması hep kalbimi ısıtıyordu. Dermot ile Ada'nın mirasının herkesi bir-birine bağlaması; işler çalkantılı bir hal aldığı anda bile...

"Selam, Vi!" diye bağırarak araçtan indi, biraz tutulmuş gibi görünüyordu. "Hediye beğendin mi?" Sırtışı bulaşıcıydı, yüzündeki tüm çizgiler ışıldayan yeşil gözlerinin etrafında derinleşiyordu. Hank bilge, nazik ve rahatlatıcı bir adamdı, birlikte çalışarak geçirdiğimiz son birkaç yılda onu sever olmuşum. Billie'ye ergenliğinden beri manevi baba olmuştu, ama ben onun bu rolü çiftlikte geri kalanımıza karşı da üstlendiğini hissediyordum.

“Beğenmek mi? Hediyesi beğenmedim. Ona *bayıldım!*”
Neredeyse yanaklarımı acıtacak kadar genişçe gülümsedim.

Kamyonetinin arkasına uzandı ve oradan bir buket pembe lale çıkardıktan sonra hızlı adımlarla gelip çitlerden bana uzattı. “Üzgünüm, kazadan beri seni kontrole gelmedim. Başkalarından düzenli bilgi aldım ama başında kalabalık etmek istemedim.”

Çiçekleri ondan alıp burnuma götürdüm ve içinde hafif bal izi olan taze çimenimsi kokusunu içime çektim. “Çiçekler için teşekkürler. Bunun için endişelenme. Pek de iyi bir eşlikçi değildim.”

Pippy de aynı şeyi yaparak burnunu merakla yumuşak taç-yapraklara sürttü.

Hank konuyu üstelemedi, onun yerine gülerek güçlü elini uzattı ve kısırağı okşadı. “Kendisi küçük, komik bir şey, değil mi? Dünyaya karşı çok meraklı. Ben de bizzat ona pek düşkünüm.”

Memnun bir şekilde iç çektikten sonra adama baktım. “Ben de. Sanırım iyi anlaşacağız.”

Hank başını sallarken dirseklerini çite yasladı. Mavi çiftlik evine doğru baktı, yüz hatlarından anlık bir hüznün dalgası geçti. “Cole ile nasıl anlaşıyorsunuz?”

Cole ile nasıl anlaşıyordum? Genel olarak homurtular ve ters bakışlarla iletişim kuruyorduk. Aramızdaki garip havayı görmezden geliyorduk. Vücuduna, sıcak bir günde soğuk bir içecekmiş gibi bakmamaya çalışıyordum. Resmen işkenceydi. Ben de “O, Pippy değil,” demekle yetindim.

Hank bir kahkaha patlattı. Başını geriye attı ve göğsü titredi. “Hiç değil. Bana Dermot’u hatırlatıyor. Sevdiği insanlar için neredeyse her şeyi yapan türden bir adam. Ama tanınması zor. Güçlü. Sessiz. Hassas.”

Hassas mı? Neredeyse gülecektim. H ile başlayan kelimelerden birini seçeceksek, ben *huysuz* derdim. Ama babam bana her

zaman, söyleyecek güzel bir şeyim yoksa, hiçbir şey söylememi tembihlerdi. Ben de öyle yaptım. Hiçbir şey söylemedim ve Hank'e hafifçe gülümsedim.

Ancak onu kandıramamıştım. Yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu.

Başını eve doğru eğdi. "Babasının bu evde büyüdüğünü biliyor musun?"

Ben de eve baktım. Babasının trajik bir yarış kazasında öldüğünü biliyordum, ama onun dışında pek bilgim yoktu. "Bunu bilmiyordum, hayır."

Hank başını salladı. "Bence burada olmak onun için zor olabilir, gerçi asla itiraf etmez. Bacağın için üzgünüm ama onun yalnız kalmamasına memnunum. Bütün çocukların için sürekli endişelenmemek zor." Sevimli bir şekilde güldü. "Kendime ait bir çocuğum olmayabilir, ama hepiniz benimmişsiniz gibi hissediyorum."

Cole'un birlikte yaşıyor olabileceği hayaletleri düşününce göğsüm sıkıştı ve onun Hank'in söylediği kadar hassas olabileceğini düşünürken gözlerim doldu. Belki de tüm bu süre boyunca onu yanlış anlamıştım. Gözlerimi kırpıştırarak konuyu değiştirdim, aklımı Cole Harding denen bulmacaya odaklanmaktan uzak tutmaya çalışıyordum. "Hiç çocuk istemedin mi?"

Hüzünle gülümsedi. "Çocuğumun olmasını çok isterdim. Galiba kaderde yokmuş."

"Hepimizin senin için o yeri doldurmak üzere burada olması iyi bir şey o zaman," dedim göz kırparak, ortamı yumuşatmaya çalışıyordum.

Hank hızlıca omzumu sıktı. "Hepinize sahip olduğum için şanslıyım. Ama canını sıkımayayım. Sadece çiçekleri bırakmak ve gülümseyen yüzünü görmek istedim. Bana ihtiyacın olursa, numaram sende var. Delikanlıya iyi bak, tamam mı?"

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. *Delikanlı* kendine bakabilirdi. “Çiçekler için teşekkürler, Hank.” Topallayarak kapıdan çıktım, boştaki elimi gövdesine dolayıp onu hızlıca sıktım. “Arayı açma.”

“Anlaştık,” dedi, kendine özgü göz kırpma ve sırtışıyla uzaklaşıp eski kamyoneti çalıştırdı. Ona el salladım ve eve girip çiçekleri su dolu bir vazoya yerleştirdim. Onları tezgâhın üstüne koydum. Gerçekten güzellerdi ve buraya son derece gerekli olan canlılığı katmışlardı. Ardından dışarı çıkıp Pippy’nin kabarık kürkünü fırçalamaya döndüm.

Cole’un koşudan döndüğünü duymaktan çok hissettim, sanki alçak basınçlı bir hava kütlesi esmişti. Ancak ona bir bakış attıktan sonra bunun iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Tişörtü terden ıslanmış, neredeyse erotik bir şekilde bedenine yapışmıştı, yanakları pembeleşmiş ve onu artık bildiğim yaşımdan daha genç göstermişti. Hava eşofman altıyla koşmak için fazla sıcaktı, ama benim üstüme vazife değildi tabii. Adamın annesi vardı. Hem bunun dışında ona dair hiçbir düşüncemin anneliğe sığar yanı yoktu.

Alt dudağımı ısırarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Gözlerimiz kısa bir an kesiştikten sonra ben tekrar Pipsqueak’e döndüm ve yumuşak fırçayı kullanarak bütün kiri ve kepeği arındırmaya odaklandım. Cole ile birbirimize bir şey söylemedik ve bana uyardı. Muhtemelen düşük çenem yüzünden hâlâ bana kızgındı; bunun için onu suçlayamazdım. Ona borçlu olduğum azıcık güvene ihanet etmiştim. Kendimi kötü hissediyordum ama nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Sadece önümdekini düzeltebilirdim. Bu yüzden, pasaklı görünen küçük kısırağıma odaklandım ve kendi kendime onu elimden geldiğince temizleyeceğime söz verdim. Onun verdiği emek yüzünden kolum ağrıyordu, ama işim bittiğinde... daha iyi görünüyordu.

Geri çekilip eserime hayranlıkla bakarken ellerim belimdeydi. Belki henüz parlak değildi, ama kışlık açık doru kürkünü inceltmiştim ve onu daha iyi bir beslenme düzenine soktuğumda bronz bronz parlayacağına emindim. Dört beyaz sekisi* şimdi gri yerine gerçekten beyazdı, toynakları sürdüğüm nemlendirici yağla parlıyordu. Devamı gelen bir iş olacaktı –ne de olsa arka araziye yeni getirilmişti– ama kendimi başarılı hissediyordum. Umutluydum.

Ve geçen haftadan beri ilk defa, kendim için o kadar da üzül-düğümü hissetmedim.

Pipsqueak'ın karşısında bir saman balyasının üzerinde otururken arkamda kapının çarptığını duydum. Bütün günü dışarıda geçirmiştim ve dışarısı o kadar güzel de değildi. Koyu renk bulutlar ve yaklaşan yağmur, yoğun havaya yayılıyordu, neredeyse tenimi ıslatmıştı. Umurumda değildi. Bana dünyanın en iyi günlerinden biriymiş gibi geliyordu.

Ses, Pipsqueak'ın başını kaldırmasına neden oldu ve arkama dönünce temiz bir eşofman altı ve tişört giymiş Cole'u gördüm. Onun terli halinin görüntüsü aniden aklıma gelerek neredeyse anında kızarmama neden oldu. *Bu tepkiden hiç kurtulabilecek miyim?*

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim, sohbet etmeye çalışıyordum. Aptal değildim. Daha önce, onun evde bir at tutamayacağımızı söylemenin eşiğinde olduğunu biliyordum. Fikrini neyin değiştirdiğinden emin değildim, ama bunun için şans yıldızlarıma şükranlarımı sundum.

* Atların bacaklarında görülen beyaz nişanelere seki denir. (ç.n.)

Merdivenlerden hızla inerken yürüyüşü kaskatı görünüyordu ve sorum üzerine vücudu hareketsizleşti, başı bana doğru dönerken ağzı kıvrılarak yüzünde şey belirdi... ne olduğuna emin değildim. Belki de gülümseme olması gerekiyordu.

“Koşuya.”

“Yine mi?” Koşmanın insana iyi geldiğini biliyorum. Bir noktaya kadar. Asla bana göre bir şey olmadı, ama günde iki kez koşmak aşırıya kaçmaya benziyordu.

“Evet. Bu senin için bir sorun mu?”

Tamam. Yine huysuzlanıyorduk. Bu adamın ona sürekli sataştığım o mutluluk haplarına ihtiyacı vardı. “Hayır...” diye dikkatle söze girdim. “Ben sadece... Şey, harika bir ruh halindeyim. Onun yerine bir şeyler içmeye gitmek ister misin?”

Şimdi bütün bedeni bana dönmüştü, elini ikimizin arasında hareket ettirerek, “Sen ve ben mi?” dedi. Dünyadaki en kötü olasılık buydu sanki.

“O kadar kötü müyüm?” Kelimeler bir kahkaha halinde dökmüştü.

Cole gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu, belli ki henüz benimle gülecek aşamaya varmamıştı.

“Bilemiyorum...” Elleri dar kalçalarına yaslanmış halde, etrafına bakınarak iç çekti, bir kaçış rotası arıyor gibiydi.

“Hadi ama,” diye başının etini yedim, çünkü bu adamın başının etinin yenmesine ihtiyacı vardı. Bu açıdan bana en büyük ağabeyimi hatırlatıyordu. Kendi selameti açısından fazla ciddi-di. “Yaşlı olduğunu biliyorum, ama uyku saatinden çok öncesinde döneriz. Akşam yemeğinden önce bile olur. Saat...” Telefonumu çıkarıp saate baktım. “Dört. *Happy hour*” devam ediyor.”

Bana sadece baktı.

* Bazı barlarda indirimli içki saatlerine verilen ad. Sohbetin devamında da buradaki “happy” (mutlu) kelimesine gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

“Bu da mutlu olman gerektiği anlamına geliyor.” Kendi dandik şakama gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum ama başarısız oldum.

“Violet.”

“Efendim?” Abartılı bir masumiyetle kirpiklerimi kırpıştırdım.

“Bana yaşlı ve huysuz demek, beni mutlu etme planın mı?”

Tamam, buralarda şakalar gümbürtüye gidiyordu. “Hadi ama! Ben çiftlikte tıkılıp kalmaktansa, bir içki içmek ve diğer insanlarla çevrili olmak istiyorum. Kendimi biraz deli dolu hissediyorum. Sen gelmezsen, kendi başıma gideceğim.”

“Öyle mi? Sağ bacağındaki büyük yürüme alçısıyla araba mı süreceksin?”

“Hayır.” Kurnazca gülümsedim. “Yürüyeceğim.”

Cole inleyerek başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı, uzaylıların tepeden gelip onu ışınlarak bu konuşmadan kurtarmasını diler gibiydi. Muhteşem bir erkek numunesine ihtiyaçları varsa, neden onu seçeceklerini anlayabiliyordum. “Bana beş dakika ver.”

“Niçin?” Başımı yana eğdim.

“Doğru düzgün bir şey giymem için.”

Bir kahkaha patlattım. “Cole, daha önce Neighbor’s Pub’a gittin mi?”

“Hayır,” dedi, burnunu hafifçe buruşturarak.

“Tamam, şey, üstünü değiştirmene gerek yok. Orası gayet rahat.”

Bana homurdanarak içeri geri girdi, ama birkaç saniye sonra anahtarlarıyla geri döndü. Kırsal yollarda yaptığımız yolculuk sessizdi, fakat son birkaç haftadır olduğu gibi gergin değildi. Neredeyse bir tür arkadaşça sessizlikte uzlaştığımızı hissediyordum. En azından benim için. Evet, garip bir geçmişimiz vardı, ama bununla başa çıkıyorduk. Ayrıca, evde sadece birkaç hafta daha yaşayacaktım. Her şey yoluna girdikten sonra oradan gi-

decektim. Birbirimizin var olmadığını varsaymaya geri dönebilirdik.

“Buradan dön.” Eski barın olduğu yeri işaret ettim; rustik ve karakter doluydu, tam da sevdiğim gibi.

O kadar heyecanlıydım ki, pencereden dışarı, koyu boyalı dış cepheye, ağır meşe kapıların üzerindeki büyük yanıp sönen tabelaya ve piknik masalarının üzerine asılmış dış ışıklarla aydınlatılmış otopark verandasına bakarken oturduğum yerde zıplıyordum.

Cole arabayı durdurup binaya bakarken, “Bu mu?” diye sordu şüpheyle.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süredir çiftlikten çıkmamıştım ve belli ki o benim heyecanımı paylaşmıyordu. Anlayamadım. O da sıkılmamış mıydı? Günde iki kez koşmanın bana anlattığı şey buydu: sıkılmak.

“Korkuyor musun?” Kulpu çekip kapıyı araladım. Ses karşısında başı hemen döndü.

“Dışarı çıkma,” diye ofladıktan sonra kendi tarafından indi ve kamyonetin önünden dolandı; mesafe onun sadece birkaç uzun adımına denk görünüyordu.

Adam öylesine iri ve otoriterdi ki, bana doğru hızla yaklaşıırken bir anlığına gerildiğimi hissettim. Kolluk kuvvetlerinin havasına sahipti, bir sebepten başım belaya girecekti sanki. Cole ile başımın belaya girebileceği düşüncesiyle bacaklarımı birbirine bastırdım. O kadar da kötü olmazdı. *Acınacak haldesin, Violet.*

“O bakış ne için?” diye sordu, şimdi önümde dikilmişti, bir eli açık kapının üstünde duruyor, gerilen pazısının yuvarlak hatları tişörtünün kolunu geriye. O baskının altında kumaş yırtılacakmış gibi görünüyordu, özellikle de ben cevap vermekte geciktikçe, parmaklarını kapıya daha sert bastırıp o şişkinliğin gözlerimin önünde daha da büyümesine neden olduğunda.

Gözlerim kocaman açıldı ve ardından hızla onun huzursuz yüzüne döndü. Elmacıkkemiklerinin sert hatlarına, kirli sakalla kaplı güçlü çenesine baktım; o sakallar tam olarak şeyime sürtünebilir...

“Violet.”

İrkildim. “Evet? Evet! Hiçbir şey. Hadi gidelim.” Kamyonetin arkasına doğru baktım, beynimin düşmesine izin verdiğim tavşan deliği yüzünden yanaklarımın yandığını hissediyordum. Ne kötü bir fikirdi.

Bu defa sormadı bile. Kocaman elleri göğüs kafesimden kayarak belime dolandı. Kollarımda diken diken olan tüylerimi sakladığından dolayı, delikli örgü kazağımı giymiş olduğum için şans yıldızlarıma şükranlarımı sundum. Ondaki her şey çok şey... neredeyse agresifti, dokunuşundaki nezaket her seferinde irkilmeme neden oluyordu. Billie’nin beni onun evine götürdüğü gece, beni kamyonetten dikkatle kaldırışını ya da beni kendine yakın tutup alçak sesle iyi olup olmadığımı soruşunu hayal ettiğimi sanmıyordum.

“At gibi kokuyorsun,” diye homurdanıp beni yavaşça yere bıraktı ve ellerini tekrar yanlarına indirdi. Bana dokunmaya verdiği tepki, kendimi içinde kaybettiğim o anıya pek uymuyordu. “Hadi gidelim.”

O kaskatı bir şekilde barın ön kapısına doğru yürürken, üstüne oturan tişörtünün altında sırtının kasılmasını izledim.

Belli ki bir içkiye gerçekten ihtiyacı vardı.

COLE

ALTINAVCISI85:

Ailenin yanında mı yaşıyorsun?

Kendi kendime başımı iki yana sallıyorum. Bu benim ezikçe sohbet başlatma girişimim. Artık birkaç aydır konuşuyoruz ve sohbetim büyük bir kısmını onun üstlendiğinden habersiz değilim. Dürüst olmak gerekirse, neden hâlâ benimle takıldığından emin değilim.

Ona neredeyse bir şey vermiyorum ama geri gelip duruyor. Çoğu insan, eşliğinden hoşlandığı için arkadaş kalır. Benim de bu arkadaşım var, çünkü onun daha iyisini hak ettiğini bilmek, ne kadar fena halde çuvalladığımı bana hatırlatıyor. Boktan bir mazoşistim ve kendimi durduramıyorum bile.

Onun geveze ve neşeli olduğu her sefer, kendimi bok çuvalı gibi hissediyorum. Ama ondan uzaklaşamıyorum. Ben gölgelerde yaşıyorum, o da günümü aydınlatan ışık huzmesi. Fena halde açgözlüyüm.

MORLU_GÜZEL

Hayır. Onlardan uzaklaşmak için taşındım.

Burnumu sokmak istemiyorum ama bu acımasız bir şeye benziyor. O yüzden şunu yazmakla yetiniyorum:

ALTINAVCISI85:

Oof,

MORLU_GÜZEL

Haha. Hayır. Bu kulağa kötü geliyor. Babamı ve ağabeylerimi seviyorum. Onlar da beni seviyorlar ama biraz fazla yoğun şekilde. Yani... yoğun bir şekilde üstüme düşüyorlar. Hem küçük bir kasabada? Boş versene. ~~Tel~~ bir yanlış adım atamaz ya da geç saatlere kadar dışarıda kalamazdım. Birleriyle çıkmak bile çok zordu. Kendi başıma idare edebilecek yaşa geldiğimde bile sürekli karışıp durdular. Haliyle oradan gitmek zorunda kaldım. Yeni başlangıç. Yeni ben. İnternette çıplak olmak benim için yeni bir adımdı. Kulağa geldiği kadar ezikçe. KAFAYI YERLERDİ. Ama yine de yaptım. Bir defa. Şimdi iyiyim.

ALTINAVCISI85:

Onlara göstermiş oldun.

MORLU_GÜZEL

Onun gibi bir şey

ALTINAVCISI85:

Peki ya annen?

Mesajı okuduğunu görebiliyor olmama rağmen, cevap yazması birkaç dakika sürdü.

MORLU_GÜZEL

Beni doğururken öldü.

İşte bu yüzden sohbet açmaya çalışmıyorum. Buna ne boku mu söyleyebilirim ki? Başparmaklarım telefonun üstünde havada duruyor ve kalbimin hızlanarak kaburgalarım vurmaya başladığını hissediyorum. Ölen ebeveynler hakkında bir iki şey bilirim. Düşünebildiğim en ezik şeyi yazıyorum:

ALTINAVCISI85:

Üzgünüm.

MORLU_GÜZEL

Ah. Üzülme. Etrafımdaki insanlar bu konuda yanlış davranıyorlar ama gerçek şu ki kaçırdığım anımlara dair hiçbir referans çerçevem yok. İyi bir çocukluk geçirdim. Epeyce sevildim. Yani epeyce seviliorum.

Çok açık sözlü. Çok dürüst. Babamın hikâyesinin tamamını dökülmek için ani bir dürtü hissediyorum. O günü. Gözlerimin önünde yaşandığını ve o andan itibaren hayatımın nasıl tepetaklak gittiğini. İçimdekileri dışarı atmak, orada katılaşmış ve durağanlaşmış kelimeleri söylemek çok iyi hissettirecek. Bir ilacı yutamazsınız da boğazınıza takılıp kalır ya, öyle işte.

Ama anlatmıyorum.

Kimse bokluklarımı duymak istemez ve onu korkutup kaçırmak istemiyorum.

Bu yer dehşet vericiydi. Birkaç korkunç şey görmüştüm, ama Neighbor's Pub listenin başına yerleşebilirdi. Kim bir bara halı koyardı? Loş barda ayaklarımı izleyerek ilerledim ve yemin ederim attığım her adımda hafifçe yapıştıklarını hissedebiliyordum. Violet'ın zemine tamamen yapışmadığından emin olmak için dönüp omzumun üzerinden baktım.

O etrafı incelerken içeridekilere kaş çatmak yerine, dudaklarına dokunan küçük bir gülümseme gördüm. Gümüş saçları hâlâ büyük bir kuş yuvası gibi ve minyon vücudu büyük beden krem rengi kazağı tarafından yutulmuş haldeyken, bütün olarak bu çöplüğe yakışmayacak kadar parlaktı. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, kendisi buna katılmıyordu.

“Nereye oturmak istersin?” diye sordum ona, koyu renk tahta masaları şüpheyile süzüyordum.

“Devam et. Arkada, şöminenin yanında bir masa var.”

Birkaç adım sonra, masa –yuvarlak ve küçüktü, iki tane uyumsuz alçak sandalye vardı ve üstünde zevksiz bir yeşil, kah-verengi renkli camdan lamba sallanıyordu– göründü.

Nefesimi vererek güldüm, bunu gerçekten yapıyor olduğuma inanamıyordum. “Trixie bu yere bayılırdı.”

“Trixie kim?” diye sordu Violet, gelip yanımda durarak.

Daha ne söylediğimin farkına varamadan, “Terapistim,” deyiverdim. *Sikeyim böyle işi.* Ne zamandan beri aşırı paylaşımcı olmuştum? Violet’ın etrafındayken başka neleri yumurtlayacaktım acaba? Yanında fazla rahat olmaya başlamıştım... ve bu bir problemdi.

“Şirin isim. Hoşuma gitti,” dedi neşeyle ve ilerleyip ön kapıya bakan sandalyeye geçti.

Bu kadar mıydı? Soru yok, sorgulama yok? Terapi aldığım için yargılanmayı bekliyordum. Onun yerine gelişigüzel bir yorum yapıp oturmuştu. Tam olarak benim tercih edeceğim sandalyeye. TSSB’nin bugünlerde kontrol altındaydı, şimdilerde geceleri beni uyanık tutan şey, pistteki bir tümsek ve onun yanından geçen toynakların görüntüsüydü. Yıllar süren sıkı çalışmalar gerektirmişti ama askeri görevlerim bana eskisi kadar musallat olmuyordu. Hâlâ odayı değerlendirmeyi, çıkışı görmeyi, pusuya yatan herhangi bir tehlike olup olmadığını bilmeyi tercih ediyordum gerçi. Odaya sırtımı dönme fikrinden ve beni düşüreceği tehlikeden nefret ediyordum. Violet’ı düşüreceği tehlikeden. Artık Irak’ta olmadığını biliyordum, ama bunlar üstünüze yapışan türden şeylerdi. Eğitim üstünüze yapışırdı. Bir daha asla *sadece* sivil bir vatandaş olmazdınız.

Kaskatı bir şekilde oturdum, yaptığım şeyin tamamen yanlış olduğunu hissediyordum ama şimdiye kadarkinden daha fazlasını ele vermek istemedim.

“Nasıl gidiyor, tatlım?” Masada Violet ile aramıza iki tane plastik menü atılınca irkildim.

Garson kız bana gülümsüyordu, sandalyemde arkama yaslanıp kolçakları kavradım ve dişlerimin arasından, “Ben su alacağım,” dedim.

Violet bana düz ve etkilenmemiş bir gülümseme gösterdi. Uygunsuz bir davranış olarak gördüğüne emin olduğum bir şeye karşı sessiz bir azar. Fırça yemeye ne ihtiyacım ne de isteğim vardı; bu yüzden yalnız vakit geçirmeyi tercih ediyordum. Daha az açıklama. Karşılanmayacak daha az beklenti.

Garsona gülümserken ifadesi aydınlandı. “Ben de bir Guinness alayım, lütfen.” Gözleri bir an bana kaydıktan sonra ekledi, “Ayrıca teşekkürler. Arkadaşımın tavırlarını kafana takma.”

“Elbette!” Kız hızla uzaklaştı, ben de omzumun üstünden bakarak bara gidip içeceklerimizi almasını izledim.

“Guinness mi?” diye sordum Violet’a. Onun bir margarita ya da en azından şemsiyeyle gelen bir şey sipariş etmesini bekliyordum. Yoğun ve koyu bira değil.

“Aynen.” Gözleri keyifle oynaşıyordu. “Tahmin ettiğin şey çıkmadı mı?”

Omzumun üstünden bakarak dalgın bir şekilde cevapladım. “Hayır...”

“Bekâr bir baba ve üç ağabeyle bir çiftlikte büyüdüm. İçebilmeye başladığımda evdeki seçenekler sadece bira ve viskiydi.”

Dudaklarımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Bana bir viski kızı gibi görünmedin.”

Violet utangaç bir şekilde gülümsedi. “Şaşırabilirsin o zaman.”

Tekrar bara doğru baktım, garson yüzünden bir kez daha irkilmek istemiyordum. Nabzımın bileğimde attığını hissedebiliyordum, görebiliyordum hatta.

“Yer değiştirmek ister misin?” Violet masanın üstünden eğildi. O kadar sessizce sormuştu ki, neredeyse onu duyamayacaktım.

“Ne?”

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Yer değiştirelim.”

Sorun olmadığını söylemek istedim ama aslına bakılırsa, ihtimal karşısında epey rahatlamıştım. Şimdi yanımda durmuş, aşağı bakıyordu ve beni sandalyemden kovuyormuş gibi elini salladı. Ben de kalktım ve soru sormadım. Hissettiğim şey yüzünden kendimi azarlamak yerine, kendime kabullenme izni verdim. Trixie olsa onaylardı.

“Daha iyi mi?” diye sordu, ikimiz de yeni sandalyelerimize yerleşince.

Çok da önemli değilmiş gibi etrafıma bakındım. Önemliydi. Daha önce hayatımda hiç kimse böyle bir şeyin farkına varmamıştı. Sivil hayata alışırken etrafta yaşadığım gerginliğimi. Sırf ne olur ne olmaz diye yerdeki çöplerden nasıl kaçındığımı. Arabayı başka birinin kullanmasına izin vermeyi reddedişimi. Travma sonrası stres bozukluğum olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Onun yerine ordunun beni ultra-tetikte olacak şekilde yetiştirdiğini söyledim; Trixie buna katılmamıştı.

“Evet.” Bakışlarımı kaçırdım, kendimi biraz şey hissediyordum... Bilmem. Savunmasız belki?

“Ağabeyim bir asker, biliyorsun.”

“Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum.”

Oyunbaz bir tavırla göz kırptı, ama sesi aynı şekilde değildi. “Hiç sormadın.”

Taşı gediğine oturtmuştu. Haklıydı. Yazışarak geçirdiğimiz bir yıl boyunca özel hayatıyla ilgili neredeyse hiçbir şey sormamıştım. Başlangıçta öğrenmeyi umursamamıştım. Sonra da sorarsam umursayacağım bir şeye dönüşmüştü. Ancak yine de umursamıştım. Kendi kendime insanların internette âşık olma-yacağını söyleyip durmuştum. *Gerçek* duygular geliştirmezlerdi. Şimdi ona bakarken, hissettiğim şeyin epey gerçek olduğuna emindim. Ayrıca epey berbat bir fikirdi.

“Billie’nin sana G. I. Joe* dediğini biliyor musun?” deyiverdi, belli ki boşluğu doldurmaya çalışıyordu.

Bunun üzerine kendimi tutamayıp kahkaha attım. Göğsümde sıcak ve yabancı hissettiren, alçak ve derin bir gümbürtü gibiydi. Billie komik bir arkadaştı ve onun gevezelikleri bana eğlenceli gelmeye başlamıştı. “Bana öyle dediğini tamamen gözümde canlandırabiliyorum.”

Violet güldü, gözleri kocaman açılmış ve şoke olmuş gibiydi.

“Ne?”

“Sen... sen az önce kahkaha attın. Kahkahanı duyacağımı hiç düşünmemiştim.”

Başımı kaldırarak biraz öne eğildim. “Ben kahkaha atarım.”

Violet kollarını kavuşturup masaya doğru eğildi. “Canını acıttı mı?”

Dudaklarım seğirdi. Ama ona beni yine güldürme tatminini yaşatmak istemedim. Genel olarak, asker muhabbetini değiştirdiği için ona teşekkür etmek istiyordum. Bana acıyarak bakmadığı için. Geçmişime bir İspanyol Engizisyonu kurmadan bana lanet bir çıkış sunduğu için.

Ama teşekkür etmedim. Onun yerine başımı iki yana salladım.

“Bir içki al.” Gözleri parlıyordu şimdi.

“Bira kilo yapar.”

Violet hiç kadınsı olmayan bir homurtu sesi çıkardı. Bu kadar ufak ve zarif birinin böylesine kaz sesi çıkarabileceğini hiç bilmezdim. Sonra yüzü alev alev yanarken iki avucunu ağzına kapatıp bir kıkırdama krizine girdi.

Keyfi bulaşıcı olmasına rağmen, ona dik dik bakarak etkilenmemiş görünmeye çalıştım. Can yakacak kadar güzel olmasına rağmen...

* Bir Amerikan medya imtiyazı ve oyuncak şirketi Hasbro’nun sahibi olduğu ve ürettiği bir dizi aksiyon figürüdür. (ç.n.)

“Sanırım karın kasların bir gün daha hayatta kalabilirler,” dedi ellerinin arkasından nefes nefese. Ardından ellerini ağzına daha da sertçe bastırdı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, sanki az önce söylediği şeye inanmıyordu. *Dehşete düşmüş* görünüyordu.

Kendimi tutamadım. Kahkaha attım. İçten bir kahkaha. O ses benden, çok uzun süre kafese kapatılmış bir hayvan gibi çıktı. Kapıdan fırlayan bir yarış atı gibi.

Yüzünün utançtan safi bir neşeye dönmesini izledim. Yüzündeki o ifade var ya? Beni iliklerime kadar ısıttı. Kurumuş otların üstüne düşüp de kurak araziye alevler salan bir kıvılcım gibi. Hızlı ve kontrolsüz. Ne de olsa, yangınlar tehlikeliydi.

Garson kız nihayet geri döndü. Gören de buranın hınca hınç dolu olduğunu ve suyum da Ruby Creek deresinden getirdiğini sanırdı. O Violet’a köpüklü koyu birasını kaydırırken, Violet bana tek kaşını kaldırdı.

“Ben...” Off. Gerçekten bu tuzağa düşecek miydim? “Ben de onunkinden alayım.”

Yarın iki kez spor yapardım.

Garsonun elini omzuma koyduğunu zar zor fark ettim. İstenmeyen temas beni normalde gıcık eden bir şeydi, ama şu anda karşımda oturan kadına bakınca, fark etmedim bile. Kızın, “Sorun değil, tatlım,” dediğini belli belirsiz duydum.

Violet dudaklarını o kadar sıkıca bastırıyordu ki acımış olmalıydı, ancak acı içinde görünmüyordu. Sanki patlayıp bana gülümseyecekti ama kendini tutmaya çalışıyordu. O gün Denman Derbisi’ni kazandıktan sonraki haline benziyordu. *Mutlu*. Bir kez olsun, mahvetmek istemedim. Uzanıp kendi bokluğumun içinde kaybolmak istemedim.

Şimdi mi? Keyfini çıkarmak istiyordum.

Ama *çok* fazla değil.

“Ne? Bu kasabadaki su zehir gibi. Kokladın mı hiç?”

Violet alt dudağını ısırarak başını iki yana salladı.

“Sadece bir tane içeceğim.”

Başıyla onayladı.

“Ne?”

“Bir kız külotunu suratına fırlatabilir ama sen yine de anlamazsın, değil mi?”

Geri çekildim. Neden bir kız külotunu suratıma fırlatacaktı ki?

Birasından küçük bir yudum aldı, bunu yaparken köpüklü yüzeye doğru bilmiş bir şekilde gülümsüyordu. “Garsonumuz. Seninle ilgileniyor. Fark etmedin mi?”

Gözlerim Violet’ın kafasının üstünden bara çevrildi, barmen Guinness’imi tepsisine koyarken kız da –beklendiği üzere– doğruca bana bakıyordu. Fark etmemiştim, çünkü iki lanet yıldır aklım aynı kıza takılıp kalmıştı.

Omuzlarımı geriye atıp doğruldum, rahatsızlığım biraz azalmıştı. “Sanmam.” Üzerime çevrilen gözler, takdir dolu olsalar bile, bir şekilde beni kıvrandırırды. Birileri fazla yakından bakarsa, sakladığım şeyi görecekti diye ödüm patlıyordu. *Giderken olduğun adamın yarısını artık.* O gece Hilary’nin bana söylediği buydu. Aklımdan çıkmayan, kendimi saklamama neden olan cümle buydu.

Ama kız geri dönüp biramı bırakırken bana göz kırptı ve gitmeden önce hafifçe elime dokundu. Ben bile buna neredeyse inanamadım. “Kadınlar asla benimle ilgilenmez,” diye homurdanarak gözlerimi haliya diktim.

Violet sandalyesinde arkaya yaslandı, kaşlarını çatarak beni işaret etti. “O ilgileniyor.”

“İmkânı yok. Fazla yaşıyım.”

Bir homurtu çıkardı. “Sen yaşlı değilsin.”

Nihayet başımı kaldırıp omuz silktim. “Ondan en az on yaş büyük olmalıyım.”

“Benden on yaş büyüksün.”

“Ve?” Malt içeren siyah biradan bir yudum aldım ve çaktırmadan iç çektim. Tadı acayip iyiydi. Vücuduma en iyi şekilde bakmak konusunda endişelenmeden, en son ne zaman kendime bir bira içmenin keyfini çıkarma izni verdiğimi hatırlamıyordum.

“Benimleyken seni rahatsız etmiyor gibiydi.”

Donup kaldım ve ellilik bardağı masaya bıraktım. Kadınlar ve onların duyguları konusunda yönümü bulmakta çok deneyimim yoktu, ama bir mayın tarlasını nerede görsem tanırdım.

“O...”

Ona söylemek istediğimi bitiremeden Violet elini sallayarak sözümü kesti. “Takma kafana. İş nasıl gidiyor?”

İş. İş hakkında konuşabilirdim.

“Berbat. Siktiğimin geri zekâlılarıyla dolu bir şirket satın aldık.”

“Tam bir günüşiğisin, bunu biliyor muydun? Sanırım senin küfürlerin Billie’ninkinden bile kötü olabilir.” Sağlam bacağını sandalyesinin üstüne çekti, çoraplı ayağını kenara yaslayıp dizini bükmişti. Fazlasıyla rahat görünüyordu; çoğu insanın benim yanımda takınmadığı bir ifadeydi bu.

İnleyerek sakalımı sıvazladıktan sonra içkimden uzun bir yudum aldım. “Orduda insanlar küfreder, Violet. İşte bu yüzden aile şirketinin parlayan yüzü Vaughn.” Bardağı ellerimde döndürdüm. “Ve yeni şirket? Bildiğin düzensiz. Finansal belgeler tam keşmekeş. Güvenlik standartları bok denecek kadar dehşet verici. Kimse ne yaptığını bilmiyor. Asıl olarak, orası için çok düşük miktarda bir anlaşma yapmamızın bir nedeni var.”

Omuz silkti. “Eminim sen tersine çevirirsin.”

Bunun üzerine yanağım seğirdi. “Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

“Bilmem. Bana pes eden bir tip olarak görünmedin pek.”

Homurdandım, bu sözlerle ne demek istediğini anlamak için aklımı zorluyordum. Ne kadarını biliyordu? Belki de son mesajlarımı görmüştü. Onları silmeye çalışmışım, ama kahrolası uygulama izin vermemişti. Onun geri dönmeyeceğini anladığımda attığım mesajlardı. Onarılamayacak kadar her şeyi batırdığım zaman. Bana *ghosting* yaptığı için Morlu_Güzel’e kızmak istemiştim, ama iş oraya gelince, onu suçlayamamıştım.

Ben de beni terk ederdim.

Boğazımı temizledim, bunun dışında şaşırtıcı derecede keyifli olan bir gezi sırasında o tavşan deliğine girmek istemiyordum. Ayrıca mutfak tezgâhındaki buketi düşünmek de istemiyordum. Ben onun yanında homurdanmaktan ve tuhaf davranmaktan başka bir şey yapmamışken aptalın tekinin ona çiçek getirmesi, onun için güzel şeyler yapmasını da... Bu ihtimal, kırmızı görmeme neden oluyordu. Gerçek şu ki, Violet’ın etrafında nasıl davranacağımı, içimde uyandırdığı hislerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O hisler sikimin seğirmesine ve sahiplenici tarafımın çirkin başını kaldırmasına neden oluyordu.

O yüzden sohbeti tekrar işe çevirdim. Hava durumu muhabbetinden sonraki bir numaralı ereksiyon-katili sohbet konusu. “Peki ya sen? Herkesin favori jokeyinin planı ne?”

Violet karşılık olarak gözlerini odada dolaştırdı, beni duymamıştı belki de? Country müziğin *o kadar* gürültülü olmadığına gayet emindim.

“Bilmiyorum.” Dilini dışarı çıkararak alt dudağını ıslatırken bana baktı. İç çekişinin ağırlığı altında tüm vücudu yükselip alçaldı. “Biraz asabım bozuk, anlıyor musun? Son sezon bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibiydi. Sanki bir şekilde kendimi ha-

yatta-bir-kez-yaşanacak bir durumun içinde buldum. Billie. DD. Hank. Olan biten her şey çok... *kusursuzdu.*”

Başımı salladım, ben de hayatımın aynı şekilde hissettirdiği bir dönemi hatırlıyordum. Kusursuz aile. Kusursuz kız arkadaş; diğer herkese göre öyleydi tabii. Geleceğim taşa kazınmış ve altınla kaplanmıştı. Sonrasında babam ölmüş ve her şey boka sarmıştı. Ben de müsaade etmişim.

“Ama hâlâ kendimi kanıtlamam gerektiğini hissediyorum. Öteki jokeyler...” Bacağını işaret etti. “Açıkça benden hoşlanmıyorlar. Aniden çıkagelip o galibiyetleri aldım. Onları kazanmadım. Kazanmak *istiyorum*. Üstüme düşülmesini ve başarı için itelenmeyi istemiyorum. Ömrüm boyunca bunu yaşadım. Mücadele etmek ve diğer taraftan daha iyi olarak çıkmak istiyorum. Anlıyor musun? Üstesinden gelebileceğimi ve hâlâ en iyisi olabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Hem de sadece kendim için. Yapabileceğimi bilmeye ihtiyacım var. Şimdiye kadarki başarılarım sadece şey gibi geliyor...” Yüzünü buruşturdu ve kelimeyi ararken gözlerine mesafeli bakışlar yerleşti. “Eksik. Şimdiyse geride kaldım. Formumu ve pistteki saatlerimi kaybedeceğim.” Omuzları düştü ve içinde boğulmak istiyormuş gibi gözlerini birasına dikti.

“Antrenman yapmana yardımcı olabilirim.”

Başını hızla kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Elbette.” Yapmamam gereken bir teklifti ama Patrick Cassel gibi bir şerefsiz yüzünden bu kadar mağdur durmasını görmeye katlanamıyordum. “Bacağını kullanmayı gerektirmeyecek şekilde yapabileceğin bir sürü şey var.”

Benim bir çeşit illüzyon olduğumu düşünüyormuş gibi arka arkaya gözlerini kırptırdı. Dürüst olmak gerekirse, ben de kendime pek inanamıyordum.

“Tamam,” dedi nefes nefese.

“Patrick çektiği numaranın bedelini ödeyecek.”

Violet gözlerini devirdi. “Billie de bana öyle söyleyip duruyor. Şimdi inceleme altında. Ama kimin umurunda? O dışarıda ata biniyor, bense buradayım. Bunu...” Masaya doğru elini salladı. “...yapıyorum.”

Karşılık olarak ağzım yukarı kıvrıldı. Bu tuhaf gülümseme, yaptığım her sefer giderek daha doğal hissettiriyordu. Elimde bira bardağımla arkama yaslanırken masaya parmaklarımla iki kez vurdum ve omuz silktilim. “Hiç de fena değil.”

Neighbor’s Pub’dan ayrıldığımızda hava kararmıştı ve şiddetli bir yağmur yağıyordu.

“Burada bekle,” dedim Violet’a ve başımı eğip kamyonete koşturdum.

İkimizin de sıırsıklam olmasının bir anlamı yoktu. Kamyonete binip anahtarı çevirdim ve kükreyerek çalıştığında, epey kafası karışmış görünen Violet’ı almak için derhal ön kapıya sürdüm.

Beceriksizce kendini içeri çekti ve burnunun ucundan akan yağmur damlasını sildi. “Bunu yapmana gerek yoktu.”

Omuz silkerek bardan uzaklaştım. “Biliyorum.” Ama iyi bir ruh halindeydim ve yapmak istemiştım. Bu gece iyi vakit geçirmeme içten içe şoke olmuşum. O şüpheli işletmede tavuk kadayı yemiştım üstelik. Ölümüne neden olabilirdi, ama tadının gayet iyi olduğunu itiraf etmek gerekirdi. Artık pek dışarı çıkmıyordum. Yani kimse bana teklif etmiyordu; zaten davetleri de hoş karşıladığımı yoktu.

Annem arada sırada kahve içmek için beni dışarı sürüklüyordu ve bu da benimle zaman geçirmekten çok sızlayan vicdanını rahatlatma yolu gibi gelirdi bana. Vaughn, taşra kulübü kızlarıyla annemin hayalindeki randevular için pazarlanırdı, ben de annemle sıkıntılı kahve buluşmaları yapardım. Bana kalırsa, anlaşmadaki iyi kısım benim payıma düşmüştü.

Babam öldüğünde annem biraz raydan çıkmış, kendini bir süre martini kadehlerinde kaybetmişti; öyle duymuştum en azından. Kendini hiç affetmediği bir şeydi bu, belli ki. O dönemde ben burada değildim. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde kız arkadaşımın parmağına yüzüğü takmıştım –çünkü yapılacak doğru şey bu gibi görünmüştü– ve askerliğe yazılmıştım. Orduya katılmış ve oradan siktir olup gitmiştim. On iki yıl kalmış, kendimi güvende tutmuş ve final görevin son ayına kadar kendimi güvende tutmuş, yara almamıştım.

Sonrasında zaten hissiz olan bir varoluş tamamen kararmıştı. Tükenmişti. Ama bu gece atan bir kalbin tuhaf vuruşunu hissetmiştim, belki de tamamen baygın değildim.

“Teşekkürler,” dedi Violet sessizce. “Çok eğlenceliydi.”

“Öyleydi.”

Dikkatini uzağa çevirirken gülümsemesi utangaçtı. Ben ortalıkta yokken bu gülümsemelerin tadını kimin çıkardığını merak ettim ve mantıksız bir şekilde kıskanmama neden oldu. O kadar ki, “Bugün sana ne güzel çiçekler gelmiş,” dedim.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, sırf söylediğim için kendimden nefret ettim. Herifin birinin ona çiçek getirmesini umursamamam gerekiyordu. Kesinlikle bu konuda kıskançlık yapmaya hakkım da yoktu. Fakat bütün gece içimi kemirmediğini söylesem yalan olurdu.

Kendini daha da genişçe gülümsemekten alıkoymaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Evet. Hank çok tatlı.”

“Hank mi?” Artık resmen psikopat gibi görünüyordum. Çok uzun süredir kalıcı olan aile dostumuz ona çiçek getirmişti ve ben bu konuda sahiplenici bir hödük gibi davranıyordum.

Tek dediği, “Hı-hı,” oldu. Ama sesindeki espri izini duyabiliyordum. Sözlerimi tam olarak olduğu şekilde anlamış gibiydi.

Parmaklarım direksiyonda kasıldı ve tuhaf bir sessizliğe gömüldük. Günlük *happy hour*’da müdavimlerin uğultusu ve ucuz hoparlörlerden yayılan tiz müzikle çevrili o küçük köhne barda sohbet kolayca akmışken, kamyonetimin sessizliği daha gergin hissettiriyordu. Sanki aramızda söylenmemiş çok şey kalmıştı. Çok samimiydi. Çok karanlıktı.

Çok fazlaydı.

Başımı salladım ve arka yollardan çiftliğe doğru giderken sessizliğe döndüm. Evin önünde durduğumda, Violet’a bir bakış attım ve bu bana bir göz devirme kazandırdı. Ama kamyonetten kendi başına inmeye yeltenmedi.

Kapım kapandığı an, kahverengi at, kapısının olduğu yerden bana doğru yüksek sesle kişnedi, ıslak sıçana benzemişti. Kulakları tamamen ileri uzanmış, mutlu bir ıslak sıçan.

Onu görmezden gelerek kamyonetin önünden dolaştım ve sırlıklam olmadan önce Violet’ı çıkarmak için yolcu kapısını açtım. Yağmur düzenli bir şekilde omuzlarımı döverken başımı eğip loş aydınlatılmış alanda ona baktım. Her damla tenime iğne gibi batarken vücudunu çevirmeden bana baktı; tereddüt ediyordu. Benimle yüzleşmek istemiyor gibiydi. Mavi gözleri kısık ışıktaki bir şekilde kararmıştı –neredeyse çivit mavisi görünüyorlardı– ve saçları o ışıltıyla daha çok altına dönmüştü. Dilinin biçimli dudaklarının arasından çıkışını izledim.

Belirsizlik içinde durduk; o kamyonetin kuru sıcaklığında, bense çölde kapana kısılmışım gibi onu kana kana içerek yağmur altında... Kavrulmuşum gibi.

Vücudum kalbimle eş zamanlı olarak zonklarken yavaşça kendini bana doğru döndürdü, bir elini kulpa, diğerini koltuğun ucuna bastırarak alçısını temkinle kaldırdı. Elimini sakat bacağının üstünden geçirip avucumu dizinin altına koydum ve onu kendime çektim. Üşümüş gibi ürperince, gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. “Sen...”

Bu defa sözümü kesti. “Bu gece için tekrar teşekkürler. Benden hoşlanmadığını biliyorum. Ama yine de seninle iyi vakit geçirdim.”

Göğsüme ağır bir hava ve kendime olan tiksinti dolarken bir adım yaklaştım ve dizlerimin kamyonete çarptığını hissettim, belim onun ince bacaklarının arasına yerleşmişti. Parmaklarımı dizinin arkasında kenetleyerek, “Neden senden hoşlanmadığımı düşünüyorsun?” diye sordum.

Violet ata doğru bakarak gözlerimden kaçındı ve bunu yaparken kekeleydi. “Ben... ben...” İç çekişi, o dikkat dağıtıcı, kalp şekilli ağzından ciğerlerinin şiddetle boşalması olarak çıktı. “Çünkü sana *ghosting* yaptım? Çünkü evindeyim? Hayatındayım? Salak değilim, alanını işgal ettiğimi biliyorum. Mahremiyetten hoşlandığını biliyorum. Zahmet veriyorum. Benden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Hem biliyorsun, gerçekten, benim sıkıntım bu. İnsanların benden hoşlanıp hoşlanmaması benim problemim değil. Gerçekten değil. Ama beni rahatsız ediyor, anlıyor musun?”

Sözlerinin absürtlüğü karşısında neredeyse kahkaha atmak istedim. Ondan hoşlanmadığımı mı sanıyordu? Kafamdan ‘*ah bir bilse*’ sözleri geçerken öne eğildim.

Düzenleme

Ny.ozlem

VIOLET

MORLU_GÜZEL

Kediler mi, köpekler mi?

Altınavcısı'nın görüşmeye devam etmesini sağlamak için başvurduğum sorular bunlar. Onu çözemiyorum. Bazı günler konuşkan görünüyor, diğer günler sessiz ve içine kapanık. Öyle günlerde genellikle ona izin veriyorum, ardından ertesi sabah ondan gelen mesaja uyanıyorum.

Ama bu gece kendime bir şişe şarap açtım ve konuşacak birini istiyorum. Çiftlikte bir kargaşa başladı ve sonunda yeni bir eğitmeni işe aldılar. Harika bir kadın. Onun etrafında sakın takılmaya çalışıyorum, ama sadece sessiz ve tuhaf bir tip olarak görüldüğüme eminim.

Her halükârda, heyecanlıyım. Çünkü günlerim çok daha az yalnız geçecek.

Telefonum bipliyor ve hızla kapıyorum.

ALTINAVCISI85:

Tercihim amcık.

Yanaklarım yanıyor. Arada sırada süper cinsel bir şey deyiveriyor. Bacaklarımı birbirine bastırmama ve birbirimize karşı sadece avatardan ibaret olmamayı dilememe neden olan şeyler. Sesinin nasıl olduğunu merak ediyorum. Üslubu nasıl? Aksanı var mı? Gözleri ne renk acaba? Bunu her gün başka kızlarla da yapıyor mu?

Bu sonuncusu, göğsümün rahatsız edici bir şekilde sıkışmasına neden oluyor.

Altınavcısı'nın görünüşünün detaylarına kafa yorarak, ara sıra söylediği birkaç yapboz parçasından onu bir araya getirmeye çalışarak epey zaman harcıyorum. Çoğunlukla kaslarını hayal ediyorum.

Birlikte olduğum her adam ince ve çocuk gibiydi, ama onun tek fotoğrafına bakılacak olursa, burada durum öyle değil. Benim nazik erkek arkadaşlarım oldu. Nazik seks yaptım hep.

Fakat nazikten usandım. Asıl istediğim şey, beni kuvvetiyle evirip çevirecek biri. Tüketici türden şehveti yapılacaklar listemden silmek.

MORLU_GÜZEL

*Hah. Asla tahmin edemezdin.
Şu anda onlardan kaç tane var bakalım?*

ALTINAVCISI85:

Bir. Ben tek amcıkla devam eden türde bir adamım.

MORLU_GÜZEL

Ah gerçekten mi? Adı ne?

ALTINAVCISI85:

Emin değilim. Tek bildiğim morun ona çok yakıştığı.

MORLU_GÜZEL

Tamam. Pardon. İmaları bir kenara bırakıyoruz.
Burada sohbet ettiğin tek kızın ben olduğumu
mu söylüyorsun yani?

ALTINAVCISI85:

Evet.

MORLU_GÜZEL

Neden?

ALTINAVCISI85:

Evet.

Bu cümleyi tekrar tekrar okuyorum. Başkası söylemiş olsa, hiç de tatlı görünmezdi. Ama o söyleyince, şey, gülümsememe engel olamıyorum ve bir yudum şarapla kahkahamı bastırıyorum.

Altınavcısı benden hoşlanıyor.

Öne eğilerek bana sertçe baktı, kocaman yağmur damlaları erkeksi yüzüne dökülüyordu. Gri gözleri, kalın kirpiklerinin altından beni delip geçti ve ardından ağzıma indi. Kızgın görünüyordu, vücudundaki her kas gerilmişti sanki. Gergin ve saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi. Daha önce ondan korkmamıştım, şimdi de başlayacak değildim.

Boşluğu doldurmak için gevezelik etmeye başladım. “Kafana takma. Billie bu konuda da benimle konuştu. Herkesin benden hoşlanacak hali yok ve sorun *değil*.” Öne doğru kenara kaydım ki beni daha önce yaptığı gibi kaldırabilsin. Onun talep ettiği gibi. Ama bacağımdaki eli kasıldıktan sonra onu daha yukarı kaydırıp beni kendine çekti. Ben de direnmedim. Bir mıknatısın iki kutbu gibiydik, doğal olarak birbirimize çekiliyorduk.

Beli, bacaklarımın arasındaki tüm alanı kapladı. Neredeyse dengemi kaybedecek ya da bayılacaktım –hangisi olduğundan emin değilim– ama kendimi tutmak için tepemdeki kulpu bıraktım, avucum sert göğsünün ortasına yerleşerek ona yaslandı.

Öteki eli ileri uzanarak çenemi kavradı, başparmağının ucu oradaki gamzeye nazikçe bastırıyordu. Yüzümü inceleyen yoğun gri gözler, olduğum yerde donmama neden oldu. O kadar yakındı ki, nefesinin boğazıma çarptığını hissediyordum. Tıraş kolonyası konfor battaniyesi gibi beni sardı, baharat, tarçın ve sıcaklıktan oluşuyordu.

“Sen zahmet vermiyorsun.” Sesi kaba, kısık ve hırıltılıydı. “Senden hoşlanmayan biri geri zekâlıdır. Beni anlıyor musun?”

Başımı salladım, yakınlığı yüzünden biraz nefessiz kalmış gibi hissediyordum. Sözleri. Beni etkileme şekli. Bacağımyı kavrayışı.

Parmaklarımla tişörtünün kumaşına yapıştım, uzaklaşmasını istemiyordum. Daha da yaklaşmasını istedim. Bunca şeyden sonra bile.

Yüzümü ona doğru kaldırarak yüzünde oynayan gölgeleri seyrettim. Farların ışıltısı, belirgin çıkıntıları ve keskin hatları vurguluyordu. Tamamen hareketsiz durup bana bakarken çenesi seğirdi. Ancak o bakışın arkasındaki anlam bir şekilde değişmişti. Ne olduğundan emin değildim ama farklıydı. Arzu ışıltısı, belki de benim gözlerimdeki bir yansımasıydı. Çünkü Cole Harding'i istemiyormuşum gibi davranmak için, kör aptalın teki olmalıydım. Onu yıllardır -neye benzediğini bilmeden önce- yalnız bir kıza arkadaşlık eden kimliği belirsiz bir avatar olduğu zamanlardan beri istiyordum. Dünyaya açılırken ihtiyaç duyduğum arkadaştı. İlk defa tek başıma yola çıkarken bisikletimi iten eldi.

"Tamam," diye fısıldadım, ona bakmaya ara vermek istemememe rağmen, gözlerimi dinlendirmek için bir kez kırptım. Lanet olsun, gözlerimi tam zamanında açtığıma çok memnundum, çünkü taş gibi bakışları düpedüz eriyik lava dönerken, çenemdeki başparmağını kaldırıp gevşek duran alt dudağımı neredeyse sahiplenici bir tavırla okşadı.

Göğsünden yükselen hırıltı, merkezime giden bir elektrik akımı gibiydi. Bütün bedenim titredi ve tüm uzuvlarıma bir ürperti ile yoğun bir farkındalık yayıldı. Dokunuşuyla cesaretlenerek boştaki elimi kaldırdım ve kalın kaşını kesen yara izinde gezdirdim. Kabarmış dokuyu takip ettim ve parmaklarımı o çizgi boyunca gezdirirken içine keskin bir nefes çektiğini duydum; parmaklarımin altındaki teninin ve vücudumun üzerindeki ellerinin verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Kısmen beline doladığı bacağım. *Neredeyse* mükemmelen hizalanma şeklimiz. Etrafınızda yağmurun yumuşak patırtısı. Zamanda ve merakla dolu bu küçük baloncukta donmuştuk adeta. Çünkü şu an yüzünde gördüğüm şey oydu.

Bu da beni cesur bir hale getirdi. Tişörtünü parmaklarımın arasında sıkarak onu kendime çektim, şişkinliğini ince pantolonumda hissetmek istiyordum. Bu olunca iç çektim ve o da inledi, aynı anda başparmağını tekrar dudağımda gezdirdi.

Tanrım. Hoşuma gitmişti.

Sağlam bacağımı kaldırıp diğer tarafına sardım, daha da yaklaşmasını istiyordum. Tek kelime etmeden, soğuk ve nemli havada ağır nefeslerimiz birbirine karıştı. Gözleri beni yiyip bitiriyordu ve artık tüm yüzünden kafa karışıklığı okunuyordu. Cole bacağımı daha da kaldırıp kendini kalçalarımın arasındaki tepeye bastırırken gözlerim sarhoş gibi titreşerek kapandı; o an benim yüzünden ne okunduğunu düşünmek bile istemiyordum. Safi şehvet vardı, herhalde.

Diğer bacağımı sırtından aşağı doğru kaydırđım ve Cole bana doğru sallanırken ona sürtündüm. Ama sonra donup kalarak aniden geri çekildi, beni kol boyu uzakta tuttu, gece havasına doğru soluk soluğaydı ve nefesi aramızda buhar gibi yükseliyordu.

Tekrar üstüne atlamak istiyordum. Devam etmesi için yalvarmak istiyordum. Ama Cole'un boyun eğen tipte bir adam olmadığını biliyordum. Karmaşık olduğunu biliyordum. Kuralları olduğunu biliyordum. Bu kuralları çiğnemeyeceğini de.

“Özür dilerim.” Sesi çatlarken beni nazikçe bıraktı ve titreyen ellerini tekrar yanlarına doğru indirdi.

Özür dilerim mi?

Isınan her şey buza kesti. Dehşetle buz gibi oldu. Başımı iki yana salladım. Daha önce de bu konuma düşmüştüm. Bu tam onluktu; tam *benlikti*. Söz konusu o olduğunda, çok ileri gitmek. Ortada bir şey yokken var zannetmek...

Ona bakamıyordum bile, yüzümün parlak bir kırmızıya döndüğünü hissediyordum. Dışarısı karanlık olduğu için sessiz bir *teşekkür* gönderdim ve gözlerimi Pipsqueak'in padokuna çe-

virdim. Bu ânın bozulması gerektiğini biliyormuş gibi kişnedi. Uzun, gürültülü ve tizdi, ikimizi de sıçratan bir alarm zili gibi.

“Bir dakika için kamyonetini alabilir miyim?”

Cole zihnini temizlemek ister gibi başını iki yana salladı, anlamaya çalışıyordu. “Niçin?”

“Hızlıca ahıra gidip ona yağmur brandası almam lazım. Sırılsıklam olacak. Örtüsü yok. Orada bir barınağı bile yok.”

Hızla geriye bir adım atıp aramıza biraz mesafe koydu ve dönüp küçük kırsığa baktı. “Atlar su geçirmez örtüler olmadan yıllarca hayatta kaldılar.”

İçime bir hüsrân doldu ve aramızda geçenler yüzünden şiddetlendi. Utancım yüzünden şiddetlendi. Şu an ona bu kadar yakın olamazdım. “Sadece bana sikindirik de olsa bir iyilik yapsan ve ne yapacağımı söylemesen olmaz mı?”

Kocaman açılmış gözlerle bana bakma sırası ondaydı. Bu s-bombalarından birini ortaya atmak insanlara hep bunu yapıyordu. O kelimeyi çok sık kullanmayınca, kesinlikle daha farklı bir darbe oluyordu.

Anahtarını çıkardı, layıkıyla azar yemiş ve hafiften daha fazla şoke olmuş görünüyordu. *Güzel.* Anahtarları kaptım ve kamyonetin diğer tarafına yürüyerek arkamda hareketsiz bir Cole bıraktım.

“Dikkatli sür, lütfen.” Sesi, içinde yakarı izi de barındıran bir hırıltıdan ibaretti.

Bir homurtu çıkarıp sürücü tarafına doğru ilerlemeye devam ettim. Başım dönüyor olsa da bacaklarım beni ileri taşıdı. Billie’nin evindeki geceye benziyordu. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu. Yeni atımın da bir örtüye ihtiyacı vardı. Kamyoneti çalıştırıp araba yolundan ilerledim ve Cole’un hâlâ yağmurda bir heykel gibi durduğu yerde, yanından geçerken ona bir bakış

attım sadece. Şoka girmiş gibi görünüyordu ama umurumda değildi.

Sikeyim, sadece alana ihtiyacım vardı.

Güm. Güm. Güm.

Gözlerimi güçlükle açıp saatime baktım. Dışarısı ıslıl ıslıl görünüyordu. Sabah on. Hiç bu kadar uzun uyumamıştım. Ama düşününce, dün bir süre ahırda saklanıp kendimi toparlamaya çalıştıktan sonra eve dönüp Pipsqueak ile takılmıştım; ki kendisi artık benim en derin, en karanlık sırlarımdan bazılarını biliyordu, hatta Cole'un hâlâ teminim altına işlediğinden haberdardı.

Küçük bir yağmur brandası bulunca, kamyonetle çiftlik evine dönmüştüm. Sol ayağımla kullanarak. Kısa ve yavaş bir sürüştü ve sol ayağım gayet iyi çalışıyordu, gerçi bu kesinlikle alışkanlığa dönüştürmeyi planladığım bir şey değildi. Yağmurda en üst çite oturmuş ve sırlıklam olup iliklerime dek üşüyene kadar Pippy ile kalmıştım. Kesinlikle öyle olduğunu sandığı bir köpek gibi çenesini kucağıma yaslamış ve yelesini örmeme izin vermişti. Dün gece yağmurda Cole ile aramda ne olduysa onunla boğuşurken isteyebileceğim en iyi arkadaştı.

Gerçekten Cole'un benden hoşlanmadığını düşünmüştüm. Çekimin tek taraflı olduğunu zannediyoordum. Ama bana bastırıldığı pantolonundaki kabartı, bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Tanıdığım o soğukkanlı, mesafeli adamı dün geceki haliyle bağdaştıramıyordum. Hiçbiri mantıklı değildi. Gülüşü, dudaklarının tuhaf, isteksizce kıvrılması ve sonra ellerinin vücudumu kavrayışı. Onun için eriyişim.

Güm. Güm. Güm.

Sonunda sesi algıladım. Kapı mıydı? Yataktan yuvarlandım ve yürüme alçısını bacağıma sardım. Artık neredeyse ona ihtiyacım yok gibi geliyordu. Acı ve şişliğin çoğu gitmişti, sadece ezilmenin sarı kalıntıları kalmıştı. Kapının arkasından sabahlığımı aldıktan sonra ana oturma alanına ilerledim, oradan ön kapıya yürüdüm; yolda Cole ile karşılaşmamayı umuyordum.

Kapıyı açmaya uygun olarak giyinmediğimi düşündüğüm için hafifçe araladığımda, ön verandada durup avuçlarını da göz-bağı niyetine gözlerine bastırmış Billie ile karşılaştım.

“Ne yapıyorsun?”

“Aç kapıyı, Porno yıldızı Patty.”

“Off.” İnleyerek başımı geriye attım. “Tek bir fotoğraftı. Bir kerelik!”

Kapıyı iterek çılgın gibi içeri daldı, o arada neredeyse takılıyordu. “Vay anasını. Beni içeri alsana. Kapıyı da kapat!”

“Neler oluyor?” Kafam çok karışmıştı.

“Müstakbel kayınbiraderimi dikizlememeye çalışıyorum. Eğer böyle üstsüz halde ortalıklarda dolaşacaksa, araç yoluna neon bir tabela asmak zorunda kalacaksın. Duman işaretleri de etkili olabilir.”

Dur biraz. Ne? Onun yanından neredeyse takılacak bir hızla geçme sırası bendeydi, ama ben ters yöne gittim... kapıdan dışarı. Vay *anasını*. Şaka yapmıyordu. Güçlkle yutkundum, boğazımın kuruduğunu hissediyordum.

Cole hemen dışarıda, Pipsqueak’ın padokundaydı, keresteleri indirip testere tezgâhı kuruyordu ve muhteşem bir şekilde üstsüzdü. Parlak günışığının altında vücudu geriliyordu. Bugün yağmur yoktu; onun yerine sıcak, nemli ve bunaltıcı gelen bir hava vardı. Anlaşılan Cole da “Güneş çıktı, silahları da çıkardım” tarzı bir adamdı. Dün gece için kendime ne kadar gıcık olsam da... şikâyet edecek değildim.

“Yani... sadece bir şort giyip bu kadarı yeter diyemez mi? Bir bardak soğuk su, bir insanı serinletmekte harikalar yaratabilir.” Dönüp omzumun üstünden bakınca, Billie’nin ardına kadar açık kapı eşiğine yaslandığını gördüm.

“Bakmıyorsun sanıyordum?”

“Hayatımın aşkıyla nişanlıyım. Kör değilim.”

Kahkaha attım. Tam Billie’lik işti. Ön bahçedeki ağız sulandırıcı şahesere arkamı dönüp onu tekrar eve soktum.

“Sence dışarıda ne yapıyor?” diye sordu, şimdi de izlemek için ön pencereye yürümüştü.

Gözlerimi devirerek mutfığa ilerledim. “Tam bir sapıksın, B.”

“Biliyorum.” Kaşlarını indirip kaldırarak mutfak adasına doğru yürüdü ve o da burada yaşıyormuş gibi kahve yapmaya başladı. “Gidip giyin. Ben biraz kahve yapacağım. Siz ikiniz ne tür bir internet-seks-çıplaklık topluluğu kuruyorsunuz bilmem, ama buraya o yüzden gelmedim.”

Başımı eğip kendime baktım. “Üstümde sabahlık var.”

“Altında ne var?” diye sorduktan sonra kahve öğütücüsünün tuşuna basıp etkili bir şekilde cevap vermeme engel oldu.

Tamam. İyi bir noktaya parmak basmıştı. Dönüp odama yürüdüm. Tercihim bir kot şort ve neredeyse içini gösterecek kadar eski ve yırtık bir tişört oldu. Tembel bir Pazar günü için mükemmel. Bugün yapmayı planladığım tek şey Pipsqueak’i şımartmak ve onunla bazı temel ön hazırlıklar çalışmaktı.

Saçımı ve dişlerimi fırçalayıp saçlarımı kıvrarak topuz yaptığımda, Billie tezgâhın üstüne benim için bir kahve hazırlamıştı.

“Tamam.” Tabureye kaydım ve ellerimi eski seramik işi kupa-ya sardım. “Neden kapıma dayanmak ve nişanlının abisini kesinlikle dikizlememek üzere buradasın peki?”

O cevap veremeden, ön kapı tekrar savrularak açıldı. “Kahvemizi ön verandada içebilir miyiz?” Veterinerimiz ve kızlar çetesi-nin diğer üyesi Mira, kendi mekânıymış gibi içeri daldı.

“Gelme nedenimiz en sevdiğimiz küçük Porn...”

“Billie,” diye uyardım, gözlerimi kocaman açarak ona baktım, tam olarak hangi lakabı söyleyeceğini biliyordum. Mira’ya söylemeyeceğimden değildi. Yani, dertleşmek için o daha iyi bir seçenekti zaten. Sakin ve akıllı başındaydı, kadını okumak neredeyse imkânsızdı. Aslında iyi biri olduğunu anlamam biraz zaman almıştı. Mira söz konusuken anlamak zordu. Kartlarını kapalı tutardı. Yani evet, aslında en başta Billie yerine ona söylemeliydim.

“Ah, Vi. Vaughn’a yolladığım fotoğrafları görmem gerek.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp dramatik bir şekilde hıçkırdım. “Billie!”

Parlak siyah saçları ve zeki badem şekilli gözleri ile yüzünde bir sırıtış olan Mira, soru sormadan biçimli kaşlarından birini kaldırdı ve kendine bir kahve doldurduktan sonra, konuyu tamamen değiştirdi. “Pipsqueak nasıl, Vi?”

İç çektim, gözlerimde kalpler belirdiğine emindim. “Çok iyi. En iyisi. Tam olarak ihtiyacım olan şey.” Bakışlarımı Billie’ye çevirip sessizce, “Teşekkür ederim,” diye ekledim.

Eli omzuma indi ve sertçe sıktı. “Lafı bile olmaz.” Billie sürekli şakalar patlatıyor gibi görünebilirdi, ama ancak bir aptal onun kalbinin büyüklüğünü hafife alırdı. O küçük kısrakı benim için buraya gönderirken ne yaptığını tam olarak biliyordu.

“Onu hazır ettiğinde, gelip birkaç kez kontrol etmeme izin ver. Sadece iyi olduğunu kesinleştirmek için. Ağrısı ya da nefes sorunu olmasın diye.”

Başımı sallayarak kahvemden bir yudum aldım ve Mira’nın dolana dolana tekrar ön pencereye ilerlemesini izledim.

“Bu gece yarışlara gelsene. Dışarı çıkman lazım. Çiftlikten ayrıl. Biraz insan gör, beraber yaşadığın robotla kalma sadece.”

“O kadar da kötü değil,” diye çıkıştım, niyetlendiğimden biraz fazla savunmacı olmuştu.

Billie hafifçe geri çekildi, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılırken ağız hareketleriyle “Tamam” dedikten sonra ekledi, “Bu iyi, çünkü onunla gitmen gerekecek. Mira ile ben, bu ufak ziyaretten sonra erken yarışlar için oraya gideceğiz.”

Gözlerimi kahve kupama indirdim, yanaklarıma yayıldığını hissettiğim pembeliği saklamaya çalışıyordum. Bu kadar kolay kızarmaktan nefret ediyordum; çok barizdi. Kimseye bir numara çekemiyordum, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar bir ergen gibi kıpkırmızı kesiliyordum.

“Sanırım o...” Mira kafasını yana eğince, başımı kaldırıp ona baktım. “Bir at barınağı mı yapıyor?”

“Ne?” Neredeyse bağırmıştım. “Yok artık.” Ancak gidip bakmak da istemiyordum. Eğer haklıysa, bu durum Cole Harding ile nerede durduğuma dair daha çok kafamı karıştıracaktı.

Billie aceleyle pencereye ilerleyip Mira’nın hemen yanından dışarı baktı. İkisi, seksi havuzcu delikanlıyı dikizleyen meraklı ihtiyar kadınlara benziyorlardı.

“Öyle! Hemen padokun içinde. Vi, gel de bak.”

Bütün eklemlerim kilitlenirken söylediklerini kavramaya çalışıyordum. İmkânı yoktu işte. Cole atlardan nefret ediyordu. Pipsqueak için böyle bir şey yapmazdı; dün gece hayvana neden bir örtü getirmek istediğimi bile anlamamıştı. Neden gidip tahta getirsin ve boş zamanında ona bir barınak yapmakla uğraşsındı ki?

“Ah. Bizi gördü.”

“Nereden anladın?” diye sordu Mira, ikisi de bakmayı kesmemişti. Hiç utanmaları yoktu.

“Gördün mü?” Billie pencereden dışarıyı işaret etti. “Bize kaşlarını çatıyor.”

“Hah. Ben yüzüne bakmıyordum galiba.” Mira ona el salladı, bu durum son derece normaldi sanki.

İnledim. “Kızlaaaaaar. Gitme vakti. Dışarı!” Uygun adım ön kapıya ilerleyip çabucak açtım.

Tartışmadılar; Billie kıs kıs gülerken Mira bana bilmiş bir tavırla göz kırptı. *Hay tüküreyim*. İkisi de tamamen bana sataşıyordu.

“Bu gece görüşür müyüz?” diye sordu Billie, bana kocaman sarılarak.

“Evet, evet. Orada olacağım,” diye karşılık verdim ve ikisi başlarını belaya sokmuş çocuklar gibi sırayla çıktılar.

Billie başını yerde tutmaya devam ederek kamyonetine ilerledi ama Mira bir kez daha Cole’u uzun ve kapsamlı bir şekilde süzdükten sonra, omzunun üstünden bana sırttı ve gizlice başparmaklarını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim ve aynı anda kızardım.

İkisi arabalarıyla uzaklaşınca, ön verandada durduğum yerden nihayet Cole’a bir bakış attım ve elinde bir matkapla çit direklerinin arasında eğilmiş halini seyrederken kalbimin tekleliğini hissettim. Bu zamana kadar izlediğim bütün inşaatçı pornolarının en iyi paketlenmiş haliydi. Pipsqueak’in mutlu mutlu onun peşinde dolanması da işin tuzu biberiydi. Matkabin ayarına bakmak için durduğunda, küçük kısrak boynunu ona doladı ve aleti kokladı.

Cole dalgın bir tavırla onun çenesinin altını okşadığı an neredeyse infilak edecektim. Yanında at olan seksi bir adam? Daha iyisi olamazdı. Cole tahtalara doğru ilerledi, kısrak dibinden ayrılmadan onun peşine düştü, yeterince odaklanırsa barınak inşa etmeyi öğrenecekmiş gibi gözlemliyordu.

“Ne yapıyorsun, kızım?” diye homurdanarak Cole eğildi ve boğazımdan yükselen kendinden geçmiş o alçak sese engel olamadım.

Yeterince alçak bir ses değildi gerçi. Çünkü Pipsqueak duydu.

Hızla başı kalktı ve başını bana doğru sallayarak kulak tırma-
layıcı bir şekilde kişnedi. *Küçük hain*. Ona özgü merhabası beni
ele vermişti, çünkü Cole ayağa kalktı, kaslı omzunun üstünden
baktı ve o gri gözlerle beni olduğum yere çiviledi.

“Merhaba!” Biraz fazla neşeyle bağırmıştım, burada yapılacak
normal şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Yıllar içinde çeşitli iliş-
kilerim olmuştu. Baskıcı babam ve ağabeylerimi arkada bırak-
tıktan sonra da artmıştı, ama hiçbiri buradaki şey kadar yoğun
değildi. Dün gece yaşananlar kadar değildi. Bu adamın tek bir
bakışının beni ateşe verebileceğini hissettiğim durumla hiçbiri-
nin alakası bile yoktu.

“Selam,” dedi biraz temkinle.

İlk eğilimim kaçıp eve saklanmak oldu. Ama bu yeni bana
yakışmazdı; yetişkinler böyle durumları o şekilde ele almazdı.
Gerçekten başarıya kadar numara yap.

Kendimi zorlayarak ona doğru yürüdüm ve gözlerimi vücu-
dunda dolaştırmamak için daha da çok çabalamam gerekti. Yani
cidden ama. Adam fena kaslıydı; haliyle bakmamak çok zordu.
Galiba günde birkaç kez spor yapmak sizi bu hale getirirdi.

Çitlere ulaştığımda, kollarımı oraya yasladım. “Ne yapıyorsun?”

Bir eli belinde, dünyanın en bariz sorusunu sormuşum gibi
matkabı bana doğru tuttu. “Bir barınak yapıyorum.”

Billie ile Mira’nın tahmin ettiği şeyi doğruladığını duyunca
alnım kırıştı. “Atlardan nefret ettiğini sanıyordum?”

“Atlardan nefret etmiyorum.” Pippy bir homurtu çıkardı ve
ona doğru kirpiklerini kırıştırdı. Birisi daha kapılıp gitmişti,
belli ki.

“Tamam. Atlardan *hoşlanmadığını* söyledin.”

“Evet.” Homurdanarak bana arkasını döndü ve çömelerek iki tahtayı hizaladı. “Ama senden hoşlanıyorum.”

Ardından sessizce çalışmaya devam etti, ben de orada durup onu seyrettim. Küçük dilimi yutmuştum.

VIOLET

ALTINAVCISI85:

Tam teşekküllü bir sığır çiftliği gibi mi? Sen bir çiftlik kızı mısın?

Pijamalarımınla yatağında uzanmış, sohbet ediyorum. Her zamanki gibi. Az önce Kese Kâğıdı Surat'a hakiki bir çiftlikte büyüdüğümü söyledim ve dehşete düştü gibi.

MORLU_GÜZEL

Kovboylar, kementler ve rodeo, bebek

ALTINAVCISI85:

Peki ya kırbaçları?

MORLU_GÜZEL

Ben daha çok mahmuz ve kemerli tozluk tarzı bir kıyım.

ALTINAVCISI85:

Tanrım. Bu şekilde konuşurken dikkatli olmalısın.

Yanağım seğiriyor. Eğer o açık seçik şeyler söyleyecekse, ben neden aynı şeyi yapamayayım?

MORLU_GÜZEL

O nedenmiş?

ALTINAVCISI85:

Canlı bir hayal gücüm var.

Alt dudağımı dişleyerek bir sonraki hamlemi düşünüyorum. İyi bir ruh halinde. Sanırım benimle flört bile ediyor. Göğsümün kıpır kıpır olmasına neden oluyor.

Kahkaha atarak tavana bakıyorum. Zavallı, Violet. İnternette bir yabancıya karşı bu yeni-aşk-dolu, sersem duyguyu hissediyorum. Bunun için fazla büyüdüm. Daha akıllıyım.

MORLU_GÜZEL

Daha fazla anlatsana.

Ah Tanrım. Bunu söylememeliydim. Dizlerimin üstünde doğrulup büyük bir haber bekler gibi telefonumun ekranına bakıyorum, gerçekten de o yazarken ekranda yanıp sönen noktaları izliyorum. O da benim gibi yatağında uzanarak aynı şeyi yapıyor mu acaba?

ALTINAVCISI85:

Kameranı aç da sana detaylı anlatayım.

Tanrım. Parmaklarım o küçük kamera ikonunda asılı kalıyor. Bütün çekinceleri pencereden dışarı atıp istediğini yapmak nasıl olur ki? Altından kalkabilir miyim? Artık bilmiyorum.

MORLU_GÜZEL

Hiç şansın yok, Kese Kağıdı Surat

Cevabım kararlı görünüyor. Fakat onun dışında her şeyi hissederek haldeyim. Kafam karışık. Baştan çıkmış durumdayım. Azgıyım. Pes etmek yerine, komodinimdeki en sevdiğim oyuncağımlı çıkarıyorum ve evet demişim gibi davranıyorum.

Bell Point Park'taki geniş sahipler salonunda etrafıma bakındım. Albertalı bir çiftlik kızı, sonrasında seyis, sonrasında çiçeği burnunda bir jokey olan ben, şimdiye kadar buraya girecek önceliğe sahip değildim. Genellikle ahırlarda at gübresi ve terle kaplı olurdum. Dürüst olmak gerekirse, onu tercih ederdim.

En güzel elbisemi giymiştim, yine de mekâna ait olmadığımı hissediyordum. Tek babet, tek yürüme alçısı ve güzel, dökümlü çiçekli elbise, sıcak bir gün için mükemmeldi ama buz gibi klimanın içeri üflediği hava miktarı için biraz eksik kalmış olabilirdi.

“Al bakalım.” Cole gelip uzun pencerelerin önünde, yanımda durdu, elinde de içinde şemsiye olan bir içecek vardı. Başımı kaldırıp ona baktığımda, yanağının seğirdiği dikkatimden kaçmadı.

Şimdi de şakalaşıyor muyduk? Cole Harding beni şaşkına çeviriyordu. Soğuk ve huzursuz. Sıcak ve dokunmayı seven. Samimi ve şakacı. Kaç versiyon vardı böyle? Hem neden hepsi çok hoşuma gidiyordu?

“Şerefe,” dedim hafifçe gülerek, içkiyi ondan aldım ve su bardağına vurdum.

Şu an nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Bütün öğleden sonrayı güneşin altında Pipsqueak’i tımarlayarak geçirmiştim. Ayaklarını kaldırmak üzerine çalışmıştık. Fırçaları sırtının üstünden fırlatmıştım, böylece sonunda bacağımı savurduğumda göz ucuyla bir şeyler görmeye alışacaktı. Muhtemelen evden koşum takımını alıp eyeri ve dizginleri onun üstünde denemeye başlamamın zamanı gelmişti. Çünkü tamamen soğukkanlıydı. Ona göre her şey eğlenceli bir oyundu. Hiçbir şey onu ürkütmüyordu. Bütün gün matkap ve çekiçe onun yepyeni barınağı üstünde çalışan Cole bile onu rahatsız etmemişti.

Aslında kısarak sık sık oraya gidip yeni evini kontrol etmiş ve burnunu Cole’un dirseğine sürtmüştü. O da geniş avucuyla nazikçe atın alnını okşadığında, görmemiş gibi yapmıştım.

Atlardan hoşlanmıyormuş, *götüm*.

Karakter analizinde atlardan daha iyi olan biriyle henüz karşılaşmamıştım ve eğer Cole doğru havayı vermese, Pipsqueak onunla takılmazdı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, benden çok Cole’u seviyor olabilirdi.

Belki de Cole'un ona benden daha çok ihtiyacı vardı.

Göğsümü sızlatan bir düşünceydi bu.

"Genellikle buradan mı izliyorsun?" diye sordum, bir sohbet başlatıp aramızdaki garip boşluğu doldurmaya çalışıyordum.

Ona gizlice bir bakış attım. Âdeinemasının çıkıntısı boğazında hareket etti ve göz temasını kurmadan bana cevap vermek için ağzını açtı.

"Ben hiç..."

O sırada kusursuz şekilde manikürlü bir elin, takım elbisesinin ceketinin omzunda kaydığını gördüm.

"Cole," diyen bir kadının hafif ve feminen sesi onun öteki tarafından gelirken kendisi de görüş alanıma girdi, yoldan geçen bir tanıdık olmayacak kadar yakın duruyordu. Benim gibi min-yondu, ama benzerliklerimiz orada son buluyordu. Kadın pahalı mücevherlerle kaplıydı ve kusursuz boyanmış kırmızı dudakları, ipek gibi saçlarına uyumluydu. "Uzun zamandır görüşemedik."

Cole ona döndü, cüssesini kullanarak vücudumun büyük kısmını koruyucu bir şekilde kapattı, beni konuşmanın dışında bırakmıştı. "Hilary."

Kendini tutuş şeklinden -omuzları geride, boynu dik, çenesi gururla yukarı kalkık- anladığım kadarıyla, az önceki mizahın tüm izleri bu kadının yanında neredeyse anında buharlaşmıştı. Son birkaç haftadır Cole'un mutlu ve rahatken nasıl olduğunu görme şansına ermiştim.

Bu, o hal değildi.

Elindeki bardağın etrafında parmak eklemleri bembeyaz olmuştu, diğer elini de yan tarafında yumruk yaptığını gördüm. İfadeleri benim alev alev yanan yüzüm veya fal taşı gibi açılmış gözlerim kadar bariz olmayabilirdi, ama Cole kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunda böyle görünüyordu. Zorlandığını görebili-

yordum ve aniden ona karşı çok korumacı hissettim. İçkimi yanımdaki masaya koyup onun geniş cüssesinin etrafından dolandım. Elimi yumruğunun üstünden kaydırdım ve parmaklarımı gerilmiş parmaklarına geçirdim. İkisi de bana döndü, ortaya çıkışına aynı derecede şaşırmışlardı. Ancak Hilary sinir olmuş görünürken, Cole'un elinin elimde yumuşadığını hissettim ve dudaklarından rahatlamayla çıkan nefesi duydum.

“Merhaba. Ben Violet.”

Hilary kibarca bir elini bana uzatırken yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. “Violet. Daha önce hakkında hiçbir şey duymadım. Ancak ne güzel bir isim. Ben Hilary.”

Neredeyse bir homurtu çıkaracaktım, çünkü sahte nezaketi gördüğüm an tanıyacak kadar ağabeylerimin eski kız arkadaşlarının yanında bulunmuştum. Duyduğum an, kelimelere katılan zehri tanırdım. Hilary kibar tavırlarıyla kimseyi kandıramıyordu ve elinin elimde gerilme şeklinden, Cole'u da kandıramadığını söyleyebilirdim.

Onun sahte ve asabi gülümsemesine, benimkilerden biriyle karşılık verdim. “Şey, bu çok komik, çünkü ben senin hakkında çok şey duydum!” Duymamıştım ama tahminim işe yaradı.

Kadının yüzü hemen düştü ve gözlerini Cole'a çevirdi, kalmak için bir davet arıyordu ama bulamadı. “Pekâlâ, seni yeniden görmek güzeldi. Çok uzun zaman oldu.”

Eli, Cole'un pazısındaydı, onu oradan çekip almak istedim. Boğazımdan yukarı akkor bir kıskançlık yükseliyordu. Ani bir mide bulantısı. Bir de kendinden tiksime. Bu adam üzerinde hiçbir hakkım yoktu, ama imrendiğim bir samimiyetle omzuna dokunan biri karşısında saçlarım diken diken oluyordu. *Acınası.*

Cole asık suratla başını salladı ve kadın odanın karşısına geri döndü. El ele onun gidişini izledik, karnımda derin bir dehşet hissi kaynıyordu.

“Temiz havaya ihtiyacım var,” diye ciyakladım ve gözlerimi kapıya dikerek hızla kaçtım. Ya da bu lanet alçıyla ne kadar kaçabilirsem işte. Bu şeyden kurtulup hayatıma devam etmeye hazır olmanın da ötesindeydim. İşime dönmeye. Odağımı bulmaya. Bu mola, beynimin içine ediyordu.

Tanrı’nın cezası binanın merdivenleri görüş alanıma girince, rahatlayarak iç çektim. Toz toprak, gürültü ve bira içen kumarbazlarla beraber yerde olmalıydım. Yukarıya ait değildim.

Köşeyi dönerken bir merdiven daha göründü. Ancak çıkış açıkta değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

“Seninle burada karşılaşmak ne hoş,” dedi Patrick Cassel kelimeleri uzata uzata, yüzünde salak ve kibirli bir gülümseme vardı. İrkildim ama çenem havada yürümeye devam ettim; bir çocuğu idare etmenin en iyi yolunun dikkat çekmeye çalışan tavırlarım görmezden gelmek olduğuna karar vermiştim.

“Alçı yazık olmuş.”

“Hım,” dedim, gözlerimi kapıdan ayırmadan; iyi yanından bakılırsa, parlak beyaz günışığı karanlık alana doluyor, Cole ve Patrick’ten uzaklaşabileceğim yeri fener gibi aydınlatıyordu.

Ama sonra kolu hızla önümden geçerek basamakların dibinden tırabzanı kavradı ve ileri hareketime engel oldu.

“Bu kadar çabuk mu gitmeye çalışıyorsun?”

“Kolunu çek, Patrick.” Bakımlı yüz hatlarına ve yüzündeki art niyetli ifadeyle özellikle çirkin görünen fazla ince dudaklarına dik dik baktım.

“Piyasadaki çoğu yeni kız dikkatimi çekmek için takla atar. Domalabilir de.” Göz kırpınca, tenim ürperdi. Sahne arkasında böyle boktan şeylerin yaşandığını biliyordum. Seks. Uyuşturucular. Drama. Ruby Creek’teki çiftlikte saklanmayı tercih etme nedenim kısmen buydu. Her gün piste gelip de bula-

bildiğim eğitimle bulabildiğim yarışları kovalamak istemiyordum. Baloncuğum *hoşuma* gidiyordu.

“Kolunu. Çek.”

“Keyif alabilirsin, ben de bir dahaki sefere yanından geçerken sana biraz daha alan verebilirim.”

Öfkeyle boğazım yandı. Beni kasten düşürdüğünü düşünmek bir şeydi. Ama bunu doğruladığını duymak bambaşka bir şeydi.

Ama arkamdan gelen tehlikeli bir ses düşüncelerimin ilerleyişini böldü. “Kimse seni becermekten keyif almaz, Patrick. Ben tamamen yerinden sökmeden önce, o kolunu çek.”

Başımı çevirip omzumun üstünden bakınca, Cole’un bir çeşit karanlık bir intikam meleği gibi merdivenlerin tepesinde durduğunu gördüm. Genellikle huysuz görünürdü, ama şu an düpedüz öldürücü görünüyordu. Orduda geçen onca yıl, tepemizde duran o bedenin her bir sert hattına işlemişti. Rahat görünüyordu. *Fazla* rahat. Sanki bu onun için kolay bir varsayılan moddu. Aptalın önde gideni olan Patrick ise tehlikeyi fark etmedi bile.

Kahkaha attı. “Büyük Harding. Seni görmek ne güzel, dostum.”

Patrick’e bakma zahmetine bile girmedim, asıl nedeni Cole’dan gözlerimi ayıramıyor olmamdı. Öteki jokeyin uzuvlarını tek tek koparacak gibi görünüyordu ve bu ihtimalle korku verecek kadar tahrik oldum. İç içe geçmiş bir aile işi sebebiyle birbirlerini tanıdıklarını biliyordum, Cole, DD’nin ilk yarışında ona Patrick’in binmesini ayarlamıştı ve işler kötü gitmişti.

“Biz dost değiliz,” dedi Cole sertçe. “Sen hizaya getirmeyi her şeyden çok istediğim yaltakçı küçük bir pislisin. O kamçıyla olan meselenin can yaktığını sanıyorsan, neye bulaştığına dair fikrin yok demektir. Ne yapmak üzere eğitim aldığımdan bihabersin.”

Anlaşılan bir tür hayatta kalma içgüdüsünden yoksun olan Patrick ona dudak büktü. “Ahbab. Cidden bu ahır veledi için en-

dişelenmiyorsun, değil mi? Küçük sohbetimiz, buralarda işlerin nasıl yürüdüğüne dair bir kesit sadece. Dünyada yükselmek için bazı açıklıklar vardır. Violet'ın bunları öğrenmesi gerek işte."

"Ona dokunursan, seni gebertirim." Cole'un sesi baştan aşağı buz gibiydi.

Patrick tehdidin yüzüne karşı sıırttı. Bir adım atarak önümde durdu ve küstah bir tavırla boştaki elini omzuma koydu. Sanki ima ettiğı şeyi anlamayacak kadar aptaldım; sanki biri hakkında orada değilmiş gibi konuşmak tamamen normaldi. Sanki bir kadına izni olmadan dokunmak kabul edilebilir bir şeydi.

Göz ucuyla Cole'un harekete geçtiğini gördüm, ama öncesinde kontrol edilemez bir öfke içimde patladı. Bu şerefsiz sayesinde sezonum çöpe gitmişti ve bunu fark etmek kopmama neden oldu. Bok kafalı ağabeylerimden biri bana fazla sataştığında yaptığım şeyin aynısını Patrick'e de yaptım.

Tam bacaklarının arasına dizimi geçirdim. Sertçe. Sonra da geri çekilip acıdan iki büklüm olmasını seyrettim.

"Layığını buldu," dedi Cole arkamdan, sesinde şaşkınlık vardı. Elleri omuzlarıma indi ama omuz silkerek iteledim. Şu an kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Öfkeliydim, korkuyordum ve epey ürkütücü bir karşılaşma olabilecek bir şeyden kıl payı kurtulduğumu hissediyordum.

"Sen iyi misin?"

Kalbimin göğsümde hızla çarpışını hissetmek için, nefesimi toplamaya çalışırken göğüs kafesimin inip kalkışını hissetmek için titreyen elimi oraya koydum.

"Bırak sana yardım edeyim." Sesi yumuşaktı, ama onun bu yanını istemiyordum. Üstüme düşülmesini istemiyordum. Özellikle de onun tarafından. Hissetmemem gereken şeyler hissetmeme neden oluyordu. Ve Patrick? Ondan mümkün olduğunca uzak olmak istiyordum.

“İyiim.” Son basamaktan yere indim ve inleyen Patrick’in yanından hızlı adımlarla ilerledim, o kapıdan çıkmak ve burada dönen her neyse ondan uzaklaşmak için çaresiz durumdaydım.

En kötü kısım ise, derinlerde bir yerde, Cole’un peşimden gelmesini istiyordum.

COLE

Morlu_Güzel'e fena halde bağlandım. Kavrayabileceğimin de ötesinde. Siktiğimin internet mektup arkadaşı. Ve ben onun mesajları için yaşar haldeyim.

Bazı geceler, elimde telefonla bayılıp gidene kadar mesajlaşıyoruz. Uyanır uyanmaz o sikik cihaza cankurtaran halatı gibi yapışıyorum. Belki de öyledir. O kadın öyledir.

Belki de bu yüzden her sabah kontrol ettiğim ilk şey sohbetimiz oluyor, onun bana yazmış olmasını umut ediyorum. Ondan gelen her şey, bir emoji bile, günümün doğru şekilde başlaması için yeterli.

İnternetteki kızlara bakarak otuz bir çekmenin beni zavallı yaptığını düşünürdüm. O zaman onlardan birine bağlanmak ne oluyor? Onun kaydetmiş olduğum o tek fotoğrafı var bende. Şimdiye kadar ona bakarak otuz bir çekmekten bıkmış olmam gerekirdi.

Ama bıkmadım.

Bunun da ötesinde, onunla gerçek hayatta tanışmayı hayal ediyorum. Ona sarıldığımı, en derin, en karanlık sırlarımı kulağına fısıldadığımı ve ardından içine kayarken kollarını bana doladığını hissettiğimi hayal ediyorum.

Mesele, onu becermeyi istemekten çıkıp da şeye... artık bu her neyse işte ona dönüştü. Onun gerçek hayatta biriyle birlikte olup olmadığını merak edecek kadar ileri gittim. Acayip bir eziklik. Tabii ki birlikte! Çok tatlı ve güzel; hangi akli başında adam böyle bir şeyi istemez ki? Ancak bu, ona mesaj gönderip sormama engel olmuyor.

ALTINAVCISI85:

Bu günlerde hayatında şanslı bir adam var mı?

Cevap vermesi çok uzun sürüyor. Günün ortasındayız. Çalıştığını biliyorum. Benim de çalışıyor olmam gerekiyor. Ama işte burada, internetteki rastgele bir kıza kafayı takmış haldeyim. İçimde bir çalkantı yükseliyor, tam bir hıyar gibi bunu birkaç alt seviye çalışandan çıkarıyorum. Duygularını kontrol edemeyen bir çocuk gibiyim.

Birkaç saat sonra telefonum nihayet çaldığında, içimden derin bir nefes kurtuluyor. Deri ofis sandalyemde geriye yaslanıp telefonumu takım elbisemin ceketinden çıkarıyorum.

MORLU_GÜZEL

Sadece bir tane

Kaşlarım çatılıyor ve kollarım geriliyor. Biliyordum.

ALTINAVCISI85:

Benden haberi var mı?

MORLU_GÜZEL

Bilmem. Var mı?

Biraz geri çekilip az önce ima ettiği şeyi anlamak için biraz beyin jimnastiği yapıyorum. Hiç tanışmadığım ve asla tanışmayacağım bir kız için göğsüm kabarıyor.

Beni mi kastediyor?

Violet'in nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, çiftliğe gidecek araç bulduğuna dair bir kısa mesajdı. Ama burada değildi. Ben de verandanın basamağında oturmuş, başka bir kadeh viski içiyordum ve kahverengi at ona bir şey borçluymuşum gibi bana bakıyordu. İlgi, yiyecek, kim bilir... sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı.

Lanet bir atın kendimi kötü hissetmeme neden olduğuna inanmıyordum.

Yeterince kötü hissetmiyordum sanki. Gittiğinde Violet'ın peşine düşmek istemiştim, ta ki onun doğruca piste gittiğini görene kadar... ahırlara gitmiyordu. O zaman ödleklğim tutmuştu.

Pist benim için tam bir ikilemdi. Bütün en iyi ve en kötü anılarımı barındıran yerdı. Bir yandan, ben orada büyümüşüm.

Babam Bell Point Park'ta popüler ve başarılı bir jokeydi. Birlikte epey vakit geçirmiştik. Öte yandan, onun bu pistte ölmesini izlemiştim.

Üstteki kabin bir uzlaşmaydı; Trixie'nin fikriydi. Maruz bırakma terapisi. Değiştirilmiş bakış açısı; gümbürdeyen nal sesleri yok, cızırtılı hoparlörler yok, beni doğruca o güne geri götüren tetikleyicilerin hiçbirisi yok. Savaşı boş versenize, benim kritik eşğim o gündü.

Violet'in kimsenin onunla ilgilenmesini istemediğini biliyordum, ama kahretsin, ben istemiştim. Patrick'i tepeleyerek pelte haline getirmek ve sonra Violet'ı ondan olabildiğince uzağa kaçırmak istemiştim. Elini kızın omzunda görmek, gözüme kırmızı perde inmesine neden olmuştu.

Başımı iki yana salladım.

Neredeyse oracıkta alev alacaktım. Altı yıldır olmadığım o askere dönüşecektim az kalsın.

İşte bu yüzden, Violet altından kalkamayacağım bir zayıflıktı. Patlamalarım ve moralimin bozuk olduğu günlerle, gülümseyecek enerjiyi bile bulamadığım günlerle savaşmak için çok çalışmışım. Tüm iyi içgüdülerime rağmen, o söz konusu olduğunda darmadağın bir tipe dönüştüğümü bilmeme rağmen, onun yanında olmak istemiştim. Aşağıya kadar peşinden gitmek ve işleri onun adına düzeltmek istemiştim. Berbat bir fikirdi. Muazzam derecede aptalcaydı.

Ayrıca tam olarak onun istemediği şeydi.

Trixie'yi aramak istiyordum ama saat çok geç olmuştu. Başımı elle rime gömdüm ve kendi kendime, "Aferin, Harding," diye mırıldandım.

At araç yolunun karşısından kişnedi ve kalm kirpiklerini yavaşça kırıpıştırarak bana başımı salladı. Kendimi tutamayıp güldüm. Amansızdı. Bu açıdan hiç pes etmiyordu. Bardağı verandaya bıraktım ve atın beklediği çitlere doğru yürüdüm.

Ondan hoşlanmamak zordu. Ben yaklaşırken kulaklarını öne dikti ve heyecanla başını biraz daha dikleştirdi. Yemin ederim o tarz bir kuyruğu olsa, kaldırıp sallamaya başlardı.

“Selam, kızım,” diye fısıldayarak elimi boynundan kaydardım, verdiği nefesin ısını karnımda hissederken burnunu bana sürttü.

Babamın ölümünden beri dokunduğum ilk at oydu. Kendime bunu itiraf etme iznini güçlükle verdim, ama iyi hissettiriyordu. Şıfalı belki de. Parmaklarımın altındaki kürkünün yumuşak batışı... Babamın ölmeden önce hissettiği son dokunsal tecrübenin aynısını yaşayıp yaşamadığımı merak ettim. Onun eskiden hissettiği şeyi mi hissediyordum?

Eve her gelişimde heyecanlı heyecanlı kişnemesi beni neredeyse gülümsetiyordu ve daha önce burada çalışırken her yere peşimden gelmesi bana kendimi şey hissettirmişti... ne bileyim. Dikkate değer?

Belki de her şeye rağmen hâlâ sevilesi biriydim.

Padokunun köşesinde mavi bir brandanın altında kare saman balyalarının olduğu yere doğru yürüdüm, o da peşimden geldi. Brandanın bir köşesini kaldırıp üstteki balyadan bir parça kopardım ve yemliğine geri taşıırken tozlu, çimenli kokusunu içime çektim.

Saman takım elbisemin her yerine bulaştı ama umûrunda değildi. Materyal bokluklar yıllardır benim için önemli değildi. Sanırım bu yüzden Vancouver’ın West End semtinde, dört katlı, asansörsüz bir apartmanın küçük ve eski bir dairesinde yaşıyordum. Günlük işlerin koşturmacasına dahil olduktan sonra, geceleri başımı koyabileceğim temiz bir yerdi. Annemin seçkin yaşam tarzına hizmet ettiğim günler, Hilary ile olan nişanımın birliğe sona ermişti.

Çite yaslanarak atın hoşnut çiğneme seslerini dinledim, anıların içinde kaybolmuşken ışıklar araç yoluna doğru döndü.

Billie'nin kamyonetini tanıdım ama etraf içeriyi göremeyecek kadar karanlıktı.

Violet kamyonetten atladı ve tek ayağının üstüne indi. Dün gece canını çıkarırcasına ona sürtünmemin ardından artık kimseden yardım istemediği belliydi.

Hatıra karşısında içten içe yüzümü buruşturdum. Otuz altı olan yaşı on altıya inmişti anlaşılan. Sonra bir bakmışsınız, ondan benimle sadece-ucunu-sokayım oynamasını istiyormuşum.

Bu da berbat bir plandı. Çünkü kendisine de söylediğim üzere, ondan hoşlanıyordum... ve hoşlanmamam gerekirdi. Ondan bir arkadaştan daha çok hoşlanıyordum ama olabileceğimiz tek şey buydu. Bırakın bir kadının bana dokunmasını, ben yıllardır bir kadına dokunmamıştım. Kimsenin o kadar yaklaşmasına izin vermemiştim. Bundan sonra da aşılmaz gibi geliyordu. Görüldüğü kadar zavallıca bir durumdu.

Ancak Violet ile aynı evde geçen iki haftadan sonra, düşünebildiğim tek lanet şey buydu.

"Merhaba," dedi utangaç bir şekilde, bana doğru yürürken. "Dışarıda ne yapıyorsun?"

"Sadece atı besliyorum."

Başını belli belirsizce yana eğdi. "Biz çıkmadan önce onu beslemiştim."

Kahverengi atın gözleri olan o siyah küreler anlık olarak parladı, ona daha fazlasını verdiğim için enayinin teki olduğumu biliyordu sanki. Ardından dişlerini birbirine sürtmeye devam ederek samanı etrafa saçmayı sürdürdü. Mutlu görünüyordu, yani kim takar?

Sadece homurdanıp küçük ata bakmaya devam ettim, Violet'ın gitmesini bekliyordum. Onun yerine çite daha da yaklaştı, benden bir kol boyu uzakta durarak oraya yaslandı.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, bedenimde dolaşan eller gibiydi... yumuşak ve araştırmacı.

Ona bakmak istemedim. Ay ışığında parlayan o soluk sarı saçları, sorulmamış sorularla dolu o kocaman, çivit mavisi gözleri görmek istemedim. Patrick'in onun üzerindeki ellerini, onu köşeye sıkıştırma şeklini, ona söylediği şeyleri düşünmek istemedim. O herif yukarı çıkmadan önce kolunu fazlaca bükmemi, kulağına fısıldadığım tehditleri hak etmişti. Bundan çok daha kötüsünü hak etmişti.

Ya Violet? Benden daha iyi bir adamı hak ediyordu. Benden daha dürüst. Benden açık ara daha ulaşılabilir. Ama onun yanında daha çok zaman geçirdikçe, daha az umursuyor, daha çok istiyordum.

"Atlardan hoşlanmadığına emin misin?" Sesinden eğlence sızıyordu.

Dudak büktüm ve kahverengi kısırağa bakmaya devam ettim.

"Azıcılık bile mi?" İşaret ve başparmağını aralarında çok az bir mesafe kalana kadar birbirine yaklaştırdı.

Yanağım seğirdi ve iç çektim, omuzlarımdaki gerilimin akıp hiçliğe karıştığını hissediyordum. "Peki. Eğer bir attan hoşlanmaya mecbur olsaydım, o buradaki olurdu."

"Hah! Biliyordum."

Başımı iki yana salladım. Kendisinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Ona kullanacağı daha fazla koz vermemeliydim, ben de boğazımı temizleyip konuyu değiştirdim. "Sen iyi misin? Nereye gittiğini bilmiyordum."

Yüzündeki muzaffer gülümseme soldu, şimdi benden bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. "Evet. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı. Fark ettin mi, bilmem," acı acı güldü, "ama ben gerçekten o locaya ait değilim."

Ne? “Nedenmiş?” diye sordum, gerçekten kafam karışmıştı.

Ata odaklanmaya devam ederken gözlerini devirdi. “Orada beni gördün. Ben farklı bir türdenim, Cole. Bir Hilary değilim ve olmak da istemem.”

“Bunun için şükürler olsun,” diye mırıldandım ve başımı eğip kollarımın arasındaki çitlere baktım. Sessizlik içinde durduk. Söylenmemiş çok şey vardı hâlâ. “Hilary ile nişanlıydım. Gençken.”

Violet’in bedeni kaskatı kesildi ve yavaş yavaş bütün vücudunu bana doğru çevirdi. Hiçbir şey söylemedi, ben de bunu bana konuşmaya devam etme fırsatı verdiği şeklinde yorumladım.

“Lisede çıktık. Ailelerimiz aynı çevrelerde takılıyordu. Epeyce... kolaydı. Bana mantıklı geldi. Sonra babam öldü ve artık hiçbir şey mantıklı gelmemeye başladı.”

Violet’a bir bakış atma riskine girdim, kıpırdarsa ya da tek kelime ederse korkutacağı vahşi bir hayvanmışım gibi, hâlâ heykel gibi hareketsiz duruyordu. İşe yarıyor olmalıydı, çünkü dudaklarım hareket etmeye devam etti.

“Evlenme teklif ettim, evet dedi. Herkes mutluydu. Sonra askere kaydoldum ve kesinlikle kimse mutlu *olmadı*. Ama umurumda değildi. Bir süre farklı bir dünyada yaşamam gerekiyordu. Ben de gittim. Birbirimize yazdık ve ben eve döndükçe görüştük, ama... Şey, mesafeler aşkın gücünü arttırmadı, diyelim. Bir görev, başka bir göreve yol açtı, o daha fazlasına dönüştü. Ben de asıl düğün tarihini erteleyip durdum. Bilinçaltımda onun kötü bir fikir olduğunu biliyor muydum acaba diye hep merak etmişimdir. Onun her şeyden çok benim imajımı sevdiğini...” Düşünceli bir tavırla susarak tekrar aşağı baktım. Hâlâ hayalet ağrılara neden olan başka bir asırlık yara... Elim uyluğumun hemen altındaki girintiye bastırdım; yanma hissi geldiğinde işe yaradığını fark ettiğim bir şeydi.

“Her halükârda, eve temelli döndüğümde, artık onun sahip olmayı ümit ettiği o parlak koca değildim. İşte bu kadardı.”

“Döndüğünde sende TSSB olduğu için mi?” Violet’ın sesi keskindi, içinde kaynayan bir öfke vardı.

Dudak bükerek tekrar ona baktım. “Kimin yok ki? Ama hayır, o şeyle orduya yazılmadan önce bile boğuştuğuma eminim. Anlaşılan ergenken bir ebeveynin ölümünü izlemek insana bunu yapıyormuş. Ya da terapistimin bana söyleyip durduğu şey bu. Galiba çifte boku yemişim.”

Dudaklarını birbirine bastırarak söyleyecek söz aradı ve bana yaklaşıp kollarını tam olarak benimkilerin olduğu yere yaslamaya karar verdi.

Kolu benimkinin yanında çok ufaktı. Dirseğiyle nazikçe beni dürttü, sesinde acımanın kırıntısı yoktu. “Bence hepimiz kendimize göre biraz boku yemiş durumdayız.”

Hımlayarak ona katıldım. Haksız değildi.

“Yani, belli ki sen benden *epey* fazla boku yemişsin, ama...”

Ona doğru kaşımı kaldırdım, yüzünde oynaşan ufak gülümseme, benim de sırtarak ona katılmama neden oldu.

“Peki, Morlu Güzel.”

Dramatik bir şekilde inleyerek başını öne eğdi. “Bunu hiç unutturabilecek miyim acaba?”

“Muhtemelen hayır,” diyerek güldüm.

“Şu son seneyi, birine söyleyeceksin ya da beni uzaklaştıracaksın korkusuyla geçirdiğimi biliyor musun? Beni kovabileceğini bile düşündüm.”

Bütün şakalaşma izleri vücudumdan uzaklaştı. “Neden öyle düşündün?” diye sordum doğrularak. “Utanması gereken benim.”

Hâlâ bana bakmıyordu. “Derbideki o gün bana yaklaştığında çok öfkeli görünüyordun.” Dili dışarı çıkarak alt dudağının üstü-

nü yaladı. “Sen bir nevi... patronumun patronusun. Tüm olanların ne anlama geldiğini anlamamıştım. Hâlâ anlamıyorum.”

İçime bir kızgınlık doldu ve –ona değil– kendimeydi. “Violet, bana bak.”

Kirpiklerinin koyu kıvrımlarının altından bana baktı.

“Hayır. Doğrul ve bana bak.”

Neredeyse anında yaptı ve ahlaksız yanımdan bundan fazlasıyla keyif aldı. Ona söylediğim her şeyi yaptığı o geceye ışınlandım. Yanaklarının parlak bir pembeye dönüşmesine neden olduğunda bile yapmıştı. Aletim seğirdi ve içten içe kendimi azarladım. *Sen gerçekten boku yemişsin, dostum.*

Başını geriye attı ve sahte bir cesaretle omuzlarını dikleştirdi. Kendini savunmasız hissettiğini görebiliyordum; yüzünün her yerine yazılıydı.

“Öyle yaptığım için özür dilerim. Ama şunu anlamalısın, ben asla ama *asla* hiç kimseye söylemeyeceğim. Sonsuza kadar aramızda kalacak... ve anlaşılan Billie ile Vaughn da buna dahil.” Bu kısımda gözle görülür şekilde yüzünü buruşturdu. “Sana kızmadım. Kendime kızgıyım.”

“Neden?” diye sordu, yüzünde safi bir kafa karışıklığı vardı.

“Bu soruya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Çok uzun zamandır belirli bir şeye öfkeli değilmişim gibi hissediyordum. Ve kesinlikle sana değilim.”

Sanal sohbetimizden çekip gitmesi, can yakıcı olmuş muydu? Hayal edebileceğimden bile çok. Ama onu suçlayabilir miydim? Hayır. Beni istemek, susuzluğunu gidermek için bir şişe zehir seçmek gibi olurdu. Karanlığa sürüklenmenin yavaş ve acı dolu bir yolu. Kimse bunu istemezdi. Akli başında olan kimse. Hasarlı mal olduğumu biliyordum, işte o yüzden ilişkilerimi güvenli bir mesafeden sürdürmeyi seviyordum. Korunaklı. Bir yıllık süreçte Violet alttan bir yol bulup içeri sızmayı başarmıştı.

Bir elimi saçlarımdan geçirip bakışlarımı kaçırdım, ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, yalan söylemekten çok yorulduğumdu. Gerçeği saklamaktan yorulmuştum. Kendimi olmadığım biri olarak göstermekten. Bana yakın olan insanları –ya da onlara izin verdiğim kadar yaklaşanları– incitmekten yorulmuştum. Onlara hırladığımda ya da bağırduğымda kaçıp gitmeyenleri.

Bana bir adım yaklaştı, başını yana eğerek tekrar gözlerime baktı, bir tür bağlantı arıyordu. Aramızda yokmuş gibi davranmayı tercih ettiğim bir şeydi. O şekilde daha az yoğun olurdu.

“Neden kendine kızgınsın?” Sesi nazikti ve minik eli ortaya çıkarak benimkine yapıştı. Nabzımı hissetmek ister gibi narin parmakları bileğime dolandı. O nabız, parmak uçlarının altında şiddetle atıyordu. Çok uzun süredir bana bu şekilde dokunan ilk kadındı. Deneyecek kadar yakına gelmesine izin vermiş olduğum tek kadın.

Belki de bu yüzdendi. Bir şekilde beni o kadar dürtmüş ve kurcalamıştı ki, kabuğumda içine girip tüm karanlık, hassas noktalarıma ulaşabilecek kadar büyük delikler açmıştı. Ya da belki de sadece o lanet viski yüzündendi. Ama tam burada ve şimdi gerçeği hak ettiğine karar verdim. Bunu yüksek sesle söylemek midemi bulandırır bile.

“Çok uzun süredir sahip olduğum tek gerçek arkadaşı korkutup kaçırdığım için...” Ofladım, “Şey, belki de şimdiye kadarki tek arkadaşı.”

Başparmağı elimin tersinde rahatlatıcı daireler çiziyordu. Sahile vuran dalgalar gibi sakindi. Nazik, istikrarlı, daimiydi ve o sığ suyun içine uzanıp ritimde kendimi kaybetmekten başka bir şey istemedim.

Violet beni yatıştırıyordu. Dünyadaki en bihaber kadın olmasına rağmen.

“O kim?” Gözleri kocaman açılmış ve şoke olmuştu, daha fazla bilgi almak için yüzümü araştırıyordu.

Güldüm. Bunu yüksek sesle söylemek bana müstahaktı. “Sensin, Violet.”

“Ben mi?” Başparmağı hareket etmeyi bıraktı, nefesi kesilirken ciğerleri boşaldı.

“Dinle... Özür dilerim.” Elimi uzatıp yanağına düşmüş soluk altın bir saç tutamına dokundum.

“Özür mü dilersin?”

İnledim. “Tekrar tekrar söyletmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır!” Bir elini şokla göğsüne koydu. “Ben sadece... Beni arkadaşın olarak mı görüyordun?”

Gecenin karanlığında gözleri parlıyordu. Ay ışığında ondaki her şey siyahtan çok lacivertti, çiftlik evinin arkasında akan, sesi hafifçe duyulan nehir gibi derin ve ısıltılıydı. Ayın parıltısı, yüz hatlarını fazlasıyla çekici bir şekilde vurguluyordu. Ona çok daha fazlası olduğunu söylemeliydim. Çoğu sabah yataktan kalkmamı sağlayan şey olduğunu. En parlak noktam. Günışığım.

Başparmağımı elmacıkkemiğinin en yüksek noktasında gezdirdim, ipeksi yanağındaki elimin hantallığı üstünde oynayan ışığı izledim. Aramızda tam bir zıtlık vardı. Koyu ve açık. Pürüzlü ve düz. Büyük ve küçük.

Ona yapmak istediğim şeyler... Kafamı salladım, kendime oralara gitme izni verdiğim için kendimi azarladım. O genç, azimli, parlaktı... umut vadediyordu.

Ben o açıdan da tam tersiydim.

Ona doğru eğildim, elimle çenesinin alt kısmını kavrayıp ağzının hemen yanına bir öpücük kondurdum. “Hâlâ görüyorum.”

Orada duraksadığımda, dudaklarının arasından içine çektiği keskin nefesi duydum. O sesi yutmak ve ağzının tadına bakmak

istiyordum. O ağız ele geçirmek. Bir daha asla başka bir adamı öpmesin istiyordum. Fakat mümkün değildi. Gerçekçi değildi.

Ben tamamen hayatın gerçeklerine bakardım. Onları iyi bildirdim. Violet ile ilgili gerçek şuydu ki, onu ne kadar çok istesem de, bu riski alacak kadar kendimi açabileceğimden emin değildim. Hele ki geçimini sağladığı iş göz önünde bulundurulursa. Meselenin özünde; ruh sağlığım için o kadar çok çalışmışım ki kendimi bu tür bir acıya maruz bırakamazdım. Âşık olmak zaten yeterince kötüydü. Bir jokeye âşık olmak ise düpedüz imkânsız olurdu.

Nefesim kesilerek yatakta doğrulup oturdum, tekmeler savurmuşum gibi örtüler bacaklarımnın etrafında öylesine düğüm olmuştu, belki de kaçıyordum. Büyük bir ihtimalle de geçmişimden kaçıyordum.

Tişörtümün sırtını sırlıslamak eden teri hissedebiliyordum, ciğerlerimdeki kasılmayı ve bacağımdaki yanmayı hissedebiliyordum. Kendimi geriye atıp ellerimi yüzümde gezdirdim ve oradaki kirli sakalı hissettim. Kendimi hissediyordum, böylece bunun gerçek olduğunu, bulunduğum yeri ve güvende olduğumu bilecektim. Böyle, beni denizaşırı görevlere döndüren türden bir rüya görelili çok uzun zaman olmuştu. Çok fazla kötü gün vardı, çok fazla dehşet verici gün... Ama tek bir tanesi öne çıkıyordu.

Güneşi hatırlıyorum. Koyu renk üniformamdan yakıcılığını, ağır kitimin altında terleyişimi. Hava çekebilmek için soluk soluğa kalırsınız, nefesinizi toplamaya çalışırsınız, ama elinize geçen tek şey sıcak, boğucu oksijen ve kum taneleri olur. Dilinizi kaplar, boğazınızı tırmalar ve burun deliklerinize yapışır.

Acayip baktandır. Ama arkadaşınızın vücudunu sürükleyerek bir patlamadan uzaklaştırmak kadar değil. Onun nabzını kontrol edip uyanması için bağırarak kadar... Hayır, en baktan kısım buydu. Ellerimin şu an titremesine neden olan kısım buydu.

Hayatta kalma suçluluğu. Neden o, ben değilim? *Neden o, ben değilim?* Bu soruyu kendime sorduğum her seferde kenara bir kuruş koysaydım, muhtemelen dünyadaki açlığı bitirebilirdim.

Kapıya hafifçe vurulma sesi, beni anının içinden çekip çıkardı.

“Cole?” Violet’in sesi ufak ve kararsız geliyordu. *Burada ne yapıyor?* “İyi misin?”

“Evet.” Sesim bana hiç uymayacak şekilde çatlayınca, boğazımı temizledim. Şu an olduğum kadar boğuluyormuş gibi konuşmak istemiyordum. “Neden?”

“İçeri gelebilir miyim?”

Kalbim göğsümde şiddetle atarak zihnimi susturmaya çalışıyordu. Kurallarımı. Fazla karanlıktı. Fazla sessiz. Violet fazla yaklaşıyordu. Ve kalbim kazandı. “Evet. Evet, tabii.” Çarşafımı üstüme örttüm, yorganı da kaldırarak fazladan bir kat örtü olarak kullandım.

Kapı gıcırdayarak açılırken onun figürünü gördüm, son iki yıldır beni tüketen vücudun loş ışıktaki bir silüetiydi. “Bağırdığımı duydum,” dedi sessizce.

İç çektim. Sadece birazcık boyun eğdim. Bu parçamı paylaşmaktan nefret ediyordum. Bu kırık parçamı. Yalnızlığımdan hoşlanma sebebim buydu. Yalnız olduğumda bokluklarımı kimseye açıklamam gerekmiyordu. “Kusura bakma. Seni uyandırmak istemedim.”

“Sorun değil,” diye fısıldadı ve odanın içinde birkaç adım attı. “Sen iyi misin?”

Dudaklarımdan hüznünlü bir kahkaha kurtuldu. “Muhtemelen değilim.” Çünkü doğruydu. Bazı günler iyiydi, bazıları değildi. Artık çoğunlukla iyiydi. Yalnız, ama iyi... ya da yeterince iyi. Ama ben iyi miydim? Şüphelerim vardı.

Daha fazla üstelemedi. Sorular ve sorgulamalar gelmedi. “Seninle kalmamı ister misin?” dedi sadece.

Daha aklım soruyu kavrayamadan, kalbim ses tellerimi ele geçirdi ve zorlayarak boğazımdan hırıltılı bir “Evet” çıkmasına neden oldu.

Hiç tereddüt etmeden ayakları sessizce bana doğru ilerledi, yatağın üzerinde emekleyip azıcık uzak bir yerde örtülerin üstüne uzandı. Yakınlığının bir olta ipi gibi beni çektiğini hissediyordum, beni kendine takmıştı ve kurtulamıyordum. Mücadele edebilirdim, bununla savaşılabildim, ama kancayı takmıştı. Artık ondan kurtulmak istediğimden de emin değildim. Artık kendimi ondan saklamak istediğimden emin değildim.

Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Uzanıp elimi sıktığında, benim de sıkınam dışında. Bir de ertesi sabah, hayatımın en iyi aralıksız uykularından birinden uyandığında, onun çoktan gitmiş olmasının beni üzmesi dışında...

VIOLET

ALTINAVCISI85:

Ne yapıyorsun?

Gülümseyerek ahırın üstündeki dairemin basamaklarından çıkıyorum. Yorucu bir hafta oldu. DD kötü bir yarıştan sonra kolik nöbeti geçirdi ve artık Billie ile Vaughn birbirlerinin etrafında tuhaf ötesi davranıyorlar. Ailesi boşanma sürecinden geçen çocuklar gibi hissediyorum, ikisinin yanındayken de parmak ucumda gibiyim. Aslında bu gece kendi yerimde yalnız kaldığım için rahatlamış haldeyim.

MORLU_GÜZEL

Şimdi eve gidiyorum.

ALTINAVCISI85:

Çok fazla çalışıyorsun. Patronun tam bir hıyar olmalı.

Kıkırdayarak kapıdan içeri giriyorum.

MORLU_GÜZEL

Harika patronlarım var. Ama bitip tükendim.

Terli ve toz toprak kaplı kıyafetlerimi çıkarıyorum. Herkes at yarışının çok ihtişamlı olduğunu sanıyor. Akıllarına kocaman şapkalar ve naneli kokteyller geliyor; kot pantolonunuzdaki talaş ve tırnaklarınızın altındaki kir değil.

ALTINAVCISI85:

Rahatlamana yardımcı olmamı ister misin?

Başımı iki yana sallayarak çıplak halde duşa yürüyorum.

MORLU_GÜZEL

Hayır, teşekkürler. Onun için sıcak duşum var. Birazdan dönerim.

Telefonumu kenara bırakacak zaman bulamadan, çabucak bir cevap geliyor.

ALTINAVCISI85:

Bana şu an çıplak olduğumu mu söylüyorsun?

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Zavallı Kese Kâğıdı Surat ve onun tek yere giden aklı.

MORLU GÜZEL

ALTINAVCISI85:

Sıktır. Görmeme izin ver.

O mesajı görmezden gelerek duşa adım atıyorum, aklım aniden ona ve teklifine odaklanıyor. O teklif, kafamda giderek daha fazla yer kaplayan bir şey. Bu çiftliğe tıkılmış halde, tutarlı bir seks hayatının yokluğunda giderek daha da cazip hale gelen bir şey.

Ellerim sabundan kayganlaşmış vücudumda geziniyor ve neredeyse bir yıldır her gün konuştuğum adamın elleri olduğunu hayal ediyorum. Sabah konuştuğum ilk ve yatmadan önce konuştuğum son kişi.

Bu da bir şey sayılır, değil mi? Onu tanımıyor olabilirim, ama ona güvendiğimi hissediyorum. Kafamın içindeki küçük bir ses "saf!" diye bağıyor, ama bir avucum göğsümün üstünden, diğeri de bacaklarımın arasına doğru kayarken cesaretlendiğimi hissediyorum.

Dıştan çıktığımda, fikrimi değiştirmeden önce telefonumu alıp bir fotoğraf çekiyorum.

Cole Harding'i gebertecektim.

Burada orduda olan benmişim gibi, "Bir kez daha!" diye bağırdı bana.

Onu kesinlikle gebertecektim... kollarım titremeyi keser kesmez. Bir de dudaklarının benimkilere fazlasıyla yaklaşmasıyla ilgili gündüz düşlerine dalmayı bırakır bırakmaz. Kirli sakallarının yanağıma sürtünmesi... Bir hafta önceki o gece tepemde dağ gibi dikilirken vücudundaki sağlam kuvvet...

Aynen öyleydi. Cole Harding bana arkadaşı olduğumu söyleyip yanağımdan öpeli ve ben de adamın önünde kekeme bir peltete dönüşeli bir hafta olmuştu. Yatağına kıvrılıp hakkım varmış gibi elini elime alalı bir hafta olmuştu. Her dokunuş, her bakış, her nazik söz, aklımda oynamayı hiç bırakmayan bir ağır-çekim video gibiydi. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, resmen şaka gibiydi.

Aramızdaki durum daha önce tuhaftı, çünkü söylenmemiş çok fazla şeyimiz kalmıştı; şimdi de tuhaftı, çünkü adamı becermeyi düşünmeden duramıyordum. Bana karşı bu kadar hoş davranmasının da faydası dokunmuyordu. Şey gibi... bildiğiniz hoş işte. Hâlâ sessizdi ama o kadar çok homurdanmıyordu. Bu haftanın çoğu akşamında bana akşam yemeği bile hazırlamıştı. Benimle ilgilenmek istiyor gibiydi. Peynirli makarna yememi izlemekten bıktığını söylemişti. Bir sporcu olduğumu ve vücuduma o şekilde davranmam gerektiğini.

Tam olarak bu nedenle buradaydım, oturma odasmda bir yoga matının üstünde onunla spor yapıyordum.

Ata binmek doğal geliyordu, ama bu *değildi*. Bu, işkence gibi geliyordu. İkiye katlanmış bir işkenceydi; çünkü belli ki fiziksel olarak bitkin düşürücü bir şeydi, ama ona yakın olmak da duygusal olarak bitkin düşürüyordu. Her sinir ucum dikkat kesilmişti.

Ne zaman o sıcak avuç pozisyonumu düzeltmek için vücuduma dokunsa, kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oluyordu. Nefesim tekliyordu. Salak yanaklarım pembeye dönüyordu.

Sanki vücudumun her bir parçası, beni şu anda parmak uçlarıyla kalça kemiğimi dürten asık suratlı askere tamamen kapılıp gitmiş biri olarak göstermek için birbiriyle yarışıyordu.

“Sırtının çökmesine izin verme. Belin acıyacak.”

Dizlerimin üstünde son şınavı çektikten sonra yere yığıldım. Kendimi karaya vurmuş, hayattan umudunu kesmiş bir balina gibi hissediyordum. Hareket etmekle ölmek arasında bir seçim yapmam gerekse, ölümü seçerdim. Süper Asker Cole Harding ile bir hafta boyunca çalıştıktan sonra? Ben. Ölümü. Seçiyorum.

Tepemde onun gülüşünün derin hırıltısını duydum. “O kadar da kötü değildi, değil mi?”

“Seni tanımak güzeldi,” diye karşılık vererek yere doğru solumdum.

Tekrar kahkaha attı ve bir avucunu sırtımın ortasına koyup yukarı aşağı ovaladı, eli sutyenimin sırtına takılıyordu.

“Canın acıyor mu?”

“Hareket etmezsem acımıyor.”

“Dramatiksın,” diye homurdandı, elini tekrar hareket ettirerek parmaklarını bastırdı ve sızlayan kaslarıma masaj yaptı.

“Ah Tanrım, evet,” diye mırıldandım, çenemi önkollarıma bastırarak gözlerimin yavaşça kapanmasına izin verdim. Elleri vücudumun üstündeyken hep çok iyi hissettiriyordu, ama bu? Resmen mest ediciydi.

Sessiz bir homurtu duydum ama bana masaj yapmaya devam etti. Parmakları her seferinde doğru yeri buluyordu. Tam olarak hangi noktaya vurması gerektiğini biliyordu sanki.

“Neren acıyor?” Sesi kalındı. Sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi.

“Her yerim.”

“Violet.” Dirseklerimden birini kavrayıp beni ters çevirdi, böylece zeminde sırtüstü uzanarak savunmasız bedenimin yanında diz çöktüğü yerde ona bakmak zorunda kaldım. Tişörtünü hiç de adil olmayan bir şekilde dolduran geniş omuzlarına ve pazılarına baktım. Bana bakarak yutkunurken inip kalkan boğazına. Son yemeğiymişim gibi bana kilitlenmiş gözlerine.

Yüzündeki ifadeyi ben mi uyduruyordum? Göğsünün inip kalkmasını?

“Neren acıyor?” diye sorusunu tekrar etti.

Tepemde diz çökmüş, ham, erkeksi bir güç saçan halinin görüntüsüyle büyülenerek dudaklarımı yaladım. İçime sıkılan bir kurşun gibiydi. Cole Harding’in yüzündeki o ifadeyle üzerimde hareket etmesini izlemek için neler vermezdim ki.

“Boynum ve omuzlarım,” diye ciyaktı, rahat gibi davranmaya çalışıp sefil derecede başarısız olmuştum.

Üzerime eğildiğinde muazzam genişliği vücudumun üzerinde bir gölge düşürdü; elleri köprücük kemiklerimde gezinip omuzlarımı ovuştururken öyle sert bir şekilde bastırdı ki neredeyse canım acımişti. Yangına dönüşen; saf, yakıcı bir sıcaklığa evrilen bir acı...

Gözlerimi kapattım, artık onu izlemek istemiyordum. Yüzündeki haşın ifadeyi görmek istemesem de onun kokusunu alabiliyordum. O hafif karanfil kokusu, benim terim ve bebek pudrası deodorantımla karışıyordu. Verdiği nefesin akışı, nemli göğüs kemiğimde serin bir esinti gibi hissediliyordu. Yoga şortum ve kolsuz tişörtüm aniden yapış yapış ve vücuduma çok sıkı gelmeye başlamıştı, sanki etrafımı sarıyor ve nefesimi alıyorlardı.

Ellerinin çıplak tenime dokunuşuna, parmak uçlarının titre-yişine, tepemde duran bedeninin boğucu baskısına odaklanma-maya çalıştım. Ama yapamadım. Gözlerimi kapatmak bile işe yaramıyordu. O *her yerdeydi*. Beni boğuyor, ağırlık yapıyordu, aniden onun tarafından boğuluyordum sanki.

Onun yanında nefes alamıyordum.

“Tamam, bu kadarı yeterli!” Dirseklerimin üstünde doğrul-dum, soluk soluğaydım. “Bunu daha fazla yapamam,” dedim ve vücudumda aşağıya bakınca, desteksiz sporcu sutyenimde çıkın-tı yapan meme uçlarımı fark ettim.

Gözleri benimkileri takip etti, o gri irisler aşağı doğru kayıp göğüslerime ulaştığında adeta eridi. Bir anlığına dudaklarım dö-nünce, gergin bir şekilde dilimin dışarı çıkmasına neden oldu. İki yıldır hayalini kurduğum adam şu an bana aynı hayale sahip olabirmiş gibi bakarken söyleyebileceğim her kelime boğazım-da kuruyup kaldı.

“Violet.”

“Efendim?” Sesim zayıf ve nefes nefeseydi.

Cole daha yakına eğilerek derin bir nefes aldı, ağzı boynumun üstünde duruyordu. “Sana dokunmamı istemediğini söyle bana.”

Kalbim durdu. Sarsıldı. Dondu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım, kararsızlık ve hasretle doluydular. İşkence çekiyordu. Çok *acı çekiyordu*.

Yüzünü inceledim. Burada gerçekten ne yapmamı istediğine dair bir ipucu arıyordum. Bir fikir, bir işaret, *bir şey*. Ama o ordu eğitimi gün yüzüne çıkmıştı, ben de doğruyu seçtim. “Pek de iyi bir yalancı değilimdir.”

Göğsünden boğuk bir hırıltı kurtulurken başını vücuduma doğru indirdi. Dilinin ucunun göğüs kemiğimin merkezinde kaydığını hissettim, doğruca merkezime bir elektrik akımı gön-

derdi. Görüşüm bulandı, başım dönüyordu. Matın üstüne geri düştüm. *Bu, şimdi gerçekten oluyor mu?*

Cole beni açlıktan ölen bir adam gibi –uzman gibi– yalayıp yutuyordu. Dudakları her bir köprücük kemiğime öpücükler kondururken dişleri tenime sürtündü ve onu dilinin yatıştırıcı darbeleri takip etti.

“Bana durmamı söyle.” Sesi tenimde titreşiyor, ardında tüle-rimi diken diken ediyordu.

İnleyerek ellerimi gür saçlarından geçirdim, onu yakınımda tutmak istiyordum. Devam etmesini ve hiç durmamasını istiyordum. “Cole...” Titreyen ellerimden birini ensesine indirdim, tişörtünün omzunu yumruğumun içine alıp onu kendime çektim.

Elini yukarı kaydırıp başımın altını kavradı, başparmağı boğazımın en tepesine hafifçe bastırarak beni hakkı varmış gibi tuttu. Vücudu benimkinin üzerinde yükseldi ve ağzı beni kavrayan ele doğru hareket etti. Kulağımın hemen altını hafifçe ısırınca, ona doğru büküldüm, sırtım yerden kalktı ve meme uçlarım sert göğsüne sürtündü; keşke tam üstüme uzansaydı, böylece tekrar uzunluğuna sürtünebilirdim.

“Söyle bana,” diye fısıldadı kulağıma.

Yakarı dolu cevabım, “Durma,” oldu.

Dişleri çene hattım boyunca gezindi, dudakları dudaklarımın çok yakınında havada duruyordu. Çok, çok yakındı. Gözlerimi onlardan alamıyordum. Her şeyi seyretmek ve hafızama kazımak istiyordum.

“Bana ne yapıyorsun?” Dudaklarımın üstünde nefesini hissedebiliyordum, nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. Onun da tadına bakmak istiyordum.

Son iki yıldır onu düşünmediğim tek bir gün olmamışken bunu söylemesi de çok manidar olmuştu. Sohbet sayfamıza girip

ona tehlikesiz bir soru sormak ya da bana o insanın-hayatını-değiştiren orgazmlardan bir tane daha yaşatması için yalvarmak için parmaklarımın kaşınmadığı tek bir gün olmamıştı.

Cole'u özlemiştim ve bunun ancak hayalini kurmuştum. Dudakları üzerimdeyken ve elleri serbestçe gezinirken onun altında pelteye dönüyordum. Çok daha fazlasını istiyordum.

"Durmamız gerekiyor."

Gözlerim hızla açıldı, ağzı benimkinin hemen üstünde havadaydı, pek de mantıklı olmayan kelimeler dile getiriyordu. Aramızda santimler vardı. Çok yakın ama bir o kadar da uzak. Nefes nefese doğrulup topuklarının üzerine oturdu. Elleriyle yüzünü ovuştururken kendini tutmak için gösterdiği çabayla titriyordu.

"Tamam," diye ofladım. "Neden?"

"Çünkü ben bunu yapmam."

Yüz metrelik kısa mesafe koşusu yapmışım gibi nefes alıyordum. "Neyi yapmazsın?"

"Fiziksel temas. İlişkiler. Hiçbiri."

Kaşlarım çatıldı. "Yani... hiç mi? Bu zamana kadar?"

"Epey... bir zamandır. Yıllardır." Susup ayağa kalktı ve itirafının büyüklüğü bana gülle gibi çarptı. *Yıllar mı?* "Şeyden beri..." Bu cümleyi bitirmesine gerek yoktu. *Hilary'den beri*, demek istediğini biliyordum. Kıskançlıkla boğazım yandı. Hüzünlü, zavalıca bir kıskançlık. Tamamen gereksiz ve amaçsız bir duyguydu. "Özür dilerim," diye ekledi ve arkasını dönüp kaskatı bir şekilde mutfığa doğru gitti.

Ben burada, matın üstünde kaldım, aklımı toplamaya ve az önce burada neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Hilary'ye bu denli hasret çekecek kadar takıntılı görünmüyordu. Aslında ondan hiç hoşlanmıyor gibiydi. Ama... *yıllar?*

Ben neyi gözden geçiriyordum acaba?

Alçım nihayet çıktı. Sonraki röntgenlerimde her şey iyiydi ve onay aldıktan sonra yaptığım ilk şey, doğruca Billie'nin evine yürüyüp DD'ye binmek oldu.

Dörtnala gitmek istiyordum.

Yanaklarımda rüzgârı ve bir atın sırtında öne eğilmişken tişörtümün arkamda uçuşmasını hissetmek istiyordum. Toynaklarının ritminin ve güçlü bacaklarının, insanın kafasında takılıp kalan davul ritmi gibi altımda hareket etmesine izin vermek. Küçük bir kız olduğum zamanlardan beri yürüdüğüm ritimde.

İyi davranıştım. Kurallara uymuştum. İstemesem de atlardan uzak durmuştum. Tanrı şahit, bunu yapmayacak birçok binici vardır. Tepemde Billie ve Cole olmasaydı, muhtemelen ben de yapmazdım.

Böylece antrenman pistinde biraz toz attırmak için çıkmıştım. Şimdi de sırtımdan kendimi alamıyordum. Ya da ata binmek istemekten. Mümkün olsa, o ahırdaki her ata bütün gece binerdim. Binilecek atlar varken Cole Harding'in göğsümü yalaması kimin umurundaydı? Sakalının sürtünmesi veya hırıltılı nefesinin sesi kimin umurundaydı? Duşta, onları hatırlarken ellerimin vücudumda gezinmesine izin vermiş olmam kimin umurundaydı?

Benim. Değil.

Şimdi ondan uzak durmak için *iyi* bir bahanem vardı. Resmen daireme taşınabilirdim. Tekrar araba kullanabilirdim! İlk yarışım birkaç gün içindeydi! Nihayet kariyerime odaklanabilir ve benim idare etme kapasitemin çok daha ötesinde karmaşık bir adama kafayı takmayı bırakabilirdim.

Benim projem o adam değildi; Pipsqueak'ti. Ben de atımla ilerleme kaydetmeye kararlıyım. Eski Volkswagen Golf'ümü çiftlik evinin önüne çektim, haftalardır ilk kez kendimi hafiflemiş hissediyordum. Bir yönüm varmış gibi. Atlar benim için buydu. Amaç. Hiç bitiş çizgisi yoktu. Asla yeterince iyi olmazdı. Hep daha fazlası vardı. Geçtiğim her çizgiden sonra, kendimi daha da zorlamak isteyerek sıradaki çizgiye, sıradaki ata, sıradaki galibiyete koşardım... *tüketici* bir şeydi.

Arabadan indiğimde, Pippy -ne kadar da tatlı bir şeydi- bana merhaba demek için kişnedi. Arka koltuktan en sevdiğim eyeri çıkarıp çitlere doğru yürüdüm ve en üstteki tahtaya astım.

"Selam, tatlı kız," diye mırıldadım, bana doğru hızlı adımlarla gelirken her heyecanlı adımında narin küçük kafası sallanıyordu.

Yeterince yaklaştığında, ellerimi elmacıkkemiklerinin üzerinden kaydırıp, her iki yanağına yerleştirdim ve burnunu ucuna kocaman, gürültülü bir öpücük kondurdum. Yumuşak dudaklarını boynumun kenarında şapırdattığı şeyi yaptı, artık bu her neyse. Çoğu atta bu hareketin hızlı bir ısırığa dönüşeceğini düşünürdüm. Ama Pipsqueak için öyle değildi. Onunla neredeyse nazik bir öpücük gibi görünüyordu.

"Sen küçük bir ucubesin, bunu biliyor muydun?" Elimi boynundan aşağı doğru kaydırıp yelesinin hemen dibindeki omuzlarını hızlıca kaşıdım. Boynunu uzatıp başını çevirdi, keyif aldığı her halinden belli oluyordu. "Tam orası, ha?"

Bu kadar açık olması karşısında kıkırdadım. Geri çekilip onu incelerken sadece birkaç hafta içinde ne kadar farklı görüldüğünü fark etmemek elde değildi. Baharlık tüylerini dökmüştü ve tahmin ettiğim gibi, renginin verdiği o bronz ışıltıya kavuşuyordu. Yelesini boynundan aşağı doğru mükemmel bir düz çizgi olacak şekilde çektim, ilk nalları takılmıştı. Nalbant onu büyülemişti. Bütün o duman, bütün o sesler... hiçbirini korkutmuyordu.

Sersemin teki miydi, yoksa dayanıklı mıydı, anlamıyordum. Bir yarış atında aranan o rekabetçi asabiyete sahip olmayabilirdi. Kaplanın-gözü* tarzı havaya. Ancak sadece zaman gösterecekti.

Belki de ondan beklediğimden daha zekiydi. Belki kötü bir dâhiydi. Ne de olsa Cole'u yola getirmişti. Cole soğuk davranmaya çalışıyordu, ama onu görmüştüm. Ne tür bir özel harekâtçı olduğunu bilmiyordum, ama sanırım paslanmıştı, çünkü her sabah araç yolunda tuğlalar ve lastiklerle hapishane tarzı bir antrenman yapmadan önce kısırağa birkaç parça saman attığını asla gözden kaçırmamıştım.

Kamyonetinde bir torba havuç taşıdığını biliyordum, her gün işten sonra ona bir tane veriyordu. Cole arabasını park ettiğinde kısırağın resmen ona doğru koşturmasına şaşmamak gerekirdi. Hatta onu gece geç saatlerde gözetlediğimde, Pippy'nin çitlerine yaslanmış, hayvana verdiğim omega açısından zengin yem torbasını tutarken görmüştüm, o çiğnerken Cole da yelesini okşuyordu.

Temelde, atlardan hoşlanmadığına yemin eden –ve Pippy ile hiçbir alakasının olmasını istemediğin söyleyen– adam, onu günde üç kez besliyordu. Bu durumu sevimli bulmamak için ne kadar çabalasam da, buluyordum işte. *Tanrım*, gerçekten buluyordum. Göğsümün sızlamasına ve merkezimin zonklamasına neden oluyordu. O minik doru kısırak onu yumuşatmıştı ve bunun neredeyse kıskanmama neden olmadığını söylesem yalan olurdu.

Son sporumuzdan sonra, aramız *tuhaf*tı. Arkadaşçaydı ama gergindi. Hüzünlünün kıyısındaydı. Bana bakışı, benimle konuşma şekli... farklıydı.

Başımı iki yana salladım. Asla bir adama deli olmamıştım. Atlara deli olurdum, evet. Ama adamlara deli olmak? Hayır.

* 1983 yapımı Rocky 3 filminde kullanılan, Survivor grubunun "Eye of The Tiger" şarkısı. Şarkının sözleri ve filmin konusu gereği rekabete gönderme yapıyor. (ç.n.)

Şimdi de başlayacak değildim. Özellikle de kabuğunu kırmak bu kadar imkânsız olan bir adam için.

Dönüp eyeri aldım ve kısrağa baktım. “Ne dersin, Pippy? İlk yolculuğuna çıkmaya hazır mısın?”

Yemin ederim, cevap olarak başını yukarı aşağı salladı, ben de gözlerimi devirip koşum takımını ona taktım. Şimdiye kadar, sıfırdan başladığım en kolay attı. Chestnut Springs’teki evde, çocukken aile çiftliğimizdeki genç atlarla ben çalışırdım ve hiçbir at *asla* Pipsqueak kadar kolay olmamıştı.

Ben kolanı takarken Pippy mutlu mutlu yerinde durdu. Bağlı bile değildi. Birçok at yürüyüp giderdi, ama o değil.

Son birkaç günü, işler ters giderse kolayca aşağı kayabilmek için, karnımı eyerin üstüne koyup sırtına yatarak geçirmiştım. Ama irkilmemişti bile. Hatta bir ara, ne yapacağını görmek için biraz daha uzun süre orada kaldığımda gözlerinin kapandığını bile fark etmişim.

Görünüşe göre uyuyakalmıştı.

Dolayısıyla işte buradaydım, metal kısmı onun ağzına kaydırıyor –onu hiç rahatsız etmeyen başka bir şey daha– hiç binilmemiş iki yaşında bir atı, yeni iyileşmiş bir bacakla ve yardım edecek kimse olmadan hazırlıyordum. Aklımın gerilerinde bunun en akıllıca fikir olmadığının farkındaydım, ama doğru geliyordu. Özgürlüğün tadını çıkarma vaktim buymuş gibi geliyordu.

Güneş batıyor, kuşlar cıvıldıyordu ve nehirden esen serin mineralli esinti, mevsim dışı sıcak bir günün ardından ferahlatıcı hissettiriyordu. Mutlu olduğumu fark ettim. Uzun zamandır olduğumdan daha mutluydum. Babam ve ağabeylerimle aramızda yeterince mesafe vardı; onları seviyordum ama beni boğuyorlardı. Her zaman hayalini kurduğum işe sahiptim. Arkadaşlara. Bağımsızlığıma. *Vücuduma*. Bir daha asla kesin gözüyle bakmayacağım bir şeydi bu. Yalınayak yürüyebilmek büyük bir hediye, büyük bir lütuftu.

Pippy'nin yan tarafında asılı üzengeye çizmemi koydum ve hazır olduğundan emin olmak için iki kez bastırdım. Sonra yavaşça, çok yavaşça, üzerine eğilip bacağımı sırtının üzerinden geçirerek kendimi eyerin deri koltuğuna bıraktım. Kulakları küçük bir eşek gibi yana doğru açıldı ve eyere yerleşirken sırtının hafifçe gerildiğini hissettim.

Ama ondaki her gerilim anlıktı, ardından başını ve boynunu çevirerek deri çizmelerimin burnunu dişledi. Sersem ve çanta-da-keklik karakterine dönmüştü hemen. Sanki daha önce buradaydı ve bunu yapmıştı.

Çakılların çıtırtısı garaj yolundan duyulunca bile ne irkildi ne ürktü. Başını sese doğru çevirip Cole'un siyah kamyonetinin eve yanaşmasını sakince izledi.

Takım elbisesi ve en üstten iki düğmesi acayip çekici bir şekilde açık bırakılmış gömleğiyle kamyonetten indiğinde, ona hayranlıkla bakmadan edemedim. Keşke kabuğunu kırıp onu çözebilseydim. *Kendi evime dönmeye gerçekten ihtiyacım var.*

Pipsqueak yüksek ve tiz bir sesle kişnedikten sonra ağılının köşesine ilerledi; üstündeki varlığım onu hiç endişelendirmemişti. Şu an bize doğru yürümekte olan iri huysuzu gördüğüne mutluydu sadece.

"Selam, güzel kız," diye mırıldandı Cole ve elini çitlerden uzatıp büyük avucunu onun alnından kaydırды.

Pipsqueak ile konuştuğunu biliyordum, ama bu durum midemin takla atmasına engel olmadı. Asla bir köpek sahibi olmak istemeyen ancak sonunda onunla en iyi arkadaş olan babalara benziyordu. Sanki Pippy onun kendisini istemediğini biliyordu ve ona yanıldığını kanıtlamıştı. Kendini Cole'a sevdirmek için fazladan çaba göstermişti. O sert dış yüzeyi kırmak için.

İşe yaramıştı.

Şimdi Cole başını kaldırıp bana bakarken gözleri parladı, yüzünde hayrete benzer bir ifade vardı. “Bu yeni.” Gözleri vücudumda gezinerek aşağı indi ve bir an için alçısız bacağımda duraksadı. Soru dolu bir şekilde çenesini bana doğru kaldırdı.

“Bugün çıkardılar.”

“Sen de şimdiden bir atın sırtına atladın.” Bu bir yorumdu, soru değil ve sesi hafiften soğuktu.

“Aynen. Çatlak yok demek, çatlak yok demektir.”

“Onun sırtına ilk binişin mi?”

“Evet.”

Omuzlarını geriye attı. “Tek başına?”

“Evet...” dedim, bununla varmaya çalıştığı yer hoşuma gitmemişti.

“Bu senin en iyi planın mı?”

Oralara girmek zorundaydı, değil mi? Geçen ay boyunca ben mükemmel bir şekilde dikkatli ve sabırlı davrandıktan sonra, bana ne yapacağımı söylemeye çalışıyordu. Şimdi de sakat olmama rağmen, öyleymiş gibi davranmam mı gerekiyordu?

“Bu *benim planım*. Sorumluluğu bana verilmiş bir ata binmek için senin onayını almam gerekmiyor.”

Pip’in kulaklarından biri bana doğru döndü, sanki gerilimi hissedebiliyordu, ardından Cole’a doğru bir adım atıp başını çite doğru eğdi ve onu dürttü.

“Violet.”

İçimde bir kızgınlık patladı. Adımı çocukmuşum gibi söylüyordu. *Violet*. O asık suratla ismimi oflaması bile aslında bir şey ifade ediyormuş gibi.

“Hayır. Sakın. Bana *Violet* çekme. Bunu yapmak için iznine ihtiyacım yok. Bu hafta sonu yarışlarım var. Onlarda da ata bi-

neceğim. Benim bir babam ve üç tane aşırı korumacı ağabeyim var. Bir tanesine daha ihtiyacım yok. Bunu *biliyorsun*. O yüzden ya kabul et ya da yolumdan çekil.”

Cole başını iki yana sallayıp kaskatı bir halde döndü ve yürüyüp gitti. Bir şey söylememesinden nefret ediyordum.

Adamın tek yaptığı tepki vermeme neden olmakken onda tek bir tepki uyandıramamaktan nefret ediyordum.

COLE

Gördüğüm şeyi değiştirebilecekmiş gibi, telefonumun ekranına doğru gözlerimi kırıştıyorum.

Uzun kirpiklerinin altından gözüünün ucuyla aşağıdan kameraya bakıyor. Ayaklarımın dibinde diz çökmüş olsa bana bakacağı şekilde. Islak sarı saçları, küçük, yuvarlak, mükemmel memelerine yapışmış, aralarındaki vadi su damlalarıyla parılıyor. O damlalardan birinin vücudundan aşağı, karnının üzerinden bacaklarının arasındaki tümseğe doğru yuvarlandığını hayal ediyorum. O küçük, soluk tüy tutamına takılıp klitorisinin üzerine damlıyor.

Siktir. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Bu kız geçen bir yıl boyunca beni sağlam bir şekilde arkadaş statüsüne koydu, sonra da tutup şimdiye kadar gördüğüm en seksi çıplak fotoğrafı atıverdi. Duştan yeni çıkmış, ıslak ve hazır. Benim için çekti. Üstelik ben ona bir ödeme yapmadan. Sırf yapmak istediği için. Her nedense bu daha farklı çarpıyor.

ALTINAVCISI85:

Bu bir davet mi?

MORLU_GÜZEL

Evet

Tanrım. Aletim seçiriyor ve nabzım kulaklarımda atıyor. Yemin ederim, biri üstüme atlayıp şakalandığımı falan haykıracak mı görmek için dairemde etrafa bakınıyorum. Tüm bu senaryo acayip derecede inanılmaz geliyor.

Ama kız bana o fotoğrafı çekingenlik edeyim diye göndermedi. Oynama vakti.

ALTINAVCISI85:

Güzel.Telefonunu yukarı bir yere yasla, videoya geç ve yatağında diz çök.

Sohbet bir süre sessiz kalıyor ve fikrini değiştirip değiştirmedğini düşünerek pantolonumda kendimi düzeltiyorum. Belki de caymıştır. O da sorun olmaz. O ne isterse. Ama siktir. Umarım bunu istiyordur. Çünkü ben istiyorum. Aletim elimde uzanırken onu hayal etmektense, gerçeğini görmek istiyorum.

Yüzü ekranı dolduruyor ve biri ciğerlerimdeki tüm havayı çekip almış, beni de yerde nefessiz bırakmış gibi hissediyorum. O inanılmaz. Büyüleyici; sersemletici neredeyse. Gözleri biraz fazla iri, yanakları biraz fazla dolgun, çenesi biraz fazla sivri.

"Merhaba, Kese Kâğıdı Surat." Ağzında ufak bir gülümseme beliriyor ve yanakları pembenin en güzel tonuna bürünüyor. Buna bayılıyorum. O samimi. Cesur.

Acayip güzel. Durup bakmanıza neden olacak türden bir güzellik. İncelemek isteyeceğiniz türden bir güzellik. Resim çizmem ama aniden onun yüzünü resmetme ihtiyacıyla doluyorum. Gonca gibi ağzını. Onu belgelemek istiyorum. Porselen bebek gibi.

Evet. Onu paramparça edeceksin.

Davetsiz düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Etmeyeceğim. Bir centilmen olabilirim. Kalbimin göğsümde kabarmasına neden olacağını bilmeden çok öncesinde bile ondan hoşlanıyordum. Önce arkadaş olduk biz.

Sorun yok.

Mikrofonumu açıyorum ama uygulamanın kamerama erişme teklifini reddediyorum. O asla olmayacak. Muhtemelen fazla tanınır olmakla kalmıyorum, aynı zamanda kendimi tekrar açma düşüncesinden de nefret ediyorum. Alay konusu olmak ve değersiz hissettirmekten. Bunu bir daha asla yapmayacağım. O durum beni çok aşağılara çekti ve o kafa yapısına tekrar giremeyecek kadar çok yüküm var.

“Acayip güzelsin,” diyorum, sesimin bu kadar hırıltılı çıkmasından nefret ederek. Düpedüz duygusal konuşuyorum.

Sessiz bir “Teşekkür” ile gözlerini kaçırıyor. Bacaklarını birbirine sıkıca bastırmış, kollarını gövdesine bir kalkan gibi doluyor.

“Rahatsız mısın?”

Gözlerini deviriyor ve kahkahası kulağa gergin bir kıkırdama gibi geliyor, sonra doğruca kameraya bakıyor. Tropikal bölgelerdeki sular gibi kristale benzer gözleriyle beni olduğum yere çiviliyor. “Tabii ki rahatsızım. Bunu daha önce hiç yapmadım.”

Bunun üzerine göğsümü yumruklamak istemem beni bir denyo yapar mı? Muhtemelen. Ama umurumda değil. Bunu daha önce kimseyle yapmamış, ama benimle yapacak. Zavallı, yıpranmış öz değer duygum o bilgiye sımsıkı yapışıyor. “Senin adına daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?”

Onu rahatlatmış gibi pazılarını ovuştururken ön kollarında tüylerin diken diken olduğunu görüyorum. “Kameranı aç.” Dudaklarını birbirine bastırıyor, teklifini reddedeceğimi zaten bildiği ifadesinden anlaşılıyor.

Onun adına bunu yapamadığım için boğucu bir utanç duygusu bana çarpıyor. İsteddiği tek şey bu. Yapamam işte. Ona itiraf ederken sesim çatlıyor. “Yapamam.”

Çenesini hafifçe aşağı indirdikten sonra kollarını indirip bana çıplak vücudunu bana sergiliyor. “Tamam. Konuş o zaman. Bana hayatımın en iyi orgazmını vadettin.”

“Orgazm” derken ağzının “o” şeklini almasını izlediğimde, aletimin tekrar seğirdiğini hissediyorum ve onu pantolonumdan çıkarıp sıkıca kavrayarak birkaç kez çekiyorum. Sanki benim değil de onun yumuşak eliymiş gibi davranıyorum.

“Hoşuna giden bir oyuncağın var mı?”

Dili dudaklarının üstünde beliriyor ve “Evet,” diye yanıtlarken sesi soluk soluğa.

“Güzel. Onu çıkar ama henüz kullanma. Önce parmaklarını becermeni izlemek istiyorum.”

Avucum çelik gibi sertliğimi okşuyor. Onu izlerken elimi becerdiğimi onun da duyabildiğine eminim, ama umursamayı çoktan geçtim.

“Tanrım,” diye mırıldanarak komodinine uzanıyor ama çok fazla bir şey göstermemeye çalışıyor. Bundan kaçınabilecekmış gibi.

“Şimdi yastıklarının üstüne uzan ve bacaklarını ayır.”

Yüzü koyu kırmızıya dönerken yavaşça bacaklarını aralıyor.

Hasiktir. Hırlayarak aletimi daha sertçe pompalarken görüntü karşısında hayalarımın gerildiğini hissediyorum. Böylesine kusursuz bir şekilde benim için yaratılmış gibi görünen kimseye rastlamadım. Dudaklarına batan dişleri, bacaklarının arasındakile de

uyumlu o güzel pembelik. Eksik olan tek şey memelerinin üzerine akmış benim.

Keşke orada olup ona dokunabilsem. Dizlerini iterek genişçe açar, ardından parmaklarımı onun ıslak sıcaklığına doğru kaydırırdım. Aminin kasılıp gevşediğini ve etrafımda kayganlaştığını hissederdim. Bu düşünceyle nefes nefese kalıyor ve kendimi patlamaktan alıkoymaya çalışıyorum. Yavaşlamam lazım.

“Dört ayak üstüne. O sıkı kıcı görmeme izin ver.” Kendimden geçmiş halde onu seyrediyorum. Memnun etmeye çok hevesli. “Güzel. Şimdi omzunun üstünden bana bak.”

“Hay sikeyim. İnanılmazsın,” diyorum ve ciddiylim. İrice açılmış mavi gözler, hafif aralık dudaklar, yanağına yapışmış saçlar ve o mükemmel sıkı popo. Neredeyse kaldırabileceğimden fazla.

Planladığım çok fazla şey var. Onu koyacak çok pozisyon. Ona verecek çok fazla zevk; kendimi feda etmeden yapabildiğim kadarıyla... Bu gece Morlu_Güzel’in sıkı küçük bedeninin her santimini göreceğim.

Farkında olmadığım şey ise... Bir daha asla unutmayacağım.

Violet evde değildi. Arabası burada yoktu. Bütün eşyaları gitmişti. Hemen anlamıştım, çünkü normalde kahrolası evin her yerine dağılmış olurlardı, ama şimdi gizemli bir şekilde hiçbiri yoktu. Hatta kafamı odasına doğru uzatmıştım ve taşındığım günkü gibi görünüyordu. Ona ait olup da buna burada bıraktığı tek şey Pipsqueak’ti, o da beni her gördüğünde kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle kişniyordu.

Onu ilk bulamadığımda endişelenmiştim. Bütün günü işte geçirmiş, dün gece baskıcı bir hıyar olduğum için kendimi azar-

lamıştım. Elimde değildi. Onun düşüp kendini yaralaması fikri, içimi düğüm düğüm ediyordu. Bunun ne kadar kötü gidebileceğini biliyordum, çünkü ilk elden görmüştüm.

Ama şimdi, bu? Daha da kötü hissettiriyordu. Violet'ın benim alanımda kalmasını istememiştim. Sinir olmuşum ve bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen hoşuma giden mahremiyet seviyesiyle alakalıydı. Geçen ay onu etrafta görmeye giderek alışmıştım gerçi. Her sabah yaptığı kahvenin kokusundan, birkaç gecede bir evine telefon ettiğinde sesinin alçak mırıltısına, ortalığın her yerine saçtığı rastgele dağınıklığa kadar.

Galiba gerçekten bu durumdan *hoşlanmaya* başlamıştım. Açlığını çeker olmuşum. Dört gözle bekliyordum. Şimdi de tutup tam bir hıyar gibi davranmıştım, o da eşyalarını toplayıp tek kelime etmeden gitmişti. *Yine*. Bana bir açıklama borçlu olduğundan değildi. Bacağı daha iyiydi; neden kalacaktı ki zaten? Berbat bir eşlikçiymdim ve bunu biliyordum. İnsanlar beni tanımaya başladıktan sonra, nadiren kalırlardı. Neden Violet farklı olacaktı ki?

Kendimi ona sevdirmek için hiçbir şey yapmamıştım. Tam tersiydi aslında. Kendimi tutamadığım zamanlarda tam bir mal gibi davranıp onu birkaç kez taciz etmişim. Sonra da dönüştüğüm o ödleğin teki gibi oradan uzaklaşmıştım. Yerdeki o gün, ona dokunmamı *istediğini* söylemişti resmen. Mavi gözleri tamamen yumuşak ve cezbediciydi. Yumuşak dudakları aralanmış, öpülmek için yalvarıyordu.

Onu istemiştim, o beni istemişti ve bir şekilde hâlâ anlayamıyordum.

Düşman bölgesine bodoslama dalmak mı? Hiç sorun değil. Yaklaşık iki yıldır aklından çıkaramadığın kızla yüzleşmek mi? Hayatta olmaz.

Tam bir ödleğim.

Parmaklarım cebimdeki telefonun üstünde dans ediyordu, Trixie'yi arayıp ne yapacağımı sormak için karıncalanıyordu. Ama bana ne söyleyeceğini biliyordum. Bebek gibi davranmayı kesip kelimelerimi kullanmamı söyleyecekti. Tamam belki bu kadar kaba sözlerle değil, ama işte... Trixie, benim kendime olan karamsar nefretimden bıkmıştı. Son zamanlarda beni biraz daha fazla zorlamaya başlamasından anlayabiliyordum. Kendimi sorgulamama neden olan o sinir bozucu retorik sorularla bilinç akışımı bölüp duruyordu.

O lanet sorulardan nefret ediyordum. Violet'ın gidişinin ardından şimdi böyle harap olmaktan nefret ediyordum. Anahtarlarımı kapıp onunla bu konuda yüzleşmek üzere kapıdan çıkıp gidiyor olmaktan nefret ediyordum.

Ahırın önünde durdum ve onun ölüm tuzağı arabasının -Violet Eaton söz konusu olunca, beni endişelendiren bir şey daha- hemen yanına park edip kamyonetimden indim. Dairesine giden merdivenlerden hızla çıkıp kapıya gürültüyle vurdum, muhtemelen biraz fazla agresifti.

"Geliyorum!" Kapının diğer tarafından onun sesini duyduğumda, ufka bakıyordum. Alçaktaki güneş, çiftliğin üzerine altın rengi bir parıltı saçıyordu. Tüm o beyaz çitler ve engebeli tepelerle, bir nevi güzel görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. Buradaki su muhtemelen zehirliydi. *Güzelmiş*. Nerdeyse gözlerimi devirecektim, ama kapı açıldı ve belini kıvrıdığı pamuklu minik şortu ve sutyensiz giydiği beyaz fitilli kolsuz tişörtü içinde Violet'ı görünce, gözlerim onun yerine yuvalarından fırladı.

"Fikrini mi değiştirdin..." Gelenin beklediği artık her kimse o değil de ben olduğumu fark edince konuşmayı bıraktı. "Ah. Hey. Billie geldi sandım."

“Selam,” diye karşılık verdim, kapısının eşiğinde bana kendini sergilemesi tamamen normalmiş gibi. Ancak gözlerimi vücudundan ayıramıyordum, tişörtünün altında meme uçlarının anında sertleştiği yere kilitlendim. Tıpkı oturma odasının zeminindeki o sabah gibiydi. Sporcu sütyeninin altından çıkıntı yapan görüntüleri beni sınıra sürüklemişti. Her egzersiz yaptığımızda, pozisyonunu düzeltmek için ona her dokunduğumda veya ona biraz destek verdiğimde anında sertleşmemi engellemek için yeterince çabalamıyormuşum gibi. Ordudayken kadınlarla antrenman yapmışlığım vardı. Ve her zaman öyle kalmıştı: antrenman. Bir asker arkadaşına yardımcı olmak.

Fakat Violet asker arkadaşım değildi. Onun artık ne olduğunu bilmiyordum, sadece hayatıma ve aklıma sıkıca işlediğinden emindim.

Bakışlarımı fark etmiş olacaktı ki hızla aşağı baktı ve ciyakladı, yüzü kızardı ve sonra kapının arkasına saklandıktan sonra gözlerini kısarak bana baktı. “Ne istiyorsun, Cole?”

“Taşındın.”

“Evet. Bacağım iyileşti. O yüzden...”

Beni gerçekten rahatsız eden kısmı söyleyiverdim. “Bana söylemedin.”

Başını hafifçe eğdi ve önündeki kapıya kalkan gibi yapıştı. “İznine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.”

“İhtiyacın yok. Ben sadece...” İnleyerek bir elimi saçlarımdan geçirdim, doğru kelimeleri bulamıyordum. Ben sadece ne? *Onun geri dönmesini istiyorum.* “Endişelendim. Gittiğini ya da nerede olduğunu bilmiyordum.” Kollarımı kavuşturup ona baktım. “Endişelendim. Hem atmı da arkada bıraktın.”

Gözleri beni incelerken, omuzlarından dökülen soluk altın dalgalarla çevrili yüzünün yumuşamasını izledim. Altın günışığı gözlerini daha çok turkuaz gibi gösteriyordu; his yüzüklerine benziyorlardı, sürekli renkleri değişiyordu.

“Tamam.” Başıyla onayladı. “Gayet makul. Bir şey söylemediğim için özür dilerim. Arkadaşlar birbirlerine öyle yapmazlar.”

Arkadaş? Ben göğsünü boydan boya emdikten ve neredeyse kontrolümü kaybedip oturma odasının zemininde onu çıplak becerecek raddeye geldikten sonra, bize *arkadaş* mı diyordu?

“Benimle yarın doğa yürüyüşüne gelmek ister misin?”

“Doğa yürüyüşü mü?”

“Evet. Yapılacaklar listemdeki maddeleri tamamlıyorum. Hayatı tekrar boynuzlarından yakalamanın vakti geldi. Sasquatch* Dağı onlardan biri. Billie benimle gelemeyecek kadar korkuyor.”

Tek kaşımı kaldırdım, Billie Black’in çok korktuğunu hayal etmekte zorlanıyordum.

“Sasquatch’in gerçek olabileceğini düşünüyor. Bilirsin. işte, tüm o ‘görölmelerden’ dolayı,” diye açıkladı Violet, tırnak işaretlerini yapmak için parmaklarını kullanmıştı.

Sonunda Billie’yi kızdıracak bir şey bulma düşüncesiyle yanagım yukarı doğru gerildi.

“Gelirim. Dağı iyi biliyorum.”

“Öyle mi?” İhtimal karşısında sesi yükseldi.

“Evet. İyi bir patika ve seyir noktası biliyorum. Ordu için forma girmeye çalışırken orada koşardım. Sadece birkaç saat sürer herhalde.”

“Tamam!” dedi neşeyle, o kadar mutlu görünüyordu ki, neredeyse arkamı dönmeden önce ben de gülümseyecektim.

“İşten döndüğümde, gelip seni alırım.” Omzumun üstünden el salladım, aynı anda hem ona yakın olmak hem de bir an önce ondan uzaklaşmak istiyordum. Ben de mutlu hissediyordum ve bu beni şaşkına çevirdi.

* Kuzey Amerika’da, özellikle Kuzeybatı Pasifik’teki ormanlarda yaşadığı söylenen büyük, tüylü efsanevi bir yaratıktır, Koca Ayak olarak da bilinir. (ç.n.)

Belki de onu korkutup kaçırmamıştım.

“Geç kaldın.”

“Pöfff,” Violet elini sallayarak beni savuşturdu, on beş dakika beklettikten sonra kamyonetime biniyordu. Evinin önünde durduğumda henüz işi bitmemişti bile. “Sadece birkaç dakika.”

Kendimi eğitimde bir komutanıma bunu anlatmaya çalışırken hayal edince yüzümü buruşturdum. “Erken gelmediysen, geç kalmışsındır.” Orduda geç kalmak hayatlara mal olabilirdi. Violet o baskılarla ve o hatıralarla yaşamıyordu.

Emniyet kemerini bağladı, heyecanla çıplak bacaklarına vurarak beni tamamen görmezden geldi. “Hadi gidelim!”

Tabii yine o lanet dar şortu giymesi gerekiyordu. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan şort. Her kıvrımını sarıyordu, üstünde elimin izini bırakmaya can attığım o sıkı yuvarlak poposu da buna dahildi. Bundan hoşlanacağını sanmıyordum; Hilary’nin de sadece rol yaptığına emindim. O pek çok rol yapmıştı gerçi. Artık yapmayana kadar. Sıraladığı gerçekler de bıçak gibi kesmişti. İyileşmelerine izin vermeyeceğim yaralarla bırakmıştı beni. Her sabah aynaya baktığımda ve her gece yatmaya hazırlanırken kazıyarak açtığım yaralar...

“Çok heyecanlıyım!” Violet coşkuyla bağırarak bana baktı. O sporcu sutyenini de giymişti yine. Bu kadın kanlı canlı bir hatıraydı. “Ateşli görünüyorsun.”

Yakındaki dağın yoluna girerken direksiyonda kollarım kasıldı. Ne? Gözlerim ön camdan ona döndüğünde pancar gibi kızardığını gördüm, tamamen telaşlanmış görünüyordu.

“Kıyafetlerini kastettim! Dışarı sıcak! O pantolon!” Bana ateşli demiş olmasını geri almaya çalışarak gevezelik etmeye başladı ve beceriksiz bahane bulma çabası karşısında kendimi tutamayıp güldüm.

“Off.” Başını arkaya atıp koltuğa yasladı ve kolunu gözlerinin üstüne kapattı. “Ne zaman gülsen, hep *bana* oluyor!”

Kıkırdadım, çünkü doğruydı. “Ama yıllarca güldüğümden daha çok seninle gülüyorum.”

Kolunu indirdi ve başını benden tarafa çevirip bana baktı. Gerçekten baktı, kaldırdığım tüm kalkanların ardını görebiliyordu sanki. Bütün duvarlar, bütün koruma, hepsi Violet’ın yanında boka sarıyordu ve bunda bir sorun olmadığını düşünmeye başlamıştım. Belki de benim bir bütün olmadığımı görünce, hayal kırıklığına uğramazdı.

“Bu, birinin bana hayatım boyunca söylediği en hoş iltifat olabilir,” dedi içtenlikle.

Nasıl cevap vereceğimden emin olamayarak sadece homurdandım. Kendimi şoke ettiğmden sessizliğe gömüldüm ve yolun geri kalanında öyle ilerledik. Samimi bir sessizlik içinde.

Aracı durdurup “SEYİR NOKTASI BU TARAFTA” yazan küçük ahşap tabelanın yanından yürürken de sessizlik devam etti. Bir kolumu kaldırıp ona önümdeki dar yolda önden gitmesini işaret ettim ama neredeyse anında pişman oldum. Çünkü durumun bana verdiği tek şey, dar şortunun içindeki kışının kesintisiz görüntüsü ile her adımda beni kışkırtan her bir yanağın alt kıvrımıydı.

Bu patikadan milyon kez geçmiştim, ama hiçbirine şiddetli bir ereksiyonun meydan okuması eklenmemişti.

“Bu çok güzel,” dedi, yamaçtan yukarı tırmanmanın gerili minden hafifçe nefessiz kalmıştı.

“Öyle,” diye karşılık verdim, genel olarak kışına bakmama-ya çabalamaktan nefessiz kalmış ama ayak bileklerinin bile beni azdırdığını fark etmiştim. Ondaki her şey beni çıldırtarak dikkatimi dağıtıyordu. Her uzun adımda baldırındaki kasın kasılışı. Yürürken atkuyruğunun salınışı. Violet’i düşünerek çok zaman harcamıştım. Gerçekte kimdi, ne yapıyordu, o mesajları hiç okumuş muydu, online sohbet edecek başka birini –ya da belki gerçek hayatta bir erkek arkadaş– bulmuş muydu? Ama vücuduna bu şekilde kafayı takmak benim için yeniydi.

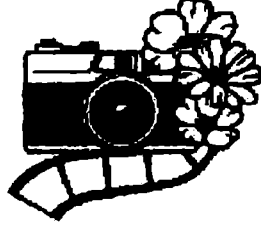
“Ne kadar ileride?” Dönüp omzunun üstünden bana baktığında, başıboş saç tutamları nemli şakağına yapışmış, yanakları kızarmıştı; utançla değil, canlılıkla. Yeni bir deneyimin, yeni bir yerin coşkusuyla. Violet *yaşıyordu* ve siktir, ona çok yakışıyordu.

Benim de yaşamayı istememe neden olmuştu. Tam bir keşiş olmayı bırakmayı. Risk almak, arkadaş edinmek, hatta belki arada bir vitamin şişesini tezgâhta bırakmak... Çünkü her şeyin sürekli mükemmel bir şekilde düzenli olması kimin umurundaydı?

Hayat karmakarışık, çok *iyi* bildiğim bir şeydi bu. Ama çözümün, yaşamayı bırakmak olduğuna ne zaman karar vermiştim?

Şimdi tepeye çok yakındık ve seyir noktasından gölü gördüğünde yüzünün alacağı hali görmek için sabırsızlanıyordum.

Ama gürültülü bir çatırtı duydum. Ve bok gibi yığıldım.

VIOLET

Hayatımın en iyi orgazmı derken şaka yapmıyormuş. Hayatımda bu kadar beden-dışı hissettiğim tek zaman, bir atın sırtında, rüzgâr neredeyse canımı yakacak kadar sert bir şekilde yüzüme çarptığında olur. Tek duyabildiğiniz kulaklarınızdaki uğultu ve kemiklerinizde yankılanan nal sesleridir.

Sadece bu defa kalbimin atışını ve kanımın çağlamasını duydum. Her bir enfes noktaya çağlıyordu. Bana verdiği her talimata tepki verdim; sözleriyle hayata döndüm. Dikkatiyle.

Hiç tanışmadığınız birine âşık olabilir misiniz? Hiç görmediğiniz? Bütün günü bu soruyu düşünerek geçirdim. Çünkü bu sabah, karmaşık duygulardan oluşan bir yığından başka bir şey değildim.

Birbirimizle konuşarak uyuyakaldık. Gerçekten konuşarak. Ya sesi. Adamın. Sesi. Çok derin ve hükmediciydi.

O şekilde konuştuğunda, herhangi biri ondan nasıl bir şey esirgeyebilir, bilmiyorum.

Ağır nefes alışverişinin sesi, avucunun aletinin ipeksi derisine sürtünmesinin çıkardığı o ses yok mu! İçinde tutmak için ne kadar uğraştığını bilirken ağızından çıkan o tuhaf, işkence dolu inleme. Kendini tatmin ettiğini duyabildim ama göremedim. Ve acayip ateşliydi.

Aynı odada bile değildik. Onu göremiyordum bile. Dün gece hayatımın en seksi, en unutulmaz deneyimine dönüştü.

Daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum.

Daireme çıkan merdivenlerden koşturuyorum, onu görüntülü konuşmada bana katılmaya ikna edebileceğimden fazlasıyla eminim. Zevkini duymaktan daha fazlasını yapmak istiyorum. Görmek istiyordum.

MORLU_GÜZEL

Kutlamak istiyorum!

ALTINAVCISI85:

Ah?

MORLU_GÜZEL

İşte KOCAMAN bir terfi aldım az önce. Kocaman, kocaman. Şey gibi... ACAYİP KOCAMANI!

Billie beni bir kenara çekti ve gördüğüm en iyi yarış atının yeni jokeyinin ben olduğumu söyledi. Hâlâ inanamıyorum. Bana söylediğinde şaka yapıyor sandım. Seyisten jokeye geçiş muazzam bir sıçrama. Duyulmamış bir sıçrama. Bu gece kutlamaya çıkacağız,

ama önce araya Altınavcısı ile biraz oyun vakti sıkıştırabileceğimi düşündüm.

ALTINAVCISI85:

Hah! Tebrikler... Bende de senin için kocaman bir şey var. ;)

Gülümsüyorum. Bahse varım, öyledir. Gönderdiği tek fotoğrafta iri bir adama benziyordu.

MORLU_GÜZEL

Kese Kâğıdı Suratlarında genellikle öyle olur. ;)-

ALTINAVCISI85:

Bana karşı çok zalimsin.

Gülümsememe engel olamıyorum. Bugün çok oyunbaz. Belki de bir köşeden dönmüşüzdür.

MORLU_GÜZEL

Sana karşı gerçekten, gerçekten iyi davranmak istiyorum.

ALTINAVCISI85:

Eh?

MORLU_GÜZEL

Hadi yine görüntülü konuşalım.

ALTINAVCISI85:

Açgözlü kız

Yemin ederim, gülüşünü duyar gibiyim. Kafamdaki sesi, dün gecenin anılarıyla göğsümü titretiyor.

MORLU_GÜZEL

Hadi yine görüntülü konuşalım.

Sohbet sessizleşiyor. Cevap vermeyi bırakıp neredeyse anında sessizliğe büründü. Kaygı içimde kaynıyor. Belki de onu çok zorladım?

MORLU_GÜZEL

Lütfen?

ALTINAVCISI85:

Bunu netleştirdiğimizi sanıyordum?

Tamam. Umduğum cevap bu değil.

MORLU_GÜZEL

Sandım ki sen belki... Bilmiyorum. Fikrini değiştirirsin?

Bunu deneyecek kadar bana güvenebileceğini

sandım. Sandım ki sen belki...

Bilmiyorum. Fikrini değiştirirsin? Bunu deneyecek

kadar bana güvenebileceğini sandım.

Birkaç dakikalık bekleme daha. Volta atıyorum. Sırf bir şeyler yapmış olmak için dişlerimi fırçalıyorum.

ALTINAVCISI85:

Pekâlâ, güvenmiyorum. Ben kimseye güvenmiyorum. Öyle bir şey asla olmayacak. Asla. Bu artık her neyse, daha en başında o meselede fazlasıyla açık oldum.

Karnıma atılan bu yumruğu hissetmek için onunla aynı odada olmama gerek yok.

MORLU_GÜZEL

Bu artık her neyse mi? Bir yıldır her gün birbirimizle konuşuyoruz. Daha kaç yıl devam etmem lazım? Ben de bu duruma hep hayır dedim ayrıca.

ALTINAVCISI85:

Hepimiz seçimler yaparız.

Aniden utandığımı hissediyorum. Derinden utanıyorum. İlk günden beri bana o tek fotoğraftan daha fazlasını göstermeyeceğine dair inat ediyor. Yine de bir şekilde onu değiştiren kişi olacağıma –kuralın istisnası olduğuma– kendimi ikna ettim.

Kendimi onun karşılık verebileceğine inandıracak kadar saf olmama rağmen hiçbir zaman bunu yapmayacak bir adamın yanında tamamen savunmasız olduğumu fark etmek bana çığ gibi çarpıyor. Beni oracıkta deviriyor. Azgın olduğum ve internette tanıştığım bir yabancıya umutsuzca kafayı taktığım için değerle-

rimden, ahlakımdan –siktir, muhtemelen kariyerimden de– hepsinden ödün verdim. Belli belirsiz bir safra tadı boğazımı yakıp ağzımın tadını bozuyor.

Bir içkiye ihtiyacım var. Ya da iki.

Ya da on.

Önümde dağın zirvesini gördüğüm sırada bir gümbürtü ve acı dolu bir “siktir!” sesi duydum. Arkamı döndüğümde Cole’u dizlerinin üzerinde, başı öne eğik ve güçlü ellerini altındaki toprak yola koymuş halde gördüm.

“İyi misin?” diye anında geri döndüm, Cole Harding gibi bir adamı neyin devirebileceği konusunda anında endişelenmişim.

Dişlerinin arasından sert bir şekilde, “Evet,” deyince, omzuna koymak üzere olduğum elimi geri çektim. “Sadece seyir noktasına git. Bir saniye içinde geleceğim.”

Tepeye bir bakış attıktan sonra, Pipsqueak’ın sevgisini acımasızca göstererek onu nasıl yumuşattığını hatırladım. Cole Harding hakkında ne kadar az şey bilsem de, ilgiye aç olduğunu *bildiğim* için benimsemeye karar verdiğim bir stratejiydi bu. Kalkanlarını kaldırdığını biliyordum. Canının yandığını biliyordum. Ayrıca kimsenin, onu yanında kalmaya değer biri olduğuna inandırmaya yetecek kadar bir süre yanında kalmadığını da biliyordum. Pippy bana o kadarını öğretmişti.

Bu yüzden taşınmışım. Alana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve aynı çatı altında yaşamak zorunda kalmadan da onun için sürekli geri geleceğimi görmeye ihtiyacı vardı. Onunla vakit geçirmek istememden başka bir neden olmadan. Onu bu yürüyüşe davet etmeyi planlamıştım. Dün gece kapımda belirerek işimi kolaylaştırmıştı sadece.

“Hayır. Seni arkada bırakmayacağım,” dedim basitçe. Çünkü bırakmayacaktım.

“Violet,” hâlâ bana bakmıyordu, “lütfen sadece git.”

Kalbim hızlandı. Bu çok garipti. “Yaralandın mı?”

“Hayır.”

“Peki. Şey, gitmiyorum.” O an başını kaldırıp baktığında buz gibi gri gözlerinde öyle bir acı vardı ki, önünde dizlerimin üstüne çöktüm, ufak çakıllarla kumların çıplak dizlerime battığını hissediyordum. Âdemelmasının hareketini ve ağır bir nefes verince alt dudağının hafifçe titremesini izledim.

“Cole, beni korkutuyorsun. Sorun ne?”

Dudaklarını tekrar birbirine bastırdı ve yuvarlanarak patikanın tam ortasına oturdu. “Sorun bacağım.”

“Tamam. Yani yaralandın. Hangi kısım?” Yüzünü benden çevirmeye devam edemesin diye yanına doğru emekledim ve topuklarımın üstüne oturdum. “Kontrol etmemi ister misin?”

“Hayır, hayır.” Kolunu hızla göğsüme doğru uzatıp bacağına doğru hareket etmemi engelledi. Ardından iç çekti. Derinlerinden bir yerden kopup gelen bitkin bir iç çekti. Uzun ve geniş omuzlarını alıp onu çökük bir kamburluğa sürükleyen bir iç çekti.

Pantolon paçasını sertçe ve öfkeyle yukarı çekip pantolonunun altında saklı siyah protezi bana göstermesine neden olan bir iç çekti. Bir çorap dizini kaplıyor ve plastik bacağın içine doğru kayboluyordu.

Yüksek teknoloji ürüne benzeyen uzantıya doğru titrek bir şekilde işaret ederek, “Sorun bacağım,” diye tekrarladı.

Bir kere başımı salladım, bunu nasıl gözden kaçırdığımı düşünüyordum. Bir ay birlikte yaşamıştık ve onun ampüte olduğunu hiç fark etmemiştim? Bende ne gibi sorun vardı? O da bunu

saklamak için ne kadar uğraşmıştı? Neredeyse imkânsız bir şey olmalıydı. “Tamam, peki nasıl düzelteceğiz?”

Hor gören bir tavırla homurtu çıkardı. “Düzeltemeyiz. Muhtemelen pim kilidindeki bir şeyden. Gidişini hissettim.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama ona yakın birinin bileceğini düşündüm. “Tamam... Vaughn’ı aramamı ister misin?”

“Hayır,” diye neredeyse bağırdı. “O bilmiyor.”

Gözlerim kocaman açılırken bakışlarımı proteze çevirdim. *Öz kardeşi bilmiyor mu?* “Kim biliyor?”

“Annem. Ama buralarda hiç sinyal yok.” Benden uzağa baktı, başını iki yana sallarken gözlerimden kaçınıyordu. Şu an onun vücudundaki acı –utanç– beni neredeyse öldürecekti.

Elimi geniş sırtına koydum, orada küçük daireler çizerken kaslarının avucumun altında kasılıp gerildiğini hissedebiliyordum. “Ne yapmama ihtiyacın olduğunu söyle bana.”

İleri doğru bakarak bakışlarımdan kaçınırken dişlerini sıktı ve çenesinin oynamasına neden oldu. “Aşağıya yürüyüp evdeki yedeğimi getirmen gerekecek.”

Zirvenin üstünde solan ışığa doğru baktım. “Ama ben gelene kadar karanlık olur.”

Sadece homurdanarak dizini büktü ve protezini sert toprağa sığ bir patırtıyla bıraktı. “Sorun değil. Sabah benim için geri gelebilirsin.”

“Ne? Gece boyunca seni burada bırakmayacağım.”

“Bu zamana kadar senin yardımın olmadan idare ettim. Şu an tamamen duygusallaşmana ihtiyacım yok. Dışarıda ilk uyuşum olmaz ve Sasquatch Dağı, Irak’tan açık ara çok daha güvenli.”

Şaka yapıyor olmalıydı. O olmadan aşağıya dönmem söz konusu bile değildi. Onu bir dağda tek başına bıraktığımı bilerek uyuyamazdım. “Başının çaresine bakabileceğini biliyorum. O konuda endişeli değilim. Ben önemsedğim *kimseyi* arkada bırakamam. Sabah aşağı yürüyüp yedeği sana kendim getiririm.”

“Hayır.” Bana hiddetle baktı ama beni korkutmuyordu.

Cole Harding konusunda bir sürü kayıp yapboz parçası yerine oturmuştu. Ayrıca onun yanında kalacağıma dair kendime söz vermiştim.

“Şey, senin adına çok kötü,” dedim ayağa kalkarak, ellerimi silkerken sık ormanlık araziye baktım, “çünkü seninle uyuyacağım.”

“Violet.”

İşte yine o şeyi yapıyordu. Onu sinir ettiğimi biliyordum ama dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi. Belki öfkelenmek ona iyi gelirdi. İnsanı tüketen ama aynı zamanda şaşırtıcı bir netlik de kazandıran tepemin-tası-attı türünden bir patlama. Evet, Cole Harding’in ihtiyacı olan buydu. Biraz netlik.

“Hadi gidelim.” Elimini ona uzattım. “Ben bir çiftlik kızayım, hatırladın mı? Dışarıda uyuduğum ilk sefer olmayacak.”

Ben patikadan çekilmesine yardım ettikten sonra, Cole bir kütüğe oturdu ve nasıl destekli barınak yapılacağını anlattı. Yapmayı biliyordum ama bana dikte etmesinin bu durumda ona bir nebze kontrol hissi sağlayacağını hissetmiştim. Hâlâ bana bakmadığı göz önünde bulundurulursa, ona bırakmayı sorun etmeyeceğim bir şeydi bu.

Dal, kozalak, gece için güvenli bir yer inşa etmek için bulabileceğim ne varsa aradım. Evet, gündüzleri sıcaktı, ama hâlâ Kanada’da Mayıs ayındaydık. Gece soğuk olacaktı. Cole’un bana

alanın büyük bir kısmını kapatmamı ve içeri girebilmemiz için sadece küçük bir açıklık bırakmamı söylemesinden de bunu bildiği belliydi.

Ellerimi belime koyup geriye çekildim ve yüzümden düşen bir tutam saçı üfleyerek şaheserime hayranlıkla baktım. Alacakaranlık çöküyordu ve hava soğumaya başlamıştı. Gece boyunca ne kadar üşüyeceğimin ihtimaliyle ürperdiğimi hissettim.

“Tamam, sanırım olabilecek en iyisi bu,” dedim, Cole’a meraklı bir bakış atarak. Hâlâ kütüğün üstünde kara kara düşünüyordu, daha rahat ruh hali görünürde yoktu. Bacağımı öğrenmemi –ya da bu durumda hiç kimsenin öğrenmesini– istemediği belliydi. Çok da umurumdaydı. *Adamın bacaklarının arasında kiyle daha çok ilgileniyorsun da ondan.*

“Neden kızarıyorsun?”

Hay sikeyim.

Yanaklarımı ovuşturdum. “Kızarmıyorum.”

Bana, inkârımı yemediği anlamına geldiğini varsaydığım bir bakış attı.

“Tamam. Şey, ben *Casa del Violet’a* geçiyorum. Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Barınağa doğru döndüğümde, Cole patladı: “Ne? Oraya girmeme yardımcı olmayı teklif etmeyecek misin?”

İleri doğru hareketimi durdurup ona bakmak için geri döndüm, şimdi dik ve kaskatı oturuyordu. Güçlü ve gururlu görünmeye çalışıyordu ama sözleri güvensiz ve dar görüşlüydü. Tavrını kişisel algılayabilirdim ama onu yeterince iyi tanıyordum ve söz konusu olduğunda bu ses tonunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum. Aslında, genellikle bunun bana değil, kendine kızgın olduğu anlamına geldiğini düşünüyordum. Şu anda ise benim acımama ihtiyacı yoktu. Zaten kendine acıaktan boğulacak haldeydi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” Ellerimi belime koyup soru dolu bir ifadeyle başımı yana eğdim. “Çünkü senin tanıdığım en güçlü adam olduğun izlenimini edindim. Muhtemelen yıllardır kimse-nin yardımını olmadan gayet iyi idare ediyordun. Haksız mıyım?”

Bana gözlerini kırptırdı, yüzü ifadesizdi. Sanırım şoke ol-muştu. Ama benim ağabeylerim vardı ve bir delikanlının ne za-man üstüne düşülmeye ihtiyacı olduğunu anlardım; bu öyle bir an değildi.

“Hazır olduğunda, hoplayıver.” Sonra onu orada bıraktım. Büyük, sert Bay Ben-Dışarıda-Uyurum’un yardımına ihtiyacı mı vardı? Kendi kendime bir homurtu çıkardım ve emekleyerek karanlık barınağa girdim, otururken altımda yapraklar çıtırdı-yordu.

Sadece birkaç dakika sonra, Cole’un ilerlediğini duydum. Girişin önünde çömeldi ve sürünerek yanıma geldi. O gelmeden önce geniş gibi görünen yer, onun cüssesinin yanımda yer kapla-masıyla tam bir klostrofobik hale geldi. *Çok fazla yer* kaplıyordu. Yakınlığıyla, çekilecek bir yerimin olmaması fikriyle kalp atış-larım hızlandı. Ondan ve içimde uyandırdığı yoğun bir şekilde kafa karıştırıcı duygulardan saklanacak bir yer yoktu.

“Sen cidden az önce bana *hoplayıver* mi dedin?” Işık barınak-ta loştı, ama biçimli dudaklarının keyifle kıvrılmış olduğunu görebildim.

“Ben...” Tanrım, bu kulağa biraz kötü geliyordu, değil mi? “Dedim.” Lafımın arkasında durabilirdim madem. “Sürünüver” demekten daha iyi göründü.”

Patlattığı kahkahanın yüksek sesi irkilmeme neden oldu. Durduk yere ortaya çıkmış ve gücüyle ikimizi de şaşırtmıştı res-men. Kararsız bir şekilde güldüm, şüpheyi onu süzüyordum. Yani... sorun var mıydı? Buna gülmem serbest miydi? Cole’da bu tereddütlerin hiçbirisi yok gibi görünüyordu. Omuzları titriyordu,

vücudu iki büklüm olmuştu ve elleri artık orada kaya gibi sert karın kaslarının olduğunu bildiğim yerde duruyordu. O kadar şiddetle gülüyordu ki, tekrar başını kaldırıp baktığında parmak uçlarıyla bir damla gözyaşını sildiğini gördüm.

“O da neydi, Violet?” diye soludu, hâlâ nefesini toplamaya çalışıyordu. “Ampüte şakalarının böyle çarpıcı olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Özür dilerim!” Ellerim hızla ağzıma kapandı.

“Dileme.” Yüzüne yapışmış bir sırtışla başını iki yana salladı. Bu tuhaftı. Bana hiç böyle, gerçek bir keyifle gülümsemezdi. Belki de arada sırada bir memnuniyet veya ilgi ifadesiyle evet. Ama böyle değil; bu tedirgin ediciydi. Bu... Böyle tamamen ağızlara layık görünüyordu. Koyu renk saçlar ve parlayan gözler.

“İyi misin?” diye sorma riskine girdim, çünkü gerçekten biraz rahatsız olmuştum.

Geriye doğru ellerine yaslandı ve barınağın çatısına doğru baktı. “İyi miyim? Bu şaşırtmacalı bir soru. Ben...” Sustu; göğsünün yükselip alçalmasını, yutkunurken boğazının hareket etmesini, yanağının anlık olarak seğirmesini izledim ve merkezimin zonkladığını hissettim.

Yaptığı en ufak şeyler beni ateşe veriyordu... o yanak seğirmesi ve beliren gamze olayını yaptığında? Pat! Enfes. Bu adamdaki her şey enfesti. Dışarıdan karanlık ve soğuktu, içi yumuşak ve sıcacıktı. Benim gibi bir kız için aşırı derecede deneyimliydi, ama fena halde baştan çıkarıcıydı.

Dudaklarımı yalayarak onu doyasıya izledim. Gözlerimi ona dikmiştim ve yakalanıp yakalanmamak aniden hiç umurumda olmadı.

“Rahatladım,” dedi sonunda.

“Rahatladın mı?”

“Evet.” Açıklama yapar gibi kesik bacağını kaldırıp tekrar indirdi. “Birinin bunu öğrenmesi göğsümden bir yük kaldırdı resmen. Sır olarak saklamak yorucuydu.”

Yani, hadi canım.

“Nasıl oldu?”

Derin bir iç çekti ve savunmasız görünmemeye çalıştığı her sefer yaptığı gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Üçüncü görevimi bitirmeye çok yakındım. Lanet derecede yakın. İyi bir hikâye bile değil. Tel örgünün dışındaydık, canlı ateş veya başka bir şey yoktu. Bir EYP’nin üstünden geçtik. Benimle olan Junior kurtulamadı. Şarapnellerin en büyük kısmını bacağım aldı. İçinde çiviler vardı. Ne kadar kötü olduğunu fark etmedim bile. Junior’ı aldım ve bomba üstüme tamamen patlamadan önce, onu güvenli bir yere taşıdım.”

Yutkundum. Beklediğimden daha fazla detay vermişti. “Neden sır olarak saklıyorsun? Kimse dert etmez.”

“Hım. Trixie de bana bunu sordu. Ona Hilary yüzünden olduğunu söyledim. O dert etti.”

“Pardon, ne?”

“Döndüğümde, geçinmesi kolay biri değildim. Ampütasyonun da ötesinde, üstesinden gelmem gereken bir sürü halt vardı. Ama doğru protezi bulmak hızlı bir süreç değildir. Kesik kısmın şekli, konforu ve uyumunu etkiler. Beraberinde gelen denge değişiminden bahsetmiyorum bile. Hayalet ağırlar. Zaten uzaklaşmıştık ve ben homurdanan bir şerefsiz dönüşmüştüm. Ama anlaşılan, iyileşmemin fiziksel yönü, onun için pek işe yaramıyordu.”

Ağabeyimin o yumuşacık, kuru Alberta karını gömleğimin sarkasından içeri attığı zamanki gibi, bir ürpertinin omurgamdan aşağı indiğini hissettim. Muhtemelen ısrarcı olmamalıydım ama meraklı olduğumu zaten biliyordu. “O da ne demek?”

* (Kıs.) El yapımı patlayıcı. (ç.n.)

“Sen ve soruların.” Bir homurtu çıkardı, ardından geri adım atmayacağımdan emin olmak ister gibi bana bir bakış attı. “Tamam. Peki. Sonunda vücudumu ve zihnimi onu becerebilecek kadar toparladığımda, artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Agresif ve hükmedici olmam hoşuna giderdi. Ama artık öyle olamıyordum. Özellikle de kalbim işin içinde olmadığı için. Her halükârda, dengemi kaybettim, her şey farklı geldi ve mevsunun ortasındaiken devrildim.” Başını iki yana salladı, anının içinde kaybolmuştu. “Doğruca kahrolası yere düştüm. Kalmak istediğim yer de orasıydı. Dolayısıyla o günlük işimin bittiğini düşündüm. Durum beni utandırmıştı, biliyor musun? Beni utandırmaktan da öteydi. Beni *mahvetti*. Onu artık neredeyse tanımıyordum. O da sinirlendi. Benim *yarım erkek* olduğuma dair birkaç iğneleyici söz söyledi, bu da nişanımızın bitmesine neden oldu. On yıl önce bağlandığı o parlak, bütün, vakıf-fonu bebesi değildim. Ve hepsi bu kadar. Hikâyenin sonu.”

Cole’u gururlu, hükmedici ve çok hasarlı halde yere düşmüş olarak hayal ettim. Sonra onu sevdiğini iddia eden bir kadının, o anda ona sevmekten daha azını hissettirdiğini gözümün önüne getirdim. O an öfkeyi hissettim. İçimden fışkıran bir öfke.

“Tamam, yani Hilary geberip gitsin.” Elimi ağzıma çarptım. Bu kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim. Ama kendimi hiddet dolu hissediyordum. Korumacı hissediyordum. Yani kucığına tırmanmak ve onunla bu şekilde konuşacak –onu bu şekilde yaralayacak– herkese karşı vücudumu bir kalkan olarak kullanmak istiyordum.

Cole acıklı bir kahkaha attı ama bana bakmadı.

“Demek Trixie’ye böyle söyledin. Ama kimseye söylemediğin asıl sebep ne?”

“Bunu fark ettin, değil mi?”

Ona bakmaya engel olamadım. Ona dokunmayı o kadar istiyordum ki, kendimi tutmak tam bir işkenceydi. Ellerim sadece kolunu tutmak, parmak uçlarımda damarlarının atışını hissetmek için sızlıyordu.

“Galiba kimsenin acımasını istemiyorum. Engelliymişim gibi, bir şekilde daha zayıfmışım gibi davranılmasını istemiyorum. O sözlere, o bakışlara ihtiyacım yok. Sürünme şakandan hoşlanmamın nedeni de bu muhtemelen.”

Vücudumu çevirdim, bana bakmasını ya da en azından ona baktığımı bilmesini istiyordum. “Sen zayıf değilsin, Cole. Sana tanıdığım en güçlü erkeklerden biri olduğunu söyledim ve ciddi dim. Bacağının benim için bir önemi yok ve başkaları önem verirse de siktir et onları. Rezil kişilerdir.”

Gözleri yüzümde gezindi, nereye odaklanacağına karar veremiyor gibiydi ve o güzel kafasının içinden neler geçtiğini anlayabilmeyi diledim; ilk dileyişim de değildi. Keşke açıp içini karıştırabilseydim. Cole tam bir kapalı kutuydu. Bu gece benimle her zamankinden daha fazla konuşmuş olsa da, ben açgözlü biriydim. Daha fazlasını istiyordum.

İşte bu yüzden göğsünden yükselen o hüsrana dolu hırıltı ve başımı kavrayıp beni kendine çeken el beni gafil avladı. Diğer elini çeneme doğru uzattı, yüzümü saygıyla kavrarken gözlerini dudaklarıma dikmişti. Onlar tarafından işkence görüyormuş, onlardan büyülenmiş gibiydi.

Kıpırdamadım. Şu anda ona karşı sahip olduğum herhangi bir zayıf bağı, karanlıkta fısıldanan gerçekleri paylaşarak bozmak istemiyordum. Yapmasını istiyordum. Beni yiyip bitirmesini. Bir parçamı alıp saklamasını.

Onun da beni, benim onu istediğim kadar fena halde istemesini istiyordum.

Kokusu, etrafımızdaki kozalakların kokusuna karışıp etrafımı sararken göğsü alçalıp yükseldi ve ağır nefesi yanaklarımı ısıttı.

“Yap şunu,” diye fısıldayarak onu kışkırttım. Yalvararak “Lütfen,” diye ekledim.

Bu defa beni reddetmedi. “Sikerler,” diye hırladığı an dudakları dudaklarıma yapıştı. Sert ve hızlı, güçlü ve amansızdı... tıpkı onun gibi.

Ellerim göğsünün üzerinden yukarı kaydı, boğazında titreşirlerken o beni kendinden geçercesine öpüyordu. Ellerimle ne yapacağımı bile bilemedim. Geri kalanım kucagında pelteye dönerken ellerim saçlarının arasında titriyordu.

Cole'daki her şey erkeksiydi. Çok güçlüydü. Kendimi ufak, tecrübesiz ve acayip sıcak hissettim. Ona yakın olmak isteyerek bir bacağımı belinin üstünden kaydırdım. Üstüne yerleşirken ağzıma doğru inledi, bunu yaptığımda çelik gibi uzunluğunun popomun altında büyüdüğünü hissettim.

Dili ağzımın girişini bulurken beni tattı, dudakları sertçe hareket ediyordu; ona açılmamı emreliyordu sanki. Buna karşılık kalçalarımı salladım, nasırlı elinin boynumu sıyırışı yüzünden külotumun mahvolduğundan neredeyse emindim. Beni oradan tutuş şekli, tüketiciydi... özgürleştiriciydi.

Beni istiyordu. Beni kendine çekmişti. Kanıtının sızlayan merkezime baskı yaptığını hissedebiliyordum. Tekrar sürtündüm, arsızca ona biniyordum ve ağzıma ustalıkla sataşırken bedenimi sıkan ellerinin verdiği hisse bayılmışım. Elleri tişörtümün altına kaydı, omurgamdaki çukuru takip ederek tenimde yakıcı bir his uyandırdı.

Öpüşüyorduk. Diller, eller ve inlemelerden oluşan bir düğüm olmuştuk. Acele etmedik, araştırıyorduk. Ona doğru iç çekerken burada onunla olmanın bu kadar doğru hissettirmesi, beni kucagina alıp böyle sahiplendiğinde her şeyin bu kadar önemsizleşmesi beni biraz şaşkına çevirmişti.

Kalçalarımı tekrar oynattım, aklım tam olarak aynı şeyi yaptığımız ama aramızda hiç kıyafetin olmadığı yerlere doğru yol alıyordu.

“Yüce Tanrım, Violet. Bana bu şekilde binmeye devam edersen, pantolonuma boşalacağım.”

Sesi titriyordu, geri çekilerek –sadece azıcık– onun vahşi ve şehvet dolu bakışlarına benimkilerle karşılık verdim. “Üzgünüm.”

“Üzülme. Özür dilemeye son ver.” Gözlerinde dalgın bir bakış belirdi ve tereddüt etti, parmakları aniden vücudumda kararsızca gezinmeye başlamıştı. “Bu, şey, bu bildiğin...”

Doğrulup sözünü kesmek istedim. Söylemek üzere olduğu şeyi durdurmak istiyordum, çünkü içten içe bana tekrar durmamı söylemesinden korkuyordum. Kalbim bir yana, vücudumun kaldırabileceğinden emin olmadığım bir şeydi bu. “Yapma. Sadece... Bunu mahvetmesen olur mu? Yarına sakla. Sadece bırak, ânın ne kadar ateşli olduğunun keyfini çıkarayım.”

Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesini duymak istemiyordum. Yapmamamız gerektiğini söylemesini de. Zaten bir defa ağzını vücuduma dayadıktan sonra çekip gitmişti. Bir kez daha katlanabileceğimi sanmıyordum. Kahrolası dersimi almadan önce bu adam tarafından daha kaç kere geri çevrilmem gerekiyordu?

Bu sefer onu yumruklayarak döverdim. Onu bir kez daha sertçe öptüm ve orada bıraktım, onu zorlamanın yeri ve zamanı olmadığını biliyordum. “Sorun değil. Hadi uyuyalım.”

Beni sessizce incelerken alnında derin bir çizgi belirmişti, kucağından inip gözlerimi yere diktim, bu gece yerde bana katılacak böcek sayısını düşünmemeye çalışıyordum ama sonra kendi kendime başımı salladım. Ben bir çiftlik kıızıydım. Böcekler beni korkutmazdı. Kendimi yere bırakınca, çıplak tenimde toprak ile çam iğnelerini hissettim ve Cole’un ayaklarımın dibinden gelen ağır nefes alışverişini duydum.

Nihayetinde yanıma uzandı. Temas etmiyorduk ama etsek de olurdu. Sırtımda sıcaklığını hissedebiliyor, her zamanki o baharatlı ve tarçınlı kokusunu alabiliyor ama artık onu duyamıyordum. Nefes alışverişi yumuşak ve sessiz bir hal almıştı. Ondaki her şeyin ve yakınlığının aşırı farkındaydım. Kendimi onun iri ve sıcak vücuduna doğru bükebilirdim ve mükemmel şekilde sığardım.

Kafamın içinde kayboldum ve birbirimize attığımız tüm o mesajları hatırladım. Onunla geç saatlere kadar konuştuğum tüm o geceleri. Ertesi gün telefonumu alır almaz ona günaydın dediğimi. Birbirimize yaptığımız o berbat şakaları. O kadar uzun süre öylesine uyumluyken şimdi nasıl bu kadar karmakarışık olmuştuk? Açık sözlü biri olmadığını, net bir iletişim kuramadığını biliyordum ama bu hiçbir şey söylememe hali beni deli ediyordu. Cole Harding söz konusu olduğunda sağımı solumu şaşırmıştım. Gerçek hayatta beklentilerini karşılamıyor muydum? Aleti bana ilgi duyuyormuş gibi hissettiriyordu; ama belki de herhangi bir kadına vereceği tepki buydu? Yıllardır fiziksel temas kurmadıysa, bu gayet olasıydı. Bacağı konusunda gerçekten o kadar güvensiz miydi de şimdi bile beni bir kol boyu uzakta tutuyordu?

Nasırlı avuçlarının çıplak sırtımdan yukarı kaymasını düşünerek ürperdim, o avuçla beni sertçe aşağı bastırmasının verdiği his ve...

“Üşüyor musun?”

Başımı eğip bakınca, dizlerimi sıkıca yukarı çekip kendimi sardığımı fark ettim ve evet, üşüyordum. “Biraz,” diye itiraf ettim sessizce.

Hiçbir uyarı vermeden, kolları bana uzanarak beni vücuduna çekti ve güvenli bir şekilde kendine yasladı. Ereksiyonunu popomda hâlâ hissedebiliyordum ama kendimi görmezden gelmeye zorladım, sıcaklığını etrafımda hissetmek rahatlatıcıydı.

Beni kuşatmıştı; çenesi başımın üstünde, kolu sahiplenici bir şekilde göğüs kafesimde, bacakları da benimkilerin altına sıkışmış haldeydi. Kusursuz uyum.

“Cole?”

Duyulabilir şekilde iç çekti. “Efendim, Violet?”

“Sence Sasquatch gerçek mi?”

Cevap vermedi. Onun yerine beni daha yakına çekip daha sıkı sardı. Vücuduma dolanmış olmasının hissi beni rahatlattı, dinlendirici ama yine de onun her zerresinin farkında olduğum hafif bir uykuya dalmama neden oldu. Her temas noktası bir olasılıkla uğulduyordu ve bu düşünmeyi bırakamadığım bir şeydi. Tamamen uykuya dalmama izin vermeyen bir şey. Muhtemelen bu yüzden birkaç dakika sonra onun sessiz fısıltısını kaçırmadım.

“Bu bildiğin kusursuz,’ demek üzereydim.”

COLE

Hepimiz seçimler yaparız.

*O lanet mesaj aklımdan çıkmıyor. Önemseydiğin bir kıza söyle-
necek ne hıyarca bir laf. Her şeyi ortaya koyan bir kıza, hem de sırf
niçin? Otuz bir çekesin diye mi?*

Başımı iki yana sallıyorum.

Hepimiz seçimler yaparız.

*Sanki bilmiyorum. İma ettiğim o kendi tavsiyemi ben de uygu-
lamalıyım.*

*Mesajıma karşılık vermedi, ama mesajı gördü. Bu dün gece
oldu ve sabah hâlâ mesaj yok. Muhtemelen iyiye işaret değil. Siktir.
Hayatımda iyi giden tek şeyi mahvetmek de tam benim yapacağım
iş. Monoton ve yalnız geçen boktan bir günün ardından gerçekten
dört gözle beklediğim tek şeyi. Çünkü aylar önce o haklıydı.*

Yalnızım. Aslında “yalnız” kelimesinin bunu karşıladığından bile emin değilim.

Hissizim. Kendi seçimim. Morlu_Güzel ile konuşmak, içeri girebilen tek iğne ucuydu sanki, bana bir şeyler hissettiriyordu. Bacağımı itiraf etmeye, onu öylece ortaya koymaya cesaret bile edemedim. Sır olarak saklamaya aşırı odaklandım. Benim için hiç mantıklı olmayan ama yine de değiştirmeye cesaret edemediğim bir şey. Belki bilseydi, videoya çıkmak istemememi daha anlayışla karşılardı. Belki de çok uluslu bir şirket yönettiğimi ve internette mastürbasyon yapan adam olarak tanınamayacağımı bilseydi, bir fark yaratırdı.

Belki anlardı. Belki birinin sırrımı öğrenmesine izin vermek iyi bir başlangıç olurdu? Söylediğim sırada yüzünü göremeyeceğim birine. O acımayı. Tiksintiyi.

Bacağımla ilgili oynadığım bu gizli kapaklı oyun boktan ve farkındayım. Bu kadar ileri gitmesine izin vermek niyetinde değildim. Sadece kendi başıma sindirmek istediğim bir şey olarak başladı. Ne de olsa, Irak’tan geldiğimde sindirmem gereken çok şey vardı. Anlaşılan, arkadaşlarının havaya uçmasını izlemek insanın ağzına sıcıyormuş. Tüm yetişkin hayatınızı fiziksel olarak ne kadar yetenekli olduğunuzla tanımlayarak geçirdikten sonra bir uzvunuzu kaybetmenin açısından bahsetmiyorum bile. Ama kimseyle paylaşmadan geçirdiğim süre ne kadar uzadıysa, kendimi o kadar aşağılara çektim. Hilary ve acımasız sözlerine odaklandıkça, kimsenin bilmesini asla istemediğim bir şeye dönüştü. Sözlerine inandıkça.

Saklamak ayrılmaz bir parçam oldu. Nefes almak gibi. Şimdi düşününce, neden yaptığımı bile bilmiyorum... ama kendimi durduramıyorum da. Bir bataklık kadar durgunum.

Telefonumu alıp ona bir mesaj atıyorum, bunu düzeltmeye kararlıyım.

ALTINAVCISI85:

Nasılsın?

Ne beceriklisin, Cole. Kelimelerle cidden aran iyi be oğlum.

Birkaç saat sonra hâlâ cevap vermedi. Görmedi bile. Kendi kendime, muhtemelen meşgul olduğunu söylüyorum. İşinin, belirli bir hafta sonu izni olmadan uzun saatler çalışma gerektirdiği anlaşılıyor. Ama hiç cevap gelmeden gün ilerledikçe, endişeleniyorum. Bir yıldır, en azından bir kere bile selamlaşmadan veya işlerin yoğun olduğunu söylemeden tek bir gün bile geçirmedi. Birbirimize bir açıklama borçlu olduğumuzdan değil, bunu yapacak kadar birbirimizden hoşlandığımız için.

ALTINAVCISI85:

Her şey yolunda mı?

Hâlâ bir şey yok. Bütün akşam, uygulamayı kapatıp yeniden başlatıyorum. Silip tekrar yüklüyorum. Teknik bir hata olmasını umuyorum. Teknoloji sürekli saçmalar. Muhtemelen ondandır.

Ama ertesi sabah elimde telefon ve hâlâ Morlu_Güzel'den bir mesaj olmadan uyanınca, dehşet göğsüme kalıcı olarak yerleşiyor. Sıçıp batırdım ve düzeltmem için açık bir yol da yok. Ya da başına kötü bir şey geldi ve bu kaldıramayacağım bir düşünce. Onun yaralandığını -ya da daha kötüsünü- düşünmektense, olduğum o bok kafalı gibi hissetmeyi tercih ederim.

Kendime oralara girme izni bile veremem.

Tek istediğim bunu düzeltmek.

ALTINAVCISI85:

Dinle, sanırım bana öfkeliyim. Seni incittiysen, özür dilerim. Niyetim asla o değildi. Ben sadece... Ben karmaşık biriyim. Uzun hikâye. Geri dönersen, sana anlatmayı çok isterim.

Cevap yazmadığı her gün, perişanlığım daha da artıyor. Ona mesaj atmaya devam ederken kendimi zavallı gibi hissediyorum. Ama duramıyorum. Morlu_Güzel ile konuşmak kişiliğimin bir parçası haline geldi, beni olmak istediğim adama geri götüren bir pamuk ipliği oldu. Asla bırakmamaya karar verdiğim bir pamuk ipliği. O katılmak üzere burada olmasa bile, ben gitmeye devam edeceğim.

ALTINAVCISI85:

Sen hiç geri gelmesen bile, sanırım ben sana yazmaya devam edeceğim. Buna ihtiyacım var.

Ne de olsa, gerçeklikten kaçınmak konusunda üstün bir kabiliyetim var.

Bütün gece Violet'ı kollarımda tutmuştum. Bana *sorun değil* dediğinde, aslında *sorun var* demek olduğunu anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu. Ama ona sarılmaya devam ediyordum.

Pek uyumamıştım. Bitkindim ama aynı zamanda aklım durmuyordu. Dün gece Violet'ı öpmek kahrolası *her şeydi*.

Gerçekten mükemmeldi. Onun ödü patlayıp kendini kapatana kadar. Mahvetmememi isteme şekli... Her şeyi mahvettiğimi çoktan biliyordu sanki.

Sonra, ona sarılmak? Sıcak bedeninin benimkine dayanması? Rahatlamak için bir oyuncak ayıya sarılmak gibiydi. Ama asla bir oyuncak ayıyı becermek istememiştim.

Ayrıca donuyordum ama daha az umurumda olamazdı, yeter ki o ısınsın. Hızla, sessizce uyuyakalmış, yumuşak küçük iç çekişlerin dudaklarından kaydığı bir rüya dünyasına dalmış, daha da sokularak göğsüme doğru dönmüştü.

Cennetteydim. Birine sadece sarılmak... *her şeyi* bilen ve bana tiksintiyle bakmayan birine. Yıllardır bu düzeyde bir rahatlık hissetmemiştim. Bir ormanın ortasında, boktan küçük bir barınağın içinde, yıllardır olduğum en rahat halimdeydim. Hepsi de Violet'ın burada kollarımda olması sayesindeydi.

Evet, resmen sıçmıştım. Çünkü sadece kıyafetlerini üstünden yırtarak çıkarıp vücudunu akla gelebilecek her şekilde kullanmak istemekle kalmıyordum; sonrasında ona kahvaltı hazırlamak, vitaminlerini aldığından ve sporunu yaptığından emin olmak da istiyordum. Vücudunu kirletmekle işim bittikten sonra, o vücutla ilgilenmek istiyordum.

Daha da beteri, onunla konuşmak istiyordum. Karanlıkta, sessizliğin içinde, her şeyi sayıp dökmek istiyordum. Babam, annem, deniz aşırı gittiğim zamanlar... Bütün o hikâye baloncukları yüzeyin altında zar zor duruyordu. Bacağımdaki o pim açıldığında, çok uzun zamandır her şeyi tuttuğum hazne de açılmıştı. Bir barajdan dökülen sular gibi şiddetle yükselmişti ve içeride tutmakta zorlanıyordum.

Trixie münasebetsiz derecede memnun olacaktı.

Başımı eğip ona baktım, yumuşak bir şekilde horluyordu, göğsüme sokulmuş, bir bacağını benimkinin üstünden atmıştı.

Sabah ışığının sıcak huzmeleri barınağın gözenekli çatısından içeri sızıyor, yanaklarına ve saçlarına hareler düşürüyordu. Uzun kirpikleri bir gölge oluşturunuyordu ve dudakları soluk bir pembe tonundaydı, dik meme uçlarıyla aynı renkti. Asla unutmayacağım bir şeydi bu. Violet'ın *kusursuz* memeleri vardı.

Ufak ve güçsüz görünüyordu, ama geçen ay Violet hakkında bir şey öğrendiysem, o da güçlü olduğuydu. Acayip güçlüydü.

Bağımsızlığını ailesinden koparıp tek başına yola çıktığını ve kendi ayakları üstünde duran bir kadın olmaya kararlı olduğunu biliyordum. Sadece ne kadar başarılı olduğunu fark etmemiştim. Ne kadar fazlasıyla kendisine dönüştüğünü. Özgüveni göze çarpan ya da küstah türden değildi; gizli ve doğaldı. Ona bu kadar uymasıyla neredeyse kendine özgüydü. Sert ya da duygusuz değildi, sadece sözünden dönmüyordu.

İnternetteki sohbetimiz artık ona fayda sağlamadığında, işi bitmişti. Bir yıl boyunca, giriş yapıp son mesajlarımı görmesini çaresizce ümit etmişim. Hatta, sohbetimiz hâlâ bilgisayarımda açıktı ve her gün kontrol ediyordum. Tekrar giriş yapsa, onunla işimin bitmediğini anlayacaktı. Yüksek sesle söyleyemediklerimi anlayacaktı.

Onda buna hayrandım. İmreniyordum. Hayat istediğim gibi gitmeyince, ben geri çekilirdim, ama Violet? Yorucu yürüyüşe devam ediyordu. Yüzünde gülümsemeyle. Sonsuz günışığı.

Kirpikleri kırpıştıktan sonra gözleri hızla açıldı. Barınakta etrafına bakındı. Kafasındaki çarklar dönerken çoğunlukla göğsüme baktı. Çenesini kaldırıp yüzüme bakınca irkildi. Anlaşılan uyanık olmamı beklemiyordu.

“Ne kadar süredir uyanıksın?”

“Bir süredir,” diye yalan söyledim. “Sen horlarken uyumak zor.”

Yüzü pembeye dönerken göğsümden uzaklaştı. Onu tekrar yakına çekmek istiyordum ama yapmadım. Bu sabah nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim.

“Horlamıyordum.” Dehşete düşmüş görünüyordu.

“Horluyordun.”

Öyle yaparak yanaklarındaki kızarıklığı azaltabilecekmiş gibi, elleriyle yüzünü ovuşturdu.

“Daha çok... mırlamaya benziyor. Yavru kedi gibi,” diye devam ettim.

“Ah, Tanrım.”

“Hey. Benim bir bacağı yok, sen de yavru kedi gibi horluyorsun. Her şey yolunda.”

Elleri yüzünden o kadar hızlı indirdi ki, sivri küçük parmağının göğsümü dürtmesine tepki bile veremedim. “Bacağı olmaması utanılacak bir şey değil!” Bir saniye içinde utanmayı bırakıp öfkeden kudurur hale gelmişti.

Teslimiyetle ellerimi kaldırdım ve yuvarlanarak ondan uzaklaştım. “Haklısın. Buradaki tek utanç verici şey, nefesin.”

Küçük ağız dümdüz olurken zaten iri olan gözleri bana doğru kocaman açıldı. Yavaşça doğruldu, tek elini ağzına siper ederek, “Cole Harding, sen tam bir hıyarsın,” diye mırıldandı.

Kendini silkelerken bana baktı. “Tamam. Bana bacağın nerede olduğunu söyle de gidip getireyim. Açlıktan ölüyorum.”

“Odamdaki şifonyerin en alt sol çekmecesinde.”

Başını salladıktan sonra arkasını döndü ve elimi hızla aşağı indirip aletimi düzelttim. Onun odama gireceği düşüncesinin sabah ereksiyonuma faydası dokunmadı. Barınaktan çıkarken o lanet şortun içindeki kıcının manzarasının da öyle.

“Aşağı inerken şarkı filan söylediğinden emin ol. Gürültü yap. Vahşi hayvanlar için gözünü dört aç. Dışarıda ayılar var.”

“Yüce Tanrım, Cole. Beni ne sanıyorsun? Şehirli bir kız mı?”

Poposunu silkeledi ve bunu yaparken orayı hafifçe titretti; birkaç dakika içinde onun bir kovboya binmekle ilgili Tanrı'nın cezası bir *country* şarkısı söylediğini duydum... tamamen detoneydi.

Dün oturduğum kütüğe doğru ilerledim. İyi bir kütüktü, patikayı görmek için mükemmel pozisyondaydı. Arkamdaki çalı o kadar yoğundu ki, birinin gizlice gelmesi imkânsızdı. Hiçliğin ortasında, dizimin hemen altından kesilmiş bacağımla otururken olabileceğim kadar rahatladım.

Violet için endişelenmemeye çalışıyordum ama işe yaramadı. Dağdan aşağı yürüyecek kapasitede olduğunu biliyordum, ama aklımın ona kaymasına engel olamadım. Tıpkı iki yıldır olduğu gibi.

Ne kadar dalıp gitmiş olsam da, Violet'm askeri eğitiminin olmadığı belliydi. Gelişini bir kilometre öteden duyabiliyordum. Bu kadar ufak tefek birinin adımlarının böylesine ağır olmasını aklım almıyordu.

"Aldım!" Violet protezi başının üzerinde bayrak gibi sallıyordu ama hareketleri ürkekti. Yüzü buruşmuştu. Evet, horlama meselesiyle kafasını ütülemiş ve dün gece onu kendimden geçercesine öpmüştüm ama buradan böyle bir beden diliyle ayrılmamıştı.

"Sorun ne?" diye sordum, o bana yaklaşıırken.

Neredeyse irkilerek gözleri benimkileri buldu, sonra tekrar yere baktı. "Hiçbir şey." Tek dizinin üstüne çöktü, sırt çantasını omzundan indirdi ve fermuarını açtı.

"Kahverengi at nasıl? Onu fazladan besledin mi? Muhtemelen çok acıkmıştır."

"Tanrı aşkına, Cole. Onun bir adı var. Benim yanımda ondan hoşlanmıyormuşsun gibi yapmana gerek yok." Üzerime siyah bir polar ceket uzattı, her hareketinden bir sıkıntı okunuyordu. "Ve

elbette onu besledim. İkimizden biri arabadan inince gürültüyle kişnediğinden, onu unutmak zor.”

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Gerçekten bir nevi rahatsız ediciydi ama yine de her gün o atın selamlamasını dört gözle bekler olmuştum. Ona havuç ikram ettiğimde, dudaklarının yumuşak sürtünüşü. Bana sürtünüyormuş gibi, küçük tozlu suratını ütülü gömleğime dokunduruşu. Beni gördüğüne her seferinde bu kadar mutlu olan birine alışkın değildim.

“Peki, güzel. Ceket için teşekkürler.”

“Muhtemelen üşümüştündür diye düşündüm.” Violet şu anda hafif kapitoneli bir Gold Rush Çiftliği ceketine sarınmıştı ve şey görünüyordu... tedirgin. Bu sabahki haliyle alakası yoktu, dün gece kucağıma oturup bana sürtünürken olduğu haliyle de. Neler oluyordu şimdi?

“Teşekkürler.” Onu kuşkuyla süzdüm. “Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?”

“Evet!” dedi biraz fazla neşeyle, v’yi bastırmıştı.

Yemedim ama insanların burnunu sokmasından da nefret ederdim, o yüzden ben de sokmayacaktım.

Onun yerine yedek protezimi takmaya odaklandım. Normalde kullandığım kadar rahat değildi. Ötekiyle aynı şekilde ayarlanmamıştı ve muhtemelen bacağıma sürtüneceğini biliyordum. Kesinlikle doğa yürüyüşü için tasarlanmamıştı.

Başımı eğip baktım, bacağım ağrıyordu. Bacağım orada yoktu bile. Hayalet ağırlar. Eskiden oldukları kadar kötü değillerdi, ama bazen bacağımın *gerçekten* gitmiş olması farklı şekilde vuruyordu. Orada olduğunu hissedebiliyor gibiydim. Havaya uçtuğu günün ağrısı. İyileşmenin ağrısı. Kaybımın ağrısı.

Nadiren canımı sıkıyordu, ama bacağımı rahatsız olacağını bildiğim bir proteze sokuşturmak duraksamama neden oldu.

Başımı iki yana sallayıp yine de bastırdım. Bu yüzden ağlamanın bir anlamı yoktu. O tepeden bir şekilde inmem gerekiyordu. Çorabımı rahat bir şekilde çektikten sonra ayakkabımı bağladım ve Violet'a baktım, alnı kırıışmış halde ayağıma bakıyordu.

“Başka soru var mı?” diye sordum, yarı şaka.

İç çekti, bunu yaparken omuzları gerilerek yükseldi ve ardından geri düştü. “Hayır. Sadece, bu inanılmaz. Hiçbir fikrim yoktu. Hiç anlayamadım; yürüyüşün, antrenman yapışın...” Elini vücuduma doğru salladı. “...görünüşün.”

Gülümsememi bastırdım. Violet söz konusuyken pek bir şeyden emin olamıyordum, ama vücudumdan hoşlandığını biliyordum. Saklayabildiğimi sandığı zamanlarda beni sürekli süzdüğünü görüyordum ve bir rahatlama bana sıcak bir günde klimadan gelen hava gibi çarptı; çünkü pantolonumda ne sakladığımı bilmesine rağmen bana hâlâ o bakışı atıyordu. Ya da pantolonumda sakladığım şeylerden birini biliyordu diyelim. Bana farklı gözle bakacağını zannettiğim için neredeyse kendimi kötü hissettim, ama tecrübelerim öyleydi, değil mi? Devam etmek için elimde çok az şey vardı, çünkü herkesten saklamakla fazlasıyla meşguldüm.

“Tamam, hadi şu dağdan defolup gidelim.” Ayağa kalktım ve proteze hafifçe ağırlık verip yokladım. Berbattı. Ama şimdilik iş görmek zorundaydı.

Violet dönüp patikadan aşağı yürümeye başladı. Peşine takıldım, bu protezle yürüyüşümün o kadar dengeli olmadığına emindim. İnsanlar artık fark edecekti, ama Violet benim hızıma kadar yavaşladı ve hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik bana uyardı.

Ancak ahırın önünde durduğumuzda konuştu. “Teşekkürler. Bu akşam pistte görüşür müyüz?”

Burnumu buruşturdum. “Bu akşam mı?”

“Evet. Bu akşam ata biniyorum. İşte bu yüzden gitmem lazım.”

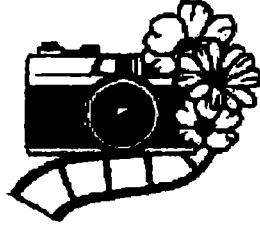
Belki de bu yüzden çok kopuk görünüyordu. Akşama mı odaklanmıştı?

“Güvenli mi ki?” diye sordum kendime engel olamadan. Ama gerçekten, geceyi iyi uyumadan ve sakat kıcıma yardım etmek için dağa tırmanarak geçirmişti. Tamamen uyanık olmadan binlerce kiloluk bir hayvanla boynunu kıracak kadar hızlı koşturmak, bana tehlikeli geliyordu.

Tek kaşını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı. O duruş ve yüz ifadesiyle, kendimin ufak, sarışın, elf görünüşlü bir versiyonuna bakıyormuş gibi hissettim.

“Arkadaşlar birbirini kollar, Violet,” diye homurdandım. İnsanların ona ne yaptığını söylemesini istemediğini biliyordum, ama bu ciddiydi.

“Tabi ya. *Arkadaşlar*,” diye ofladı sadece; kamyonetin kapısını hızla açıp omuzunun üzerinden basitçe el sallayıp çarparak kapattı ve ayaklarını yere vura vura dairesinin merdivenlerinden çıktı.

VIOLET

Başım ağrıyor ve ölecekmiş gibi hissediyorum. Zar zor hareket edebiliyorum. Dün gece Neighbor's Pub'da Billie'nin önünde yuvarladığım epey miktardaki içkiden mi, yoksa lanet bir internet mektup arkadaşı yüzünden kendimi hasta ettiğimden mi, emin değilim.

Midem bulanıyor ve yine nedenini ayırt edemiyorum.

Çok kızgınım. Kendime. Ona değil bile. Çünkü haklı. Sınırları konusunda bana açık davranmaktan başka bir şey yapmadı. Kuralları konusunda. Yine de uğruna değişeceği kişi olduğumu düşünerek haddimi aştım. Başımı iki yana sallıyorum, avuçlarımın dibini göz yuvarlarıma bastırarak başımdaki zonklamayı azaltmaya çalışıyorum. En büyük ağabeyim Cade'in bana ilişki tavsiyesi verdiğini duyabiliyorum -ve onlardan bir sürü var- ama bu kısım şu anda son derece alakalı olarak öne çıkıyor.

Senin ihtiyaçlarını karşılaması için düzelmesi –ya da değişmesi– gereken bir adam seçme. Adam ya istiyordur ya da istemiyordur. Onu ikna etmen gerekiyorsa, seni hak ettiğin şekilde sevmiyor demektir.

Ağabeylerimin aşk hayatıma burnunu sokma şeklinden nefret ederdim.  beni resmen fildişi kuleye kapattı, ama onlar annemi benden daha iyi tanıyorlardı galiba. Annemizi kaybettiler ve beni de kaybetmek istemediler. Onun yerine beni boğunca, kamama neden oldular. Çünkü orada kalamazdım. Ama şimdi dönmek için can atıyorum. Babamın bir sarılışı, Rhett'in başımı okşaması, Beau'dan rahat bir gülümseme, Cade'den şairane bir tavsiye. Dördü de iyi adamlardır.

Ben de şu na kadar bunu gerçekten fark etmiş olduğumdan emin değilim.

Bu sabah onlar olsa bana ne diyeceklerini biliyorum, dün gece Billie'nin bana söylediği şeyi de biliyorum.

Hayatıma devam etme vakti geldi. Ben daha fazlasını hak ediyorum. Daha iyisini hak ediyorum.

Uygulamayı telefonumdan siliyorum ve sonra gidip duşumda yere oturuyorum, orada sessiz gözyaşlarım, üstüme akan ılık suya karışıyor ve yıkanıyor.

Brite Lite'i eyerlerken pistin sesleri etrafıma sızıyordu. Ona ikinci binişimdi ve kendisi, omuzlarında sağlam bir kafa ve başarı hanesinde hatırı sayılır sayıda galibiyet olan sağlam bir yarış atıydı. Ama bugün, güzel gri kısrak sabırsızdı. Tıpkı benim gibi. Bir ay önce olduğum yerde, tam da gitmek için can atar haldeydim. Kulaklıklarımı takıp hem onun hem de benim sinirlerimi yatış-

tırmak için mırıldanarak, zihnimi odaklamaya çalıştım. Ancak genelde yaptığım gibi yarışı zihnimde canlandıracağıma, son yirmi dört saati tekrar tekrar yaşıyordum.

Dağdan aşağı iniş ve sonrasındaki eve yolculuk sessizdi. Garipti. Cole'a ne diyeceğimi bilemiyordum ve aklım her şeyi bir araya getirmekle o kadar meşguldü ki, boşluğu doldurmak için havadan sudan bir sohbet bile açamamıştım.

Bacağımı almak için odasına girdiğimde, biraz etrafa bakınmakla zaman kaybetmemeye çalışsam da azıcık yapmıştım. Ben de sadece insanım, tamam mı? Hem bir önemi yoktu. Mekân askeri seviyede temizdi. Her şey olması gerektiği yerinde ve baldök-yala derecesinde temizdi. Yerleri, tıpkı filmlerde gördüğümüz gibi diş fırçasıyla mı parlatıyor diye merak ettim, ama ona sorma cesaretini toplayamadım bile.

Çünkü yedek protezinin bulunduğu şifonyerin takılıp duran çekmecesini kapattığımda, bu sarsıntı üstte fişi takılı dizüstü bilgisayarın yanındaki mouse'u hareket ettirmişti. Bilgisayar hâlâ açıktı. Ekranında sohbetimizin sayfası vardı. Bir yıl önceki mesajlarımız orada durmuş, gözümün içine bakıyordu.

O an çok ama çok insani davrandım. Çünkü başımı çevirememiş ve kesinlikle aşağı kaydırmaya engel olamamıştım. Ona bir yıldır cevap vermemiş olmama rağmen, neden bilgisayarında sohbetimizin hâlâ açık olduğunu merak etmiştim. Ta ki cevabımla yüz yüze gelene dek.

ALTINAVCISI85:

Nasılsın?

Her şey yolunda mı?

Bak, sanırım bana öfkelisin. Seni incittiysem, özür dilerim. Niyetim asla o değildi. Ben sadece... Ben karmaşık biriyim. Uzun hikâye. Geri dönersen, sana anlatmayı çok isterim.

Sen hiç gelmesen bile, sanırım ben sana yazmaya devam edeceğim. Buna ihtiyacım var.

Seninle konuşmak, yıllardır başıma gelen en iyileştirici şey oldu. Lütfen cevap ver. Karşılığını vereceğim. Kendimle ilgili çok şey paylaşmak beni dehşete düşürüyor. Ama deneyeceğim.

Geri geleceğini sanmıyorum. Ama gelirsen, teklifim geçerli. Bizi ya da bu artık her neyse onu geri istiyorum.

Bazen seninle gerçek hayatta tanışmakla ilgili hayaller kuruyorum. Sana yapacağım şeyleri. Seni özlüyorum.

Ona *ghosting* yaptığımdan beri bana yazıyormuş. Yanına taşındığım zaman bile. Bana adanmış bir günlük gibiydi burası. Sığ bir nefesle, ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Bu gece gevşek bedenini evime taşıdım. Ağrı kesiciler yüzünden kendinden geçtiğini biliyorum, ama yine de kendimi hasta hissettim. Daha önce de gevşek bedenler taşıdım ve senin onlar-

dan biri olman neredeyse kaldırabileceğimden fazla. Nefes alıp vermeni dinleyerek koridorda uyuyakaldım.

Bugün bir şeyler içmek için boktan küçük bir bara gitmeye beni ikna ettin. Yıllardır olmadığı kadar çok eğlendim.

Bugün taşındın. Bu kadar fena acıtmasını beklemiyordum.

Hepsini okurken gözlerimden yaşlar boşandı. Her biri kalbime bir iğne gibi saplanıyordu. Dünyanın en mesafeli, en içine kapanık adamı, sözleriyle kalbimi lanet bir iğne yastığıma çevirmişti ve ben ona bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Gerçek bir dut yemiş bülbüle dönmüştüm. Bu adamla yakın mesafede aylar geçirmiştım. Onun benden hiç *hoşlanmadığını* zannettiğim bir adamla... bu arada o bana notlar yazıyordu. Vücudumdaki bütün mantığın onun yine beni hayal kırıklığına uğratacağını söyleyen her zerresine karşı gelerek Cole Harding'i istediğim için kendimi azarlayıp durmuştum. Beni tekrar utandıracığını söyleyen her zerreye. Ve tüm bu süre boyunca, o bana hiç görmeyeceğimi bildiği aşk notları yazıyordu, ben de *arkadaşı* olmaya çalışıyordum.

Başka kızlar olsa, kendinden geçebilirdi. Notlar tatlıydı. Dişlerimi sızlatacak kadar tatlıydı. Ama ben kendimi huzursuz hissettim. Bana söyleyebilirdi. Geçmişimiz hakkında konuşmamış değildik ya. Şimdi, bunca zamandır gizlice ona vurulduğum, ruh hallerine karşı parmak ucumda dolandığım için kendimi toy bir aptal gibi hissediyordum.

Beni özlediğini, beni istediğini bilseydim, çok daha önce kucağına tırmanıp onu öperdim.

Brite Lite'in yularını çözdüm ve başını hemen başlığın içine gömünce, ben de gemini kolayca ağzına taktım. Normalde çok nazikti ama bugün sanki gemi ısırıyordu. Peşini bırakmıyordu. Bu yarışı alacağımız gibi, onu da elinden kaçırmıyordu.

Gizemli iri askeri aklından çıkarma ve ikinci rauntta Patrick Cassel'in kıcını tekmelemeye odaklanma vaktiydi. Brite Lite da hazırdı. Yemin ederim, bunun bir intikam raundu olduğunu biliyordu. Bir rövanş. Biz kızların bunun için keskin bir hissi vardı; özellikle de Patrick gibi dallamalar karşısında.

Parlak günışığına yürüdük, bir ay önceki o sisli günle hiçbir alakası yoktu. Koşullar mükemmeldi.

Billie, peşinde Mira ile Tanrı bilir nereden çıkıverdi.

"Her şey yolunda mı? Brighty nasıl?" diye sordu, kurnaz altın gözleri, bir şeylerin döndüğünü *biliyormuş* gibi beni süzdü. Kimse bir insanı Billie kadar iyi okuyamazdı.

Kimse.

"Evet. Hadi şunu yapalım." Başımı salladım, dört çocuklu bir ailenin tek kızı ve en küçük kardeş olmanın getirdiği rekabetçi ruhu hissediyordum.

Billie iyi çalışılmış bir şekilde ayağımı koşum takımına geçirmeme yardım ettikten sonra şakacı bir şekilde kalçamın yan tarafını çimdikledi. "Orada şeytanın bacağına kır."

"Billie." Mira etkilenmemiş bir tavırla ona baktı. Ki adil olmak gerekirse, bu onun vazgeçilmez ifadesiydi. "Gerçekten mi?"

Billie kıkırdayarak ileri doğru yürüdü ama akıcı ve hafif aksanlı bir sesin, "Bugün orada iyi şanslar, Bayan Eaton," dediğini duyduğumuzda olduğu yerde donup kaldı.

Stefan Dalca. Ruby Creek dolaylarındaki yarış sahnesinde diğer büyük oyuncu. Herkes onun şaibeli biri olduğunu düşünüyordu ve Billie ondan ölesiye nefret ediyordu, çünkü adam DD'yi satın almak için Vaughn'a rüşvet vermeye çalışmıştı. Ki bu büyük bir hata olurdu. Sadece çiftlik şampiyon aygırından mahrum kalacağı için değil, Vaughn da Billie'siz kalırdı.

"Dalca, seni bo..."

Oturduğum yerde tamamen dikleştim, Billie'nin patlama ihtimalinden biraz endişeliydim. Bu konuda biraz ele avuca sığmaz biriydi ama Mira önümüze doğru bir adım atarak bahsi geçen takım elbiseli adama etkilenmemiş bir ifadeyle baktı.

"Stefan, benimle yürüsene." Mira bir parmağını kıvrarak arkasına bile bakmadan ters yönü işaret etti. Adamın onun peşinden geleceğini biliyor gibiydi. Hakkını vermek gerekirse, genellikle kusursuz şekilde derli toplu olan adam biraz sarsılmış görünüyordu. Takım elbise ceketinin yakalarını çekiştirip boğazını temizledikten sonra topuklarının üstünde dönerek uzaklaştı.

Billie bir öğürme sesi çıkarınca kıkırdadım. Ondan ne kadar tiksindiğini biliyordum. Ama şu anki durumda adamın Mira'dan biraz daha korkması gerektiğini düşünüyordum. Billie üçümlünün içinde tahmin edilemez delifişek olabilirdi ama Mira zeki, açığız ve kurnazdı. Billie'yi hemen fark ederdiniz çünkü sizi alt etmek için etrafındaki her şeyi yakıp yıkardı. Ama Mira? Sanırım daha orada olduğunu anlamadan yere yığılmış olurdunuz.

Bu gece içimdeki Mira'yı dışarı çıkaracaktım. Tatlı ve sessiz Violet şu an burada değildi. Patrick Cassel onu devirebileceğim tek şekilde devrilecekti.

Parkurda.

Arabayı araç yoluna çekip Pipsqueak'in padokunun hemen önüne park ettim. Galibiyetim yüzünden heyecanlı olduğum için uyuyamamıştım. Adrenalinim çok yüksekti. O yüzden ahırdaki dairemden gizlice çıkıp ayaklarıma bir çift sandalet geçirmiş ve soğuğu uzak tutmak için çiçekli pijama şortumla uyumlu askılı tişörtümün üstüne uzun bir hırka atıvermiştim. Dışarısı karanlıktı, normal uyku vaktim geçmişti ve gelişimi sessiz tutmak

istiyordum, ama Pippy şu noktada bir bekçi atı olmuştu ve ben durur durmaz alarm gibi ses çıkardı.

Küçük hain.

“Selam, tatlı kız.” Cebimdeki nane şekerleriyle arabadan inip ona doğru ilerledim. “Bu gece kazandık. Diğer herkese toz yutturduk. Kendimi acayip iyi hissediyorum.” Hafifçe kişneyip dudaklarını cebime sürttü, oradaki naneli kokuya odaklanmıştı. Birini çıkardım ve elimden almasına izin verdim. Sert şeker yüzünden dudaklarında beyaz köpükler belirdi. “Yatmaya gidecektim. Ama uyuyamadım. Gelip seninle kutlama yapabileceğimi düşündüm.”

Karanlık çiftlik evine bir bakış attıktan sonra, kendi kendime başımı iki yana salladım. *Çok şeker, Violet. Buraya Cole’u gözetlemek için gelmemiş gibi davran. Şu an seni uyanık tutan şey, onu düşünmek ve nerede olduğunu merak etmek değilmiş gibi yap.*

Bilgisayarında okuduklarımla ne yapacağımı bilemiyordum hâlâ. Ona ne söyleyeceğime dair daha da az fikrim vardı. Adama yarı yarıya âşıktım; diğer yarım da onu sarsarak aklını başına getirmek istiyordu. Cole fena halde kırgındı, tamamen sahte cesaretle doluydu.

Herkes soğukkanlı, sakın ve akli başında halini görüyordu. Duygusuz. Sanırım bir dönem ben de öyle görmüş olabilirim. Ama artık tek gördüğüm hüzündü. İçine kapanık. Yalnız. Beni kıracağından korkmuştum, ama aniden benim onu kıracağımdan daha çok korkmaya başladım. Onu sevmek büyük bir sorumluluk gibi görünüyordu.

“Violet?”

Sesinin tınısı sırtımdan aşağı bir heyecan dalgası gönderdi. Derin ve hırıltılı, birazcık da uykulu geliyordu.

Yavaşça dönüp küçük mavi evin ön verandasındaki karanlık şeklini inceledim. “Merhaba.” Bakışlarımda kusursuz üçgen şek-

lindeki üst bedeninde ve güçlü bacaklarında gezinmesine izin verdim. “Yarışımı izledin mi?”

“Hayır, üzgünüm. Oraya gelemedim.”

Hayal kırıklığı göğsüme doldu. Orada olmasını istemiştim. “Seni uyandırdım mı?”

“Evet, ama vakti gelmişti.”

Ha? Verandaya daha da yaklaştım ve üstünde sadece dar bir boxer ile tişört olduğunu fark ettim. “Bütün gün uyudun mu?”

Bir elini saçlarından geçirdi. “Evet. Epey yorgundum.”

Daha da yaklaşarak verandanın korkuluklarını kavradım. “Horultumun seni uyutmadığını söylerken şaka yaptığını sanıyordum.”

Kahkaha attı. Derin ve pürüzsüzdü. Bal gibi. O balı her yerime sürmesini ve sonra yalayarak temizlemesini istiyordum.

“İkimizin de uyuması güvenli olmazdı. Nöbet tuttum.”

“Sırayla tutabilirdik!” Çaresiz hissetmekten nefret ediyordum, o kararı verirken beni hesaba bile katmamış olmasından nefret ediyordum. “Üstüme düşmene ihtiyacım yok. Tamamen kendime bakabilecek durumdayım.”

Şimdi bakışlarıyla beni olduğum yere sabitlemişti, gri gözleri mücadeleyle parlıyordu. “Bana bunu söyleyip duruyorsun. Ama Violet, sana yardım etmeme izin vermek seni zayıf yapmaz. Sadece benim önemseydiğim anlamına gelir. Bana *ihtiyacın* olmadığını biliyorum. Ama senin yanında olmak istiyorum. Yapabileceğim şekillerde seninle ilgilenmeme izin ver.”

“Burası bana arkadaşların böyle yapacağını söyleyeceğin yer mi?”

Yutkundu. Boğazının hareket edişini izlerken zeki gözleri dikkatle üzerimdeydi. “Hayır.”

O tek kelime. Daha fazlasını söylemedi, ama gerek yoktu. Bu onun itirafıydı.

Dilimi dışarı çıkarıp alt dudağımı ıslatırken ona baktım, vücudu sadece birkaç adım ötede, tepemde dikiliyordu. Yemin ederim, aramızdaki hava her saniye ısınıyordu; birkaç adım öteden onun enerjisini hissedebiliyordum sanki.

“Mesajları gördüm,” diye yumurtladım. “Bilgisayarında.”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, ama yüzü tahmin edileceği üzere ifadesiz kaldı. Bazen çok az duygu gösteriyordu. Onu okumak neredeyse imkânsızdı. Ama bana arkasını dönüp topallayarak eve doğru ilerlediğinde, ben ikimize yetecek kadar duygu hissettim. Yürüyüp gidiyordu, *yine*.

Kaynıyordum. Alev alevdim. Reddedilmiş, hüsrana uğramış ve *yorulmuştum*. Bir ay boyunca evim dediğim yere fırtına gibi daldım, o oturma odasına doğru ilerlerken hemen dibindeydim.

“Benimle konuşacak mısın sen artık!” diye bağırdım. Sesim, sanırım hayatımda herhangi biriyle konuşurken kullandığımdan çok daha yüksek ve baskıcı çıktı. Yanaklarım ısındı ve anında kendimi kötü hissettim. Hiç bana uymuyordu ama birbirimize bir şey söylememekten öylesine bıkip usanmıştım. Sessizliği severdim, ama bu onun da ötesindeydi. Cole düpedüz ketumun biriydi.

Döndüğünde çenesi seğiriyor ve kollarındaki damarlar gerginlikle titreşiyordu, sadece köşede loş bir ışık yayan bir lamba olduğundan hepsi gölgelerle vurgulanıyordu. Ellerini yumruk yapıp açtı ve sesini yükselterek bağırmaya başladı: “Sana ne söylememi istiyorsun? Asla birine açılmadım. Aramızdaki her şeyin benim için bir fotoğrafla başlayıp bittiğini mi sanıyorsun? Seni kaybetmek benim için kolay mıydı? İyi olup olmadığını bilmemek? Seni fiziksel olarak acı çekecek kadar özlemek? Beni dağıttın!”

Sözleri nefesimi kesti. İtirafının ağırlığıyla göğsüm boşaldı, oyuldu ve zonklamaya başladı. Her iki elim de göğsümün üzerinden yukarı kaydı, parmaklarım mide bulantısının artan baskısını yavaşlatmak için boğazımın dibine başkısı yapıyordu. *Beni özlemiş. Onu dağıttım.*

“Önce sen beni dağıttın,” diye fısıldadım. Ama itiraf, sessiz odada gürültüyle duyuldu. Ona bağırıyordum sanki.

Tavana bakarken gülümsemesi hüzünlüydü. “Sen dağılmış değilsin. Sen mükemmelsin. Bense boktan sikindirlik yamalı bir yorganım. Yıllarımı kendime ait dağılmış parçaları, her yaşam olayını, her kalp kırıklığını toplayıp yavaş yavaş hepsini yeniden dikerek geçirdim. Ama ben dikişte iyi değilim, Violet.” Odanın karşısından gözleri beni buldu. Kontrolsüz ve kederliydi. Tek istediğim kollarımı ona dolamaktı, ama sonraki sözleriyle afallayarak hareketsiz kaldım. “Şimdi de kenarlar açılmaya başladı. Dikiş yerlerinden ayrılıyorum hepsini sökebilecek tek iplik sensin.”

Cole inledi ve elini çoktan dağılmış saçlarının arasından geçirdi, her uzvundan huzursuzluk ve kalp kırıklığı sızıyordu. “Anlamıyor musun?” Şimdi gözleri kocaman açılmış ve yalvarırcasına bakıyordu, başını iki yana salladı. “Beni tamamen çözme gücüne sahipsin ve bu şekilde hissetmekten *nefret* ediyorum.”

Nabzımın boğazımda attığını hissederek ona baktım, hissettiğim sorumluluğun ağırlığı altında duyulabilecek şekilde yutkundum. “Seni çözmemeye söz veriyorum, Cole. Benim için de kolay değildi. Beni incittin. O kadar savunmasız olmak... Aramızdakinin ne olduğunu kesin olarak bilmeye ihtiyacım var.”

Göğsünden bir hırıltı çıktı ama sesi farklıydı. Gözleri beni olduğum yere çivilerken, “Konuşmakta iyi değilim. Sanırım sana göstermem gerek,” dedi.

Bunun üzerine, tişörtünün arkasını kavrayıp başının üstünden çıkardı, dumanlı gri gözleri tek bir an için bile benden ayrılmıyordu. Başparmaklarını boxerının beline geçirdi, gözleri hâlâ gözlerime kilitlenmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye soludum, aniden nefesim kesilmiş ve tamamen felce uğramış hissediyordum. Karanlık odanın loş ışığında, gözlerimi vücudundan alamaz haldeydim.

“Oyunu eşitliyorum. Aramızdakinin ne olduğunu bilmen mi gerekiyor? Lanet olası her şey.”

Boxerını aşağı indirirken nefesim göğsümde tılandı. Bir iç çekişle dudaklarım aralandı ve tam bir röntgenci gibi gözlerimi ona diktim. Sersemlemiştim. *Bu gerçekten oluyor mu?* Önümde soyunmasını izliyordum. Zihnim bomboştu. Beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibiydim.

Sonunda üstündekini tekmeleyerek çıkardı ve aletinın bakışlarımın altında büyümesini seyrettim. Kalın, uzun, damarlıydı ve ona bakarak geçirdiğim her saniyede daha da sertleşiyordu.

“Gözünü dikip bakmak kabalıktır, Violet.”

Başım hızla yüzüne doğru kalkarken alt dudağımı ısırdım, bedenimin zonkladığını ve kadınlığımın kayganlaştığını hissediyordum. “Üzgünüm.”

Dudaklarında yırtıcı bir gülümseme oynadı. “Hayır, değilsin.”

Haklıydı tabii ki. Hayatımda hiç bundan daha az üzgün olmamıştım.

“Bana sonra ne yapacağımı söyle.”

“Ne?” Kalbim uzuvlarımda, hemen parmaklarımın ucunda atıyordu. Ona dokunmak için sızlıyorlardı.

“Mesajları okudun.” Sesi hırıltılıydı. “Sana karşılığını vereceğimi söyledim. Söyle bana.”

Boğazım tamamen kapanıyor gibi hissettim. Ona söylemek istediğim şeylerle boğulacaktım sanki. Nasıl yapacaktım ki şimdi? Bu adam –bu Adonis– önümde çıplaktı. Uzunluğu kaya gibi sertti ve şimdi bana doğru çıkıntı yapıyordu.

Bildiklerimden sonra onun önümde soyunmasını izlerken bunun en büyük savunmasızlık olduğunu farkındaydım. En büyük güven...

Bir adım yaklaştım, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıktı. “Sıkıca kavra.”

Elini uzunluğunun kalın köküne sararak, “Neyi kavrayayım?” dedi.

Gözlerimi yüzüne kaldırmakta zorluk yaşıyordum. “Aletini.” Cüretkârlığım karşısında, omurgamın dibinde heyecan kaynıyordu. Son iki yıldır Cole hakkında bir sürü ahlaksız şey düşünmüştüm ama onları yüksek sesle söylemek garipti.

Daha yakından bakmak isteyerek bir adım daha attım. Epey donanımlıydı. Vücudundaki diğer her şeye uyuyordu. Güçlü, kalın ve baştan çıkarıcı. Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıktı, “Şimdi okşa onu. Aletini okşarken izlemek istiyorum.”

Eli yavaşça aletin ipeksi teninde kaydı ve bir an için aşağı doğru bakınca, koyu renk saç tutamı alnına düştü. Dağılmış ve tamamen benim merhametime kalmış görünüyordu. Son derece enfesti. Kalbim, bacaklarımın arasındaki o yer ile mükemmel bir eş zamanlılık içinde sızlıyordu.

Tekrar başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda, tamamen işimin bittiğini biliyordum. Yanakları pembe, gözleri vahşi, bedeni gergindi ve tek istediğim ona dokunmaktı. Ona kendini iyi hissettirmek.

“Cole.” Adı dudaklarımdan bir dua gibi döküldü.

Ardından omzumu silkerek hırkamı düşürdüm ve bütün yasaklarımla birlikte ayaklarımın dibinde toplanmasına izin verdim.

Hırkası yere düştüğünde göğsüm tılandı. Çiçekli minik pijaması hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Pijamayı üzerinden çekip yırtarak onu çıplak halde yanıma yatırmak istiyordum.

Kendimi fena halde savunmasız hissediyordum. Hiç bilmediğim sulardaydım. Beni tanıyor, her şeyi -dağılmış olduğumu da- biliyor ve kaçmıyordu.

Daha da yaklaşıyordu. Attığı her gergin adım kalbe sıkılan kurşun gibiydi. Bana zavallıymışım gibi bakmıyordu. Doyamıyormuş gibi bakıyordu. En son ne zaman bir kadının bana bu şekilde baktığını hatırlayamadım ve bu, çok uzun süredir oynamaya gelmeyen bir yanıma uyandırıyordu.

Elimi hareket ettirmeye devam ettim, beni korkutabilirmiş gibi yavaşça yaklaşırken kendimi okşuyordum. Ona dokunacağım kadar yaklaşırsa, olacaklar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aramızdaki bu şeyi geri çevirmekle işim bitmişti.

“Violet. Eğer kontrolü tamamen kaybetmemi istemiyorsan, olduğun yerde kal.”

Sesi ufak ve yanakları pembeydi. “Peki ya kaybetmeni istiyorsam?”

O böyle konuşunca nefesimi toplamak zor oluyordu. “Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun.”

“Bilmiyor muyum?” diye sordu başını yana eğerek. “Herhalde ufak tefek ve sessiz olmak, insanlarda aşırı namus düşkünü olduğum izlenimini uyandırıyor.” Dudağını dişledi ve en sevdiği yiyecekmişim gibi gözleri vücudumda dolaştı. “Tam iki yıl boyunca, gözlerimi kapatıp senin tarafından becerildiğimi hayal ettiğimi öğrenmek seni şoke eder mi? Sen benim vazgeçilmez fantezimsin, Cole.”

“Violet.”

Kararından dönmüyordu. İleri doğru bir adım daha. “Ellerimle. Oyuncağımla. Başka ad...”

“Violet,” dedim sertçe. “Onu duymak istemiyorum.”

“Kıskandın mı?”

Başımı salladım, çünkü kıskanmıştım. Onu benden başka bir adamla düşünmek, gözümü kan bürümesine neden oluyordu. Ona doğru aletimi sertçe okşadım. Artık çok yakındı.

Ufak ve memnun bir gülümseme dudaklarına yerleşti. “Güzel.”

“Küçük fingirdek, eğer beni böyle kışkırtacaksan, her şey mübah olacak.” Ardından serbest elimi minik şortunun elastik beline taktım ve kolayca onu kendime çektim.

Boynunu geriye bükerek iri ve irkilen gözleriyle bana baktı, sert aletim karnını dürtmüştü. “Güzel,” diyerek kendini tekrarladı.

Kalbim hızla atıyordu. Nereden başlayacağımı bile bilemedim. Tamamını istiyordum. Her bir santimini. Öperek geçmişin acısını dindirmek istiyordum. Onu domaltmak ve ona yeni enfes acılar vermek istiyordum. Onun tekrar tekrar boşaldığını izlemek istiyordum.

Parmaklarım tişörtünün ince askısını buldu ve yavaşça omzundan indirdikten sonra, diğerine de aynı şeyi yaptım. Violet'ın nefesi ağır ve kesik kesik çıkarken eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

Çene hattı boyunca öpücükler kondurarak kulak kepçesine doğru çıktım, kulağını dişledim, ısırtığı nazik bir emişle yatıştırdıktan sonra, "Dizlerinin üzerine çök," diye fısıldadım.

Başını çevirip doğruca dudaklarımdan öptü. Sertçe. Narin elleriyle başımı kavradı ve dili dudaklarımdan arasından içeri girdi. Naneli diş macunu ve kirazlı dudak balmı tadındaydı. O kadar lezzetliydi ki, bacaklarının arasındaki şeyi tatmak için sabırsızlandım.

Geri çekildi, ellerini göğsümden ve karnımdan aşağı kaydırarak önümde dizlerinin üzerine çöktü. Başını kaldırıp o iri mavi gözleriyle bana bakarkenki görüntüsü... *Siktir*. Hayalini kurduğum her şeydi. Aletim seğirdi ve kendime engel olamadım. Elimi uzatıp memelerini tişörtünden çıkardım; oturma odamın ortasında, yerde açığındaki dağılmış görüntüsü hoşuma gitmişti.

"Acayip güzel," diye mırıldandım.

Bakışları zonklayan aletime kaydı, dudaklarını aralayarak öne eğildi ve ucundan bir damla zevk suyunu yaladı. Ardından lanet olası hımladı. Sanki lolipoptu. Sanki aldığı en iyi tattı ve yemin ederim, neredeyse oracıkta boşalacaktım.

Tek elini uyluğuma, diğerini protezimin hemen üstünden dizimin arkasına koyup aletimi ağzına aldı, bir an bile yüzüme bakmayı kesmemişti.

Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum. Hak ettiğimden bile emin değildim. Ama Violet'ın benim için dizlerinin üstüne çökmesinin manzarası, ömrümün sonuna dek aklımdan çıkmayacaktı.

Dilini döndürdü ve emerken yanakları içine göçtü.

“Tanrım, Violet.” Bir elim gümüşü saçlarını buldu, görüşüme engel olmasınlar diye onları topladım; diğer elim ise çenesini kavradı, başparmağım yanağını okşuyordu. Baş hevesle öne arkaya hareket ediyor, uzunluğumun üstünden kayıyordu. Beni o kadar derine aldı ki, burnu karnıma çarptı. *Bu. Da. Ne. Böyle?* “Bunda acayip iyisin.”

Tekrar hımladıktan sonra aletimin ucuna masum bir öpücük kondurdu. Ve kontrolü kaybettim. Hayatımm en iyi oral seksi olabilirdi, ama sona ulaşmadan önce daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Saçını nazikçe çektim. “Yukarı. O koltuğa.” Başımın yanımdaki büyük koltuğu işaret ettim ve nazikçe dirseğinden tutarak oraya yönlendirdim.

Hızla hareket ederek oturduktan sonra başımı belaya sokan küçük bir kız çocuğu gibi bana baktı, ellerini dizlerinin arasına bastırıp göğüslerini kollarının arasına sıkıştırmıştı.

“Şimdi benden utanacak mısınız?” Bir adım attım ve bacağımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum. Ama umurumda olmadı.

“Hayır,” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Sen protezi çıkarırsan, ben de şortumu çıkarırım. Canını yaktığını görebiliyorum.”

İnledim. Bu düzeyde bir dürüstlüğe hazır olduğumdan emin değildim. Fakat o, “Külot giymedim,” diye ekleyince, eğildim ve protezi çıkarabilmek için çorabı soydum. Çıkardığım an bacağım daha iyi hissediyor olsa da beynim hissetmiyordu.

Kendimi açıkta hissettim. Çırılçıplak halde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadının önündeydim. Genç. Hayat dolu. Bütün.

“Acayip seksisin.” Kelimeleri aceleyle söylerken dudaklarını yalıyordu. Bu sırada kesik bacağıma bakmadığını fark ettim. Gözleri vücudumda açlıkla dolaşıyordu, en çok hangi kısmı beğendiğini seçemiyor gibiydi. Safi şehvet. Safi arzu. Aniden bacağımı sikime takmadım. Hilary zehirse, Violet panzehirdi.

Aşağı doğru eğilip ellerimi şişkin koltuğun kollarına yasladım ve önünde yere çöktüm. Geriye yaslanıp şortunu hızla indirdi ve uyluklarının etrafında takılınca, ona yardım ettim. Kumaşın teninden kaymasının ve ayaklarından çıkarırken baldırlarının kasılmasının tadını çıkarıyordum. Ardından her bir elimi küçük dizlerine koyarak bacaklarını açtım.

Gerçek hayatta çok daha iyiydi.

Avuçlarımı bacaklarının içinden kaydırarak orayı sertçe sıktım ve ardından bir elimin yukarı doğru kaymasına izin verdim.

“Ah, Tanrım,” diye soluyarak bana ve ellerime baktı, mavi gözleri hasretle kararmıştı.

“Hayalini kurduğun şey bu muydu, küçük Violet?” diye sordum, onu kendim için açık tutarken.

“Bu... bu ötesinde.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Sana daha dokunmadım bile.”

Karşılık olarak kalçaları ileri atıldı ve içten içe göğsümü yumrukladım. Fena halde hevesliydi. *Benim* için.

Başparmağımı yarığında gezdirince kıpırdandı. Ben de tekrar yaptım. Bu defa daha kuvvetle. Dudaklarını araladım. “Violet. Benim için fena halde ıslaksın.”

“Her zaman,” diye fısıldadı ve itirafıyla inledim.

Buraya ulaşmam neden öylesine uzun sürmüştü?

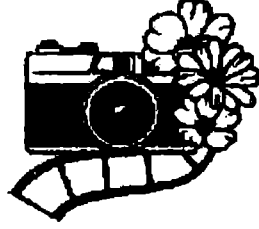
Başparmağımın ilk boğumunu içine kaydırınca, iç çekerek yavaşça gözlerini kapattı. O kadar iyi görünüyordu ki, bu defa ıslak sıcaklığına iki parmağımı kaydurdım ve etrafımda esnediğini hissettim.

Bakışlarımı kaldırıp ona bakarak o kusursuz pembe meme uçlarının sert noktalara dönüşmesini seyrettim, kollarında tüylerinin diken diken oluşunu izledim. “Böyle güzel bir amın tadı nasıl, merak ediyorum.”

Gözleri titreşerek açıldı ve o iki parmağı ağızıma kaydırışımı görmek için tam zamanında yapmıştı.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı, kendimden geçmiş bir büyülenmeyle onun tadını çıkarışımı seyrediyordu.

Sonra onu kendime doğru çekerek yumuldum.

VIOLET

Beden dışı bir deneyim yaşıyordum. Ligimin epey dışında dolanıyordum. Cole Harding acayip derecede seksiydi. Galip çemberinde fırtına gibi bana doğru geldiği ilk gün öyle olduğunu düşünmüştüm. Yaşça daha büyüktü. Daha zengindi. Daha iyi görünüyordu. Ama bacaklarımın arasındaki mürekkep siyahı, dağılmış saçlarının görüntüsü bambaşka bir şeydi.

İlkeldi. Enfes bir işkenceydi.

Kollarını bacaklarımın etrafına dolayışı. Kirli sakalının dikenlerinin iç bacaklarıma sürtünüşü. O kahrolası dili.

O beni açık halde tutarken kendimi acayip ufak hissediyordum. Ortadaydım. Ama geçen seferki gibi değildi. Bu defa o *buradaydı* ve bana bakışı –karanlık ve sahiplenici– midemin takla atmasına neden oluyordu.

İnledim, o âna kadar hiç çıkarmadığımdan emin olduğum bir sestti. Normalde kızarmama neden olacak bir ses. Ama kızarma-

nın ötesine geçmiştim. Bütün bedenim alevler içindeydi. Bütün olarak kocaman bir kızarıklıktım.

Kalçalarımı yüzüne doğru salladım, o da daha sertçe bastırarak beni yalayıp yuttu ve daha yükseklerle çıkardı. Dil, dudaklar, dişler, her şey mükemmel orandaydı. Bu adam bir uzmandı.

“Cole...” Parmaklarımı koyu renk saçlarına daldırıp onu nazıkçe çektim.

Sadece iç bacağıma birkaç tatlı öpücük konduracak kadar duraksadı.

“Durma.”

Kıkırdadı ve ses, tenimden bir elektrik gibi aktı. Çok derin, çok mahremdi. Benimle güldüğü, bu zevki paylaştığı her sefer, daha fazlası gibi hissettiriyordu. Hiçbir anlamı yokmuş gibi öylece kahkahalar saçan biri değildi. Onunlayken bu gerçek bir şefkat işaretiydi. Ben de keyfini çıkarıyordum.

İki parmağını tekrar içime kaydırıp tam *doğru* şekilde kıvrıdığında, dağıldım.

“Cole!” Bacaklarım sarsılırken onları başının etrafında kas-tım; parmaklarımı saçlarına dolayarak vücudumdaki zonklaymayla eş zamanlı olarak sıkıyordum. Orgazmım beni ele geçirirken safi bir sıcaklık vücuduma doldu ve sırtımı sınırları zorlayacak kadar yukarı büktüm.

Yıldızları gördüğüme yemin edebilirim.

Ama yeryüzüne indiğimde, kendimi kemiksiz hissetmiyordum. Gözüm dönmüş gibi hissediyordum. Daha fazlasını istiyordum. Cole’un da o kadar yukarılara çıkmasını istiyordum. Benim için dağılmasını izlemek istiyordum.

Onu içimde istiyordum.

Parmaklarımı biçimli omuzlarına saplayarak onu yukarı çekmeye çalıştım, ama nemliyidiler ve sonunda ellerim her kasın üzerinden kaydı. “Buraya gel. Sana ihtiyacım var.”

Bacaklarımın arasından bana baktı, dudakları parlıyordu, gözleri kocaman açılmış ve kömür gibi karanlıktı. “Violet, sorun değil. Ağırdan alabiliriz.” Kollarını çözerek ellerini bacaklarımın üstüne koydu, bakışları tekrar orama kaydı.

Bileğini kavrayıp onu kendime çekerken ben de öne eğilip ağzını ele geçirdim. O inlediğinde, ellerim omuzlarında dolanıyordu. Omuzlarına doyamıyordum. İri, yuvarlak ve genişlerdi.

Onu yakınıma çekerek yanağına doğru fısıldadım. “Sanırım ağırdan almakla işim bitti. Seni yeterince uzun zamandır istiyorum.”

Derin bir hırıltıyla beni kavradı ve kendini koltuğa çekip pozisyonlarımızı değiştirdi. Şimdi, orman barınağındaki o gün gibi kucağında oturuyordum. Sadece bu defa aramızda bir şey yoktu ve uzunluğu doğrucu bana baskı yapıyordu. Kendimi tutamayıp kalçalarımı salladım, tenini tenimde hissederek üzerinde kaydım.

Belime dolanmış ellerine bakıyordu ve gözlerini vücudumda yukarı doğru kaldırdı. “O tişörtten kurtul.” Sesi artık tamamen alevler içindeydi. Herhangi bir kararsızlık izi ses tonunu tamamen terk etmişti.

Askılı tişörtü hemen çekip çıkardım, Cole’un önünde çıplak olmaktan utanmıyordum. Hem de hiç. Daha önce de yapmıştım. O zamanlar onu daha az tanıyordum; ne tür bir adam olduğunu daha az biliyordum. Çünkü geçen ay bana bir şey öğrettiyse, o da Cole Harding’in iyi bir adam olduğuydu. Dağılmış, hassas ve son derece iyi.

Ayrıca o sefer, bana şimdiki gibi bakma şeklini görme lüksüne sahip değildim ve bu bakış safi bir hayranlıktı. Katıksız şehvet. Yoğun bir açlık.

“Prezervatifim yok.” Bunu söylerken başını kaldırıp bana bakmadı bile.

Dizlerimin üzerinde kalkarak kucağında havada durdum, aletin başının iç bacağıma sürtündüğünü hissediyordum.

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Umurumda değil. Seni içimde hissetmek istiyorum.”

“Yüce Tanrım, Violet.” Parmak uçları belimde kasılarak beni kaldırdı ve bizi mükemmel şekilde aynı hizaya getirdi. “Her santimini alışını izleyeceğim,” diye mırıldandı, beni üzerine doğru tekrar indirmeye başlamıştı. Aletinin uzunluğu boyunca aşağı kayarken esnemeyi ve yoğun doluluğu hissettim, parmakları da sıkıca tenime batıyordu. O his nefesimi kesmişti. Onun gerçekten içimde olduğunu bilmek de. “Aferin kızıma. Her bir lanet santimi.” Sözlerinin utanmazlığı da.

Sesi vahşiydi ve sinirlerim alev alıyordu. Beni tamamen çözmesini ve bir daha asla bir araya getirmemesini istiyordum. İkimiz de başımızı eğerek birleştiğimiz yere baktık. Aramızda hiçbir şey yoktu. Sadece ikimiz. Birlikte.

Nihayet.

Çenemi kavrayıp beni sertçe öptü, nefesimi kesecek kadar tutkuluydu. Dili ağızıma girdiğinde kendi tadımı aldım ve tutturduğu hızla eşzamanlı olarak kalçalarımı oynattım.

Dilinin her hareketi, kalçamın dönüşüyle uyumluydu. Boştaki eli vücudumda geziniyor ve arkasında yoğun bir sıcaklık izi bırakıyordu. Kalçaları ileri atılarak benimle buluşurken ve artan bir kuvvetle uzunluğunu içime sokarken her çıkıntısını, her kalm santimini hissedebiliyordum.

Çarpışıyorduk. Eriyorduk. İyileşiyorduk.

Cole’dan gelecek şairane sözlere ya da büyük özörlere ihtiyacım yoktu. O öyle bir adam değildi. Sadece bu lazımdı. Bana böyle açılması –beni böyle sevmesi– işte bana bu şekilde gösteriyordu. *Eylemin sesi, söylemden daha çok çıkar*, deyimi başka bir insana daha çok uyamazdı.

Cole Harding beni önemsemese böyle becermezdi ve bunu biliyordum. Ağızını ağızımdan çekip boğazımdan aşağı, köprü-

cükkemiklerimin üzerine doğru kaydırduğında, kendimi onun kucağında kıvranan bir kraliçe gibi hissediyordum.

“Sen inanılmaz derecede güzelsin,” diye fısıldayarak meme ucumu o günahkâr ağzına aldı. Dişleri sürtününce tısladım. “Ve inanılmaz kıymetlisin.” Dilini düzleştirerek acıyı yatıştırdı. Sonra bana baktı, tamamen ve son derece büyülenmiş görünüyordu. Karanlık oturma odasında sunağıma tapınıyordu sanki. Elleri titrek bir şekilde göğüs kafesimde dolaştı. “Benim için inanılmaz kıymetlisin.”

Ellerimin yüzünde gezinmesine engel olamıyordum. Parmaklarım alnını kesen yara izinin üstünde dolaştı; ona tekrar bakarken bundan sonra onu asla bırakmak istemeyeceğimi biliyordum. “Bu defa beni bırakma.”

Boğazı yukarı aşağı hareket etti, gözlerinin tıpkı benimkiler gibi yanıyor olabileceğini düşündüm ve başını salladı. “Bırakmayacağım.”

“Güzel. Şimdi beni tekrar boşalt.”

İçimde sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı, kalçalarımı kavrayarak vücudumu fazlasıyla hükmedici bir şekilde evirip çeviriyordu. Beni tekrar tekrar kaldırıp uzunluğunun üstüne kuvvetle indirirken bacaklarım onunkilere çarpıyordu.

Ter göğsünü nemlendirmişti, yanakları kıpkırmızı bir halde, “O klitorisi okşadığını göreyim, Violet. Aletimin üstüne gel,” diye soludu.

Elimi omzundan çekip hafifçe arkaya eğildim. Sözlerinin eşiği aşmama neden olabileceğini düşünüyordum ve parmağımın birkaç kaygan hareketi o kreşendoya tekrar ulaşmama yetti. Omurgamın kökünde bir ısı birikirken orgazmım kükreyerek hayat buldu.

“Cole!” diye bağırırken, kalça kemiklerimin altındaki nokta sızladı ve ayak tabanlarım büküldü.

Sırılsıklam, tükenmiş ve tamamen onun insafına kalmış halde göğsüne yığıldım, hassas her noktaya çarparak birkaç kez daha pompaladı.

Ve tek bir güçlü hamleden sonra donakaldı.

Kollarını bana doladı, beni kuşatarak canı pahasına sarılırken kendini içime akıttı.

Göğüs göğse.

Kalp kalbe.

Sıcak bir banyo hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Bunun nedeni kısmen, hayatımın en iyi seksinden sonra bedenimin mükemmel bir şekilde sızlıyor olması, kısmen de hayatımda tanıştığım en enfes şekilde seksi adamın karşısında oturuyor olmamdı.

Oturma odasındaki vaktimizden sonra, ikimiz de yapış yapış keşmekeşe dönmüştük. Kemiksiz, nefessiz, yapış yapış keşmekeşler. Böyle bir seksten sonra ne söyleyeceğimi bilemiyordum, ama bacağının yedek protezine sürtünmekten acıdığını biliyordum; o yüzden kalkıp ikimize banyo hazırlamıştım.

Banyoda dünyanın en iyi, ayaklı derin küveti vardı. Daha önce büyük olduğunu düşünmüştüm, ama öteki uçta oturan Cole'a bakarken, bana artık o kadar da ferah görünmüyordu.

Aramızda buharlar yükseliyordu. Epsom tuzları yüzünden okaliptüs gibi kokuyordu, acısının dinmesine faydası olurdu; banyo suyunu da tertemiz tutuyordu.

Ve evet, bacaklarının arasındaki canavara gizli bakışlar atmayı bırakamıyordum.

Cole ellerini, bacaklarına yasladığım baldırlarıma dolamış, başını geriye atıp küvete yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Resmen

sorularla dolup taşıyordum, ama vücuduna hayranlıkla bakmaya da engel olamıyordum. Sanat eseri gibiydi. İyileşmek, uyumlanmak, hayatta kalmak için geçirilen uzun saatlerin abidesiydi. Onun gücü ve dayanıklılığının canlı kanıtıydı.

Kahrolası bir ziyafetti.

Gözlerim bacağından aşağı kaydı, dizinin altında biten bacağıydı. Kesiğin ucundaki şiddetli kırmızı yaraya, kurtaramadıkları bacağı bir arada tutabilmesi için sıkıştırılan, büzülmüş deriye baktım. Ama genel olarak kocaman aletine bakıyordum. Aslında bakışlarımı oradan uzaklaştırmakta zorluk yaşıyordum.

Evet fena sapıklık yapıyordum ve kendimi kötü hissetmedim bile. Adam takım taklavatı sağlam bir Ken bebeğe benziyordu ve her nedense büyümlü bir şekilde *benden* hoşlanıyordu. Küçük bir kovboy kasabasından gelme, kavgacı bir çiftlik faresinden. Sıska, küçük Violet Eaton'dan.

“Yıllardır seks yapmadığına emin misin?” deyiverdim, çünkü bu seksi, zengin, başarılı, büyük adamın benimle ilgilenmesini *de yıllardır* o şeyi pantolonunda tutmasını da aklım almıyordu.

Başını kaldırmadı, ama bir yanağının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm, başparmağı da baldırımında bir daire çizdi.

“Soruların olduğunu biliyordum. Kafanda dönen çarkları duyuyor gibiyim.”

“Yani, *hadi ama*. Kendine bir bak. Yani gerçekten de bana uzun zamandır seks yapmadığını mı söylüyorsun, şeyden beri...” Off. O kadının adını bile söylemek istemiyordum. Kıskanıyordum ve tam eziklikti. “Adı-lazım-değil gittiğinden beri?”

Omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılıyordu ama hâlâ gözlerini açmamıştı. “Başta birkaç tane oldu. Rastgele yabancılarla, kıyafetlerimi tamamen çıkarmadığım deneyimler. Mesela kadını domaltıp...”

“Tamam. Ana fikri anladım.”

Tekrar güldü, tek gözünü açıp bana bakınca, beni alt dudağımı çiğnerken yakaladı. Kışkırdığımı biliyordu, ama beni ele vermedi. “Bütün hepsi bana rastgele seksten hoşlanmadığımı öğretti.”

“Tamam... ama yıllar? İstedğin herkesi elde edebilirsin.”

Homurdandı. Değerlendirmeme katılmıyor gibiydi. “Belki de öylece herhangi birini istemedim. Sanırım bir ilişki içinde olmak hoşuma gidiyor. Daha önce nişanlanmak için acele etmemin nedeni de büyük ihtimalle bu. Ancak o beni istemiyordu; bana dair o fikri istiyordu. Statüyü.” İç çekerek daha dik oturdu. “Sen...”

Kalbim göğsümde tekledi. *Ben ne?*

“Sen, benim hakkımda hiçbir şey bilmezken kaldın. Sanki arkadaşılığımın filan hoşlanıyordun; kimse benim arkadaşılığımın hoşlanmaz. Artık değil. Ama sen, eninde sonunda onu yakacağını bile bile ateşe çekilen güve gibiydin. Güzel ve masum. Güçlü. Bense çok fazla yaklaştımana izin vermekten, sana açılmaktan acayip korkuyordum. Ama beni asla istemediğim bir şeye zorlamadın. Sadece sessizce sana ihtiyaç duymama neden oldun...” Tek eliyle kirli sakalını sıvazladı. “Sonra gittin, ben de kendi kendime başından beri haklı olduğumu söyledim: herkes beni terk ederdi. Ta ki evren suratıma gülerek seni hayatıma geri sokana kadar.”

Soluksuz bir kahkaha atarak arka arkaya gözlerimi kırptırdım, sözlerini aklımda evirip çeviriyordum. “Biraz öyle oldu, değil mi?”

“Sonra da sadece kendin oldun. Hiç tereddüt etmedin. Daha fazlası için geldin. Beni kabuğumdan çıkmaya zorladın. Çok amansızdın. Acayip tüketiciydin. Bütün karanlık köşelerimi gördün ama onları hiç önemsemiyorsun sanki. Korkmuyorsun. Bana trajikmişim gibi bakmıyorsun. Biz kaçınılmazmışız gibi bakıyorsun.”

Boğazım yandı, gözlerim yaşarmaya başlamıştı. Ona gözyaşlarıyla dolu bir gülümsemeyle baktım, çünkü konuşabileceğime pek güvenmiyordum. Söylemediğim şey ise... *bunun* beni korkutan şey olduğuydu.

Kesinlikle kaçınılmazdık.

COLE

Arka arkaya ikinci sabah, göğsüme sokulmuş Violet ile uyanıyordum. Bana doyamıyormuş gibi dolanmıştı. Küçük elleri üstümdeki tişörtü kavramış, beni yakında tutmak için yumruklarının içine almıştı.

Gülümsedim, görüntü hoşuma gitmişti. Beni yakınında istiyor olması fikri hoşuma gitti. Onun yanında uyanmak, kokusunun çarşaflarıma sinmesi hoşuma gitti. O mırlama bile beni rahatsız etmedi. Bu kadar ufak tefek ve zarif birinin böylesine ses çıkarması bildiğin sevimliydi.

Güneş odanın pencerelerinden içeri sızıyor, soluk saçlarına ışıltılı bir parıltı düşürüyordu. Tam bir melek gibi görünüyordu. O dolgun, gül goncası dudakları hafifçe aralanmışken aletimi aralarına kaydırışını, önümde diz çöküp gözlerimin içine bakışını düşünmeden edemedim.

Sertleştigimi hissettim. *Siktir*. Bu asla unutmayacağım bir şeydi. Dizlerinin üstüne çöken o olabilirdi, ama yalvaran ben-

mişim gibi gelmişti. Bu sabah bile, kendimi çimdiklemem gerekiyormuş hissettim. Violet gibi bir kadın beni istiyordu. Bir türlü aklım almıyordu.

İstediyim herkesi elde edebilecekken neden onu seçtiğimi sormuştu. Sözleri hâlâ başımı iki yana sallamama neden oluyordu. Ben otuz altı yaşında; dünyada geçirdiyim yıllar için, gümüş tepside sunulan bir şirket ve ölmüş baba ile patlayan bir bacadan kalma uzun vadeli bir TSSB dozundan başka hiçbir şeyi olmayan bir adamdım. Ev yok. Arkadaş yok. Çocuk yok. Her zaman çocuk sahibi olmak istemiştim, ama işte onlardan bir tanesi bile ufukta bile görünmeksizin buradaydım.

Violet'a gelince, bu şeylerin hepsi onun için erişilebilir durumdaydı ve o ne istiyordu? *Beni mi?* İdrak edemiyordum. Olmadığım bir şeymiş gibi davranmamıştım bile. Huysuz ve ulaşılmaz davranmış, cazibesine kapıldığım dönemde de en sonunda kız hiçbir şey değılmiş gibi onu uzaklaştırmıştım.

Onun her şey olabileceğini fark ettim.

Karanlık tünelin sonundaki ışık. Karanlık varlığımın fazlasıyla çaresiz bir şekilde ihtiyaç duyduğı günüşiğı. Kendime engel olamadan dudaklarımı şakağında gezdirdim. şu an kollarım etrafına dolanmışken çok kıymetli geliyordu.

"Merhaba," diye mırıldandı sessizce, burnunu göğsüme sürterek.

"Kusura bakma. Seni uyandırmak istemedim."

"İyi ki uyandırdın. Güne başlamak için çok güzel bir yol."

Kalbim şiddetle kaburgalarımaya çarptı. *Ciddi mi?*

Bu defa saçlarına bir öpücük kondurup başınm arkasını kavradım, ona dokunmama izin vermesine bile şaşkındım hâlâ. O fazlasıyla kıymetliydi.

"Saat kaç?" Küçük kozamızdan başını bile çıkarmıyordu.

Komodine baktım. “Sekiz.”

İnledi. “Gitmem gerek.”

“Niçin?”

“Şehre gideceğim. Bugün erken saatte bazı genç atlarla binişim var. Öğleden sonra da DD ödüllü yarışta. İzlemeye gelecek misin?”

Sesi çok umutlu geliyordu. Güçlkle yutkundum. En iyi zamanlarda bile yarışları izlemekten hoşlanmıyordum. Ancak şimdi? Bundan sonra? Violet’ı bir atın üstünde, boynunu kırabileceği bir hızla, babamın ölümünü izlediğim yerde koşarken izlemek? İmkânsız geliyordu. Dehşet verici.

Trixi’yi arayıp bazı şeyler itiraf etmem gerekecekti sanki.

“Tabii,” dedim taş gibi, bir elimi ince sırtından kaydırıp her nefesle yükselip alçalmasını hissettim. Güven verici bir şeydi, çünkü onun orada yaralanabileceği düşüncesine odaklanmama ya çalışıyordum. Ya da daha kötüsüne.

Elini göğüs kafesimden kaydırarak sıktı. “İyi olacağım.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

Yalan, dilimde acı bir tat bıraktı. İyi olacağını bilmiyordum. O çeşit bir şeyi tahmin edemezdim. Kelimeler ucuz hissettiriyordu, ama duymak istediğini bildiğim için söylemiştim.

Şehre giden trafik çekilmezdi. Galiba Ruby Creek dolaylarında bir ay yaşadıktan sonra, istediğim her yere tek bir kişiye bile rastlamadan dakikalar içinde ulaşmaya alışmıştım.

Takdir ettiğim bir şeydi. Etrafta sürekli insanların olmaması; o gürültüye, karmaşaya ve Vancouver merkezinin karınca yuvası benzerliğine tercih edilirdi. Kirayı –ya da Tanrı korusun ev kre-

disini- ödeyebilmek için işlerini yapmak üzere etrafta koşturan bir grup akılsız işçi karınca. Bu şehirdeki emlak piyasası resmen fahişti.

İstesem bir tane alabilirdim, ama prensip meselesiydi. Ufacık bir alandaki dökülen ufak bir kulübe, insana bir milyon dolardan daha fazlaya patlamamalıydı. Dünyanın diğer yerlerinde insanların nasıl yaşadığını görmüştüm ve bu şehirdeki aşırılık sinirlerimi bozuyordu. Bildiğin israftı.

Belki de kırsal yaşam ve küçük kasaba sakinleri hakkında takdir etmeye başladığım bir şeydi bu. Ayaklarını yorganlarına göre uzatıyorlardı. Komşularıyla sidik yarıştırmaya derdine düşmeyen, çalışkan insanlardı. Sanki bambaşka bir dünyaydı. İnsanların arkadaşlarını etkileyebilecek bir şeyi karşılayabilmek için değil de ellerindekinin keyfini çıkarmak için çalıştığı daha küçük, daha sessiz, daha gerçek bir dünya.

Tamamen farklı bir zihniyetti. Hoşuma gidiyordu; en başta düşündüğümünden daha çok uyum sağlamıştım.

Trafik bir yere gidiyor gibi görünmediğinden –lanet bir pazar günü öğleden sonraydı– cesaretimi toplayıp Trixie'yi arayabileceğimi düşündüm. Bu kaçındığım bir şeydi, çünkü gerçeği söylemek gerekirse, onun meydana gelen şeylere nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Derinlere mi batmıştım? Çok mu hızlı oluyordu? Hızlı gibi geliyordu. Ne yaptığımızı konuşmamıştık bile. Violet bu sabah evimden çıkarken beni tatlı tatlı ve derin bir şekilde öpmüş, ardından arabasına atlayıp gitmişti.

Tek söylediği, “Sonra görüşürüz,” olmuştu ve kadınlar konusunda o kadar berbat bir şekilde tecrübesizdim ki, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Dün gece küvette ona, Trixie dışında herhangi birine anlattığımdan çok daha fazlasını yumurtlamıştım ve çığlıklar ata-

rak tepeden aşağı kaçmamıştı. Yani bu bizi nereye getiriyordu? Kendimi tekrar bir ergen gibi hissediyordum. O zamanlara yapabileceğim gibi, ona bir not bırakabilir miydim?

Kız arkadaşım olmak ister misin? Evet ya da hayır kutusunu işaretle.

Dudak bükerek parmağımı telefonumun ekranında kaydırdım ve Bluetooth sisteminden çalma sesinin gelişini dinledim.

Trixie'nin sesi kamyonetimin içinde yankılanınca, yüzümü buruşturup sesi ayarlamak durumunda kaldım. "Cole. Bugün pazar günü."

"Seks yaptım." Bu onun tavrını değiştirdi.

Hoparlörler birkaç saniye sessiz kaldı. "Gerçek seks mi? Yoksa internet seks mi?"

Neden herkes şuna böyle söyleyip duruyor? "Gerçek seks."

Uzun bir ıslık çaldı. "Nasıldı?"

"Yüce Tanrım, Trixie. Terapistlerin hastalarına sorabileceği bir şey mi bu?"

"Hah! Neden olmasın, anlamadım. Sen bir Pazar günü erkek bir arkadaşınmışım gibi beni ararsan, ben de öyle birinin yapabileceği aynı soruları sorarım."

İnledim. Trixie ortalama bir terapistten başka her şeye benzerdi. Elbette onda hoşuma giden şey buydu. Kulağa ne kadar zavallica gelse de o benim için aynı zamanda gerçek arkadaş en yakın şeylerden biriydi. Ve ona ödeme yapıyordum.

"Çok... yoğundu."

"Yoğun bir şekilde... iyi miydi?"

"Evet," dedim dişlerimin arasından, onu arayan ben olmama rağmen, kendimi rahatsız hissediyordum.

"Tamam. Peki bu kişiyle nerede tanıştın?"

“Violet’ti.”

Yemin ederim, Trixie’nin gülümsemesini telefonun ucundan hissedebiliyordum. Son bir yıldır, bana cesaretimi toplayıp Violet’a ulaşmamı söylüyordu. Bir şey söylememi. *Herhangi bir şey*. O yokmuş gibi davranmak yerine. Bir yere varmasa bile, her şeyi içimden atarak daha iyi hissedebileceğimi söylemişti.

Ama erteleyip durmuş, kendi kendime elbet bir gün yapacağımı söylemiştim. Tek yapmam gereken çiftliğe gidip onunla konuşmaktı. Ama hayır, onun yerine, koştuğu her yarışta sahipler salonunda saklanıp ona tepeden kaşlarımı çatmıştım. Onun kim olduğunu öğrendiğimden beri, pek bir yarışımı kaçırmamıştım. Cassel’in onu düşürdüğü yarışta, Ruby Creek’e taşınmakla meşguldüm ve dünkünde de dağdaki macera yüzünden o kadar yorgundum, o kadar canım acıyordu ki, gidememişim. Orada olmamak yanlış gelmişti. Son bir yıldır onunla aslında hiçbir fikrinin olmadığı gizli bir ilişki içindeymişim gibiydi.

Çünkü öyleydim. Ona internet sohbetinde yazmak, locadan onu seyretmek, Vaughn’dan onunla ilgili haberleri almak; ki o da bunu yaptığı her sefer beni şüpheyle süzüyordu. *Fena halde eziksin, Harding*.

“Senin adına mutluyum, Cole,” dedi Trixie. Benim tamamen boku yemiş olduğumu düşünmüyordu sanki.

“Bu kadar mı? Bilgece sözler yok mu? Tavsiye yok mu? Azar yok mu?”

Hımladı. “Sana ne söylememi istersin?”

“Bilmem. Bir şey. Ne olursa? O genç. Belki de sapığımdır.”

“Kız reşit mi? Rıza gösterdi mi?”

Seni içimde hissetmek istiyorum, dediği şey buydu ve Trixie, Violet’ın yirmilerinde olduğunu biliyordu. Sadece bir noktaya parmak basmak istiyordu.

“Evet.”

“O zaman mesele ne, anlamadım,” dedi basitçe.

“O çok hayat dolu. Gerçekten önü açık, anlıyor musun?”

“Senin değil mi?”

İnledim. Sürekli bunu yapıyordu. Dönüp dolaşıp bana geliyordu.

“Öyleymiş gibi hissetmiyorum.”

“Tamam. Ona nasıl hissettiğini sordun mu? Bana zeki ve önü açık diye tarif ettiğin bir kadın, gereksiz yük olarak gördüğü birini ayağına dolar mı? Bu onun hakkında ne söyler?”

Beynim onun mantığını takip edebilmek için yüz seksen derece döndü. Ama ne söylediğini anlamıştım. Eğer Violet ona anlattığım kişiye, o zaman bende kendimin göremediğim bir şey görmüş olmalıydı.

Sessizliğimi cevap olarak aldı. “Sanırım artık senin bacağından haberdar?”

“Evet.” Yüzümü ovuşturdum, dağdaki o gün nasıl da dünyamın başıma yıkıldığını hissettiğimi hatırladım. Onun öğrenmesinden kaçınabilmek için nasıl da yerin yarılıp içine girmek istediğimi. “Doğa yürüyüşümüz sırasında protezim arıza yaptı. Durumu grafik detaylarına kadar biliyor.” Son kısmı tükürürcesine söylemişim, bunun beni böylesine yetersiz hissettirmesinden hâlâ nefret ediyordum.

“Peki tepkisi ne oldu?”

Yaptığı hoplama ve sürünme şakalarını düşünerek iç çektim. “Hiç önemsemiş gibi değildi.”

“Sana iki yıldır bacağını senden başka kimsenin önemsemediğini söyleyip duruyorum.”

Trixie’nin bana bunu söylediği birkaç seferi hatırlayınca, kendimi tutamayıp güldüm. *Sen özel bir kar tanesi değilsin. Öyle davranmayı bırak.*

“Galiba kanıta ihtiyacım vardı. Evren bu seferkiyle beni zorladı.”

“Bunu yaparken ilginç bir yöntemi var, değil mi?”

Trafik, Bell Point Park’a doğru ağır ağır ilerlerken o kelimeleri düşündüm. Violet’ı gerçeklik kumaşıma dokuduğum tüm yolları. Benim için nasıl kaçınılmaz bir hale geldiğini.

“Sanırım öyle,” dedim derin düşüncelere dalarak. “Ben sadece ona engel olmak istemiyorum.”

“Ama onu yanında tutmak istiyorsun?” Trixie’nin sesi epey umutlu geliyordu. Bunu ona itiraf etmekten nefret ediyor sayılırdım.

“Evet,” diye karşılık verdim, çünkü istiyordum. Kendime itiraf etmekten bile kaçınmıştım, ama doğruydu. Violet’ı bir mektup arkadaşı ya da dosttan çok daha fazlası olarak istiyordum ve kesinlikle tek seferlik bir şeyden çok daha fazlasını istiyordum.

“O zaman ona engel olma. Destek ol. En büyük hayranı ol.”

Kalbirindeki tozlu çoraklıkta filizlenen tüm o umutlar buruştu. Onu pistte görme düşüncesine bile dayanamazken desteklemeye kendimi ikna edebilir miydim? Babamı öldüren şeyi yapmak için ona veda öpücüğü verme düşüncesine bile dayanamazken evren ne halt yemeye onu yoluma çıkarmıştı ki?

“Ve Cole,” diye ekledi. “Konuş onunla.”

Doğru. Onunla konuşmalıydım.

Sahipler salonunda kardeşimin yanında durmuş, piste bakıyordum. Ödüllü at yarışının neredeyse vakti gelmişti ve kusacak gibi hissediyordum. Kollarımı göğsümde çaprazlayıp sıktım, içimde yükselen paniği tekrar bastırmaya çalışıyordum.

“Birini öldürecek gibi görünüyorsun.” Vaughn viskisinden bir yudum aldı ve bana oyunbaz bir bakış attı. Sürekli şakalar yapıyordu. O kadar kaygısız hissetmek nasıl bir şeydi acaba? Keşke bilseydim.

Homurdanmakla yetindim. Birini öldürecek gibi görünmekle sorunum yoktu. Poker suratımın hâlâ yerli yerinde olduğu anlamına geliyordu, çünkü kesinlikle dağılacakmış gibi görünmek istemiyordum. Daha da beteri, aptal âşığın teki gibi. Üstelik artık o da bildiği için, Violet ile olan geçmişimi onunla konuşmak istemiyordum. Aslında henüz bu konuda bir şaka patlatmamış olmasına şaşıırıyordum.

“Beyler,” diyen bir ses duydum arkamdan, döndüğümde daha önce hiç karşılaşmadığım bir adamla yüz yüze geldim. Koyu sarı saçlar, yamuk bir burun, pahalı takım elbise. Tam bir lavuk gibi görünüyordu.

“Dalca,” dedi Vaughn, daha dakikalar önce bana sataştıktan sonra, sesi soğumuştı. “Sana ne konuda yardımcı olabilirim?”

Ah, demek Stefan Dalca buydu. Kardeşimi neredeyse tuzağa düşürecek olan adam. Violet’ı düşüren bok kafalı Patrick Cassel’i işe alan adam. İkisini de gebertmek istiyordum.

“Patrick Cassel’in davranışı için özür dilemek istedim sadece. Kendisi artık benim çalışanım değil.”

Tamam, şimdi onu öldürme isteğim biraz azalmıştı. Belki de sadece sakat bırakırdım. O burnu tekrar kırardım. “Bir özür borçlu olduğunuz kişi Bayan Eaton.”

Adam şahin bakışlarını bana doğru çevirdi. Zeki, araştıran gözlerdi, her şeyiyle fazla özgüven doluydu. Ona zerre kadar güvenmiyordum.

“Onu arayıp bulurum.” Dudakları kurnaz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, onu suratından silmeyi her şeyden çok isterdim. Ama onun yerine başımı salladım. Zıvanadan çıktığım gün-

ler geride kalmıştı. Artık farklı problemlerim vardı. “Bugün iyi şanslar.” Sıkacakmışım gibi elini uzattı.

Eline baktıktan sonra gözlerimi yüzüne çevirdim. Bu herifin elini sıkacak değildim. Tek yaptığım ona etkilenmemiş bir bakış atmak oldu. Vaughn da aynısını yaptı.

“Tamam. Çetin ceviz çıktınız,” dedi gülerek ve yaylanarak uzaklaştı. Billie’nin bu heriften neden nefret ettiğini anlayabiliyordum. Kız tam bir insan sarrafı değil de neydi.

“Ne güzel. Böyle tamamen buza kesmene bayılıyorum. Acayip ürkütücü.” Vaughn yüzünde büyük sersem bir sırıtışla tekrar içti. “Violet benden daha cesur bir kadın.”

İşte geldi. Gözlerimi Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünen Vaughn’a çevirdim, bu yoruma vereceğim tepkiyi aşırı bir heyecanla bekliyordu.

“Billie de benden çok daha sabırlı bir kadın.”

Vaughn gürültülü bir kahkaha patlatınca, omuzları sarsılırken herkes dönüp bize baktı. “Bunun için şükürler olsun,” dedi ve tekrar piste döndü. “İşte oradalar!”

Violet’i işaret etti; siyah ve altın rengi formasıyla uyumlu parlak siyah atın üstünde oturuyordu, şampanya rengi saçları sırtından aşağı dümdüz örülmüştü. Onu orada görmek anında midemin bulanmasına yetti ama geri bastırdım.

O adam olmak istemiyordum. O adam gibi hissettiğimi meraklı küçük kardeşimin bilmesini de istemiyordum.

DD onları pistte yönlendiren midilli binicisinin yanında sekerek yürüyordu, orada onları güvenli bir şekilde yönlendiren birinin olmasına memnundum. Bazı atlar gerçekten sinirliydi, zıplayıp duruyorlardı ama küçük aygır öyle değildi. Havalı olduğunu biliyormuş gibi yavaşça sekerek yürüyordu; kendinden son derece emindi. Violet da öyle görünüyordu. Hareketsiz ve sessizdi, bir eliyle atın kaslı boynunu yukarı aşağı okşuyordu.

Bu yarışta gerilmemeliydim. Önemli bir şey değildi. Ön ele-meydi. Ama gergindim. Göğsüm daraldı ve boğazım ağzıma doğru yükselmeye çalışıyor gibi hissettim.

Kapılara doğru doluşurlarken kollarımı tekrar göğsümde ka-vuşturdum. DD'nin orada gerildiğini biliyordum, çünkü Violet'ın bundan bahsettiğini duymuştum. Ayrıca, işler ters giderse jokey-lerin orada yaralanabileceğini de biliyordum. Parmaklarımı pa-zılarımın altındaki başparmaklarımın etrafına doladım ve iyice sıktım. Belki bir yerim ağrırsa, kaygımı kontrol altına alabilir, başka bir şeye odaklanabilirdim.

Zil çaldı, kapılar hızla açıldı ve atlar toynak sesleri ve uçuşan toprak yığınları eşliğinde dışarı fırladı. Violet ile DD beklendiği üzere arkada kalmıştı. Bu onların oyunu, onların hamlesiydi.

Dişlerimi sıkarak onun eyere doğru eğilişini izledim. Altında ileri atılan at ile tam bir uyum içinde, onunla aynı anda hareket ediyordu. Hayvan huysuz bir aygırdı, ama Violet ona müdahale etmiyordu. Onun alışılmadık şekilde davranmasına izin veriyor ve bunu kendilerinin avantajına kullanıyordu, onu olmadığı bir at olmaya zorlamak yerine, bunu galibiyete götüren bir özellik haline getiriyordu.

İlk düzlükte, arkada kalmaya devam ettiler; ama fazla geride değillerdi. İlk dönüşe geçtiklerinde, odakları değişti. Violet daha da eğilerek ellerini onun boynunda ileri götürdü, DD de ortaya doğru hızlanıp sürü arasında yolunu buldu.

Olayın tam olarak yaşandığı yere. Takılma. Düşüş. Nallar. Sürü bitiş çizgisine doğru gitmeye devam ederken toprakta ya-tan hareketsiz bir beden. Sanki yerdeki bir adamın hiçbir anla-mı yoktu.

Yıllar geçmişti ve o görüntü hâlâ aklıma kazılıydı. Kimse dur-mamıştı. Kimse geri dönmemişti. Orduda biz *her zaman* geri dö-nerdik. Sadece parçaları toplamak için bile olsa.

Gri bir at Violet'ın önüne geçince, içime hızlı bir nefes çektim. Vaughn fark etse de hiçbir şey söylemedi. Gözünün kenarıyla bana baktı sadece. Violet geri çekilerek oyunu güvenli bir yere çekti, bir açıklık arıyordu. Son dönüşte öyle bir şeyin gelmeyeceğini fark edince, atı açıktan dolandırdı. Bu da daha fazla mesafe katetmeleri anlamına geliyordu.

Ama bunu başaracak biri varsa, o da bu ekipti. Ben bile bu kadarını biliyordum. Locada mırıltılar dönerken Violet dümdüz eğilip kollarını DD'ye bastırdı, DD'nin adımları yeri çiğniyordu. Onun iri bir at olmadığını, yarış atı standartlarına göre bile bacaklarının çok uzun olmadığını biliyordum ama o küçük, delifişek at bunun onu durdurmasına izin vermiyordu.

Gerçekten akıllara kazınacak bir görüntüydü.

Bitiş çizgisine geniş bir parkurdan yaklaşırlarken buz gibi korkumun daha sıcak bir şeye dönüştüğünü hissettim. Heyecan. Tekrar yapmak üzereydi. Ben de fena halde gururluydum.

Sıkı çalışma, ter dökme ve şiddetli kararlılığı tamamen meyvesini veriyordu. Asla pes etmeyen, pozitif bakış açısına sahip küçük bir taşralı, hayallerini gerçekleştiriyordu. Bu yüzden onunla acayip gurur duyuyordum.

Bitiş çizgisine doğru uçarcasına gidiyorlardı, DD ile diğer at neredeyse burun buruna olacak kadar yakındı. Dürüst olmak gerekirse, kimin kazanacağını bilemiyordum. Ama umurumda değildi. Tek istediğim Violet'ı görmektir. O an ne kadar fena halde ona ihtiyacım olduğunu -onu istediğimi- fark ettim. Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyordum. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. İyi olduğunu bilmeye. Ordudan terhisimin hemen sonrasında, bir araba kapısının çarpmasına bile sıçramadan duramadığım dönemden beri bu seviyede bir kaygı hissetmemiştim. *Aklını kaybediyorsun, dostum.*

“Bir fotofiniş,” diye mırıldandı Vaughn, başını sallıyor, cebinde anahtarlarını zıplatıyordu.

Anlaşılan tek gergin ben değildim ama Billie endişelendiği için o burada kalıyordu. Billie çalışırken Vaughn’ın kendi alanında olmasından hoşlanmıyordu, ki bu da takdir edebileceğim bir şeydi. Aniden neyin Violet’ın hoşuna gittiğini bilmediğimi fark ettim. Beni aşağıda ister miydi? Böyle bir seçeneğin olduğu bir çift olacak mıydık? Baş edebileceğimden emin değildim. Şimdi ne olacaktı? Yarıştan sonra? Çiftliğe dönüp akşama kadar bekleyecek miydim? Yarın? Zavallı küçük bir yavru köpek gibi peşinde mi dolanacaktım? *Acayip ezik bir durum, Cole.*

İnledim, bütün bu olay karşısında böylesine tedirgin hissetmekten nefret ediyordum. Kontrolü kaybetme hissinden nefret ediyordum. Kazalar böyle zamanlarda olurdu. Görevler yanlış giderdi. İnsanlar yaralanırdı.

Kalpler kırılırdı.

“Gitmem gerek,” dedim Vaughn’a ve o yüzümü göremeden oradan ayrılmak üzere döndüm. Çünkü duygularımı saklamak konusunda ne kadar iyi olsam da şu an yüzümün her yerinden belli olduklarını hissedebiliyordum. Fotofiniş sonuçları umurunda değildi; sadece Violet’a ihtiyacım vardı.

Locadaki kalabalığı omzumla yararlanarak çıkışa doğru ilerledim, merdivenlerden indim ve kapıdan dışarıya, o çamurlu sıcaklığa çıktım. Piste doğru dönmek yerine, doğruca ahırlara yöneldim.

Violet’ı görecektim, çünkü öylesi doğru geliyordu. Üstüne çok düşünürsem, tedirginliğimin beni vazgeçirmesine izin veririm. Tanrı şahit, o kadın benim için, beni tanımak için kendini kaç defa ortaya koymuştu. Ben de içine kapanık bir hıyar gibi davranmış, verdiğimden çok daha fazlasını almıştım.

* Bir at yarışında, birden fazla yarışmacı bitiş çizgisini neredeyse aynı anda geçtiğinde, hangisinin çizgiyi önce geçtiği çıplak gözle belirlenemediğinden, daha doğru bir kontrol için bitiş çizgisinde çekilmiş bir fotoğraf veya video kullanılması durumuna denir. (ç.n.)

En kötü ne olurdu? Şu anın iyi bir zaman olmadığını mı söylediler? Meşgul müydü? Bence çok daha küçük ödüller için daha büyük felaketlerle yüzleşmişliğim vardı.

Uzun adımlarla ahıra doğru gittim ve dönüp girişinde Gold Rush Çiftliği tabelası olan sıralı bölmelerin olduğu kısma girdim. Mira, şu veteriner, büyük bir araç kutusu gibi görünen bölmeden geçiyordu.

“Violet nerede?”

Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi ağır ağır dönüp bana baktı. “Affedersin.”

“Dedim ki...”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti, “ne dediğini biliyorum. Ama kibarca söylemeyi unuttun.”

Çenem seğirdi. Gold Rush Çiftliğindeki bu delicesine küstah kadınların olayı neydi böyle? Vaughn iş gerekliliklerine mi ekletmişti? Violet bile eskisi kadar çekinik tavırlar içinde değildi ve bu iyi bir şeydi. Billie ve Mira ona iyi geliyordu. Ama Tanrım, sürekli olarak ağzımın payının verilmesi yorucuydu. Sanki bir grup genç Trixie’nin içinde yaşıyordum.

Dramatik bir tavırla iç çekip tekrar denedim. “Affedersin. Violet’i gördün mü?”

“Billie’nin seni anlattığı kadar kötü olmadığımı biliyordum,” diye şakıdı siyah saçlı kadın. *Kahrolası Billie*. “Ayrıca hayır. Bence tartılıyordur. O tarafa doğru gidersen, muhtemelen ona rastlarsın.” Karanlık koridorun öteki tarafını işaret etti.

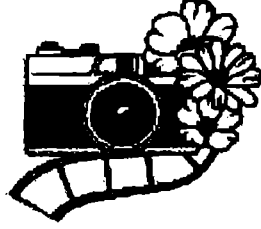
“Teşekkürler.” Elimi sallayıp o yöne ilerledim.

Bana göz kırptı. Tamamen abayı yaktığımı biliyor gibiydi. Ama köşeyi dönerken tek düşünebildiğim Violet’tı. Dizlerinin üstünde. Kucağımda. Yatağımda.

Sanki etrafımdaki bütün duvarları yıkmıştı ve artık her yere saçılmadan duramıyordum. Kahrolası mekânın her yerine yayılıyordum. Güneşli yola çıktığımda Violet'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Üzerinde gözleriyle mükemmel uyum sağlayan sade mavi bir elbise vardı. Saçlarını tepesinde topuz olarak toplamıştı ve beni gördüğü zaman gülümsemesi göz kamaştırıcı bir hal aldı.

“Selam sana!” diye seslenerek hafifçe elini salladı ve adımları azıcık tekledi. “Burada olmana çok sevindim! Kazandık!”

Sonrasında tam bir mağara adamına dönüştüm.

VIOLET

Cole'un uzun adımlarla ahırdan çıktığını gördüğümde, gülümsemeden edemedim. Ona yeterince yaklaşıncaya bakışlarımı kaçırdım. Can yakacak kadar güzeldi. Fırtına bulutu gibi görünüyordu; karanlık, tehditkâr ve külotum için hafiften problem yaratıcı. Ama işin aslını biliyordum, o kocaman bir yavru köp...

Elini bileğime dolayıp beni ahıra doğru sürüklemeye başlayınca, düşüncelerimin akışını karıştırdım.

"Sorun ne?"

Beni karanlık baraka sırasına doğru çekip doğruca boş bir bölmeye soktu. Yüzüne bakacak şekilde beni çevirdiğinde, çelik gibi gözlerden ve sert hatlardan ibaretti. Sinsice ileri doğru adım attı, ben de geriledim. Korktuğum için değildi. Daha çok, böyle bir bakış altında infilak etmeyeceğime dair kendime güvenemediğim içindi. Adama az önce yavru köpek demek üzere olduğuy-

ma inanamıyordum. Meme uçlarım sutyenime sürtünüyordu ve duvara çarparken bacaklarımı birbirine bastırdım.

Onu durdurmak için tek elimi kaldırdım. “Cole. Sorun ne?”

“Sorun ne mi?” Sesi kısıktı. “Sorun şu, seni düşünmeden duramıyorum. O kusursuz memelerini. O sıkı küçük amını. O güzel küçük dudaklarını.”

İnledim, yüzümün pembeleştiğini hissediyordum. Dün gece kırılgan olabilirdi, ama benim hatırladığım Cole *buydu*. Hırçın, edepsiz ve fena halde ateşli. Beni sınırlarımı zorlamaya –tam olarak gitmek istediğim yere– itebilen adam.

Bir şey söylemeye çalıştım, ama sudan çıkmış balık gibi ağzım açılıp kapandı sadece. Liginin dışına çıkmış bir kız gibi.

“Bu defa külot giydin mi?” Yoğun gözleri beni inceledi, arkalarında kıvılcımlardan oluşan bir iz bırakıyorlardı.

Baştan ayağa kıpkırmızı olarak etrafımıza bakındım. Bölme dar yoldan aşağıdaydı, içinde yatak niyetine bir şey yoktu, sadece lastik matlar vardı ve ön kapının arkasındaki köşeye sıkışmıştık. Özellikle bölmeye gelmedikçe kimse bizi görmezdi.

Omuzlarımı geriye atıp doğruca gözlerine baktım, Utangaç Violet olmayı reddediyordum. O kabuğu uzun zaman önce atmıştım; en azından kafamda. “Evet.”

“Arkanı dön.”

“Ne?” Gözlerim yuvalarından fırladı.

“Arkanı dön dedim.” Kanım damarlarımda çağlarken titrek bir nefes aldım ve yüzümü bölmenin ahşap duvarına çevirdim. “Beni çıldırtıyorsun. Bunu biliyor musun?” Bir adım yaklaştı, sıcaklığını sırtım boyunca hissediyordum ve nefesi enseme çarpıyordu.

“Güzel,” diyerek dürüstçe cevapladım. “Hak ediyorsun.”

Nefesi tıslayarak çıktı ve nihayet ellerini üstüme yerleştirdi, tam olarak belimin daraldığı yere. Ardından elbisemi yumrukla-
rının içine alıp yukarı çekti ve o bunu yaparken elbisenin etekle-
ri bacaklarımın arkasını gıdıkladı. “Bu şekilde konuştuğun için
sana şaplak atmalıyım.”

İnleyerek popomu salladım ve pantolonunun önündeki sert
kabarıklığa sürttüm.

“Hoşuna giderdi, değil mi?”

“Evet,” diye soludum.

Bir an çok iyi bildiğim yerdeydim: bitiş çizgisine doğru dört-
nala gidiyor, bir yarış kazanıyor, sonuçları bekliyor ve tartılıyor-
dum; sonraki an eğilmiştim ve aklımdan çıkaramadığım adama
sürtünüyordum. Gevezelik ettiğim için şaplak yiyordum. Avucu
popomun çıplak yanağına hızlı ve kesin bir şekilde indi ve du-
daklarımdan dökülen ihtiyaç dolu iniltiye engel olamadım. O
batma sıcaklığa dönüştü, verdiği hisse bayılmışım.

Bugün güzel bir gündü.

Avuçlarından biri omuzlarımın ortasına bastırdı, ayağıyla
iterek kusursuz bir otoriteyle ayaklarımı iyice açtı, kontrol tama-
men ondaydı. Hem kendisinin hem de benim.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi ve dokunuşuna teslim olarak
beni öne eğmesine izin verdim. Onun ellerinin üstümde olduğu
haller dışında son derece bağımsız olmam normal miydi? Çünkü
şu an tek istediğim tam olarak bana dediklerini yapmak, bir
süre için salmak ve birkaç dakikalığına çok fazla uğraşmamaktı.
Tiryaki ediciydi. Özgürleştirici.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu, eteğimi belime doğru kaldırdı,
parmaklarını dantelli külotuma geçirip aşağı çekti ve uylukları-
mın arasında gerilmiş halde bıraktı. Ellerimi popomda gezdi-
rerek beğeni dolu bir tavırla sıktı. “Bu popoda hafif pembelikle
düpedüz ağızlara layık görünüyorsun, Violet.” Sesi kısıktı, ama

kemiklerimde hissettim. Bedeni doğrudan bedenimle konuşuyordu sanki. “Ama o kısmı seni eve götürdüğüm zamana saklayacağım. Yatağıma, ait olduğun yere döndüğün zamana.”

“Siktir. Evet,” diyebildim sadece ve sonra, bir iki parmağını bacaklarımın arasına kaydırınca, tamamen aklımı yitirdim. Genellikle çıplakken kendimi sıska ve hiç kadınsı değil gibi hissedirdim, ama Cole’un elleri üstümdeyken farklı bir kadın gibi hissediyordum.

İnledi ve bir parmağını içime kaydırınca titredim. “Şimdiden ıslaksın. Ahlaksız kız. Hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Üzerimde öyle bir etkin var,” dedim hırıltılı bir sesle, omzumu üstünden bakarak.

Gözlerini gözlerime dikti, karanlık ve çılgın gibiydi. “Ne istediğini söyle bana.”

Cevabımı düşünmeme bile gerek yoktu. “Daha fazlası. Her zaman daha fazlası.”

Bir elini uzatıp çenemi sertçe kavradı. Dudakları dudaklarımı ezerken, kemeri ve fermuarıyla uğraşıyordu. Dilini ağzıma soktu. Araştırmıyor ya da sormuyordu; sadece alıyordu.

Ben de veriyordum.

Aletin küt başının yarığında kaydığını hissedince ağzına doğru inledim. Aniden yırtıcı bir hale büründüm. Her şey fazla uzun sürüyordu. Zaman fazla yavaş akıyordu. Açgözlüydüm.

Sırtımı gererek kendimi ona doğru ittim ve içime kaydığını hissettim. Hızlı ve sert bir şekilde. Tıpkı öpücük gibi. Amansız ve acımasız; şu an olduğumuz şey buydu. Birleşmiş iki beden. Birbirine koşan ve çarpışmadan önce durmaya niyeti olmayan iki insan.

Ağızlarımız ayrıldı. Ben duvara doğru geri dönerek başımı eğdim, o da sertçe içime girdi. Ellerinden biri kalçamı kavrarken

diğeri kararlı bir şekilde sırtımdan yukarı kaydı. Nasırlı parmakları ensemin üstünde, tam kafamın dibinde durdu, ardından nazikçe boğazımm etrafına dolanarak beni adeta olduğum yerde tuttu.

Onu bırakabilirmişim gibi.

Buradan başka olmak istediğim bir yer olmadığını ona söylemek istiyordum. Ama aklım pelteye dönmüştü ve vücudum yanıyordu. Kelimeler bir türlü çıkmadı.

Elini kalçam boyunca kaydırıp karnıma götürdüğünde beni sıkıca kendine çekti ve duvara doğru sertçe itti. Ardından parmakları aşağıya kayarak o mükemmel noktayı okşadı. Ben kollarında sarsılırken parmakları daireler çiziyor ve beni yükseklerle çıkardıkça çıkarıyordu. Doğruca bir uçuruma doğru. Böyle yüksekliklerden atlamamam gerektiğini bilecek kadar akıllı olmam gerekirdi ama umursayacak noktayı çoktan geçmiştim.

O içimdeyken, yükselerek uçurumdan düştüm. Cole da peşimden geldi. Vücudumu vücuduyla örterken sarsılıp hareketsiz kaldığını hissettim. Üstümde gevşediğinde iç çektim, ensemdeki elinin yerini dudakları aldı ve sırtımdan aşağı öpücükler kondurmaya başladı. Kulağımdaki nefes alıp verışı sığıdı.

“Bu şeydi...” Kelimelere dökemedim. Uygunsuz? Profesyonellik dışı? Süper ötesi ateşli?

“Aynen,” diye karşılık verdi, benim kadar nefes nefeseydi; eğilip külotumu yukarı çekti ve elbisemi çıplak bacaklarımmın üstüne düzgünce indirdi. Üstümü başımı düzeltirken dokunuşu sıcak ve saygılıydı. Beni onunla yüz yüze gelecek şekilde çevirip özlem dolu bir şekilde tatlı tatlı öptü.

Cole zıtlıkların adamıydı. Sıcak ve soğuk. Sert ve yumuşak. Özgüvenli ve kararsız. Çok katmanlıydı. Onun etrafında geçirdiğim haftalarda fark etmeye başladığım üzere, her katmanından hoşlanıyordum. Onları seviyor muydum? Belki de. Ama bu, aptal âşık bir kızın yıllardır şehvet duyduğu yaşça büyük zengin

bir adam yüzünden ayaklarının yerden kesilmesi gibi geliyordu kulağa. O kız olmak istemiyordum. Hayır, kendime oraya gitme izni veremezdim.

Onun yerine, toplayabildiğim bütün duygularla onu öptüm. Bütün o hasret, şefkat, kabullenme; hepsini hissetmesini istiyordum. *Onun* yanında olduğumu. Olduğu haliyle.

Dudaklarıma doğru gülümsediğinde, başarılı olup olmadığını merak ettim.

“Bu gece senin eve gelebilir miyim? Buradaki işim bittiğinde?” diye sordum sessizce.

Bana o yumuşak ve külot eriten ender gülümsemelerinden birini sunarak başımı avuçlarının içine aldı ve tipik tek kelimelik cevaplarından biriyle yanıtladı. “Evet.”

Kıkırdadığım sırada bana sarılarak çelik gibi kollarının arasına çekti ve başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu.

Cole Harding gösterdiğinden çok daha romantikti.

“Kapıyı aç.”

Cole gözlerini bana dikti, şişkin pazılarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını genişçe açmıştı. İçten içe güldüm. Billie ona G. I. Joe dediğinde, gözümün önüne gelen buydu. Ordu yeşili pantolon ve kasları yüzünden düpedüz hırpalanıyor gibi görünen siyah bir tişört.

Tıpkı son bir iki haftadır benim hırpalandığım gibi. Çalışmadığımız ya da insan içinde olmadığımız her an çıplak kalıyorduk. Birlikte. Bunu, kaybettiğimiz zamanın telafisi olarak düşünmek hoşuma gidiyordu.

“Emin misin?” Hayır dememi istediğini biliyordum. Ata binmem konusunda endişeli olduğunu biliyordum. Babasının ölümünün aklından hiç çıkmadığını biliyordum. Parçaları birleştirmem için bana tane tane anlatmasına gerek yoktu. Beklenmedik trajedilerin korkusuyla yaşanmazdı ama. Ona bunu kanıtlamanın tek yolu da onun benimle ve *hoşlandığı tek atla* vakit geçirmesini sağlamaktı. Ata binmenin hayatına getirebileceği eğlenceyi –neşeyi– görmesini istiyordum.

Pipsqueak’ın sırtında oturuyordum, o da tam olarak kapı görevlisiydi. Cole atı araziye çıkarmamı istemiyordu ama son birkaç haftadır kısırağı arenada çalıştırmaya başlamıştım. Artık eyerin altında yürüyor, tırısı kalkıyor, eşkin gidiyordu. Yönlendirme hâlâ istenenin altındaydı, ama zamanla olacaktı.

Üstelik büyük ve engin bir arazide yönlendirme o kadar da önemli değildi.

“Çok eminim.” Ona en iyi ciddi bakışımı attım, bir numara çevirmeye çalışan haylaz bir çocuk gibi görüldüğüm kesindi gerçi. Aslında *çok emin* değildim. Hayatta hiçbir şeyden emin olmazsınız. Dördüncü bebeğinizi doğurmanın sizi öldürmeyeceğinden. Ya da bir EYP patlamasının. Hiçbir garanti yoktur. Yani kahretsin, iki yıl önce biri bana dünyanın en popüler yarış atının jokeyi olacağımı söylese, onun da mümkün olduğuna inanmazdım.

Ama işte buradaydım. Yaşıyordum. Hayatı boynuzlarından yakalamıştım. Tam olarak kendime söz verdiğim gibi. Babam ya da ağabeylerim beni durduramamıştı, kesinlikle Cole da durduramazdı. Uzun bir süre benimle olmasını istiyordum. Eğer bu olacaksa, hemfikir olmasına ihtiyacım vardı.

Hâlâ emin görünmüyordu, ama kapının sürgüsünü çekti ve ben Pippy’yi araç yoluna yönlendirirken açık tuttu. Ahırın yandaki tepeler, yılın bu zamanında çok gür ve yeşil oluyordu. Pistteki yarışlarda koşmayı seviyordum, ama açık arazide dört-

nala gitmek beni köklerime döndürüyordu. Sıradağlar boyunca güdüm atı mahmuzlayarak büyüdüğüm Alberta'nın bayırlarına. Britanya Kolumbiyası güzeldi ama bazen o bozkır hissini özlüyordum. Daha bakımsız, daha kırsal, uçsuz bucaksız düzlükler.

Pippy'nin kulakları kıpırdanırken Cole'un yanından geçtim. Hayvan şimdi boynunu kaldırmış, çevresine bakıyordu. Tatlı ve sakindi, ama o bile şu an farklı bir şey yaşandığını hissedebiliyordu. Bu kısrağa ilgili en büyük soru işareti oydu. Koşamayacak kadar yumuşak huylu muydu?

"İyi şanslar," dedi Cole tersçe, gitmemi izlerken vücudunun her kısmı gerilmişti.

Omzumun üzerinden bakıp ona göz kırptım ve bir öpücük gönderdim, kendime gri gözlerine uyacak şekilde küle dönmüş yüzüne uzun süre bakma izni vermemiştim. Hasta gibi görünüyordu ve ona fazla uzun süre bakarsam, attan inip ona sarılacaktım. O yüzden oyun yüzümü önümde uzanan araziye çevirdim. Bu küçük kısrağın içinde neler sakladığını görme vaktiydi.

Çimlerin sınırına ulaştığımda, böğrünü hafifçe sıkarak onu tırıs gitmeye zorladım. Başını hâlâ çevirip duruyordu ve baloncuğundan dışarı çıktığımızı anladığında, heyecanla kişnedi.

Yüzümü buruşturdum. Ne kadar güzel bir at. Ne kadar berbat bir ses. Hafif bir yokuştan indik ve önümüzde, sonunda büyük bir tepe olan yeni biçilmiş bir samanlık uzanıyordu; Billie'nin DD'ye kondisyon tutturduğu tepeydi orası. Frenlemelerim başarısız olursa, planım gerektiğinde yavaşlamak için bunu kullanmaktı, tıpkı otoyoldaki tırlar için ayrılmış o kaçış rampaları gibi.

Deri dizginleri parmaklarıma dolayarak kısalttım ve ayağımı üzengide ayarladım, Pippy'yi ilk kez dört nala koşturmadan önce eyerde mümkün olduğunca sabit durmak istiyordum. Pozisyonumun değişmesiyle, sırtını kaldırdı ve kalçalarının gerildiğini hissettim. Neyin geldiğini biliyordu sanki.

Bir elimi kolanın arkasına atıp onu hafifçe dürtünce, rahat bir eşkin yürüyüşe geçti, hâlâ biraz kararsız hissediyordu. Ondan ne istediğimi bilmiyor gibiydi. Resmen insanı memnun etmeye çabalıyordu. Beni hiç şaşırtmamıştı. Toynağını oradan dışarı atmak istemiyordu sanki.

Eyerde tekrar dikleşerek sırtından kalktım, dirseklerimi gevşetip ellerimi boynunun yukarılarında dolaştırdım. Soru sorar gibi kulaklarını geriye çevirdi, ben de bacaklarımla onu sıktım ve sertçe cıkladım. Neredeyse anında ileri atıldı. O zaman gü-lümsedim.

Çünkü elimde bir yarış atı vardı.

COLE

Violet kollarımda kıpırdanıp kendini bana sürttü ve aletim hemen dikkat kesildi. Ama gözlerimi sıkıca kapattım, tam olarak olduğum yerde kalmak ve birazcık daha tadını çıkarmak istiyordum.

Aklım, ona Altınavcısı⁸⁵ olduğumu ifşa ettiğim, pistteki güne kaydı. Hiçbir şey söylememiş olabilirdim. O da kim olduğumu asla bilemezdi. *Eskiden* kim olduğumu. Burada olmazdık. *Birlikte*. O anki fevri kararım, hayatımın gidişatını tamamen değiştirmişti ve bir kez olsun kendimi bunun için azarlamıyordum.

Gece yatıları başlayalı birkaç hafta olmuştu. Hiçbir geceyi ayrı geçirmiyorduk, ben de aksini istemezdim zaten. Violet yanımdayken güvende olduğunu biliyordum ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de o da benim kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Epey uzun zamandır sakladığım her şeyi bilen ve hâlâ beni isteyen biri vardı. Bana, “*Evet? Yani? Kimin umurunda?*” der gibi bakan biri.

Bacağım, TSSB'm, atların yanındaki kaygım, hepsinin olmasına izin veriyordu. Bunlar benim uğraşacağım bokluklardı sanki. Kahrolası bir sebepten ötürü katlanmaktan mutlu olduğu bokluklar. O sebebi açıklayamıyordum; belki de istemiyordum.

Son zamanlarda aklımda dönüp duruyordu. O üç harfli kelime. Benimle tam bir yıl boyunca konuşmaya devam eden bu güzel, tatlı, komik kadına âşık olup olmadığımı sık sık merak etmiştim. Ona sunabileceğim bir şey varmış gibi, arkadaşılığım-dan hoşlanmış gibi devam etmişti. Ama artık her geceyi onun yanında, onun içinde geçirirken sıyrılamadığım bir düşünce halini almıştı.

Violet Eaton'a kesinlikle âşıktım.

Problem şuydu ki, Violet'a âşık olduğumu itiraf etmek, dikkatle tasarlanmış varlığımın altüst olması anlamına geliyordu. O kadar uzun yıllardır aşkı hak etmediğimi hissediyor, kendimi sırf ihtimalinden bile sakınıyordum ki, onu şimdi bulmuş olabileceğimi düşünmek bile garip geliyordu. Hem de Violet ile.

Kalçalarım kendi iradeleriyle onun poposuna doğru bastırdı. Doyamıyordum. Onun yanındayken kendimi tekrar yirmilerimde gibi hissediyordum. Doyumsuz.

"Günaydın." Bana doğru kendini iterken sesi sıcak ve uyuyuştu, her zaman aynı derecede istekliydi. *Çünkü o yirmilerinde.* Yaş farkımız konusunda hep biraz tuhaf hissediyordum, Violet'ın benimle hiçbir şekilde paylaşmadığı bir histi bu. Çoğunlukla bana küçük dağları ben yaratmışım gibi bakıyordu. Bana kendimi rahatsız hissettirmesine rağmen, kalbimi sıkıştıran bir bakıştı. Uzun zamandır gözlerden saklanıyordum. Birinin bana Violet kadar açık bir şekilde hayranlıkla bakması biraz tedirgin ediciydi.

"Günaydın, güzelim," diye mırıldandım, dişlerimi imalı bir şekilde boynunun yan tarafında sürükledim ve yüzünün yukarıdaki kısmına yavaş bir gülümsemenin yayılmasını izledim. Altın

rengi sabah ışığında adeta parlıyordu. Melek gibi görünüyordu... benim meleğim.

“Gidip kahve makinesini çalıştırırsan, oynarım.”

Evet. Artık kahve stokluyordum. Bu kadınların o şeye olan itimadının ne olduğunu anlayamıyordum, ama Violet’ı mutlu ediyor gibi görünüyordu. Benim için o yeterliydi.

Doğrulup oturdum, kesik bacağımı yeni protezime geçirdim, bu özel yapım tam oturan protezin tekrar yerine oturmasından son derece mutluydum. Sahip olduğum son teknoloji protezi karşılayabildiğim için acayip şanslıydım. Sırf bacağım yüzünden Violet’ın kendi kahvesini yapmak için yataktan fırlamıyor olması hoşuma gidiyordu. Bana bebek muamelesi yapmıyordu, çünkü gücümün tamamen yettiğini biliyordu. Omzumun üstünden ona sırtarak kendinden fazlasıyla memnun halde, güneş ışığı altındaki kedi gibi gerinmesini seyrettim.

Kendi kendime mırıldanarak merdivenlerden hızla inip mutfığa yöneldim, yıllardır olmadığı kadar hafif hissediyordum. Kahve makinesinin düğmesine bastım, ardından ön kapıdaki sandaletleri giyip Pippy’yi beslemek için dışarı çıktım. Hayatımdaki diğer kız.

Kapıyı açtığımda göğsümde bir kıkırdama koptu. Çitinin en yakın köşesinde bekliyordu, kulakları bana doğru dikilmiş, burun delikleri o bilindik tiz merhaba-kışnemesi ile titriyordu.

Asla tahmin etmezdim ama bu küçük kısrak beni her gün gülümsetiyordu. Yıllardır başıma gelmeyen başka bir şey daha. Balyadan birkaç parça saman koparıp çitin üzerinden ona attım, ben kulağının arkasını birkaç kez iyice kaşıyana kadar bunu tamamen görmezden geldi.

“Yemekten çok sevilmeyle ilgileniyorsun, ha?”

Başı bana doğru döndü, ne kadar çok geliştiğine hayranlıkla baktım. İki yaşında, kalçaları hâlâ omuz hizasından biraz uzun-

du ama kaslarla doluydu ve parlak bronz bir kürkü vardı. Yeme düzeni ve Violet'ın yoğun emeği arasında, birkaç ay önce evimde ortaya çıkan pasaklı küçük kısırak gibi durmuyordu.

“Galiba ikimiz de biraz değişim geçirdik, değil mi güzel kız?”

Bir homurtu çıkarıp bana kirpiklerini kırpıştırdı, gözleri derin ve kara havuzlara benziyordu. Yemin ederim bana bilmiş bir bakış attı. “*Evet, seni salak. İkimizin de yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı,*” der gibiydi.

Başımı iki yana sallayarak tekrar içeri girdim, onu saman yemesi için bırakmıştım ve daha çok Violet'a dönmek için hevesliydim. Merdivenlerden çıkıp ana yatak odasına ulaştım ve gelişimi duyurdum. “Ben geld...” Ama Violet'ın yatak ucunda diz çökmüş, altın saçları dik göğüslerinin üstüne dökülmüş halini görünce lafım yarım kaldı; tıpkı görüntülü aramanın olduğu o günkü gibiydi. Sadece bugün, bana o hiç çaba harcamadan becerdiği yürek sızlatıcı, utangaç ama istekli bakışını atıyordu.

“Hadi tekrar deneyelim, Kese Kâğıdı Surat.” Parmakları seğirerek altındaki yatak örtüsünü avuçladı. “Ama bu defa birbirimizden vazgeçmeyeceğiz.”

Ağzım hemen kupkuru oldu. “Violet. Bunu yapmamıza gerek yok.”

“Hayır.” Dudaklarını yaladı. “Senin bunu yapmana ihtiyacım var. O anıyı benim için baştan yaz. Bu defa beni terk etme.”

“İstesem bile seni bırakabileceğimi sanmıyorum. Çok ama çok özür...”

“Yapma. Sadece bana ne yapacağımı söyle.”

Vücudumdaki her kas gerildi. Bu fena halde ateşliydi. O fena halde bağışlayıcıydı. Onu hiçbir şekilde hak etmiyordum. Ama her bir lanet günü deneyerek geçirecektim. Bu düşünce beni canlandırdı.

Bir yıl önce yaptığım gibi başladım, “Yastıklarının üstüne uzan ve bacaklarını arala.”

Tıpkı önceki gibi pembeleşti. Bütün bedeni kızarmıştı.

“Pembe pembe çok güzel görünüyorsun,” deyip yatağa doğru ilerledim ve dizlerimin pirinç yatak başlığına değdiğini hissettim. Bacaklarının ayrılmasına izin verdiğinde inledim. “Benim ölümüm olacaksın.”

“Güzel,” dedi hafif bir sırıtışla. Gücüne dair ufak bir belirtiydi.

Nazik ve tatlı dilli olabilirdi ama Violet zayıf değildi. Benim gibi bir adama dayanacaksa, olamazdı da zaten.

Yastıklara sırtüstü yerleşti ve önümde açık büfe gibi serili vücuduna hayranlıkla baktım. Her santimini tatmayı planlıyordum. Bakışlarımı çoktan parıldayan bacaklarının arasında gezdirdim. Görebiliyordum ama onun söylediğini duymak istiyordum. “Şimdiden ıslandın mı?”

İçine çektiği ufak nefesle göğsü yükselirken bakışlarını vücuduna doğru çevirdi ve küçük bir tıslamayla, “Evet,” diye cevap verdi.

“Tabii ki ıslaksın.” Protezim yatak başlığına pat sesiyle çarptı ve aletim zonkladı. Burada kime daha çok işkence ettiğimi bilmiyordum; ona mı, kendime mi? “Buna bayılıyorsun, değil mi?”

Bu defa sadece başımı salladı, gök mavisi gözleri derin sular gibiydi. Evin arkasında çağıladığını duyduğum nehir gibi. “Neden kendine dokunup bana göstermiyorsun?”

Eli neredeyse o an kadınlığım buldu, diğeri de altındaki çarşafa dolanmıştı; sanki hayatı pahasına tutunuyormuş gibiydi. Parmakları kıvrımlarında gezinirken büyülendim; gözleri kapanmış ve başı inleyerek geriye doğru düşmüştü. Çoğu erkek muhtemelen şu anda bacaklarının arasında yaşananlara dalmış olurdu, ama ben zarif boynunun nasıl uzadığına, açıkta kalan boğazına ve yutkunurken nasıl hareket ettiğine bakıyordum.

“İki parmak içeri, bebeğim.”

Sızlandı ama talimatlarımı yerine getirdi. Gerçi bunu yaparken bacaklarının titreyişini, ayak parmaklarının kıvrılıp gerilişini gözden kaçırmadım. Birkaç kez pompaladı, o sırada en enfes sesleri çıkarıyordu.

“Şimdi bana ne kadar ıslak olduğunu göster.”

Gözleri titreşerek aralandı ve ağzı açık kaldı. Hâlâ şoke oluyordu bazen. Ah, canım...

Parmaklarını kaldırıp bana ne kadar ıslak olduğunu gösterdiği an, “Şimdi onları em,” dedim.

“Tanrım...” diye mırıldandı, ağzında ufak bir gülümsemeye bir an başka yöne baktı. Sanki buna bayılıyor ama bayıldığına inanamıyordu. Beni de gülümsetti. Ta ki parmaklarını ağzına alıp onlara doğru inleyene kadar.

Hay sikeyiiiiim.

Kıkırdadı ve bu, aletimin boxerımın içinde acı verici şekilde seğirmesine neden oldu. “Bu defa oynayacak oyuncak yok.”

“Tam ona bakıyorum.” Şimdi sesi nefes nefeseydi. Islak, soluğu kesilmiş ve kızarmış. Violet Eaton’ın bu versiyonu için yaşıyordum ve yumulmak için bir an daha bekleyemeyecektim. Yatağın ucuna çıkarak ona doğru süründüm, boxerımı aşağı çekip o tek kelime edemedi bacaklarının arasına girdim.

“Geçen sefer böyle bir kısım olduğunu hatırlamıyorum.” Kahkaha attı ve kulaklarıma müzik gibi geldi. Ona telafi etmekten asla bıkmayacaktım.

Violet ile sabah erken yaşanan seks maratonundan sonra, tekrar yatağa kıvrılıp uyumaya hazırdım. Bu kadar çok seksi şey-

den beri, şey, muhtemelen hiç yapmamıştım. Maalesef ikimiz de maaşlı çalışanlardık ve bugün yapmamız gereken işlerimiz vardı.

“Bu gece görüşür müyüz?” diye sordu, daracık binici pantolonunu yukarı çekerken; o kıyafet, aklımın şu an gidemeyecek kadar yorgun olması gereken yerlerde gezinmesine neden oluyordu. Birkaç haftadır etrafta gizli gizli takılıyorduk. Dışarı çıkmıyorduk. Çalışıyor, düzüşüyor, ardından birbirimizin kollarında uyuyakalana dek konuşuyorduk. Violet arada sırada Billie ve Mira ile buluşuyordu, ama asla beni davet etmemişti; üstelik Vaughn’ın onlarla birlikte olduğunu biliyordum.

Bazen onun daha fazlasını isteyip istemediğini merak ederken yakalıyordum kendimi. Ona sormalıydım. Trixie’nin tavsiyesine uyup babam konusundaki anksiyetemden ve derinliğinden ona bahsetmem gerekirdi. Atlar konusunda. Geçim kaynağı olarak onlara binmesi konusunda. Ama o kadar acınası derecede özgüvensiz bir şeydi ki, kendime bile bahsedemiyordum.

En azından tutarlıydım.

“Elbette.” Islak saçını yanağından çekip başını kulağının hemen altından kavradım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Ellerimde böyle narin hissettirmesine bayılıyordum. Böyle kıymetli.

Duşa bir kez daha girmek zorunda kalmamızın ardından hızlıca ve sessizce hazırlanıp koşarak çıktık. Kapıyı arkamızdan kilitlediğimde, durup arkasını döndü, kendini üzerime atarak kollarını boynuma doladı ve bana kocaman bir öpücük kondurdu. Biraz şaşırsam da ayak uydurdum, bir kolumla beline sarılırken diğer kolumla daracık pantolonun içindeki kışından kocaman avuçladım. Bu, hep hayalini kurduğum sabah vedalaşmasıydı.

O sırada bir boğaz temizleme sesi duydum. “Bunun acayip ateşli bir şey olduğunu söylemem tuhaf kaçır mı?”

Billie.

Violet kahkaha attı, başını koltukaltıma gömerken omuzları sarsılıyordu. “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Ne? “Orada olduğunu biliyor muydun?”

Başıyla onayladı, alnını bana dayamıştı ve vücudu hâlâ sarsılıyordu.

Ben de kahkaha attım. Onunlayken bu hep bulaşıcı oluyordu. Ayrıca beni öperken yakalandığı için dehşete düşmüş görünmesine rahatlamıştım ve keyfimi sergilemeye engel olamadım. “Sence onu görmezden gelirsek, gider mi?”

Kahkahası gürültülü bir homurtuya dönüşürken, “Hayır. Kesin gitmez,” dedi hırıltıyla.

“Bunu duydum,” diye bağırdı Billie. “Gerçekten şirin. Sana çiftliğin finans evraklarını getirdim.” Başımı kaldırıp baktığımda, kafasının üzerinde bir klasör sallayıp onu çakıllı araba yoluna bıraktığını gördüm. “O eve daha fazla yaklaşmıyorum. Tanrı bilir orada ne çeşit ahlaksız bokluklar dönüyordur.”

“Billie,” diye uyardım ama bir fark yaratacağını sanmıyordum. Kadının filtresi yoktu.

Violet bir hanıma hiç yakışmayacak şekilde kıkırdayıp yeterince yaklaşırsa tamamen içimde saklanabilecekmış gibi bana daha da sıkı sarıldı.

“Onları hemen buraya bırakıyorum.” Billie aşağıyı işaret ettikten sonra bir tür rehine durumuymuş gibi ellerini başının üzerine koyup yavaşça uzaklaştı. “Ne olursa olsun, insanların benim kulübemden aşk yuvası diye bahsetmeyi bırakacak olmalarına memnunum. Seninle ahırda görüşürüz, Porno yıldızı Patty!”

Violet kollarımda erirken Billie sırtarak bana göz kırptı. Kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu ve hiç de kızgın olmaması beni şaşırttı. Neden bilmem ama... onun tuhaflaşmasını veya korumacı filan davranmasını bekliyordum. Bu kadar genç

ve normal birini kaptığım için fırça yemeyi bekliyordum. Herkes arasından en çok da Billie'nin kollarımdaki kadını hak etmediğimi görmesini bekliyordum.

Ama o sadece eğlenmişe benziyordu.

Nihayet o araba yolundan çıktığında, Violet nefes nefese, "Ben... Ben üzgünüm," dedi. Başını kaldırıp bana bakarken kahkaha gözyaşları yüzünden akıyordu. Kendimi bir çeşit altüst olmuş bir dünyada hissettim. Neden kimse bu konuda kızgın değildi? "Sana bunu yapmamam gerekirdi."

"Bırak bir netleştireyim." Geriye çekilip çatık kaşlarla ona baktım. "Beni bilerek öptün. Çünkü Billie'nin orada olduğunu biliyordun?"

Nefesini toplamaya çalışırken yüzünü sildi. "Evet. Ben... Ben özür dilerim. İnsanların bizi bilmesini istiyordum ama nasıl gündeme getireceğimi, sana nasıl soracağımı ya da onlara nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Gözümün kenarından onun kamyonetinin orada olduğunu fark ettim ve en basit çözüm buymuş gibi göründü. Olduğumuz şey 'biz', değil mi?" Biz derken gür kirpiklerinin arasından utangaç bir tavırla bana baktı.

Ona doğru gözlerimi kırptırdım, şaka yapıyor olabileceğine dair bir işaret arayarak yüzünü araştırıyordum. Çünkü *bu kadın* hangi evrende *benim onunla* bir *biz* olmamı isterdi ki? Gerçekten başımı iki yana sallayarak talihime şükrettim. Sonra onu sertçe öperek iyice kendime çektim ve biz olmayı ne kadar fena halde istediğimi ona gösterdim.

"Olduğumuz şey kesinlikle 'biz'."

Çiftlik evime park edip gözlerimi kapattım ve başımı koltuğa yasladım. İş baktandı ve oraya vardığım ruh halini göz önün-

de bulundurunca, bunun bir anlamı vardı. Ateşli sabah seksi ve Violet'ın arkadaşının önünde beni sahiplenmesi arasında moralim acayip düzelmişti.

Yeni satın almayla bir yere varabildiğimi sanmıyordum. Bu da işleri organize etmek, düzgünce işlettikten sonra devralacak başkasını bulmak üzere Ruby Creek'te daha uzun süre sıkışıp kalacağım demek oluyordu. Bundan nefret etmem gerekiyordu. Ancak hiç de nefret etmiyordum.

Gitmek istemiyordum, çünkü Violet'ın gitmek istemeyeceğini biliyordum. Bu da beni altüst ediyordu. Bütün gün, ben şehre geri taşındıktan sonrasında birbirimizi görmek için yollar bulmaya çalışmıştım. Bell Point Park'ta yarışı olduğu günler bende kalabilirdi ve belki ben de hafta sonları çiftliğe gelebilirdim.

Fakat bu seçenekten hoşlanmadım. Violet'ı her gece yatağında istiyordum. Onu görebileceğim bir yerde. Ona sarılmak istiyordum. Güvende tutmak. Büyük bir otoyolla bir buçuk saatlik mesafede, tehlikeli bir iş yapmasını ya da yalnız yaşamasını değil.

Hayır. Hiç hoşuma gitmiyordu. Daha da hoşuma gitmeyen şey ise, sırf burada kalabilmek için bilinçdışı bir şekilde yeni işletmeyi gerçekte olduğundan daha beter hale sokuyor olma ihtimalimdi. *Tamamen kafadan kontağım.*

Kamyonetimden inince, Pippy'nin kişnemesini duymayı bekledim. Genellikle beni gülümseten bir şeydi. Ama bugün gülümsemek iş gibi geliyordu. Kaslarım doğru çalışmıyordu. Yanağımın seğirdiğini hissettim, fakat bedenim işbirliği yapmadı. Gülümsemem yarım ağız gibi geliyordu. Bu at bile daha iyisini hak ediyordu.

Hem zaten kişneme de gelmedi.

Padokuna baktım, iliklerime kadar sıkıldım ve biraz uymak istiyordum. Bazen bu ruh halleri bir iki gün beni ele geçiriyordu. Her şey ağır geliyor, moralim bozuk oluyordu; kendimi

mağdur hissediyordum. Kendi selametim açısından iyi olmayacak kadar uzun süredir Trixie'yle iletişim halinde olmadığımı biliyordum. Kendimi azarlayabileceğim bir şey daha.

Geçen haftalarda Violet ile o kadar bulutların üstündeydim ki, çöküntü yaşayacak vaktim olmamıştı. Violet burada değildi. Arabasını göremedim, bu da muhtemelen Pippy ile ahırda olduğu anlamına geliyordu. Genellikle gelmesini beklerdim, ama bugün onu görmeye ihtiyacım vardı. Violet'ı görmek anlamına geliyorsa, Billie'nin sataşmalarıyla, Vaughn'ın sırtışıyla ve Hank'in bilmiş göz kırpmasıyla yüzleşmeye razıydım.

Tekrar kamyonetime atlayıp ahıra giden yola çıktım. Otoparka park ettiğimde, arabalara bakarak orada kimin olduğunu çıkarabildim. Herkes buradaydı. Şimdiden beni ürküten bir şeydi. Gold Rush Resources'ın yüzü olma görevini Vaughn'ın üstlenmesinin bir nedeni vardı. Kısmen onun güzel olmasından, kısmen de bu boktan nefret etmemden kaynaklıydı. Çok fazla insan ve çok fazla ilgi, bana kendimi sahneye çıkmış bir aktör gibi hissettiriyordu. Sahte. Üstümde, herkes bakarken tüm kusurlarımı vurgulayan büyük ve parlak bir spot ışığıyla, beyinsiz ve dehşete düşmüş hissediyordum. İnsanları öldürmüş, insanların ölmesini izlemiş, hiç tecrübesi olmadan kendisine çok uluslu bir şirket teslim edilmiş bir adam. İnsanların gördüğünden emin olduğum şey buydu.

Vaughn ile konuşmak istemeyerek ofislerin yanından yürüyüp geçtim ve kemerli ahır geçidine ilerledim. Bu tesis çok tuhaftı. *Çiftlikmiş*. Bir homurtu çıkardım.

Pis talaşla dolu el arabası iten genç bir adam bana dostane bir baş selamı verdi.

"Violet'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Tahminimce pisttedir. Billie ile oraya gittiklerini görelili çok olmadı."

“Teşekkürler,” dedim dişlerimin arasından, piste gitmeyi gerçekten istemiyordum, ama Violet’ı görme isteğim ağır bastı.

Temiz havaya geri çıkarak ağır bulutların bunaltıcı örtüsü altında, asfalt yolda oval şeklindeki toprak alana doğru yürümeye başladım; başparmağımın ucunu elimdeki anahtarın dişlerinin üzerinde gezdirirken yumuşak deriye acıtana kadar bastırdım.

Patika yokuş aşağı inmeye başlayıp da piste özel alan hissi veren ağaçların engelini aşınca, Violet’ı Pippy’nin sırtında gördüm, Billie de siyah aygırının üstündeydi. Cana yakın bir şekilde sohbet ediyor ve pistin öteki ucundaki kapılara doğru tırıs gidiyorlardı. Vaughn ve Hank, üstü kapalı görüş kabininde duruyorlardı, ben de oraya ilerledim.

Ufak adımlarla platformun üstüne çıktım, Hank dönüp beni selamladı, elinde kronometre vardı. “Cole! Seni görmek ne güzel, evlat. Nasıl gidiyor?”

“İyi.” Gülümsemeye çalıştım, ama zavallıca bir girişim olduğuna emindim. Hank daha iyisini hak ediyordu. Yıllardır bu kasabada tam bir dayanak noktası olmuştu. Dedem Dermot onu işe almış ve atların sorumluluğunu vermişti. Onu Vaughn kadar iyi tanıımıyordum ama her zaman sıcak ve babacan bir havası vardı; huzursuzlukla kıvrınmama neden olan türden bir şeydi. Kendi babamdan özlediğim bir şey.

“Selam.” Vaughn her zaman yaptığı gibi beni inceledi. Azıcık tedirginlik vardı; nasıl bir ruh halinde olduğumu anlamaya çalışıyordu sanki. Küçük kardeşimin böyle hissetmesine sebep olduğum için kendimden nefret ettim. Benim yanımda parmak uçlarında yürümesi gerekiyormuş gibi.

Burada nasıl bir iyi atmosferleri varsa, onu etkili bir şekilde öldürmüşüm gibi hissederek çenemle pisti işaret ettim. “Neler oluyor?”

“Kısrağı başka bir ata karşı deneyip rekabeti nasıl idare ettiğine bakacaklar.”

“Aygır en iyi seçenek mi?” Sesim çelik gibi sert çıkmıştı, Vaughn bana tek kaşını kaldırdı, gerçi bu defa “askeri sesimi” kullanmamla ilgili bana sataşmayı pas geçmişti.

Hank lafa girdi. “DD cana yakın bir aygır ve epey tecrübeli. Üstünde Billie varken elbette en iyi seçenek. Billie onu durdurmak zorunda kalırsa, bunu yapabilecektir. Aygır da bu şekilde soğukkanlılığını korur.”

Karnımda kaynayan kaygıyı görmezden gelmeye çalıştım. Eve dönüp kendimi burada olmanın stresinden esirgemeliydim. Ama eziyetlere doyamıyordum, o yüzden kaldım; kendimi izlemeye mecbur ettim. Bu konuda tam bir ödleğ gibi davranmak istemiyordum.

Violet ile “biz” olacaksak, dizginleri ele almalıydım. O ve Billie’nin bineklerini bölmelere yerleştirmelerini izledim. Bugün hiç kapı yoktu, sadece açık bir geçitti. Galiba o kısım daha sonra gelecekti.

“Yerlerinize!” diye bağırdı Hank, sesi onlara doğru yankılanıyordu. “Hazır!” Pippy bir şeylerin gelmekte olduğunu biliyor gibi olduğu yerde sıçırıyordu. Patlamaya hazır gibiydi. “Başla!”

Billie ile DD tamamen iyi çalışılmış bir şekilde kapıdan fırlarken Pippy irkildi. Gözlerini hafifçe devirince akları göründü. İleri atılıp koşmak yerine küçük doru kısrağ dimdik yukarı kalktı, arka ayakları üstünde dik duruyor, ön toynakları önünde havayı dövüyordu. Ben dehşetle izlerken Violet kollarını Pipsqueak’ın boynuna sarmayı denedi, tutunmaya çalışıyordu. Üzengileri, bacaklarından herhangi bir destek alamayacağı kadar kısa ayarlanmıştı.

Zaman ağır çekimde akarken ağzı amansız bir çizgi halini aldı, yüzünün her yerine konsantrasyon yayılmıştı. Violet’ın yeni

bir atın huyları konusunda acemi olmadığını biliyordum, ama bu göğsüme dolan dehşete engel olmadı.

Onun kısırağın sırtından devrildiğini gördüğümde koşmaya başlamıştım bile. Onu yakalamak için zamanında varabilecekmişim gibi merdivenlerden aşağı, çimenlerin üzerinden, çitin üzerinden atladım. Billie beni görüp durdu ve nihayet arkasına baktı. Pippy, gözlerinde şaşkınlıkla kapılardan uzaklaşarak bana doğru koşmaya başladı. Ben pistte koşturarak ilerlerken ayaklarımın arkasından topraklar uçuşuyordu.

Boğazımdan yukarı safranın yükseldiğini hissettim ve Violet'ın hareketsiz bedeninin birkaç metre ötesinde durdum, en kötü kâbusumda sıkışıp kalmıştım.

Tekrar burada olamazdım.

Nefes alamıyordum.

Görüşüm bulandı. Yer altımda sarsıldı. Eğilip ellerimi dizlerime bastırdım ve başımı eğerek vücudumu tekrar çalışmaya zorladım. Kendimi akü takviyesine, ateşlenmeye ihtiyaç duyan eski bir araba gibi hissettim. Yerde yatarken ona yardım bile edemeyecek kadar çökmüştüm.

Ama vücuduma işbirliği yaptıramıyordum. Öğürdüm, her şeyi içeri tutmak için bir elimi ağzıma bastırdım. Eğer yaralandıysa. Eğer öldüyse. Olamazdı. Onu daha yeni bulmuştum. Bizi daha yeni bulmuştum.

“Hay sikeyim!”

Yumruğunun yere çarptığını ve küçük ayaklarının öfke nöbeti geçiriyormuş gibi yere tekme attığını görmek için başımı tam zamanında kaldırmıştım. Aniden ciğerlerime hava doldu. Birkaç adım daha attıktan sonra, pistte yanına devrildim, dizlerimin üzerinde toprağa çöktüm, parmaklarım vücudunun üzerinde gezinirken gözlerime yaşlar doluyordu.

Rahatlama. Çok yoğun bir rahatlama. Daha önce hiç hissetmemişim gibi. “İyi misin? İyi misin?” Bunu söylemeyi bırakmıyordum. Soru benden tekrar tekrar dökülüyordu, kısa devre yapmıştım resmen. Bir döngüde takılıp kalmıştım. Aniden hem Irak’taki kuru sıcağa hem de pistteki o güne ısınlandım. Tekrar kum soluyordum adeta. Boğazımı yaktı; ciğerlerime çöktü. Kontrol edilen nabızlar. Çınlayan kulaklar.

Fakat Violet’ın gözleri donuk ve boş değildi. Berrak mavi göller gibiydi ve tepemizdeki pofuduk beyaz bulutları yansıtıyordu. Beni incelerken ifadesi asabiden endişeliye dönüştü.

“Hey, hey. Ben iyiyim.” Doğrulamaya çalıştı ama bütün ilk yardım eğitimim devreye girdi ve ellerimi uzatıp onu yerde tuttum. *Ya omurilik yaralanması varsa? Beyin kanaması? Şokta olmalı. Babamın düşüşünü izlediğimde, o asla tekrar kalkmamıştı.*

“Cole. Kalkmama izin ver. Ben iyiyim. Sadece nefesim kesildi.” *Ciğerleri sönebilirdi.*

Omzumda bir dürtme hissettim ve arkama dönüp bakınca, Pippy’nin yüzünde mahcup bir ifadeyle, siyah gözlerinde şefkatle bana baktığını gördüm. Billie de hemen arkasında, üzgün bir ifadeyle duruyordu. Ne kadar berbat durumda olduğumu görmüştü ve şimdi bana acıyordu. *Harika.*

“Sadece bir dakika bekle, Violet,” dedi Billie, böylece benim söylememe gerek kalmadı.

Bana sakinleşmemi söyleyip de ortada bırakmamasına fazlasıyla minnettardım. Onun yerine bana yardım ediyordu, çoğu insanın yapmadığı bir şeydi. Özellikle de Billie’ye yaptığım kadar homurdandığım insanlar.

“Siz de yani!” Violet elimi itip doğruldu, sinir olmuştu. “Size iyi olduğumu söylüyorsam, iyiyimdir. Sırf çocuk ölçülerindeyim diye bana öyle davranılmasına ihtiyacım yok.”

Violet kendini silkeleyip ayağa kalkarken ben de geriye doğru yığılıp topuklarımın üzerine oturdum. Bir elini nazikçe omzuma koyduktan sonra, diğerini uzatarak beni kaldırmayı teklif etti.

“Cole. Bebeğim. Seni görmek çok hoş. Ama şu anda çalışıyorum. İşim bittiğinde evine geleceğim. Billie, hadi tekrar yapalım.”

Ses tonu acımasız değil, ama gerçekçiydi. Şokta değildi. O iyi olmasına rağmen, ben şoktaydım sanırım. Ellerimin titrediğini hissettim. Beden dışı bir tecrübe yaşıyor gibiydim. Her santimim uyuşmuş gibi.

Kalbim hariç.

O parçam sızlıyordu. Hissedebiliyor, görebiliyordum. Oradaki hasar, önemsiz bir kaya parçasının camı hızla parçalayıp kontrol-süzce tüm ön cama yayılmasına benziyordu. *Paramparça*.

Ayağa kalkıp başımı salladım, gözlerimi yerde tutarak kapılardan uzaklaştım.

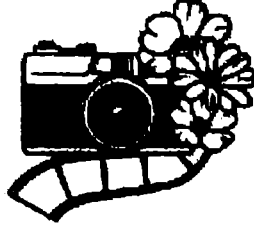
“Cole! Beklesene!” Vaughn arkamdan seslendi, ama ona elimi sallayıp adımlarımı hızlandırdım.

Kaçtım.

Herkes kafayı yediğimi görmüştü. Kaçındığım o lanet spot ışığı üstümdeydi. Aklım iki düşünceyle çalkalanıyordu:

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Hayatını kazanmak için bunu yapan biriyle birlikte olamazdım.

VIOLET

“O na kızman gerektiğini sanmıyorum, Violet. Onu sen görmedin. Adam...” Billie amber gözlerinde dalgın bir bakışla sustu. Gözleri yanlardan kısılmıştı. “Bence bir dakika bekleyip her şeyin yolunda gittiğini gösterseydin, o da kendini daha iyi hissedirdi.”

“Neden?” Birlikte eyerlerimizi siliyorduk, ben de eyer sabunuyla kaplı süngerî Pippy’nin dizginlerinin üzerinde sertçe gezdiriyordum. Tepem atmıştı. “Ben işimi yapıyorum. En ufak ayrıntıya kadar bana karışmasına da ne yapacağımı söylemesine de ihtiyacım yok. Ofisine dalıp da aynı şeyi ona yaptığımı hayal edebiliyor musun?”

“Biliyorum. *Biliyorum.*” Billie yüksek sesli bir iç çekerek süngerinin suyunu sıktı. “Ama bazen, birini önemseydiğimiz zaman, onun önceliklerini kendimizinki haline getiririz. Onu görmedin, Violet. Depar attı. Kendini piste fırlatacağını sandım. Cole’un önceliğinin sana müdahale etmek olduğunu sanmıyorum; ön-

celiği seni güvende tutmak. Güvenliğin onun için önemli. Yani bir dahaki sefere hemencecik ayağa zıplamadan önce, adama bir iyilik yap da ayak parmaklarını oynat, nefesini topla.”

“Senin Cole’un takımında olduğunu bilmiyordum.” Bunu söylediğim için anında kendimden nefret ettim. Çocukçaydı.

“Ben de senin on iki yaşında olduğunu bilmiyordum.” Billie biçimli kaşlarından birini kaldırdı, daha fazlasını söylemeden başarılı bir şekilde beni azarlamıştı. Omzumu sıktı ve saçlarıma kardeşçe bir öpücük kondurdu. “Sonra görüşürüz, çetin ceviz.”

Ama o gider gitmez, işlerimi sessizce bitirirken aklımdan geçen cümle, ortak öncelikler hakkında olandı. Evinin önüne geldiğimde hâlâ bunu düşünüyordum, bazı şeyleri halletmemiz gerektiğini biliyordum. Çünkü eğer onun önceliklerini benimseyeceksem, o da benimkileri kendi öncelikleri haline getirmeliydi.

Kapıyı açıp içeri girmek üzereyken bir mide bulantısı beni çarptı. Ona çok mu yüklenmiştim? Soğuk mu olmuştu? Keyfim kaçmıştı, çünkü Pippy’ye mümkün olan en iyi deneyimi yaşatmak istiyordum ve bu olmamıştı. Kendime yükleniyordum ve sanırım bu Cole’a da sert davranmama sebep olmuştu. Hank ve Vaughn’ın yüz ifadelerine bakılırsa, gereğinden fazla sert davranmış olabilirdim. Niyetim hiçbir şekilde o değildi.

Onun yerine kapıyı çalmaya karar verdim, ikimizin arasındaki mesafeyi şimdiden hissedebiliyordum ve davetsiz dalmak istemedim.

“İçeri gel.” Sesi hırıltılı ve yorgun geliyordu.

Kapı kolunu çevirip çiftlik evine adım attım. Beyaz ve mavi tonlardaki boyasıyla çok aydınlık ve havadardı. Bana Delft seramiklerini hatırlatıyordu; Hollanda’daki annemin ailesinden kalma, babamın yemek odasındaki porselen dolabında hâlâ sakladığı türden. Çocukken onları çıkarıp, yapış yapış ellerimi bir tabak veya kâse üzerinde gezdirdiğimi ve yanlarına resmedilmiş sahnelere uygun hikayeler uydurduğumu hatırlıyordum.

Cole köşedeydi, ilk seviştiğimiz şişkin koltukta oturuyor ve karanlık bir gölgeye benziyordu. Safi bir çalkantı halindeydi. Bugün toprakta yatarken ne kadar inanılmaz şekilde yakışıklı görüldüğünü kaçırmış olmalıydım. Hafif parlak gri bir kumaş pantolon, üzerinde güzel inci kol düğmeleri olan siyah bir gömlek. Dirseklerini dizlerine dayamış, başını eğmişti ve gözleri bileğinin yakınında döndürdüğü kol düğmesine dikilmişti.

Başım kaldırıp bana bakma zahmetine girmedim. Ben güneşmişim, o da yıllardır yer altında yaşamış gibi bakardı bana her zaman. Bana bakışı beni parmak uçlarıma kadar ısıtırdı. Bana sonsuza dek o şekilde bakmasını istiyordum. Haliyle bu –benden tamamen kaçınması– anında stres olmama neden oldu.

“Selam,” dedim temkinle, padok çizmelerimin fermuarını açıp onları kapının yanındaki matın üstüne düzgünce koydum. Düzeni seviyordu. *Gördün mü? Buradayım işte. Öncelikleri paylaşıyorum.*

Cevaben bir şeyler mırıldandı ama pozisyonunu değiştirmedim.

“Cole? İyi misin?” Parmak uçlarımla zeminde ilerleyip oturma odasındaki İran halısının üzerine çıktım ve önünde diz çökerek gözlerini gözlerimle yakalamaya çalıştım. O sıcaklığı arıyordum.

Dizlerimin üstüne çökerek ayaklarına dayandım. Biri etten, diğeri plastik. “Hey. Bak bana.”

Nihayet baktığında, kalbim göğsümde tekledi. İşkence çekiyor gibiydi. Dağılmış. Fazlasıyla kayıp. Gözleri donuktu, tepesi daha uzun olan saçları karışmış, alnına dökülüyordu. Yüzü normalden daha fazla kırıkmış gibi görünüyor, yaş farkımızı ele veriyordu. Hayatlarımızın gidişatının farkını. Tabii ki kendi zorluklarım olmuştu, ama Cole... on yedi yaşında dağın başına bırakılıp tek başına hayatta kalmaya mecbur edilmiş gibiydi.

Suçlu hissediyordum. Ne kadar çok şey atlattığını gerçekten anlayamamıştım sanki. Onu istemeye, ona göstermeye o kadar odaklanmıştım ki, belki de ne kadar kaybolmuş olduğunu gözden kaçırmıştım. *Bunca zaman benim hatırım için iyiymiş gibi mi davranıyordu?*

Ben Pippy'yi arazide sürerken hissettiği gerginliği, hiçbir yarışı yerden izlememesini, atlardan açıkça hoşlanmadığını –onu tamamen kazanmış gibi görünen Pippy hariç– düşününce, bir şeylerin farkına varmaya başladım.

Başımı öne eğerek dizini öptüm. “Seni korkuttuğum için özür dilerim. Niyetim o değildi. Bir süredir canını sıkın bir şey mi bu?”

“Evet,” dedi, tekrar yere bakarak. O bana dokunmuyordu. Vücudunda zerre rahatlık yoktu.

“Tamam.” Ellerimi baldırlarından yukarı aşağı kaydırarak sessizce bana bakması için yalvardım. “Bunun üzerinde çalışabiliriz. Mutlu bir orta yol buluruz. Benim için böyle endişelenmeni istemem.”

“O zaman bırak.”

“Neyi bırakayım?”

“Beni endişelendirmeyi.”

Hüzünle kıkırdadım. Çok tatlı bir cümleydi bu. “Nasıl yapacağımı söyle. Denerim.”

Nihayet başını kaldırıp baktığında, derin iç çekişini parmak uçlarımda hissettim. İç çekişi bozguna uğramış gibiydi, gözlerindeki bakış da öyle. “Bunu yapamam.”

Beni tokatlamış gibi geriye eğilerek ondan uzaklaştım. “Neyi?”

“Bunu.” Sesi, birkaç ay önce, en baştaki o soğuk ve duygusuz haline dönmüştü. Onun savunma mekanizmasıydı. “Sen ve ben. Biz. Bunu yapamam.”

Nabzım boğazımda atarken söylediği şeyi anlamaya çalışıyordum. Basit bir attan düşüşe aşırı tepki gibi görünüyordu. İlk düşüşüm değildi. Kesinlikle son da olmayacaktı.

“Neden?”

“Binicilik. Atlar. Yarışlar. Kaldırabileceğimden fazla. Gün be gün. Her hafta sonu. Babam o siktiğimin pistinde öldü. Buna hem çekiliyorum hem tiksiniyorum. Senin için orada olabilecek birini hak ediyorsun. En büyük hayranın olacak birini hak ediyorsun. Ben bunu yapamam.”

Başım dönüyordu. Önce sarsıldım ve sonra aniden öfkelen dim. “Yeni bir iş bulursam, aramızın iyi olacağını mı söylüyorsun yani?”

Gözleri başka tarafa kayarken çenesinde bir kas attı, tam on ikiden vurduğumu itiraf etmekten çok utanıyordu sanki. Ellerimi bacaklarından çekerek halıya bastırdım, kendimi yere bırakıp derin bir nefes aldım ve kısa tüylü iplikleri, koyu mavilerin, kremlerin ve beyazların nasıl birbirine karıştığını inceledim. O ve ben gibi. Karanlık ve aydınlık. Benim ipliğimi çekip atmış gibi hissediyordum.

“Yani her zaman hayalini kurduğum ve nihayet kendime bir isim yapmaya başladığım işin senin için anlaşmayı bozan bir şey olduğunu *bile bile* bunu sürdürdün, hatta peşimden koştun, öyle mi?”

İnleyerek elini saçlarının arasından geçirdi ve uçlarını öfkeyle çekiştirdi.

“Şimdi de senin için işi bırakmamı isteyecek cesareti gösteriyorsun?”

Bu defa hızla bana baktı, gözleri alev alevdi. “Benim için işi bırakmanı *asla* istemem.”

Ayaklarımın üstüne kalktım, bunu yaparken de başımı sallıyordum. “İste. İma et. Ne farkı var?”

“Violet...”

“Hayır.” İki elimi kaldırarak onu durdurdum. “Yok. Sakın. Duymak istemiyorum. Sınırların konusunda her zaman açık oldun. Şimdi de benim kendiminkini belirlemem gerekiyor. Bir yıl boyunca, senin kuralının istisnası olabileceğimi düşündüm. Belki, sadece belki, fikrini değiştiren kişi olabileceğimi. Ki bu salaklık, değil mi?” Gözyaşlarıyla dolu bir kahkaha attım, kontrolümü kaybettiğimi bilerek hızla kapıya doğru ilerlemeye başladım. “Seni asla değişmeye zorlamayacağım ve artık ikidir, sen de bana uğruna değişmeye layık olmadığımı kanıtladın. Beni ikinci kez aptal yerine koyma, benim kabahatim demektir.”

“Violet lütfen, bilmelisin ki bunun hiçbir şekilde...”

Dönüp ona sertçe baktım. Bir gözyaşı damlası yanağımdan süzüldü. “Biliyorum, biliyorum. Sorun ben değilim, sensin. Ama öyle değil işte. Kendine verdiğin değerden çok daha fazlasısın. Keşke kendinde bunu görebilsen. Ben sende ne mi görüyorum? Çok fazla güç. Çok fazla sevgi. Ama benimsemişi sağlayamam. Orası sana kalmış. Bizi istemediğine bir saniye bile inanmıyorum. Ama sıkışıp kalmışsın, Cole. Hayatının bir anından ötesini göremiyorsun. Korkunç bir an. Hem de bütün varlığını tanımlamasına izin veriyorsun.”

Ayaklarımı çizmelerime geçirdim, bana daha öncesinden bile fazla ihtiyacı var gibi görünürken yanından ayrılmaktan nefret ediyordum. “Diğer anları da aynı derecede önemli kılmaya hazır olduğunda, bana haber ver. Senden vazgeçmiyorum. Ama sonuza kadar da beklemeyeceğim, Cole. Bokluklarını hallet.”

Bunları söylerken, gözlerimi bilerek kapıda tuttum. Kaçış rotamda. Çünkü şu an Cole’a bakarsam, ona geri dönerdim.

Kollarımı ona dolardım. Onu öperdim.

Onu affederdim.

Fakat şu anda bu, ikimizin de ihtiyacı olan bir şey değildi.

Uyumamıştım. Ağlamamıştım da. Sadece düşünmüştüm. Yatağıma uzanıp bütün gece düşünmüştüm. Cole'u, yara izlerini, güvensizliklerini, travmasını. Kendimi ve benimkileri de. Ona ne kadar kızgın olduğumu, kalbimin onun için nasıl kanadığını.

Bitmemizi istemiyordum. Ama o adımı atan kişinin o olmasına ihtiyacım vardı. Seçtiğim kariyer yolunu aşamıyorsa, o zaman birbirimize göre değildik. Hayatımdaki başka bir baskıcı adamı mutlu etmek için pes edecek halim yoktu. Söz konusu bile değildi.

"Yeni Violet bu değil," diye kendi kendime mırıldandım, çalışanlar odasındaki kahve fincanıma bakarken, içeceğimi bir çeşit serumla kendime bağlayabilmeyi diledim. Bu ihtimal konusunda Mira ile konuşmalıyım.

"Merhaba, Yeni Violet," dedi Mira, varlığını kendi irademle ortaya çıkarmışım gibi içeri girip kendine bir kupa aldı. Dün yaşananlardan bihaberdi anlaşılan.

"Komik," dedim ifadesiz şekilde.

"Eski Violet nasıldı?" Dolgun dudaklarında bir gülümsemeyle kahvesini karıştırdı.

İnledim. "Silik. Paspas."

"Belki de yeni değilsindir. Belki sadece büyüyorsun. Kimse aynı kalmaz. Yeni hedefler, yeni deneyimler... hepsi tuğlaları dizerek insanı bir araya getirir. Sürekli değişerek."

"Sen felsefe doktoru musun yoksa veteriner hekim mi?" Gülerek kahvesinden bir yudum adlı. "Moralin iyi. Sorun ne?"

Sırıtarak kupasının üstünden kedi gibi gözleriyle bana baktı. "Moralim her zaman iyidir."

"Genellikle bu kadar konuşkan değilsindir."

"Bazen dinleyerek daha çok şey öğreniyorum."

“Beni biraz ürkütüyorsun.”

Başını geriye atarak kahkaha attı. “Moralim iyi, çünkü az önce Vaughn ve erkek arkadaşınla yaptığım bir toplantıdan geldim. Çalışmam için burada, çiftlikte bir klinik kuracaklar. Etrafta yeterince nitelikli tesis yok, onlar da anlaşılan kendilerininkini açacaklar.”

Gülümsedim ve içtendi. Mira için daha mutlu olamazdım. “Bu harika! Tebrikler... Ama o benim erkek arkadaşım değil.”

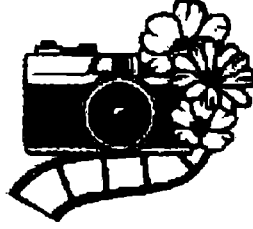
Oflayarak kahvesini içti. “O da en az senin kadar bok gibi görünüyor. Aslında,” bana daha dikkatle baktı, “daha da kötü. Adam fena olmuş. Ona ne yaptın?”

“*Ben mi ona ne yaptım? Neden herkes onun tarafını tutuyor?*”

“Kimse onun tarafını tutmuyor, Violet. Sadece senin güçlü olduğunu biliyorum. Ve evet, adam bir tişörtü üstüne boyanmış gibi dolduruyor olabilir ve muhtemelen beni kaldırarak *bench press* yapabilir, ama acı çekiyor. Her yerinden belli; küçük tartışmanızdan öncesinde bile öyleydi. Benim işim konuşmayan hayvanlara teşhis koymak. O da temelde aynı şey. Güven bana.”

Kahkaha attım ama sonra ona ciddiyetle baktım. “Güçlü olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Evet. Ve ıslıl ıslıl parlıyorsun. Öyle bir adamın yolunu aydınlatmana ihtiyaç duyabileceği kadar parlaksın.”

VIOLET

Altımdaki ekose battaniye yumuşacıktı, tepemde yıldızlar parlıyordu. Atların çoğu gece için ahırlarına çekilmişti, ama biz hâlâ tüm padokların arasında, tarlalara bakan en uzak padokun -eskiden DD'nin tutulduğu padok- yanında uzanıyorduk.

“Çiftlikteki ilk geceni gerçekten böyle mi geçirdin, Billie?”

“Evet. Şarabı uzat.”

İkisi beni aralarında sandviç yapmışlardı. Kızlar gecesi yapalım diye beni dışarı çıkmaya zorlama yöntemleri buydu. Neighbor's Pub'a gidecek enerjiyi toplayamayacağımı söylediğimde, Billie'nin önerisi bu olmuştu. Onlara söylemediğim şey, Cole ile geçirdiğim o geceyi hatırlattığı için o bara gitmek istemediğimdi. Nihayet biraz olsun yumuşaması. Kamyonetten işlerin çığırından çıkması. O gece, ellilik koyu bira ve biraz fazla panelenmiş tavuk kanatlarının eşliğinde temelsiz bir anlaşılmaya

varmıştık. Bir köşeyi dönmüştük. Ertesi gün, Pippy'nin barınağını yapmıştı.

“Şarabı doğruca şişesinden içerek filan?” diye sordu Mira, öteki yanımda uzandığı yerden.

“Ah evet,” dedi Billie. “Kadehle aynı şekilde olmuyor. O şekilde daha az şifalı oluyor bence.”

Kıkırdadım. “Ya ekmek? Kesmedin mi? Sadece parçaları kopardın mı?”

“Öyle de asilimdir.” Mira hanımlara hiç yakışmayacak bir homurtu çıkarsa da Billie devam etti: “Ama siz buradayken çok daha eğlenceli.”

“Sizi seviyorum, kızlar,” diye yumurtladım, dilim sadece azıcık sürçmüştü.

“Violet, sana artık şişeden şarap yok,” dedi Billie. “Şimdi sadece duyguların yüzünden içiyorsun.”

“Herhangi bir plan kadar iyi görünüyor.” Ellerimi kafamın arkasına koyup gece göğünde Orion'un Kemeri'ne bakmaya devam ettim.

Cole da dışarıda oturup aynı şeye bakıyor muydu acaba? Uyuyamadığında Pippy ile dışarıda oturmak hoşuna giderdi. Ama henüz kısırağı oraya götürmemiştim; kendimi kötü hissettiğim bir şeydi bu. Ben gitmiştim ve zaman geçirmekten keyif aldığı diğer canlı şeyi de götürmüştüm.

“Belki de onun yerine duyguların yüzünden yemelisin?” Mira, üzerinde brie peyniri olan bir parça francalayı bana doğru uzattı.

Tam bir ısırık aldığım sırada, Mira sordu: “Cole'u hiç gördün mü?”

“Hayır,” diye dolu ağızımla mırıldandım. Üç gün geçmişti ve bir şey yoktu. Ne arama ne mesaj ne de evinden gelen bir duman işareti.

“Pekâlâ, gidip hemen onun peşine düş.”

“Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Benim jokey olmamla başa çıkamadığım söyledi. Bu konuda ne bok yemem gerekiyor acaba? İstifa mı edeyim?” Bir homurtu çıkardım. “Onu da sikerler.”

O tarafa bakınca Mira’nın başıyla onayladığını gördüm. “Bu konuda böylesine derbeder olduğuna göre, o sikme kısmı senin için epey iyi olmalı.”

Aklım, bana dokunan ellerine, derin sesine, bacaklarımın arasına sürtünen sakallarına, onun için domaldığım o bölmeye kaydı. “Hiçbir fikrin yok.”

“Off! İğrenç,” dedi Billie, oturup şaraptan bir yudum daha alırken. “İkiniz de çok salaksınız. O seni kaybetmekten korkuyor, sen onu kaybetmekten korkuyorsun. İkinizin de kendinizi toplayıp birbirinizi düdüklemeye dönmeniz lazım. Onu yaparken ikinizin de ruh hali daha iyi oluyor. O daha az huysuz, sen de daha az duygusal.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Billie lafını sakınmazdı ve bu onda en sevdiğim şeylerden biriydi.

“Seninle ilk tanıştığımda,” dedi, “Drew Berrymore’un şu *Gerçek Öpücük** filmindeki gibi biri olduğunu düşünmüştüm. Bakire ve tuhaf, ama sen gizli çılgın gibi bir şey çıktın. Buna çok fena saygı duyuyorum. İşte o kız ol, gidip G. I. Joe’nun kafasını götünden çıkar ve ben de onun orada olduğunu bildiğim zamanlarda ofislerden uzak durmak zorunda kalmayayım.”

“Yani konu seninle ilgili?” Tek kaşımı kaldırdım ve sabit durmayan parmağım ile onu işaret ettim.

“Herhalde! Her şey benimle ilgili!”

Hepimiz kıkırdama krizine girdik ve yumuşayan ânın tadını çıkardık.

* Orijinal adı “Never Been Kissed” olan 1999 yapımı romantik komedi film. (ç.n.)

Ta ki Mira mahvedene kadar. “Egomanyaklardan bahsetmişken Violet, Stefan Dalca seninle konuştu mu?”

Sırf adının geçmesiyle bile vücudum gerildi. Hemen ayıldığımı hissettim. “Hayır. Neden?”

“Konuşacağını söylemişti.”

“Ne konuda?”

“Söylemek bana düşmez.”

Mira kilitli kasa gibiydi. Başının etini yemenin bir anlamı yoktu. Billie dökülebilirdi, ama o değil.

“Sadece kontrol ediyordum,” dedim.

“Dallama Dalca ile kanka olduğunuzu bilmiyordum, Mira.” Billie tekrar içti.

“Gerçekten, Billie. Senin lakaplarla olayın ne böyle?”

“Lafı değiştirmeye bak.” Billie kendini sırtüstü battaniyeye bıraktı.

Bu iki kadın arasında kendimi güvende hissediyordum. İş arkadaşları gerçek arkadaş –en yakın arkadaş– dönmüştü. Bunu daha önce yapmamıştım ve beni iliklerime kadar ısıttı. Annem ve kız kardeşim olmadan bir çiftlikte büyüdüğüm için hep kendimi soyutlanmış hissedirdim. Başka kadınların arasına ait olduğumu hissedecek kadar havalı ya da kız gibi değildim. Ama Billie beni adeta kendine çekip arkadaş olduğumuzu söylemiş ve Mira da öylece aramıza katılmıştı. Başlangıçta soğuktu, belki biraz mesafeliydi ama biz sanki fark etmemişiz gibi devam etmiştik ve şimdi... “İşte buradayız. Başka babalardan olma kız kardeşler.”

Bunu içimden geçirmek niyetindeydim, ama diğer iki kadın gülmedi. Bana yaklaştılar, dirsekleri dirseklerime değiyordu, ayaklarını ayağıma doğru uzattılar.

Son birkaç gündür hissizdim ve kendimi Pippy’nin antrenmanlarına adamıştım. Ayağımıza takılan o ilk taştan sonra pistte

oldukça rahat koşmasını sağlamıştık. Cole'u arayıp kısarak konusunda övünmek istiyordum. Benim projem. Kendisine şampiyonluk atı teslim edilen şanslı bir sarışın olmadığının kanlı canlı, nefes alan kanıtı. Olağanüstü bir biniciydim. Örtünün altına kıvrılıp ona bundan bahsetmek istiyordum. Kokusunun beni sarmasını, göğsündeki seyrek kılların hareket eden dudaklarımı gıdıklamasını, ona günümü anlatırken birlikte uyuyakalmayı istiyordum.

Onun yanımda olmasını istiyordum. Orada bana tezahürat yapmasını istiyordum. Bu şeylere *ihtiyacım* yoktu. Ama onun benim olmasına ihtiyacım vardı. Burada, tanıdığım en güçlü, en başarılı kadınların ikisiyle uzanırken bir karar verdim; ona bunu kesinlikle söyleyecektim. Ne istediğim konusunda utangaçlık etmeyecektim. Yürüyüp gitmesini kolaylaştırmayacaktım.

Çünkü Billie haklıydı. Her şeyden çok onu kaybetmekten korkuyordum. Ona söyleyecektim. O bana aynı şeyi söyleyemeyecek olsa da.

Elimde bir el feneriyle çakıl yollarda yürüdüm. Araba kullanamayacak kadar sarhoştum ve yürüyüşün ne kadar uzun olduğunu bir kez daha hafife almıştım. Mavi çiftlik evine her adım attığımda içime şüphe sızıyordu. Ayılıyordum da. Belki de bunu yapmamalıydım. Bu beni çaresiz mi yoksa cesur mu gösterirdi? Karar veremiyordum.

Bir yandan, bu adama onu sırf kendisi için istediğimi kaç defa söylemem gerekiyordu? Öte yandan, ona tane tane ve yüz yüze anlatmazsam pişman olacağımı biliyordum. Hiç denemeden aramızdaki bu şeyin solmasına izin verirsem, kendimi asla affetmezdim.

Yine de biri pembe beyaz ekoseli Vans ayakkabılarıma kurşun koymuş gibi ayaklarım ağırlaşmıştı. Geri dönmek kolay olurdu. Hatta rahatlatırdı. Ama birkaç yıl önce risk almayı, fırsatları yakalamayı, *yaşamayı* kendime hedef edinmiştim. Bu da öyleydi işte. Kendime verdiğim sözlere sadık olmak. Ya da en azından olmak istediğim kıza.

Eve yürüdüm ve verandaya çıkan birkaç basamağın dibinde duraksadım. Gece yarısını geçmişti ve hiçbir ışık yanmıyordu. *Harika, onu uyandıracağım ve spot ışığının altına koyacağım.* Derin bir nefes verip gökyüzüne baktım. Sessiz bir kuvvet duası.

“Dikkatli ol. Burada yaşayan adamın gerçek bir hıyar olduğunu duydum.”

İrkilip döndüm, gözlerim karanlık alanı tarayarak onun bedeninde durdu, Pippy’nin boş padokunda en üst korkuluğa oturmuştu. Nefesimi kesti. Mürekkep karası saçları, parlayan gri gözlerinin üstünde neredeyse canlı gibi görünüyordu.

“Öyle gibi rol kesiyor.”

“Hayır, öyle.”

“Değil.”

Cole ellerini saçlarından geçirdi. Kendinden nefret ettiği kadar benim de ondan nefret etmemi istiyor gibiydi. Ama etmeyecektim.

“İnatçısın,” dedi, dirseklerini tekrar dizlerine yaslayarak.

“Aynen.” Başımı salladım, şimdi ne söyleyeceğimi bulmakta zorlanıyordum, çakıllı araç yolunu koşarak aşip onu öpme isteğiyle canım yanıyordu. Ona sarılma, ellerimi boynuna dolama ve nasıl hissettiğimi ona söyleme isteğiyle...

“Özür dilerim.” Gözlerini vücudumda gezdirirken bakışları acı dolu görünüyordu. Tedirgin gibiydi.

Yaklaşma dürtüme teslim oldum, ona ay ışığında daha iyi bakmak istiyordum. “Niçin özür diliyorsun?”

Aramızda sadece birkaç adım vardı, bütün bedenim ona dokunma ihtiyacıyla sızlıyordu. Ama pes etmedim, çünkü bu tekrar uzaklaşmayı daha da zorlaştırırdı. Bir bağımlı gibiydim. Tek bir dozla, raydan çıkardım.

Birkaç saniye boyunca derin nefesler alıp verdi ve imzası haline gelen siyah tişörtünün içindeki göğüs kaslarının inip kalkmasını seyrettim. Dolabı o tişörtlerle doluydu. Farklı yaka şekilleri. Aynı renk. Askılarda kusursuz bir şekilde sıralı.

“Sana iki yıl önce mesaj attığım için. Soruların ilgimi çektiği ve aynı şeyleri istemediğimiz halde orada kaldığım için. Seninle konuştuğum için. Her gün. Bazen bütün gece. Bana kendimi iyi hissettirmesi için hiç tanışmadığım bir kadına bel bağladığım için. Kendimi korumak adına seni utandırdığım için. Denman Derbisi’ni kazandığın gün seninle konuşma şeklim yüzünden; onun için kendimi hiç affedebilir miyim, emin değilim. Benimle yaşamaya geldiğinde, huysuz bir bok kafalı olduğum için. Sana karşı koyamadığım için. Dürüst olmadığım için. Bilmeyi hak ettiğin şeyleri sana söylemediğim için. Hak ettiğin şey olmadığım için.” Durdu, az önce sıraladığı kapsamlı listenin baskısıyla nefes nefese kalmıştı. “Sikeyim. Özür dilerim, çünkü o arada bir yerlerde sana âşık oldum ve şimdi de bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.”

DD ile pistte düştüğümüz o gün gözümün karardığını düşünmüştüm, ama şu anla kıyaslandığında o hiçbir şeydi. Olduğum yerde sallandım; nedeninin doğruca şişeden içtiğim şarap olduğunu sanmıyordum.

“Beni seviyor musun?” Sesim yüksek ve kararsızdı. Kendi kulaklarına çocuk sesi gibi gelmişti. Çenem titredi.

“Evet.” Gözleri gözlerimle buluşurken onunki de titredi.

“O zaman kendini topla ve beni sevmeye başla!” Kelimeler ağzımdan benim bile beklemediğim bir öfkeyle çıktı.

“O kadar kolay değil. Ben...” Göğsünden gergin bir hırıltı çıktı ve bakışlarını kaçırdı. “Ben boku yemişim, Violet. Yapmam gereken çok iş var. Kafamın içindeki bokluklar? Sırf öyle istiyorum diye düzelecek değil.”

Acındırmaya çalışıyorsa, bunu bulamayacaktı. Az önce beni sevdiğini söylemişti ve hâlâ beni görmezden gelmeye mi çalışıyordu? Aramızdakileri yürütmeye yetecek kadar beni önemsemediğini düşünmekten daha da kötüydü bu.

“Öyle istiyor musun ki? Düzelmek istiyor musun? Çünkü benim gördüklerime göre, hiç ilerlemiyorsun.”

“Violet...”

“Hayır. İlerlemiyorsun. Bana yalan söyleyip de öyle değilmiş gibi davranma. Şeytanlarını boynuzundan yakala. *Düzelmene* ihtiyacım yok. Düzelmek nedir ki zaten? Bu bir hedef değil. Ölçülebilir bir şey değil. Pistin yanında durmana ihtiyacım yok. Her yarışa gelmene bile ihtiyacım yok. Atları sevmene ihtiyacım yok, ama beni sevmene *ihtiyacım* var.”

İrkildi, gri gözleri kocaman açılmış ve katıydı, kendinde söyleme cesareti bulamadığı sözleri tutuyormuş gibi dolgun dudaklarım birbirine bastırıyordu.

“Kendini karanlık olarak gördüğünü biliyorum. Ama değilsin. Renk cümbüşü gibisin, tamamen farklı tonlardan bir mozaik. Karmaşık ve güzelsin. Senden vazgeçmiyorum, yani sen de benden vazgeçmesen iyi olur.”

Kelimeler aramızda, esintili bir gündeki rüzgâr çanları gibi çınladı. Sessizlik ağırdı, kendimde bize bir son kullanma tarihi belirleme gücü ararken vicdanım da ağırlaştı. “İki hafta içinde Pippy’nin ilk yarışı var. O zamana kadar bana bir plan söyle. Ya da söyleme. En azından hayatıma ne şekilde devam edeceğimi bilirim.”

“Bana bitiş tarihi mi veriyorsun?” Alınmanın eşiğinde gibiydi. O söz konusu olduğunda kimse ahkam kesmemişti sanki. Herkes onun boktan ruh halleri ve dağılmış kişiliğinin etrafında parmak uçlarında yürümekle o kadar meşguldü ki, ona sorumlulukları var gibi davranmayı unutuyorlardı. Baskıyla baş edebilir gibi davranmıyorlardı. Eylemlerinin sonuçları varmış gibi davranmıyorlardı.

“Evet. Deneyip denemeyeceğine karar vermek için iki hafta yeterince uzun olmalı. Hepsi bu.” Ellerimi havaya kaldırıp tırnak işareti yaptım. “Düzelmiş değil. İyileşmiş değil. Farklı değil. Farklı olmanı istemiyorum. Bütün sivri kenarlarını ve huysuz ruh hallerini istiyorum.” Bir adım ilerleyip ellerimin dizlerine inmesine izin verdim, avuçlarımın altındaki kaslı hatları hissedebiliyordum. Sıkarak onu gözlerime bakmaya zorladım. Gerçekten gözlerime baktı. Böylece şu an ne kadar ciddi olduğumu öğrenmişti. Her kelimemde kemiklerime, iliklerime kadar ciddi olduğumu. “Saklanmana diğer herkesin müsaade ettiğini biliyorum. Seni yoklamak, seni sevmek için kimse düzenini bozmamış. Herkes seni baştan ayağa yüzüstü bırakmış, senden kolayca vazgeçmiş.” Başımı iki yana salladım, durumdaki adaletsizlik yüzünden gözlerime yaşlar doldu. Onun için daha da kuvvetle savaşma isteği uyandırıyordu bende. “Ben seni istiyorum. Ama senin de kendini istemen gerek. İkimize yetecek kadar seni isteyemem.”

Aramızda söylenmemiş hiçbir söz kalmamıştı ve Cole da bunu biliyor gibi geliyordu. Bana sadece kısa bir baş onayı verdi. Aynı şekilde karşılık verdikten sonra döndüm ve belki de son defa ondan uzaklaştım. Çakıllı yoldan tekrar evime yürürken, bu ihtimalin ortadan kalkmış olabileceğine dair kara kara düşünüyordum.

Sonra da gözyaşları nihayet geldi.

COLE

Kanepeye uzanıp tavana baktım. Pencerede asılı kristal prizmalardan düz alana küçük gökkuşakları yayılıyordu. Işıltılı ve güzel. Bana çiftlik evini ve Violet'ı hatırlatıyorlardı.

“Bunun gerçekten faydası oluyor mu? Yoksa insanların filmlerde yaptığı bir şey mi sadece?”

“Bilmem.” Elini dramatik bir şekilde kaldırdığında, Trixie'nin bileğindeki bir yığın bileklik şingırdadı. “Ama seni burada uzanacak kadar rahatlamış halde hiç görmediğimi söylemeliyim. Oradan kapıyı göremiyorsun bile.”

“Belki de umursamayı bırakmışımdır.”

Hırıltılı bir kahkaha patlattı. “Yaptığın şey bu mu? Ölümüne uzanmak? Ne kadar da Shakespeare tarzı. Seans için buraya gelmiş olman iyi olmuş.”

Başımı çevirip Trixie'ye pis pis baktım. Bazen ona benimle dalga geçmesi için para ödüyormuşum gibi geliyordu. “Kastettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun.”

Bana gülümsedi, dudaklarının etrafındaki kırıksıklıklar yılların hikâyesini anlatır bir şekilde derinleşti. “O zaman her halükârda, ne söyleme niyetinde olduğunu anlat bana.”

“Sevdiğim kadının bir ata binip benden uzağa gidişini izlemekle nasıl başa çıkacağımı çözmem gerek. Asla dönemeyeceğinden dehşete düşmek yerine onun adına nasıl mutlu olacağımı bilmem lazım.”

“Tamam. Bu ikiniz arasında gündeme gelen bir şey mi? Violet ne diyor?”

‘S’ kelimesine odaklanmadığı için minnettardım, ama itiraf etmek de iyi gelmişti. Dün gece Violet ile dışarıda konuşurken verdiği tepkiyi düşününce, neden bu kadar beklediğimi bilmiyordum. Onu yıllarca uzaktan sevmiş ve asla hiçbir şey söylememiştim.

Galiba o da beni seviyor olabilirdi. Söylememişti. Ama *hissedebiliyordum*. Beni sevmiyor olsa, hangi kadın benim gibi boktan bir karmaşayı beklerdi ki?

Galiba birbirimizi seviyor olabilirdik.

Bana kendimi güvende hissettiriyor, risk alma isteği uyandırıyor, daha iyi bir ben oluşturuyordu; sırf orada olarak birinin en iyi haline dönüşmesini sağlamak bir aşk eylemi değilse, neydi bilmem.

Ben de onun için aynı şeyi yapmak istiyordum.

“Sıçıp batırdığım yer burası.”

Trixie’ye bir bakış atma riskine girdim. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu, sadece orada oturmuş bana bakıyordu. Hayal kırıklığına uğramamıştı, şaka da yapmıyordu. Sadece bekliyordu.

“Ben seyrederken attan düştü ve dağıldım. Yıllardır olmayan şekilde tam ölçekli bir kriz geçirdim. Sonrasında, ona işi yüzünden onunla olamayacağımı ima etmiş olabilirim.”

“Peki cevabı ne oldu?” Sesinde kınama yoktu. Bir nedenden ötürü, böylesine benmerkezci bir hıyar olduğum için azarlanmayı bekliyordum. İnsanların hep bende en kötüyü görmesini beklerdim.

“Daha nazik sözlerle, ‘siktir git’ ve ‘bokluklarını hallet’ sözlerine benzer şeyler söyledi.”

“Bu kadından gerçekten hoşlanıyorum.” Trixie koltuğunda oturuşunu düzeltti, düşünceli bir tavırla beni izliyordu. Cadalog bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Kafasında dönen çarkları duyabiliyordum. “Söylesene, onda hoşuna giden şey ne?”

“Ne yapıyoruz? Artı eksi listesi mi yapıyoruz burada?”

Trixie bana ‘*Bitti mi?*’ der gibi bir bakış attı. İç çektim, deli doktorumun kanepesinde bir kız hakkında ağdalı şekilde şairane konuşmak bana kendimi ezik gibi hissettiriyordu. Ayaklı bir klişe olmuştum.

“Tamam. En çok bu kadar motive olması hoşuma gidiyor. Kendi yolunda ilerliyor, kendi patikasını kendi çiziyor ve elde etmek için de kışını yırtarcasına çalışıyor. Buna hayranım. Sakin ve sessiz, yatıştırıcı biri ama asla paspas değil. Soru sormayı asla bırakmadığında bile, beni gıcık etmiyor. Düşünceli. Sorunlarım olmasına müsaade ediyor ve bana defalarca tekmelenmiş bir yavru köpekmişim gibi bakmıyor. Ona hiç de zahmet vermiyormuşum gibi, yeniden rota çiziyor sadece. O... O yüzüme düşen günışığı gibi. Sıcak ve parlak. Ben gölgelerde, karanlık bir köşede yaşıyormuşum, o da beni –çok fazla insanın yaptığı gibi– tekmelemler ve çılgınlıklarla oradan dışarı sürüklemek yerine, ışığının birazını paylaşmak için azıcık yer değiştirmiş gibi hissediyorum.”

Prizmalardan yansıyan çok renkli noktaların tavanda hareket edişini seyrettim, kristallerle beraber desenler de hafifçe salmıyordu. Hipnotize ediciydi. “Karanlıkta yaşamak istemiyorum artık,” derken sesim boğuk çıkmıştı.

Trixie de başını kaldırıp tavana baktı, boynu kolyesinin büyük ahşap boncuklarının üstünde gerilmişti. “Güzeller, değil mi?”

Duyulabilecek şekilde yutkundum, bir şey söylemeden önce boğazımı temizlemek istiyordum. Başarabildiğim ise, “Çok,” demek oldu.

“Duruma uygun, biliyor musun? Penceredeki o kristallere güneş avcısı denir.” Arka arkaya gözlerimi kırptırdım. “İyi bir *feng shui**’dir.” Bir homurtu çıkardım ama Trixie beni görmezden geldi. Bu tür şeylerle ilgilenmediğimi biliyordu ama yine de devam etti: “Güneşin enerjisini alır, yönünü değiştirir, negatif enerjiyi kırarlar. Pozitif ışık. Şifalı ışık. Parlaklık ve renk.”

Cevap verme sırasının bende olduğunu biliyordum, ama bunu yapamayacak kadar boğulmuş gibiydim. Sadece bir homurtu sesi çıkardım. Gerçekten söylemeksizin bana anlattığı şeye dalıp gitmiştim. Violet’a mesaj atma ihtimalim neydi? Bir arkadaşlığı sürdürme ihtimalimiz neydi? Onun ailem adına çalışıyor olma ihtimali neydi? Kahrolası güneş avcısına bakarken onu güneş olarak düşünme ihtimalim neydi? Hakkımızdaki her şey fazlasıyla ihtimal dışı görünüyordu, bir o kadar da kaderde var gibiydi. Hayatımda başıma gelen bütün o kötü şeylerden sonra, evrenin Violet gibi bir hediye tekrar tekrar burnumun dibine sokmasını kafamın alması zordu. Ama görmezden gelinmeyecek kadar fazlaydı.

“O kadının motivasyonuna âşık oldun. Tutkusuna. Yaşam kıvılcımına. *Işığın*. Peki ya tüm bunları fırlatıp atmak yerine, onun güneş avcısı olsan? O ışığı al ve yapabileceğin her şekilde yükselt. Işığın içine uzanıp keyfini çıkar. Onu bulmak ne harikulade!” Heyecanla ellerini birbirine doladı. “Ama ışık çetrefillidir. Parmaklarının arasından kayıverir. Akıcıdır. Gelir gider. Asla

* “Rüzgâr” ve “su” anlamına gelen, doğada var olan yaşam enerjisini, yaşanılan mekânlarda harekete geçirme yöntemlerini gösteren eski bir Çin öğretisidir. (ç.n.)

ona sahip olamayız; elinde tutamazsın. Sadece keyfini çıkarabiliriz. Eğer sen bırakıp da *keyfini çıkarmanın* yolunu bulabilirsen, Cole, şanslı olanlarımızdan biri olursun.”

Şanslı. Kendimi asla şanslı olarak görmemiştim. Babam, bacağı, nişanım, akıl sağlığım. Etrafınızdaki diğer her şey bok olunca, paranın bir önemi kalmıyordu.

Cevap verirken sesimdeki çatlamayı saklayamadım. “Peki ya ona bir şey olursa?”

“Peki ya ona bir şey olmazsa ve sen ömrünün kalanını o ışığı özleyerek geçirirsen?”

Kafamın içinde bir ses, diğerlerinden daha yüksek sesle bağırıyordu. Bütün şüphe dolu olanlardan. Nefret dolu olanlardan.

Karanlıkta yaşamak istemiyorum artık.

Hayatımı yeniden ele geçirmek için atmam gereken bir adım da küçük kardeşimle ilişkimizi bir nevi canlandırmaktı. Trixie, bu sabahki konuşmamızın devamında, bunu benim için doğrulamıştı. Tam olarak bu yüzden, o evde yokken kulübesinin önünde oturmuş, dönmesini bekliyordum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. *Hey, ben sana son altı yıldır nasıl ampute değilmiş gibi rol yaptığımı anlatırken oturup bir şişe su içmek ister misin? Olur, değil mi? Süper normal bir şey, biliyorum, değil mi?*

İnleyerek kollarımı göğsümde birleştirdim ve önümdeki bir taşa teke attım. Hüsrana doluydum. Sabırsızdım. Tüm bunların şimdi halledilmesini istiyordum. *Dün.*

Şimdi Violet’ı geri istiyordum.

İşlerin böylesine kontrolden çıkmasına nasıl izin verdim?

Kendimi azarlamaya girişmek üzereyken Billie'nin kamyoneti evin önüne geldi. *Harika. Tam ihtiyacım olan şey.*

"Selam, abi!" diye seslenerek araçtan indi, sürekli iyi bir ruh halinde filan mıydı bu? "Seni görmek çok güzel."

Beni şüpheyle süzdü. Violet konusunda yaptığım saçmalıklar yüzünden Billie'nin bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Ama onun yerine tamamen normaldi. Sinir bozucu. Bildiğin sinir bozucu davranıyordu.

"Özellikle sinirimi bozmak için mi bana öyle diyorsun?"

Kaşlarını çatarak ön verandaya yaklaştı. "Hayır. Aile olacağımız için sana böyle diyorum, yaşlanıp saçlarımız grileşene ve yüzümüz kırışana kadar bir arada olacağız ve eninde sonunda seni yumuşatacağım. Çok sevilesi biriyimdir. Göreceksin."

Atkuyruğu sallanırken, kendine özgü Blundstone çizmeleriyle yanımdan sert adımlarla geçti. Bana başka hiçbir şey söylemeden kulübeye girdi ve beni, hayatımızın geri kalanında aile olacağımızı otomatik olarak varsaydığı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Bu bir gerçekmiş, kaçınılmaz bir hakikatmiş gibi. Keşke kalıcılık söz konusu olduğunda ben de böyle bir iyimserliğe sahip olsaydım. Çoğu zaman hiçbir şey bana kalıcı gelmiyordu.

"İşte." Tekrar ortaya çıkmasıyla irkildim, basamakta sağıma çöküp bana soğuk ve kahverengi bir bira şişesi verdi.

Şişeyi ondan aldım ve başparmağımı dışında oluşan damlacıklarda gezdirdim. "Ben pek içmem."

"İçseydin çok daha havalı olurdun."

Bir homurtu çıkardım. "Sersem ve kafası karışık. Bugünlerde kesinlikle böyleyim."

Kıkırdarak kendi birasından bir yudum aldı ve DD'nin padokuna doğru baktı. Siyah at samanını yiyor, kuyruğunu mutlu mutlu sallıyordu. Multimilyon dolarlık evcil hayvan. Başımı iki yana salladım.

“Bira sağlıklı değil,” diye devam ederek sözlerimi doğrulamaya çalıştım; çoğunlukla konuyu değiştiriyordum.

Şimdi açıkça kahkahalara boğularak elini vücuduma doğru salladı. “Şu an tansiyonuna yaptığın şey de değil.”

Ağzımdan bir iç çekiş çıktı ve biradan büyük bir yudum aldım. Haklıydı. Billie’nin sezgileri böyle kuvvetliydi. Akıllıydı. İnsani olarak akıllıydı. Okulda öğretmedikleri türden bir akıllılıktı bu. Vaughn onunla işleri neredeyse batırdığında, kardeşimi hizaya soktuğumu hatırladım. Kız doğruyu yanlış ayırt edebiliyordu ve küçük kardeşime bu konuda bir ders vermişti.

Birlikte olmaları hoşuma gidiyordu.

“Benim gerçek bir hıyar olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Hayır.” Hâlâ benden yana bakmıyordu. Düşünceli gözleri padokun ötesindeki tepelere dikilmişti; ahıra –Violet’a– giden tepelere. “Bence hayatın sana dağıttığı boktan elle mümkün olanın en iyisini yapıyorsun. Tıpkı geri kalanımız gibi.”

Tamam. Beklediğim şey bu değildi. Ama zaten Billie de kendi aile dramasından payına düşeni almıştı. Uğraşacağı kendi baba sorunları vardı. Belki düşündüğümden daha da benzerdik.

Tekrar içti, düşünceli görünüyordu. “Boktan olan şey ise, Violet senin liginin dışında.” Homurdanmakla yetindim. Sonra içtim. Çünkü bu konuda da yanılmıyordu. “İyi olan şey ise, olayı o şekilde görmeyecek kadar melek gibi biri o.” Başını bana doğru eğdi ve birasını sessiz bir şerefle ile kaldırdı. “Yani bu mesele senin için hallolur.”

“Güvenoyu için teşekkürler, küçük kardeş.” Madem o bana verip veristirecekti, ben de aynı şekilde karşılık verebilirim diye düşünmüştüm.

Dudakları küçük ve tatmin dolu bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “İhtiyacın olan şey, seviye atlamak. Bu, Violet ile ilgili değil. Senin kendini ona layık görmenle ilgili.”

“Bilirsin, bu tarz aydınlanmalar için birine para ödüyorum ben.”

Saniye sektirmedi. “Tamam. Nakit de çek de bana uyar.”

Kıkırdadım. Kendimi tutamamıştım. İtiraf etmekten nefret ediyordum, ama Billie komikti.

“Kendini ona layık hissetmeni ne sağlar?”

“Bu acayip iyi bir soru. Ben... bilmiyorum.”

“Sana engel olan ne? Bu mu?” Parmağıyla şakağıma vurdu. “Yoksa bu mu?” Protezime dokundu.

Duraksayarak başımı çevirerek gözlerimi ona diktim. Kedi gibi parlak gözleri merakla beni inceliyordu. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bana Violet’ın mı söylediğini soruyorsan, cevap hayır. Ama ben hayatımı kazanmak için insanları ve atları izlerim. Sanırım diğer insanların görmediği şeyleri görüyorum. Beden dili. Tikler. İpuçları. Bir at korkuyor mu? Tedirgin mi? Nereden bir teşhis koyabilirim? Sürekli ölçüp tartarım. Sen de... sen iyi saklıyorsun. Ama yürüyüşün *azıcık* dengesiz. Sıcaklığı önemsemeden hep uzun pantolonlar ve yüksek çoraplar giyiyorsun. Farkına bile varmadan bacağına masaj yapıyorsun. Bir süre önce parçaları birleştirdim.”

“Ve hiçbir şey söylemedin, öyle mi?”

Kafa karışıklığıyla burnunu buruşturdu. “Neden bir şey söyleyecektim? İlk olarak, benim için önemi yok. İkincisi, üstüme vazife değil.”

“Vaughn biliyor mu?”

“Hayır. Bir zamanlar ona sırrımın benimle onun arasında yapılacak bir konuşmaya ait olduğunu söylemiştin. Bu konuda benim hislerim de aynı. O, ikinizin konuşacağı bir şey.”

Göğsüm hafifçe sızladı. “Sence beni affeder mi?”

Dalgın bir şekilde başını iki yana salladı ve dönüp atına baktı. “Seni ne için affedecek? O senin kardeşin. Seni seviyor.”

Sözlerinin basitliği karşısında gözlerim yandı. Dünyadaki en bariz şeydi sanki. En doğal. Vaughn’ı bu kadar fena halde yüzüstü bırakmış olmaktan nefret ediyordum.

“Peki ya Violet?”

“Aynı soru: ne için? Onun kalbini kırmayı mı planlıyorsun?”

Dikleştım. Violet’a acı verme düşüncesi onun yerine benim canımı acıtıyordu, karnıma yumruk yemek gibiydi. Bacağa saplanan şarapnel gibi. “Gücüm dahilinde, hayır,” diye homurdandı.

“Tamam, güzel. Peki engel ne?”

Şakağıma hafifçe vurarak, daha önce yaptığı şeyi taklit ettim. “Herkes savaştan boku yediğimi düşünüyor. Ama onun üzerinde çalıştım. O kısmı çoğunlukla kontrol altında tutuyorum. Beni en çok etkileyen şey, babamın pistte düşüp ölmesi. Violet’ın yarışını her izlediğimde gördüğüm şey bu. At üstünde olduğunu bildiğimde her gün endişelendiğim şey bu. Ya onun da başına gelirse? Her gün aklımda dönüp duran soru bu. Bir an, onun en büyük hayranı olmak istiyorum, bir sonraki an ise atın üstüne çıkmasını bile istemiyorum. Bunu kabul etmenin hıyarca bir hareket olduğunun farkındayım, ancak gerçek işte. Etrafından bir yol bulmam gerek.”

Billie şişeyi ellerinde çevirdi. Beni tamamen görmezden geliyor gibiydi, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, duygularım hakkında gevezelik etmemi duyup duymadığını bile ciddi ciddi sorguladım.

“Tamam. Yani... Violet’ı kaybetmekten mi korkuyorsun, atlardan mı korkuyorsun?”

“Ben...” Refleks olarak cevabım, tabii ki atlardan korkmadığım şeklindeydi. Onların etrafında büyümüştüm. Fakat soruyu

düşünürken bir şey beni durdurdu. “Daha önce kimse bana bunu sormadı.” Öyle miydi? Atlardan korkuyor muydum? Korkum onu kaybetmekten çok onun ne yaptığını anlayamamamdan mı kaynaklanıyordu? *Siktir*. “İkisi de olmaz mıyım? Eskiden babamla at sürerdim ve o zamanlar korkmazdım, ama artık bilmiyorum.”

“Evet, dostum. Ne olmak istiyorsan o olursun. Sadece onun bir numaralı hayranı olamazsın, çünkü o ben oluyorum. Unvan için benimle kavga etmek zorunda kalacaksın. Ama sen bunun için benimle kavga etmezsen, başka bir adam edecek. Onun belki, olası, ihtimal dışı bir şekilde bir gün ölme riski bunu izlemeye değer mi? Aile, düğün, bebekler?” İnledi. “Off. Violet muhtemelen acayip şirin bebekler yapar.”

Bu. Da. Neydi. Şimdi. Mümkün olan en yıkıcı duygusal gerçeklik bombalarını salmak da tam Billie’ye göreydi. Yanaklarımın ısındığını ve kalbimin güm güm attığını hissettim. O tansiyon var ya? Başladığımız yere aynen geri dönmüştü. “Hayatta olmaz. İmkânı yok. Öyle bir şey olamaz.”

Billie gülümseyerek dirseklerini arkasındaki basamağa yasladı, son derece kendini beğenmiş görünüyordu. “Güzel. Biraz çaba sarf etmeye hazır mısınız? Çünkü bir planım var.”

Bir Billie planı mı? Eşit derecede hem canlanmış hem de korkmuştum. Planını anlattığı sırada o korku dehşete dönüştü. Buna hazır olduğumdan emin değildim ama deneyeceğimden hiç şüphem yoktu. Billie ancak Vaughn aptal spor arabasıyla gelince sustu.

“Her şey yolunda mı? Biri mi öldü?” diye sordu Vaughn, aceleyle arabasından inerken endişeli görünüyordu.

Sanırım onun bakış açısından, Billie ile normalde su ve yağ gibi olmamıza rağmen birlikte bira içmemiz tuhaf geliyor olmalıydı.

“Her şey harika, senin buralarda o arabayı kullanmakta ısrar ediyor olman gerçeği hariç. Tam bir mankafa gibi görünüyorsun.

Seksi bir mankafa, ama işte,” diye Billie hızlı bir şakayla karşılık verdi ve kaşlarını yukarı aşağı oynatan kardeşimden kurnaz bir sırıtış kazandı.

Vaughn bize yaklaşırken Billie ayağa kalkıp bana boş bira şişesini verdi. “Benim gidip ee... kliniğin yapımıyla ilgili Mira’yla konuşmam gerek.”

Saçmalık. Vaughn ile konuşmak zorunda kalayım diye gidiyordu. Kardeşimin yüzündeki şüpheli ifadeyi görmezden gelerek –belli ki Vaughn da bunu yememişti– ona doğru ağır ağır yürüdü, dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurup kıcına şaplak attı ve kamyonetine doğru ilerledi. Bu ikisi tam birbirlerine göreydi.

“Selam, abi,” dedi Vaughn bana yaklaşırken. “Başka bir bira ister misin?”

Mikro ve makrobesin sayımlarımın pencereden uçtuğunu gördüm, ama küçük kardeşinizle her gün böyle konuşmalar yapamazdınız.

“Tabii. Neden olmasın?”

VIOLET

Pippy'nin ilk yarış günüydü ve heyecanlanmam gerekirdi. Ama onun yerine sinirli ve biraz da üzgündüm.

Cole'dan hâlâ haber alamamıştım. İki lanet olasıca hafta geçmişti ve ondan *hâlâ* haber alamamıştım. Billie bana o konuda endişelenmemi söyleyip duruyordu ve bir iki kez ona benim bilmediğim bir şey mi bildiğini sormuştum. Cevabı hep, "Hayır," olmuştu.

Ama ilk defa, bana yalan söylüyor olduğunu umuyordum.

Ona bitiş tarihi vermemeliydim. Üzerinde böyle bir baskı oluşturmamalıydim. Ona âşık olmamalıydim. Ama işte buradaydım, bütün bu hayal kırıklıklarını Pippy'nin kürkünden çıkarıyor, kaygılı enerjimi ona bulaştırmamaya çalışıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyordum. Herkes moralimin bozuk olduğunu biliyordu. Billie, Hank, Mira, Vaughn... Hepsi beni görmezden geliyordu. Gerçi Pippy, öylece yanımda kalmıştı. Şansıma, geze-

gen üstündeki en mutlu, en tasasız küçük at oydu. Sürekli iyimserdi sanki. Galiba onun kadar erken doğduğunuzda, sırf hayatta kalmak bile bir başarı, övünülecek bir şeydi.

Bu iyimserliğin bana da yansımasını istiyordum, çünkü şu anda kendimi bir fırtına bulutu gibi hissediyordum. Bunun iyi yanı, öldürücü içgüdülerimin tam gaz çalışmasıydı. Kazanmak istiyordum. Rakibimi acımasızca ezmek istiyordum. Herkese aptal bir sarışın olmadığımı kanıtlamak istiyordum. Kimsenin yarışacağını düşünmediği bir atı alıp onu bir galibe dönüştüren kadındım ben.

Son zamanlarda Pippy'nin bütün hafif koşuları sağlamdı. Sağlığı muhteşemdi. Kendisi soğukkanlıydı. Ancak bir atı piste çıkarana kadar asla *gerçekten bilemezsiniz*. Ya batardın ya çıkardın.

Bir iki yıl önce kendimi bu işte en derine atmıştım ve bugün aynısını yapma sırası Pippy'deydi.

“Bayan Eaton?”

İrkildim ve kaşlarımı çatarak döndüğümde, tımarlama bölümümüzün girişinde duran Stefan Dalca ile karşı karşıya geldim. Hakkını vermem lazımdı. Çoğumuzun ona karşı hissettiklerine rağmen, adam Gold Rush Çiftliği'nin bölmelerinde ortaya çıkıp durduğuna göre, gerçekten sağlam taşakları olmalıydı.

“Neden bir yarıştan önce benimle konuşmakta ısrarcısınız? İyi bir zaman değil. Bu spor hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?”

Bana doğru gözlerini kırptırdı, patlama şeklime şaşırmış gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, ben bile biraz şaşırmıştım. Adamdan hoşlanıyor muydum? Hayır. Ama bu hiç benlik bir hareket değildi. *Kahrolası Cole Harding*.

“Sadece gelip size özürlerimi sunmak istemiştım.”

“Siz?” Onu işaret ettim. “Benden özür dilemek istiyorsunuz?” Başparmağımla göğsüme dokundum.

“Patrick Cassel’in davranışı yüzünden.”

Bir homurtu çıkarıp Pippy’yi eyerlemeye döndüm.

“Davranışından tamamen bihaberdim ve kendisi artık benim çalışanım değil.” Başımı kaldırıp ona baktığımda, çenesinde bir kas attı ve yeşil gözleriyle beni olduğum yere sabitledi. Şahin gibi yüz hatları, içtenliği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. “Onun pistte ve pist dışında sergilediği tavırlar, benim için çalışan birine yakışmıyor, özellikle de adının benimle anılmasını isteyeceğim hiçbir adama hiç yakışmıyor. Başınıza açtığı bütün rahatsızlıklar için çok özür dilerim.”

Rahatsız edici bir şey söyleyebilirdim. Geçen seneki ahlaksız davranışını yüzüne çarpabilirdim, ama ciddi görünüyordu. O... azar yemiş gibi görünüyordu.

“Tamam.” Bir nefes verip kayışı Pippy’nin kaburgalarının etrafında sıkılaştırdım. “Bunun için teşekkürler. Minnettarım.”

Tekrar ona baktığımda, cevabımdan şoke olmuşa benziyordu. Ona saldırmamı filan bekliyordu sanki. Ama ben öyle biri değildim. Kin tutmayı sevmezdim. Düşman edinmeyi sevmezdim. İnsanlarla aramın iyi olmasından hoşlanırdım ve Cole ile aramız iyi olamıyorsa, o zaman Stefan ile olabilirdi. En azından bu da bir şeydi.

“Tamam. Şey. Bol şans.” Elini bana doğru uzattı, ben de yaptığım şeyi bırakıp o eli tuttum.

“Teşekkürler. Size de.” Ona ufak bir gülümseme sunduğumda, vücudunun gevşediğini gördüm, benimle konuşmaktan gerçekten endişelenmiş gibiydi. Çimlerin arasında saklanmış bir yilandan başka bir şey olmayan bir adam söz konusu olunca, bu bir nevi tatlı bir şeydi.

Elini bıraktım ve yenilenmiş bir heyecanla tekrar Pippy'ye döndüm. Stefan Dalca gibi bir adam bile yola gelebiliyorsa, belki Cole da gelirdi? Gün henüz bitmemişti. Ama şimdi, dramayı ve oğlanları aklımdan çıkarma zamanıydı. Çalışma ve meseleyi ele alma zamanıydı.

Bir yarış kazanma zamanı.

Üniformamız olan ipeklerimizi giyip ahırdan çıktık bağlama alanına doğru yürüdük. Billie her zamanki gibi aniden ortaya çıktı, büyük yarış günlerinde her zaman giydiği pantolon takımlarından birini giymişti, ata binmem için ayağıma destek verdi ve beni Bell Point Park'taki bir cumartesi öğleden sonrası denen o sirke götürdü. Pippy telaş ya da endişeyle değil, ilgiyle etrafına bakıyordu ve bu, çıkış yarışındaki iki yaşında bir at için normal olmaktan çok uzaktı.

Diğer atlar endişeyle etrafta zıplıyor, dizginlerine köpükler saçıyorlardı ama o, yüzünde meraklı bir ifadeyle, büyük ve kararlı yürüyüşünü sürdürdü. Sanki daha önce de buradaydı. Sanki hepimize bir ders vermek için buraya gelmişti ve belki de öyleydi. Sadece ne olduğunu henüz bilmiyordum.

Bağlama alanına vardığımızda, Billie dizimi sıktı ve bir "Hadi göreyim seni," ile beni gönderdi.

Rehber midilliye teslim edildim ve diğer her şey kayboldu. Gürültü, dikkat dağıtıcılar. Tek gördüğüm, o sivri kahverengi kulakların arasındakilerdi. Hedefim doğruca karşıda uzanıyordu. Yapmam gereken tek şey, uzanıp almaktı. Billie ile daha önce strateji hakkında konuşmuştuk. Temel plan şuydu: ağırdan al ve adımlarını bulmasına izin ver. Bir seçme olmadığından, bu yarış deneme amaçlıydı. Bir testti. Kendime yüklediğim yığınlarcası haricinde baskı yoktu.

Bir tur attıktan sonra kapıya doğru ilerledik ve Pippy'nin –nihayet– biraz gerildiğini hissettim. Büyük kulakları başında yel değirmenleri gibi sallanınca, kıkırdadım ve eğilip onu hafifçe kaşdım.

“Güzel bebeğim. Halledersin. Herkes seni göz ardı etti. Senin fazla küçük, fazla zayıf olduğunu düşündüler. Ancak biz onlara göstereceğiz, değil mi? Onlara, bu şen küçük tutumun sana neler kazandıracağını göstereceğiz.”

Belki de almam gereken ders buydu. Pozitif enerji, pozitif enerjiyi çekerdi. Kazanan bir bakış açısı, işte Pippy’de olan şey buydu ve zil çalıp kapılar açılırken gülümsedim. Ruhumda hissedebiliyordum.

Pippy bu yarışı kazanacaktı.

Başını öne eğip sertçe ileri atıldı. Geride kalıp biraz boşluk bırakmamıştı, rakiplerini değerlendirmiyordu. Eğer yolundan çekilmezlerse, onları ezip geçme ihtimali daha yüksekmiş gibi görünüyordu.

Tatlı küçük kısrak gitmişti. Yerinde bir rekabetçi vardı. Başını eğip arkadan kuvvetle atıldı. Onu biraz tutmaya çalıştım. Henüz o kadar formda değildi ve bütün enerjisini ilk düzlükte tüketmesini istemiyordum. Başlangıçtan bitişe doğru dümdüz koşmak, kimsenin ideal oyun planı olmazdı. Pippy hariç, belli ki.

Gemini dişlerinin arasına alıp beni ilk düzlükte aşağı çekti. Doğrudum, hafifçe geriye yaslanarak onu rahatlatmaya çalıştım. Ama kabul etmedi. Tam gaz gidiyor ve sürünün önünde resmen uçuyordu. Ya ben? Kontrolden çıkmış bir midillinin üzerindeki küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Dönmek, durmak ve gitmek için harcanan onca zaman, yeterince iyi kavradığını sandığım tüm o küçük nüanslar, uçup gitmişti. Çiftlikteki deneme koşullarında hızlıydı. Ama böyle değildi.

Haliyle bir seçimle karşı karşıyaydım. Onunla mücadele edecek ya da yarışta ona doğal gelen bir şekilde koşmasına izin verecektim. Liderliği ele almasına ve bana ihtiyacı olan şeyi göstermesine izin verecektim.

Üstüne düşünmeme bile gerek kalmadı.

Ayaklarımı üzengilere bastırdım, boynunun üstüne doğru eğildim ve en önde koşmasına izin verdim. Köşeden öyle güzel akarak geçti ki, gülümsememe engel olamadım. Yüzümde

rüzgârla bir atın üstündeyken yaşadığımı hissediyordum. Yorulmuyor olmasına bakılacak olursa, Pippy'nin de aynı şekilde olduğunu söyleyebilirdim. Son dönüşü, kendini düzlüğe roket gibi fırlatmak için kullandı. Tamamen uçuyorduk ve bunun kısa bir yarış olmasına memnundum, çünkü tempoyu daha ne kadar devam ettirebileceğini bilmiyordum.

Arkama bakma riskine girdiğimde, gördüğüm şeye neredeyse inanamadım. Öteki atlar bizden en az on at boyu gerideydi. Başımı hafifçe sallayarak parmaklarımı yelesine bastırdım ve alçaldım. Hadi şunu on bir at boyu yapalım.

Düzlükte bitiş çizgisine doğru eşit tempoda yıldırım hızında ilerliyorduk. Altımda yorulduğunu hissedebiliyordum ama bu noktada fark o kadar büyüktü ki artık önemi yoktu. Onu zorlamama gerek yoktu.

Bitiş çizgisinden geçtik; diğerleri yakın bile değildi.

Kollarımı boynundan kaydırdım ve yelesine bir öpücük kondurup kahkaha attım. Bu, hayatımın en absürt ve en eğlenceli yarışıydı. Pipsqueak tam bir psikopattı.

“Sen bir çatlaksın. Bunu biliyor musun?” Onu biraz yavaşlatmak için dik oturdum. Onun hoşuna gittiğini bildiğim şekilde omuzlarını kaşıdım, yüzümden silemediğim gülümsemenin yoğunluğuyla yanaklarımın ağrıdığını hissediyordum.

Göz ucuyla midillimizin yaklaştığını gördüm, buna memnun olmuştum, çünkü Pippy durmaya pek hevesli görünmüyordu. Umarım daha yaşlı ve sakin bir at, kafasını doğru olana yönlendirirdi. Ben hâlâ etrafa bakınırken binici yanımıza gelerek dizginlere uzandı. Kulağa ne kadar acıklı gelse de ben hâlâ etrafa bakınarak bir yerlerde Cole'un gözüme çarpmasını umuyordum. Üstünde güzel bir takım elbise, yüzünde o huysuz bakışla. O huysuz bakışı seviyordum, ona uyan sesini de.

Onu seviyordum.

Bu galibiyetin tadını çıkarmalıydım. Ama ben iradesiz bir ergen kız gibi âşık olduğum adamın hasretini çekiyordum.

“Kazanacağını biliyordum,” dedi binici hemen yanımdan. Ama sesi...

Dönüp bakınca ağzım açık kaldı. Çünkü Cole Harding, yanımdaki sağlam ve tıknaz atın üstündeydi. Pippy’nin dizginini tutuyordu. *Bir ata binmiş.*

“Dilini kedi mi kaptı?” Sırıttı, kendiyle fazlasıyla gurur duyuyordu.

Gözlerim karıncalanıp dolarken Pippy’yi durdurmaya çalıştım, yavaşlamak istiyordum. Durmak istiyordum; zamanın durmasını istiyordum, böylece tekrar onun kucağına tırmanabilirdim. “Buradasın.”

“Sürpriz.” Sırıışı külot eriticiydi. Kendime tek yaptırabildiğim başımı iki yana sallamak oldu. “Kaçıracağımı mı sandın?” diye sordu başını eğerek.

“Ben...” Diğer atlar çıkış kapısına doğru hızla ilerlerken biz yavaşlayarak tırısı, ardından yürüyüşe geçtik ve ardından pistin ortasında tamamen durduk. “Gerçekten emin değildim.”

“Kızlarımın ikisi de aynı yarıştayken mi? Hayatta olmaz.”

Kızlarım. “Ben sadece...” Ağzım hareket etti, ama hiç ses çıkmadı. “İki hafta oldu!”

“Biliyorum. Bir protezle tekrar ata binmeyi iki haftada öğrenmek, tam zamanlı bir işti.”

Büyük *western* eyerin üstünde vücudunu inceledim. Rahat görünüyordu. “İyi görünüyorsun,” dedim dürüstçe. “Bunu nasıl becerdin?”

Kıkırdadı. “Billie.” Sırf onun adı her şeyi açıklıyormuş gibi. “Atların terapi olduğuyla ilgili bir şey. Gerçekten bir şeyler biliyor olabilir diye düşünüyorum.”

“Buradasın. Pistte. Bir atın üstünde,” dedim salak gibi, hâlâ aklım almıyordu.

Her şeyi ezberliyormuş gibi etrafına bakındı. Görüntüler, sesler, atlar ve dudaklarında hasret dolu bir gülümseme belirirken dönüp tekrar bana baktı. “Öyle.”

“Neden?”

“Çünkü karanlıkta yaşamak istemiyorum artık.”

Boğazım düğümlendi, keşke bir şeyler söyleyebilseydim ama yapamayacak kadar tıkanmıştım. Gözlerimi silip utangaç bir şekilde etrafımıza bakındım. Duymak istediğim *oydu*. Bunu sadece benim için değil, kendisi için de yapıyordu.

“Hadi gel, seni pistten çıkaralım.”

Başımı salladım ve dizginleri hafifçe çekip bizi kapıdan galip çemberine götürmesine izin verdim. Sersemlemiştim. Sevinçliydim. *Şoke olmuştum*.

Atı sürmesini izledim ve çok doğal görünüyordu. Babasıyla ata bindiklerini söylemişti. Birlikte yapmaktan hoşlandıkları bir şeydi. Patikalarda ilerleyip bir maceraya çıkmak. Babasının ölümünden beri hiç at üstünde oturmadığına emindim.

“Nasil hissettiriyor? Tekrar ata binmek?” diye sessizce mırıldandım, atlarımızın toynakları galip çemberine giden beton yolda eşzamanlı takırdıyordu.

Yutkunurken âdemelması hareket etti ve gözünün ucuyla bana baktı. “Onun her zaman istediği de buymuş gibi geliyor.”

Biraz ilerleme kaydettiğini hissederek başımı salladım ve galip çemberinde toplanan kalabalığa baktım. Ortam DD ile her zaman olduğu kadar coşkulu değildi ama daha da tatmin edici denilebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadarki en iyi yarış olabilirdi.

Cole atından atlamak üzereydi, ama daha fazla dayanamayacaktım. “Dur.” Uzanıp dirseğini kavradığım sırada benden tarafa döndü. “Bu deneyeceğin anlamına mı geliyor?”

Çekingen bir tavırla etrafa bakındı, insanların onu izlediğini biliyordu. Muhtemelen rehber midillimin binicisiyle neden bu kadar yoğun bir sohbet ettiğimi merak ediyorlardı. Bana o kadar içtenlikle bakıyordu ki, yemin ederim kalbim göğsümde sıkıştığını hissettim. Uzanıp bir elini yanağıma koydu, her zaman yaptığı gibi başparmağıyla okşuyordu.

“Evet, Violet. Deneyeceğim. Ondan daha fazlası, ben bunu yapacağım. Çünkü sen? Biz? Sanırım birlikte olmak kaderimizde var. Sen beni buldun, ben seni buldum. Tekrar tekrar. Eğer bu bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum.”

İri bir gözyaşı damlası yanağımdan süzüldü. Cole onu yakalayıp sildi. “Seni seviyorum, Violet Eaton. Seninle tanışmadan önce de seni seviyordum. Tanrı biliyor, şimdi daha da çok seviyorum.”

Daha çok gözyaşı döküldü. Etrafımızda mırıltılar duydum, ama umurumda değildi. Onun gümüşü, ay ışığını andıran gözlerinden başka yere bakamıyordum. Karanlık olduğunu düşünüyordu. Bence sadece farklı şekilde parlıyordu o. Ayın geceleri dünyayı aydınlatması gibi, yumuşak ve gizliden. Parlamıyordu, ışıldıyordu. Özellikle de bana şimdiki gibi baktığında.

Peki bu adamın ışıldamasını sağlayan şeyin ben olabileceğimi düşünmek? Nefesimi kesti. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım, gözlerim gözlerini arıyordu, keşke ona söyleyeceğim daha çok kelimem olsaydı.

Eğildi ve ağzı ağzımı buldu.

Ben de ona nasıl hissettiğimi göstermeye karar verdim.

Kendimi öpücüğe aktardım. Acı, hasret, hayranlık; hepsini ortaya serdim, o da içine çekti. Her yara, her zafer. Cole oradaydı ve her zaman da olacağını biliyordum. Tenimdeki elleri öyle söylüyordu, dilime dolanan dili yemin gibiydi.

Geri çekilerek alnını alnıma yasladı. “Git. Galibiyetinin tadını çıkar. Bunu daha sonra bir ahır bölmesinde bitiririz.” Kıkırdadım, hatıra karşısında kızarak etrafımıza bakındım, seyircilerimiz olduğunu fark ettim. “Hemen burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Dudaklarımı bir kez daha hızlıca onunkilere sürttükten sonra, döndüm ve epey memnun görünen Pippy’yi galip çemberine yürüttüm, orada ilgiden mest oldu, fotoğraflar için kulaklarını hoş bir şekilde yukarı dikiyordu. Hepsinin tadını çıkardım, Cole’un hemen orada olduğunu biliyordum.

Ve hiçbir yere gitmiyordu.

SONSÖZ

COLE

Bir yıl sonra...

“**T**opuklarını. Aşağı. Bastır. Artık İngilizce de mi konuşamıyorsun?”

Yemin ederim eğer Billie, uyuyan bebeğimi göğsüne bağlamış olmasa, bu lanet atın üstünden atlayıp şu an çaresizce istediği ayarı ona verirdim.

“Protezim yüzünden,” dedim dişlerimin arasından, aslında “Siktir git, protezim yüzünden,” diyecektim. Artık hayatımda başka bir kız daha olduğundan küfretmemeye çok çabalıyordum. Epey etkilenebilir bir kız. Tamam, henüz birkaç aylıktı, ama şimdi alıştırmaya yapıyordum, böylece vakti geldiğinde ilk kelimesi “siktir” olacak diye endişelenmek zorunda kalmazdım.

Billie gözlerini dramatik bir tavırla devirdi, bir avucu nazikçe Lilah’nın küçük kel kafasında duruyordu. “Sızlanma, güzellik. Paralimpik sporcularımız yapabiliyorsa, süper askerler de yapabilir.”

Dişlerimi gıcırdattım ama bacağıma aşağı bastırıp ringin etrafında tırıs koşarken denge merkezimi bulmaya ve o eklemi Billie'nin istediği açığa getirmeye çalıştım. Artık günlük binicilik dersleri yapmıyorduk ama haftada iki kez ayarlamaya çalışıyorduk. Billie meşguldü, ben de öyle ama o asla şikâyet etmiyordu. Günün sonunda bile olsa, gelip bana yardım ediyordu.

Muhtemelen ona asla itiraf etmezdim, ama Billie'yi seviyordum. Şakayla karışık ona Küçük Kardeş diyordum, ama mesele nin aslı şu ki, tam olarak buna dönüşmüştü. Önce kıcımını tekmelemiş, sonra sırtımı sıvazlamıştı. Şimdi de arkadaş olduğumuzu söyleyebilirdim. *Aile.*

"Evet. Şimdi hallettin." Eli Lilah'nın başında daireler çiziyordu.

"O bir köpek değil, Billie."

"Biliyorum." Göğsüne bir kanguruyla bağlı minik insana bakıp gülümsedi. "Ama öyleymiş gibi yumuşacak."

Kıkırdayıp yürüme hızına düştüm, az önce bana yaptırdığı üzengisiz işten dolayı her iki bacağımda da ağrı hissediyordum. Tam bir mazoşisttim. "Çocuklardan hoşlanmıyorsun sanıyordum?"

Bana gözlerini kısarak ellerini Lilah'nın kulaklarına siper etti. "Şşşt. Ona öyle deme. Hoşlandığım bir tek o var, ama duygularını incitmek istemiyorum."

Gözlerini devirme sırası bendeydi. "Siktir, sen bir psiko..."

"Cole Harding. Az önce bebeğimizin önünde küfretmediğini biliyorum." Violet, yüzünde alaycı bir sırıtış, o çok sevdiğim dar binici pantolonuyla açık hava ringinin çitine doğru yürüdü. Yanında Vaughn başını iki yana sallıyordu. Yeni tamamlanan veteriner kliniğinin basın turunu yaptırmışlardı, Billie'nin de benim de dahil olmak istemediğimiz bir şeydi. Kameralar. İnsanlar. İlgi. *Almayayım, kalsın.*

“Nasıl gitti bakalım, güzel kızlar?” diye sordu Billie, onlara doğru yürüyerek. “Bebegini geri istiyor musun, Vi?”

“Eğer onu uyandırıp bir iki saatlik özgürlüğümü mahvedersen, seni gebertirim.” Gözleri hem şakayla hem de bir nebze çaresizlikle parladı. Şaka yapıyordu ama sadece kısmen. Yeni bebekler aynı anda muhteşem ve yorucu oluyorlardı.

Biz tekrar birleşir birleşmez Violet’ın hamile kaldığı ortaya çıkmıştı, Pippy’nin ilk yarışından sonra –muhtemelen bebek yapma bölmesi diye anılmaya başlanan yerde– olmuştu. Birinin her söylediğinde tüylerimi diken diken eden bir şeydi bu. Violet’ın kariyeri için zamanlama ideal değildi, bu onu neredeyse anında strese sokmuştu, ancak doktorunun onayıyla sezonu tamamladı. (Trixie’nin kanepesinde saatlerce uzanıp anlatarak çözmeye çalıştığım bir şeydi. Terapi söz konusuysen bitiş çizgisi diye bir şey yoktu.) Ancak nihayetinde sorun olmamıştı. Lilah, şubat ayında çiftlik evimizde doğmuştu ve bir ay sonra Violet tekrar at üstüne çıkmıştı. Violet mutluydu. Bu da beni mutlu ediyordu.

Bence babam Violet’ı severdi. Ona saygı duyardı. Tıpkı benim duyduğum gibi.

“Harikaydı. Vaughn kameralar için yaratılmış. Onu görmeliydin. Bir düğmeye bastıklarında adam açılıyor resmen. Tamamen cazibeli ve yetişkin oluyor.”

“Ben cazibeli ve yetişkinim.” Kardeşim gözlerinde şakacı bir parıltıyla sırıttı. Görmekten hoşlandığım bir şeydi bu. Bana çocukluk halimizi hatırlatıyordu. Artık karamsarlık ve hasret yerine şefkatle anabildiğim bir dönem halini almıştı.

“Ehhhh. Cazibeli tamam...” dedi Violet, dudaklarını birbirine bastırdı ve kendi şakası karşısında pembeleşti. *Siktir*. Umarım o pembelikten asla kurtulmazdı. Her seferinde aletimin seğirmesine neden oluyordu.

Annelik onu olabilecek en iyi şekillerde değiştirmişti. Onun sabırlı ve nazik haliyle harika bir anne olduğunu öğrendiğimiz an, bunu biliyordum. Sadece onda bu kadar vahşiliği ortaya çıkaracağını tahmin etmemiştim. Ona biraz cesaret, biraz sahiplenme duygusu katmıştı ki, ben de bunun için yaşıyorum.

Bazen Billie ile Vaughn'ı izleyip Violet ile ilişkimizin eğlence- li, oyunbaz kısmını kaçırmışız gibi hissediyordum. Gerçi bizim hiç o tür bir çift olduğumuzdan da emin değildim.

“Mira nerede?” diye sordu Billie, karşılığında da Vaughn, “Hey! Senin beni savunman gerekiyor!” diye lafa daldı.

Billie ona tek kaşını kaldırarak etkilenmemiş bir bakış attı.

“Dalca'nın çiftliğine çağrıldı,” diye Violet, Billie'nin sorusunu temkinli bir şekilde yanıtladı, onun cevaben çıkardığı hırlamayı neredeyse tahmin etmiş gibiydi.

“Billie. Bu o adamla ilgili değil. Atlarla ilgili. Sırf Dalca'ya ait olduğu için bir atı ilgisinden mahrum bırakmasını istemezsin, değil mi?”

Billie iç çekerek Lilah'nın kulağına bir şey fısıldadı. Yeterince büyüdüğünde kızımın başını belaya sokacağını biliyordum. Billie Teyze problem olacaktı.

“Gerçekten yetişkince oldu, Billie.” Vaughn tam bir ahmak gibi kendi şakasına güldü.

Atımdan atlayıp karımın yanağına bir öpücük kondurdum. “Merhaba, Günışığı,” diye tenine doğru mırıldandım, o da karşılığında sokularak, “Selam, Kese Kâğıdı Surat. Ben acıktım,” cevabını verdi. O lakap yapışıp kalmıştı.

“Yemeğe mi?”

Gülümsedi, gözleri haylazlıkla parlıyordu. “Hayır.”

Aniden, Pazar yemeğinin bir an önce bitmesini ve Lilah'yı mümkün olduğunca çabuk yatağına yatırmayı ister oldum.

Hep birlikte döndük, ahıra gidip atlarla işleri tamamladıktan sonra Vaughn ile Billie'nin evine yol aldık. Pazar yemeği Billie'nin başlattığı bir gelenektir ve artık haftamızın olağan bir parçası haline almıştı.

Özellikle de ben şehre geri taşınmadığım için. Haftalık olarak geri gidiyordum, ama evim çiftlikti. Araziye, yapabileceğimi fark etmediğim bir şekilde bağlanmıştım. Bu bir aile bağıydı, büyükannemle büyükbabamın burada tanıştığını biliyordum. Burada yaşamışlardı. Babamın burada doğduğunu biliyordum. Burada olmak iyi hissettiriyordu. Kaybolmuş hissetmemin bir kısmı, geçmişimle –köklerimle– olan bağımın tamamen kopuk olmasından kaynaklanmıştı. Bu yüzden, tüm kızlarımla birlikte, o tablo gibi mavi çiftlik evinde olmak istiyordum. Pippy de dahil. Hâlâ ön tarafta onun için inşa ettiğim barınakta yaşıyordu. Yetişmekte olan şampiyon bir koşucu ve aynı zamanda ailenin evcil hayvanı.

Çünkü artık bir aileydik. Kelimenin en geleneksel anlamıyla. Hasretini çektiğim bir şekilde. Violet'ın hamile kalma telaşı bitince, tek dizimin üzerine çöküp onun benimle evlenme telaşına kapılmasına neden olmuştum. Bu mutlu bir telaştı gerçi. Onun aile çiftliğine seyahat etmiştik, kırsalda gerçek bir kovboy kasabasıydı ve tüm ailesinin katılımıyla dünya evine girmiştik. Onlar da yeni bir Violet görmüşlerdi, kozasından çıkmış bir kelebek. Törenimiz sırasında gözyaşı döken çiftlik delikanlıların sayısına bakılırsa, onların da Violet'tan etkilendiğini söyleyebilirdim.

“Dur bakalım, atmı kaldırmama yardım etmemi ister misin?” Vaughn hızla arkamdan gelip beni omzuyla dürttü.

“Hıyar.” Başımı iki yana sallayıp ona güldüm.

O gece ön verandada bacağımla ilgili konuşmamız çok daha fazlasının konuşulmasına dönüşmüştü. Yerde bir yığın bira şişesine ve ertesi sabah da büyük bir utanç girdabı ile baş ağrısına

dönüşmüştü. Ama değmişti. Vaughn ile duygularımız hakkında konuşup –giderek daha iyi olduğum bir şeydi– anılarımızı tazele miştik. Kardeşime hiç bu kadar yakın hissetmemiştim ve onu kendimden uzaklaştırdığım için duyduğum pişmanlık yavaş yavaş azalıyordu.

“Yemekte ne var?”

“Lazanya. Billie bu sabah yaptı, haliyle evde bütün gün kokusu kaldı. Açlıktan ölüyorum diye yardım etmek istedim sadece.”

Billie ve Violet’ın arkamızdaki patikada yürüdüğünü, hareketle konuşup havadan sudan gülüşüklerini duyabiliyordum. Kulağıma müzik gibi geliyordu. Artık beni rahatsız bile etmiyordu. Konuşmalar, sorular, o aralıksız gevezelik beni rahatlatıyordu. Benim kızın mutlu sesi.

“Ne hoş,” dedim kardeşime bakarak, bana mutlu mutlu sırtarak omzuma vurdu.

“Benimle bira içer misin?”

İç çektim. Neden bu bizim bağ kurma ritüelimize dönüşmüştü ki? “Peki, tamam.” Hayır diyemezdim. Ben fazla... mutluydum. Etrafımı saran bütün bu ışığı yansıtmaktan fazla gevşemiş, fazla yumuşamıştım.

Binmekten hoşlandığım yaşlı beygir AA’yı bağladım ve eye-rini çözmeye giriştim, o arada Vaughn da onu baştan ayağa tımarlamaya girişti. Onun atla konuşmasını ve üzerine titremesini görünce gülümsedim. Babamız bundan acayip hoşlanırdı. Bizi böyle görmekten. Onun çiftliğinde, birlikte çalışıyor, mirasını devam ettiriyorduk. Bu düşünceyle boğazım düğümlendi. Belki de bizi görebiliyordu; belki biliyordu. Her neredeyse. Umarım bunu görüyordu. Umarım mutlu olduğumuzu görürdü.

Violet bir keresinde bana, eline geçecek şeyleri kazanmak istediğinden bahsetmişti. Mücadele etmek ve diğer uçtan daha güçlü olarak çıkmak istiyordu. Bakış açımı değiştiren bir cüm-

leydi. Günlük hayatıma bir amaç vermişti. Benim de diğeri uçtan daha güçlü olarak çıkmak istememe neden olmuştu. Diğeri uçtan çıkmak istememe neden olmuştu aslında. Karanlıktan ve sıradanlıktan ayrılıp ıřığā adımı atmak. Hayat eskiden tatsızdı, şimdiyse tatlı.

AA'ya sağlam bir şekilde pat pat vurdum ve eyerini kaldırdım. "Bana katlandığın için teşekkürler, ihtiyar," diye homurdandım, sırtını okşayarak. Billie'nin benim için bulduğu kusursuz altın bir palominoydu; rengiyle uyumlu altın bir kalbi vardı ve şakası-na adını Altınavcısı koymuştum.

Artık Violet'ın atlarını her yarışa götürüp getiren rehber midilli olmuştu. İşte sıkışıp kalmadığım sürece, onu ben sürüyordum. Violet'a iyi şanslar dileyen son, tebrik eden ilk kişi bendim. Jokeylik yeteneğim olmayabilirdi, ama karımla birlikte pistte olmak –babamın günlerini geçirmeyi sevdiği ve benim de geçirmeye başladığım yerde– zel bir şeydi. Özellikle de Violet'ın bitiş çizgisini geçerken yüzünde beliren safi neşe dolu ifadeyi görmek için ön sırada yerim oluyordu.

Kazansa da kaybetse de. Oradayken hep gülümsüyordu. Doğruca bana gülümsüyordu. Beni aydınlatıyordu.

Çünkü o benim kahrolası gnıřığımđı.

BONUS SAHNE

COLE

CHESTNUT SPRINGS'TE BİR DÜĞÜN

“**S**en, Cole Harding, bu kadını kanunen karın olarak kabul ediyor musun?”

Violet başını kaldırıp baktı, yüzümü görmek için başını geriye atmıştı. Gözleri gökyüzüyle aynı renkti ve onun *benim* olmak üzere olduğuna inanamıyordum.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, yollarımız sürekli kesişip durduktan sonra, burada olduğumuza inanmak zordu. Her zaman istediğim gibi işi resmileştiriyorduk.

Onu hak ettiğime hâlâ ikna olmamıştım, ama dünya bana ne zaman hak ettiğim bir şey vermişti ki? Onu yine de alacaktım. O benimdi. Her zaman benim olmuştu. Kendimi IKEA reklamındaki her şeyi çalmış gibi hissedecek kadar iyi bir anlaşma yapan kadın gibi hissediyordum. Reklamda, arabalarında bekleyen kocasına koşup, “Arabayı çalıştır,” diye bağıırıyordu.

‘Arabayı çalıştır’ derken haklıydı.

“Evet,” diyerek din görevlisine karşılık verdim, sesim olmasını istediğimden daha boğuk çıkmıştı.

Violet bana ısılt ısılt baktı, gözleri normalden daha fazla parlıyordu ve kalbim sıkıştı. Bu kadını o kadar çok seviyordum ki, bazen ona bakmak bile acı veriyordu. *O beni kurtardı.*

“Ve sen, Violet Eaton, bu adamı kanunen kocan olarak kabul ediyor musun?” Başını hafifçe yana eğdi, bu ânı hafızasına kazıyormuş gibi gözleri yüzümü tarıyordu.

“E-evet.” Sesi çatladı ve kendine hâkimiyetini kazanmak için bakışlarını kaçırdı. Ellerime bırakmış olduğu minik ellerini sık-tım. Kalbini, hayatını, güvenini de bana bırakmıştı.

Bir yandan Violet’ı istediğim gibi sevmek ağır bir yük gibi geliyordu, öte yandan hiçbir şey bundan daha doğru hissettirmemişti. Ömrümün geri kalanını –hem kendisi hem de içinde büyüyen kıymetli bebeğimiz için– doğru seçimi yaptığını kanıtlamaya çalışarak geçirmek niyetindeydim.

Karnına baktım. Şişkinliği o kadar küçüktü ki, giydiği Helenistik görünen prenses kesim –ve birkaç saat içinde zeminde acayip iyi görünecek olan– sade gelinliğinden belli olmuyordu. Son zamanlarda sık sık beni bunu yaparken yakalıyordu.

Şimdiki gibi. Gözyaşlarıyla dudaklarından ufak bir kıkırdama kaçtı. Tekrar yukarı bakınca, onun yumuşak gülümsemesiyle eridim.

Herkesin buradan siktir olup gitmesine ihtiyacım vardı, böylece bu kadını Bayan Harding olarak ilk defa vaftiz edebilecektim. Geceye kadar beklemek tam bir işkence olacaktı. Gözlerim kalabalığı taradı. Onu babasmdan ve ağabeyleri olan Üç Silahşörler’den uzaklaştırmak kahrolası bir askeri operasyona dönecekti.

Şu an gözlerini bize dikmişlerdi. Babası tıkanmış gibi görünüyordu. Kır saçlı yaşlı çiftçinin yanakları kızarmıştı ve gözler

yaşlarla doluydu. İlk tanıştığımızda elimi o kadar sert sıkımişti, neredeyse tüm kemiklerimi kıracaktı. Fakat kulağıma fısıldadığı, “Onu incitirsen, seni gebertiriz,” sözleri, ondan hemen hoşlanmamı sağlamıştı. Bu konuda aynı fikirdeydik.

Ağabeylerini okumak biraz daha zordu. Hepsi çok farklıydı, ama hepsinin iyi adamlar olduğu da belliydi. Gözlerim onların üstünde gezindi. Yüzündeki yakışıklı ve ukala sırtışıyla en küçükleri Rhett. Adam tam belaya benziyordu; eli kurabiye kavanozunda yakalanan ama paçayı nasıl sıyracağını bilen bir çocuk gibiydi. Ortanca ağabey Beau, yanağından bir damla yaş sildi ve kimse-nin görmediğini umuyormuş gibi etrafına bakındı. Bana Vaughn’ı anımsatıyordu, cazibeli ve ağzı laf yapan biriydi. Üçünün arasında en düzgün görünen oydu muhtemelen. En büyükleri Cade ile kesinlikle hiçbir alakası yoktu, kendisi şu an bana gözleriyle hançerler fırlatıyordu. Bana kendimi anımsatıyordu, Trixie’ye gitmeden önceki halimi yani. Öfkeli. Soğuk. Mesafeli. Yüzeyin altında kay-nayan çalkantıyı görebilirdiniz. Adamın gülümsediğini gördüğüm tek an, Violet ile ya da çocuğu ile birlikte olduğu zamanlardı.

Violet’in parmakları parmaklarımın etrafında kasılarak beni tekrar bebek mavisini gözlerine bakmaya zorladı, din adamı devam ediyordu.

“Ben de sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz!”

Hem de nasıl öpebilirdim.

Violet’i kendime çektim. Bir elim derhal beline dolandı. Bedeninin bedenime dayandığını hissetmeye, kendini hemen bana uydurmasına bayılıyordum. Elim boğazına doğru kaydı ve bunun üzerine gözlerinin ısınma şeklini gözden kaçırmadım. Utangaç küçük Violet’ım onu oradan kavramama bayılıyordu, ama o kısmı sonraya saklayacaktım. Onun yerine çenesini avuç-layıp başparmağımla yanağını okşadım ve benim için yaratılan kadının gözlerine baktım.

Benim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına doğru ve onları ele geçirdim. Kirpiklerinin titreşerek kapanmasını görece kadar gözlerimi açık tuttum ve dilini ağzıma sokarken çıkardığı iniltiyi duydum. *Utanç olmadan.* Göğsüm keyif ve sahiplenmeyle gürlledi.

Bu. Her zaman istediğim şey işte bu.

Kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekti ve beni neredeyse devirecek bir tutkuyla öptü. Kocaman bir insan kalabalığının önünde biraz hafif tutacağını sanmıştım nedense ama hayır. Benim kız yanımdayken kendine hâkim olamıyordu.

Violet’ın arkasından bir ıslık duydum ve Billie olduğunu *biliyordum* işte. ıslık sesi, sağdıçım olarak arkamda duran kardeşim Vaughn’ın bağırışlarına karıştı, ardından tezahüratlara, kahkahalara ve alkışlara dönüştü. Siktir. Kalbimin kanatlanıp göğse yükselecek gibi hissediyordum.

Violet kıkırdamaya başladı ve kendini gömleğime doğru bastırdı, parmakları ceketimin yakalarından aşağı kaydıkdan sonra yumruk yapıp bana sıkıca sarıldı. Kollarımı minik bedenine dolayıp etrafımızda gülümseyen insanlara baktı. Arkadaşlar. Aile. Aileden gibi hissettirmeye başlayan arkadaşlar. Bir de artık her neyse, Billie.

Baş nedime olarak durduğu yerden, Violet’ın omzunun üstünden bana gülümsedi; kocaman ve içtendi. Karşılık olarak yüzüme yayılan muazzam gülümsemeye engel olamadım. Mutluluğumun büyük bir kısmını Billie’nin müdahalesine borçluydum ve bu hiç unutmayacağım bir şeydi.

Violet kollarını göğüs kafesime dolayıp çenesini göğsüme yasladı. Bana bakarken elmacıkkemiğinden küçük bir damla yaş süzüldü. “Seni seviyorum Bay Harding.”

Başparmağımı yanağından kaydırarak gözyaşını sildim. Onun gözyaşlarını sonsuza dek silecektim. “Ben de seni seviyorum, Bayan Harding.”

Siktir, kulağa çok iyi geliyordu. İşte buydu. Hayat buydu. Işık buydu.

Ve bunu seçtiğime çok memnundum.

“Molaya ihtiyacım var.” Dudaklarım karımın kulak kepçesine sürtündü ve gülümsediğini gördüm.

İlgi düşkününü bir yılışık gibi davrandığımı biliyordum ve umurumda bile değildi. İyi bir çocuk olmuştum. Ortada gezinmiştım. İnsanlarla konuşmuştım. Sıçayım, gülümsemiştım bile. O yüzünden yanaklarım acıyordu. Telafi etmek için aralıksız bir hafta kaşlarımı çatmak zorunda kalacaktım. Ama Violet bir düğün istemişti ve onu mutlu etmek için her şeyi yapardım. Onunla bataklığın ortasında, sadece sivrisineklerin şahit olduğu bir yerde evlenirdim. Ama resmen hayatımızda tanıştığımız herkesle birlikte buradaydık işte.

“Burada hâlâ misafirler var.” Violet bana fısıldarken böğrümü hızlıca dürttü.

Işık dizilerinin altında kurulmuş ahşap dans pistine baktım. Burada takım elbiseyle kovboy çizmesi giymiş çok fazla insan vardı. Chestnut Springs bambaşka bir şeydi. Biri *Yellowstone** setini indirmiş gibiydi. Violet’ın beni sürekli birlikte izlemeye zorladığı bir diziydi, hatta bana çocukluktan beri Kevin Costner’a vurulduğunu bile anlatmıştı. Sonra da bana, onu olgun erkeklerle tanıştırdığı için ona *teşekkür etmem* gerektiğini söylemişti. Gülmesini bastırmaya çalışırken yanaklarının seğirdiğini görebiliyordum. Gözleri televizyona kilitlenmiş, dudakları eğlenceyle birbirine sürtünüyordu.

Şaka ya da değil, eğer görececek olursam, Kevin Costner’a yumruğu çakacaktım yine de.

* Kevin Costner’ın da başrollerinde olduğu modern bir kovboy dizisidir. (ç.n.)

“Umurumda değil.” Dans pistine bakarken elimi sırtının alt kısmından aşağı kaydırıp o fazlasıyla alımlı poposunun kıvrımına doğru uzattım. “Ayrıca, Trixie’nin Hanke’yürümesini seyretmek istemiyorum.”

O ikisi dans ediyor, gülüşüyor ve insana çok fazla şey görüyormuş gibi hissettiren bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı.

Bir homurtu çıkardı. “Tanrım. Çok şirin bir durum olurdu.”

“Off.” Ürperdim. Trixie’nin filtresi yoktu. Bununla birlikte gelecek olan sınır eksikliğini şimdiden görebiliyordum. Beni maruz bırakacağı hikâyeleri.

Göğsümden bir hırıltı koptu. “Sana şirini göstereceğim ben.” Eğilip Violet’ı kollarıma aldım.

“Cole Harding!” Şoke olmuş bir şekilde nefesi kesilirken göğsüme şaplak attı ve partiye arkamı döndüm. “Beni yere indir.”

“Elini sallayıp vedalaş, Bayan Harding.” Kollarımda kıpırdanıp gülerek omzumun üzerinden misafirlere el salladı ve ben tam bir mağara adamı gibi onu dışarı taşıırken onlar da başlarını iki yana sallayarak kıkırdıyorlardı.

Umurumda değildi. Ortalıkta dolaşmaktan bıkmıştım. Kalabalıklardan nefret ederdim. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Sadece karımla yalnız kalmak istiyordum.

Karım. Buna alışmam zaman alacaktı ama sikeyim, kulağa çok iyi geliyordu.

Karanlık çayıra çıktım ve ancak eski bir taş kuyuya yaklaştığımız zaman duraksadım.

“Burada durmak istiyorum,” dedi Violet sessizce, sesindeki espri akıp gitmişti.

Onu yere indirdim ama kendini yan tarafıma sıkıştırdı. İkimizin de kuyuya bakacağı şekilde bana yapıştı.

“Bugün annemin yokluğunu gerçekten hissettiğim ilk seferlerden biriydi.” Yıldızların altında sesi berrak ve kısıktı. “Başka türlüünü hiç bilmedim, ama bugün, o burada olsaydı bugün

günümün neye benzeyeceğini gözümün önüne getirmeden duramadım.”

Sanki kafamın içine girerek düşüncelerimi çekip çıkarmıştı. Bugün coşkulu bir şekilde mutluydum, ama babamın burada olup bu mutluluğu paylaşamıyor olduğunu bilmenin sızısından kaçmak zordu.

Tek dediğim, “Aynen,” oldu. Daha fazlasını söyleyecek kadar kendime güvenmiyordum, o yüzden minyon bedeninin sıkıca kendime bastırmakla yetindim. Avucunun karnımdan kaymasının ve başının göğüs kafesime yaslanmasının verdiği hissin tadını çıkardım.

“Eskiden ağabeylerimi getirdiği yer burasıymış. Bozuk para getirip içine atarlarmış. Dilek tutar ve paraların suya düşme sesini beklerlermiş.”

Göğsüm sıkışırken o devam etti: “O öldükten sonra babam çiftliğin adını değiştirmiş. Bir yandan, bence güzel bir durum. Öte yandan hafiften hastalıklı. Buradayken, onun hatıralarından kaçamıyormuşsun gibi.”

Dilek Kuyusu Çiftliği.

Gözlerim, taş kuyuyu örten sedir ağacı tepesine takıldı. Çatıyı destekleyen direklere tırmanan, her iki yanına dikilmiş sarmaşıklara. Bir tür saygı duruşu gibiydi.

“Bir nevi hoşuma gitti,” dedim, bu gece barmenlere bahşiş bırakmak için orada bir tane bozukluğumun olduğunu bilerek elimi cebime soktum. Bir kadının –Violet’a tıpatıp benzeyen bir kadının– kenara oturmuş, etrafına toplanan üç tane dağınık saçlı, haylaz erkek çocuktan oluşan ufak grupla güneşli bir günde dilek tuttuğunu net bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum.

Kulağa cennet gibi geliyordu.

“Gidip bir dilek tut.” Violet’ı öne doğru yönlendirip avucumu vücudumdan ileri uzattım, bozuk paranın metalik parıltısı ay ışığını yansıtırken bakışları aşağı kaydı. Dilek kuyusuna yaklaşırken dudakları titriyordu ama yine de parayı alıp derin bir

nefes çaktı. Öne doğru adım atarak karanlık suyun derinliklerine baktı. Ben de geride durup ânı yaşamasına izin verdim; narin bedenini, parlayan saçlarını, bebeğimi taşıyan vücudun kıvrımlarını seyrettim. *Ben baba olacağım.*

Çok fazla mutlu olmak diye bir şey var mıydı? Çünkü o ben olabilirdim.

Bozuk parayı kaldırıp kuyunun içine attı ve karanlığın örtüsü içinde görebilecekmiş gibi hafifçe kenardan sarktı.

Şapırtı sesi bize ulaştığında, ağzının kenarının yukarı kıvrıldığını gördüm. Elfi andıran yüz hatlarında küçük ve tatmin dolu bir gülümseme belirirken kesik kesik bir iç çaktı. Dönüp bana baktı ve bu nefesimi kesti. Her lanet seferde.

“Ne diledin?” diye sordum şakayla.

Violet bana gözlerini devirdi sadece. “Sana söyleyemem, yoksa gerçekleşmez.”

Gülerek onu tekrar kollarıma aldım ve bedeninin ısısının smokinimin içine sızmasına izin verdim.

“Senin de dilek tutabilmen için gidip bir bozuk para daha almamız lazım,” diye mırıldandı göğsüme doğru.

Dudak bükmekle yetindim, onu tekrar kucağıma alıp misafir evimize doğru döndüm. Uzun adımlarım yerde ilerlerken o bana sokuldu ve bu kadını bir yerlere taşımaktan asla bıkmayacağımı fark ettim. Ya da başka şeylerden. Öteki hiçbir şeyden de asla bıkmayacaktım. Şu an ona fena halde göstereceğim öteki şeyler.

Evet, bu kadını kapalı kapılar ardına götürür götürmez, ona *bütün ayrıntılarıyla* öteki şeyleri yapacaktım.

Sırf bunu düşünerek geceye doğru gülümsedim ve saçlarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadım: “İhtiyacım yok, Bayan Harding. İstediğim her şeyi zaten elde ettim.”

Teşekkürler

Bir kitabı yayma hazır hale getirmenin birçok hareketli parçası var ve benimkindе emeği geçen tüm harika insanlara sonsuza dek minnettarım. Her birinize ayrı ayrı teşekkür ederim. Şüphesiz gözden kaırdıklarımaya bile.

Eşime, sonsuz desteğin için teşekkür ederim. Motivasyon konuşmaların efsanelerden çıkma gibi.

Bana sürekli “Kelsey Silvers işlerim” üzerine mi çalıştığımı soran oğluma. Sen benim favori insanımsın.

Editrm Paula’ya, bu kitap sen olmasaydın bugün olduğu gibi olmazdı. Geri bildirimlerin paha biçilemez ve sen neredeyse tam bir reklam yzsn.

Stephanie Rash, beni düzenli tuttuğun için teşekkür ederim. Ve paylaştığın tüm harika mem’ler için. Beni her gün gldryorsun.

Beta okurlarım! Amy, Amber ve Christy: harikasınız hanımlar. Zamanınız, enerjiniz ve yönlendirmeniz için teşekkür ederim.

ARC ve sokak ekibi üyelerim, tüm desteğiniz beni gerçekten çok mutlu ediyor! Hepinizin benim için ne kadar çok şey yaptığınızı düşününce gözlerim doluyor. Hepinize nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Her birinize ayrı ayrı sarılıyorum.

Social Butterfly'dan Sarah ve Jenn, bilgeliğinizi paylaştığınız ve bana bu kadar çok yol gösterip cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. İkinizle de çalışmaktan gerçekten çok keyif aldım.

Casey, BAŞKA BİR muhteşem kapak için teşekkür ederim.

Shannon ve Laetitia, detaylara gösterdiğiniz olağanüstü özen ve kelimelerimi incelemek için harcadığınız zaman için ikinize de şapka çıkarıyorum. Yardımınız için minnettarım.

Son olarak, Altın Kızlar'a teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. İkinizi de seviyorum. Bu yolculuk, siz varken çok daha eğlenceli.

